CBS COPENHAGEN BUSINESS SCHOOL
HANDELSHØJSKOLEN

Fra værdi til invitationer

Offentlig værdiskabelse gennem affekt, potentialitet og begivenhed

Fejerskov, Thorbjørn Vittenhof

Document Version
Final published version

Publication date:
2020

License
Unspecified

Citation for published version (APA):
Fejerskov, T. V. (2020). *Fra værdi til invitationer: Offentlig værdiskabelse gennem affekt, potentialitet og begivenhed*. Copenhagen Business School [Phd]. PhD Series No. 23.2020

Link to publication in CBS Research Portal

General rights
Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

Take down policy
If you believe that this document breaches copyright please contact us (research.lib@cbs.dk) providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Download date: 04. Jul. 2025

COPENHAGEN BUSINESS SCHOOL
SOLBJERG PLADS 3
DK-2000 FREDERIKSBERG
DANMARK

WWW.CBS.DK

ISSN 0906-6934

Print ISBN: **978-87-93956-56-8**
Online ISBN: **978-87-93956-57-5**

FRA VÆRDI TIL INVITATIONER - OFFENTLIG VÆRDISKABELSE GENNEM AFFEKT, POTENTIALITET OG BEGIVENHED

PhD Series 23.2020

Thorbjørn Vittenhof Fejerskov

FRA VÆRDI TIL INVITATIONER

OFFENTLIG VÆRDISKABELSE GENNEM AFFEKT, POTENTIALITET OG BEGIVENHED

CBS PhD School | **PhD Series 23.2020**

CBS COPENHAGEN BUSINESS SCHOOL
HANDELSHØJSKOLEN

Fra værdi til invitationer

- offentlig værdiskabelse gennem affekt, potentialitet og begivenhed

Thorbjørn Vittenhof Fejerskov

Vejledere: Jan Mouritsen, Professor, CBS.
Oleg Koefoed, Post. Doc., KU.

Technologies of Managing
Copenhagen Business School

Thorbjørn Vittenhof Fejerskov
Fra værdi til invitationer - offentlig værdiskabelse
gennem affekt, potentialitet og begivenhed

1st edition 2020
PhD Series 23.2020

© Thorbjørn Vittenhof Fejerskov

ISSN 0906-6934

Print ISBN: 978-87-93956-56-8
Online ISBN: 978-87-93956-57-5

The CBS PhD School is an active and international research environment at Copenhagen Business School for PhD students working on theoretical and empirical research projects, including interdisciplinary ones, related to economics and the organisation and management of private businesses, as well as public and voluntary institutions, at business, industry and country level.

All rights reserved.
No parts of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage or retrieval system, without permission in writing from the publisher.

Forord

Med Kærlighed:

Morten og Else – for jeres omsorg og kærlighed der sendte mig afsted.

Signe, for din kærlighed og åbenhed der holder mig op på, at vi skal bevæge os med hinanden. Og ikke mindst din store udholdenhed med denne afhandling.

Sylvester, Vigga og Sigfred - tak for de daglige påmindelser om det legendes smittende og forglemmende karakter, det er svært at forestille sig bedre læremestre.

Familie og venner der har lagt øre og overbærenhed til.

Med taknemmelighed:

Christa, tak for at sparke døre ind - for ti år med potentialitet og det sprudlende.

Jan og Oleg for jeres meget forskellige men supplerende måder at være vejledere på. Samt Dorthe Pedersen for din indledende vejledning og slutreplik.

Alle aktivister og deltagere omkring Welfare-in-the making begivenhederne, herunder Dorte, Helle, Tue, Tim, Sanna, Stine, Poula, Alexander og Christina. En særlig tak til Johannes for ukueligt at assistere for mig hen igennem forskningsprocesserne.

Ph.d.-kolleger der har sat tanker og lyttet. Tak.

En stor tak til Morten Visby for hans korrekturlæsning af afhandlingen. Alle fejl der måtte være er mine.

Og vigtigst af alt, så vil jeg gerne komme med en hjertelig tak og sige, at jeg er ovenud taknemmelig for, at vi blev taget så godt imod af medarbejdere, ledere og borgere i Herlev kommune og Ringkøbing-Skjern kommune. Uden det mod og den nærende omsorg og den opfindsomhed som I viste os, så ville afhandlingen ikke være blevet til. Og jeg kan kun beklage, at afhandlingen ikke viser ind til flere af jeres fantastiske eksperimenter og de daglige praksisser, hvor I skaber en mærkbar velfærd for og sammen med borgere. I vilkårlig rækkefølge skal der lyde en særlig tak til Rikke Forchhammer, Dorthe Kargo, Ebbe Søgaard, Berit Strømgaard, Karima Isert, Bente Lindgreen, Laila Askou, Karen Marie Johansen. Samt Inge Marie Vestergaard, Ulla Svendsen og Janne Nielsen og jeres mange fantastiske medarbejdere som greb vores farveblyanter, ris korn og underlige eksperimenter med den tillid der gjorde, at det virkelig blev forunderlige velfærdseksperimenter der blev sendt afsted. Og til sidst en stor tak til Flemming Olsen og Anette Ørbæk Andersen for at I tog imod os og tillidsfuldt åbnede døre og sendte os rundt i Herlev kommune og Ringkøbing-Skjern kommune.

Resumé

Gennem de sidste tre årtier har debatten om velfærdsstaten raset. En af de primære problematikker, der former debatten, handler om hvilken velfærd har vi råd til nu såvel som i fremtiden? Men det er ikke kun en debat omkring økonomi, men også en debat om, hvordan kan vi tænke vores velfærdssamfund og dets organiseringer på nye måder?

Så velfærd er sat på spil – og dermed er vores velfærdsorganisationer også sat i spil. Og det skaber spændinger, usikkerheder. Og nok på mere end én måde. For det er også en præmis der aktualiserer og centrerer spørgsmålet om en kvalitativt bedre velfærd, gennem nye typer af offentlige organiseringer og nye perspektiver på offentlig værdiskabelse.

I afhandlingen stiller jeg derfor forskningsspørgsmålet:

Hvorvidt og hvordan kan offentlige organisationer muliggøre og fabrikere offentlig værdi gennem organiserende fællesskaber? Og hvorvidt og hvordan, kan de forstærke de kvaliteter de er med til at fabrikere, som har værdi?

Til at åbne forskningsspørgsmålet op og centrere mine teoretiske og empiriske bevægelser lægger jeg et guidende fokus der lyder: Hvordan kan de offentlige organisationer arbejde med de relationelle spændinger i den forøgede kompleksitet, som værende de åbninger der muliggør nye organisationsbevægelser og også på en måde, så det faktisk skaber og muliggører offentlig værdi?

Afhandlingens eksperimenter dermed med offentlig værdi og de organiseringer der kan fremme den. Den ligger inden for og i relation til den Offentlig Administrations Litteratur omkring Offentlig Værdiskabelse (Public Value Creation, PVC). En litteratur der dog er præget af en mangel på empirisk forskning og en for svag teoretisering af værdi og organisation til at kunne understøtte intentionerne omkring PVC som en generativ og tværgående forståelse.

Så for at kunne bidrage med teoretiske perspektiver, så indhenter jeg teoretiseringer fra den processuelle del af Organisations Teorien (OT). Teoretiseringer som jeg bruger til at etablere en forskydning fra den formelle offentlige organisation og et fokus på organisatoriske grænser og strukturer, for i stedet så at kunne rette analytisk opmærksomhed på den forbindende kraft i heterogene organisatoriske aktørers sammenstød i begivenheder.

Disse teoretiseringer bruger jeg dog hurtigt som et springbræt til at kunne trække på den Canadiske filosof Brian Massumi og hans teoretiseringer omkring affekt og værdi. For ved at lade afhandlingen have en primær teoretisk informering fra Brian Massumis konceptualiseringer, kan jeg eksperimentere med en forståelse af offentlig værdi som omhandlende værdi og merværdi i dets fulde aktiverende og inkluderende kvalitative spektrum; som merværdien af livet. Således bevæger jeg mig omkring offentlig værdiskabelse og offentlig værdi gennem et forslag hvor værdi ses som immanente singulære kvaliteter, og hvor værdiskabelse derfor bliver til et spørgsmål om at skabe direkte intensiveringer af de kvalitative erfaringer.

For at kunne forstå og åbne Massumis forslag op, så bevæger jeg mig ikke kun omkring hans teoretisering af værdi og værdiskabelse, men også gennem hans teoretiseringer af affekt og

begivenhed. Jeg lader afhandlingen være informeret af hans forslag omkring, at affekt kan ses som intensitet, som relationelle spændinger og non-lineære processer. Processer der i deres feedback-dynamikker skaber en margin af og for foranderlighed. Således bliver denne affektive vinkling også en yderlig åbning af, hvorledes vi kan forstå organiseringer og hvorledes den forbindende kraft i begivenheder muliggører og på differencerne vis skaber organiserende fællesskaber.

Afhandlingen metodologiske bevægelser er centreret omkring affirmative critique, research-creation og post-kvalitative forståelser. Metodologiske forståelser der i sammenkobling med afhandlingens afsæt i Brian Massumi gør, at afhandlingen har en mere atypisk opbygning. En opbygning hvor empiriske eksempler skærer sig ind i mellem de teoretiske orienteringer som kontrasterende og intensiverende glimt. Og hvor de empiriske eksempler bliver skrevet frem som levende abstraktioner i en poetisk skrivestil, hvor jeg søger at lade sproget lege i en *her-og-nu* toning.

Opbygningsmæssigt er afhandlingen delt i to bind. Det første bind er fokuseret på teori og metodologi og bind to tager os mere direkte ind i de empiriske begivenheder, som afhandlingen bevæger sig med og omkring.

Empirisk er den informeret af passioneret involveringer og eksperimenter i to danske kommuner hen over tre et halvår.

Teoretiseringerne og eksperimenterne i afhandlingen leder til, at mit hovedbidrag til offentlig værdiskabelseslitteraturen er et forslag om, at offentlig værdiskabelse først og fremmest handler om at skabe invitationer. At fabrikere de kraftfulde invitationer der i en og samme differencerne bevægelse muliggør og skaber værdi. For hvis vi ikke inkluderer, hvis vi ikke inviterer ind i værdiskabende processer, så er der ikke den relationelle energi i og omkring offentlig værdi der gør, at offentlige værdi(er) og offentlig værdiskabelse skaber liv og handler om livet og det levende – mellem os. Og disse invitationer kan med fordel operationaliseres i og omkring fire sprælske bevægelser, der både tilbyder og muliggører og sætter offentlig værdiskabelsesprocesser i relationel spænding: *det inviterende, gensidig inklusion, livlighed, æggende kontraster*.

For på differentierende vis kan disse mere sprælske bevægelser forstærke og forøge kvaliteter i det, at de som formative kræfter muliggør og organiserer emergerende fællesskaber. Organiserende fællesskaber der intensiver og moduler de immanente singulære kvaliteter i det aktuelle. Der hvor vi direkte intensiverer og inkluderer erfaringer, der kan vi forfølge en kvalitativ forøgelse af de singulære kvaliteter. Gang for gang. Der kan vi passioneret eksperimentere med offentlige værdiskabelse og revalueringer af de levende og vigtige singulære kvaliteter der affekter.

Affekt og bliv affektet.

Summary

In the past three decades we have witnessed fierce debate on the welfare state. This debate has primarily been shaped by the question of what kind of welfare we can afford, now and in the future. But it is not just a debate about finances. It is also a debate on how we can perceive our welfare society and its organization in new ways.

So, welfare and how we organize it is what is at stake here. This creates tensions and insecurity, probably in more ways than one. Because this premise also raises the question of qualitatively better welfare through new types of organizations and through new perspectives on public value creation.

In this treatise I raise the following research question: How can public institutions enable and create public value through organizing communities?

My theoretical and empirical movements are guided by a focus on how public organizations can work within relational tensions and increased complexity by enabling new organizational movements that actually create public value?

So, this thesis experiments with public value and the organizations that can facilitate it. It falls within the literature on Public Value Creation (PVC). PVC is characterized by a lack of empirical research and by theories on value and organization that are too weak to support PVC in being a generative and cross-disciplinary understanding.

That is why I have derived theoretical perspectives from Organization Theory (OT). I use these to enable a shift from formal public organization focussed on boundaries and structures to an analytical attention to the cohesive power of heterogeneous organizational actors clashing in events.

I draw on the Canadian philosopher Brian Massumi and his thoughts on affect and value which allow me to experiment with public value in its full activating and inclusive sense. I work with public value creation as a question of direct intensifications of qualitative experiences.

The thesis is informed by Massumi's view of affect as intensity, as relational tensions and non-linear processes, where feedback dynamics create a margin of and for change. This affective angle opens our understanding of organizing communities.

Methodologically, the thesis is centred on affirmative critique, research-creation and post-qualitative understanding. Coupled with Massumi's thinking this makes for a rather untraditional composition of the thesis. Empirical examples cut through theoretical perspectives as contrastive and intensifying flashes. These examples are written as lived abstractions in a poetic style where the language of the thesis is allowed to play with a right here, right now vibe.

The thesis is divided into two parts. Part One is focussed on theory and methodology, whereas Part Two takes us into the empirical events that the thesis revolves around.

Empirically, the thesis is informed by passionate involvements and experiments in two Danish municipalities across three and a half years.

The main contribution of the thesis is the notion that public value creation is predominantly a question of making invitations. Creating invitations enables and creates value. If we are not inclusive, if we do not invite into value creating processes, there will be no relational energy to make public value creation create lived life – between us. These invitations, then, can be operationalized in and around four frisky movements: *the inviting, mutual inclusion, liveliness and stirring contrasts*.

In a differentiating way these frisky movements enhance and increase the quality of emerging communities. Organizing communities intensify and modulate the immanent and singular qualities of the present. By intensifying experiences, we can passionately experiment with public value creation.

Affect and become affected.

Indholdsfortegnelse

Forord **2**

Resumé **3**

Summary **5**

Indholdsfortegnelse **7**

Bind et: Offentlig værdiskabelse – fra værdi til invitationer **9**

Introduktion *9*
Forskningsspørgsmål 15
En præsentation af afhandlingens empiriske økologi og mine involveringer 17
En læsevejledning – en felt guide og en invitation til at træde ind i afhandlingen 22
Affektiv teori: En kontrasterende bevægelse – en feltguide til at bevæge sig med afhandlingen 24
Empirisk glimt/analyse: Levende abstraktioner, del 1 - en lurende invitation og en medrivende ankomst 28

Offentlig værdiskabelse *33*
En sammenfatning af de overordnede bevægelser i litteraturen omkring offentlig værdiskabelse 33
(gen)aktualiseringer af offentlig værdi 35
Offentlig værdi som en del af et større skifte i synet på offentlige organisationer 36
Public Value som et pluralistisk forskningsfelt 39
En bevægelse fra PV-Management til PV- Creation 40
Affektiv og processuel teori: En kontrasterende bevægelse – temporale begivenheders rumliggørelse 44
Empirisk glimt/analyse: Levende abstraktioner, del 2 - Wunderbaum og rumliggørelse 47
En nysgerrig (kritisk) bevægelse ind i gennem PVC – tre nedslag i litteraturen 50
Et bruger - og arbejdsværdiperspektiv på offentlig værdi og offentlig værdiskabelse 51
Affektiv teori: En kontrasterende bevægelse – Affekt og singulære kvalitative begivenheder 53
Empirisk glimt/analyse: Levende abstraktioner, del 6 - en invitation & at deltage i deltagelsen 62
Ny pragmatiske perspektiver på offentlig værdi og offentlig værdiskabelse 75
Affektiv teori: En kontrasterende bevægelse – gensidig inklusion 76
Empirisk glimt/analyse: Levende abstraktioner, del 4 - et rødt garnnøgle 77
En bæredygtig offentlig værdiforståelse – kreativitet som den energimæssige kerne 81

Organisations teoretiske informeringer *85*
En introduktion til afsnittet og dets rytmer 85
Processuelle perspektiver på Organisation – Temporale begivenheder og et blink 91
Affektiv teori: En kontrasterende bevægelse – entertainment/entrainment 97
Empirisk glimt/analyse: Levende abstraktioner, del 3 - et mellemrum af elektrificeret spænding 98
Æstetiske begivenheder og deres rumliggørelser 104
Et konceptuel forslag omkring en anden bølge af spatio-organisatorisk analyse 105
Et æstetisk eksempel omkring generative begivenheds dynamikker 107
En performativ spatial kartografi - Intensiteter, kapaciteter og kræfter 111

Affektiv teori: En kontrasterende bevægelse – legen som en energifyldt ikke-funktionel tilblivelseskraft 113
Empirisk glimt/analyse: Levende abstraktioner, del 7 - ”Vælg de tre ting som du mener udtrykker noget særligt” 113

En foreløbig opsamling - fra formelle offentlige værdier til forunderlige begivenheder i offentlige organisationer og organiseringer 122
Affektiv teori: En kontrasterende bevægelse – katalytiske part-objekter/part-subjekter 124
Empirisk glimt/analyse: Levende abstraktioner, del 5 - et rødt garnnøgle der triller videre, kast for kast 125

Forskningsmetodikker - Immanent critique gennem affirmative eksperimenter 130
Affirmative critique - Fra en multiplicitet af orden til en multiplicitet af organiseringer 133
Forsknings-fabrikation – thinking-space, æstetiske teknikker og intense begivenheder 137
Fra forsknings-fabrikation til post-kvalitative informeringer til kreativ akademisk skrivning 140
Et intensiverende skrive-atelie 147
83 riskorn og en berørende brandtale for det gode ældre liv 147

Konklusioner - på bind et 157

Bind to: En emergerende forsknings-økologi 165

En start – formative begivenheder omkring forskningsprocessernes opstart 167
Et første møde – at brænde igennem og en involverende fabulation der intensiver 167
En generativ og intens forskningsteknik 170
En mail: en rislende begivenhed – strategisk ledelse af velfærdslivet 175
En vrimmel & en gåtur – et Hub møde 176
En parkbænk – et glimt af en forskningsteknik og dens tilblivelser 182
En mail: et mødereferat med et drys poesi – transduktive bevægelser 183
Et andet og mere sitrende møde - et luftfoto af Herlev og et varmt rum 185
En mail: ressourcer, seismografer og at være parat 190
Legende moduleringer – et Hub møde 192

En midte – indzoomninger ind i en begivenhedsserie i Herlev 209
En kommunal roadtrip 210
En bålhytte og poppende popcorn 226

Konklusioner - på bind to 237

Litteratur 243

Slutnoter 255

Bind et: Offentlig værdiskabelse – fra værdi til invitationer

"A quality, by nature, is a perceptible expression of uncontained affect. It always retains a sense of openness – if your sensing and speaking retains an openness to it." (Massumi, 2002:220).

"*Every qualitative experience is an experience of the world's moreness, a lively sense of potential that is immanent to the situation's singularity even as it exceeds it. This immanent self-exceeding of the situation is experienced as a sense of vivacity over and above the determinate character of the affective tonality enveloping it: as a vitality affect carrying and carried by the affectivetonality.*" (Massumi, 2017:351).

"*(...)if social science is to interfere in the realities of that world, to make a difference, to engage in an ontological politics, and to help shape new realities, then it needs tools for understanding and practising the complex and the elusive. This will be uncomfortable. Novelty is always uncomfortable. We shall need to alter academic habits and develop sensibilities appropriate to a methodological decentring. Method needs to be sensitive to the complex and the elusive. It needs to be more mobile. It needs to find ways of knowing the slipperiness of 'units that are not' as they move in and beyond old categories.* " (Law & Urry, 2004:404).

Introduktion

Gennem de sidste tre årtier har debatten om velfærdsstaten raset. En af de primære problematikker der former debatten, handler om hvilken velfærd har vi råd til nu såvel som i fremtiden? Men det er ikke kun en debat omkring økonomi, men også en debat om, hvordan kan vi tænke vores velfærdssamfund og dets organiseringer på nye måder?

Disse problematikker har udløst en syndflod af reformer og initiativer, der på forskellig vis søger at skabe nye offentlige organiseringer og nye veje til velfærd. På tværs af skiftende regeringer har velfærdsstaten således været under et så konstant pres for reformer, at der siden det første moderniseringsprogram i 1983 er blevet lanceret en ny version af et moderniseringsprogram med hver ny regering (Greve & Ejersbo, 2013). Siden 90`erne er vi således løbende blevet introduceret til navne som: arbejdsmarkedsreform; pensionsreform; strukturreform; globaliseringsreform; kvalitetsreform og senest har sammenhængsreformen og dens ledelsesreform koblet sig til. Det kan derfor synes korrekt at konstatere, at vi lever i reformernes tidsalder (D. Pedersen & Greve, 2007).

Dette ses særligt tydeligt omkring skolereformen (2014) og den udstrakte samfundsmæssige debat, der stadigvæk former sig omkring denne og dens eftervirkninger. En debat der derfor nok ikke blot skal ses som en debat omhandlende skolen, læringsformer, lærernes arbejdsforhold og vores børns udvikling, men som et stærkt omdrejningspunkt for en offentlig debat omkring velfærd og fremtidens velfærdspolitikker. For hvad er det, der skal kendetegne vores velfærdsorganisationer og det liv de skaber?

En anden type af initiativ, der sætter velfærden på spil, er den nyligt afsluttede Produktivitetskommission (2012 -2014)[i]. Dens fokus for den offentlige sektor er produktivitet og tilvejebringelse af en mere effektiv udnyttelse af ressourcerne, gennem et særligt fokus på modernisering, digitalisering og bedre organisering (Økonomi- og Indenrigsministeriet. Produktivitetskommissionen: Kommisorium., 2012). Dermed ligger Produktivitetskommissionen sig i forlængelse af Velfærdskommissionen (2003- 2005)[ii] som undersøger mulighederne for at finansiere velfærd fremover. Disse udviklingstræk har gjort, at mantraet for den fremtidige velfærd ofte lyder; *at skabe mere velfærd for mindre med færre hænder*.

Disse reformer og skiftende kommissioners arbejde med at bane vej for dem (Hansen, 2012) kan ses som en del af det regimeskifte, der kan placeres som en bevægelse fra velfærdsstat til konkurrencestat (O. K. Pedersen, 2011). Et skifte der samtidig understreger reformernes konstitutive karakter (D. Pedersen & Greve, 2007).

Så velfærd er sat på spil – og dermed er vores velfærdsorganisationer også sat i spil. Og det skaber spændinger, usikkerheder. Og nok på mere end én måde.

For det er også en præmis der aktualiserer og centrerer spørgsmålet om en kvalitativt bedre velfærd, gennem nye typer af offentlige organiseringer og nye perspektiver på offentlig værdiskabelse (public value creation, PVC). For idet offentlige organisationer søger at imødekomme og håndtere de komplekse og tværgående problemer (politiske, økologiske, økonomiske og sociale) (Benington & Moore, 2011a), som de står i midten af, og som nok ikke har udsigt til at blive mindre komplekse, qua den kompleksitet de er et udtryk for, ja, så bevæger de sig også ud over de hidtidige (ledelses-) logikker og styringsmekanismer, der har sat de offentlige organiseringer inden for den formelle organisation og de ekskluderende grænser dette medfører. Grænser der i for høj grad har medført, at de ikke har kunnet gribe og arbejde med de organiseringer og værdier, der ligger imellem de formelle organiseringer og dermed altså uden for officiel kategori.

Hvad der i stedet træder frem, kan ses som et skifte hvor de offentlige organisationer bevæger sig fra Public Administration (PA) ind i gennem New Public Management (NPM) og hen til, hvad der nok bedst kan beskrives som et emergerende mylder af nye typer af organiseringer og et tilhørende væld af delvis overlappende rubriceringer og perspektiver: *New Public Governance* (Osborne P., 2010)*; Collaborative governance* (Ansell & Gash, 2008; Gray, 1989); *Networked Governance* (Hartley, 2005); *New public Service* (Denhardt & Denhardt, 2000); *Public Value Governance* (J. M. Bryson, Crosby, & Bloomberg, 2014); *Public Values Perspective* (Jørgensen & Rutgers, 2015)*; New Public Organizing* (Hoppe, 2017).

Hvad der dog er vigtigt at forstå, er at der snarere er tale om overlappende bevægelser end om klarhed, fast definerede positioner og aktuelle grænser. Således udelukker PA, NPM og den emergerende bevægelse ikke hinanden, men er i stedet gensidigt konstituerende diskurser, perspektiver og positioner, der altså virker parallelt med hinanden i sammenfiltrede organiseringer i (og uden for) de offentlige organisationer. Et spændingsfelt?

For nok står de offentlige organisationer i et radikalt og udfordrende skifte, men bredden og diversiteten i litteraturen peger også på, at der ikke er tale om et skarpt og afgrænset snit, hvor vi ser én ny type af offentlig organisering og én ny form for offentlig organisation træde frem på basis af ét paradigme og dets hegemoni. Hvilket også ville være kontrastfuldt i relation til den kompleksitet, som offentlige myndigheder er sat i og igennem. Uagtet at det nok, nogle dage, i nogle situationer, i nogle begivenheder kan synes som om, at NPM selvstændigt udfylder såvel scenen som dens kulisser (Stahl, 2017).

Men hvor der er mange bud på nye offentlige organisationstyper, så er der minimum ét centralt og primært definerende spørgsmål, som de alle eksplicit såvel som implicit kredser om og tilbyder sig som løsninger ind i, nemlig problematikken omkring; *hvad er offentlig værdi?* Og som et udfordrende aspekt af dette; *hvordan kan man muliggøre og skabe offentlig værdi?* For uden en forståelse eller forholdene sig til denne problematik, forekommer det vanskeligt at foreslå nye organiseringer, da en manglende stillingtagen efterlader de nye organiseringer uden orientering.

Det er dog ikke kun som en delt grundpræmis for disse nye typer af organiseringer, at værdispørgsmålet står frem. For offentlig værdiskabelse har været en central og voksende diskussion i relation til offentlige organisationer og offentlig administration, lige siden Mark Moores indflydelsesrige bog Creating Public Value: Strategic Management in Government (Moore, 1995), genintroducerede offentlig værdiskabelse (Davis & West, 2009) som et omdrejningspunkt for offentlige organisationer og deres organiseringer.

Siden Moores bog har den voksende mængde af nye perspektiver på offentlig organiseringer og offentlig værdiskabelse dog gjort, at der ikke er nogen stabil definition af offentlig værdi, men derimod en pluralisme af forståelser (Bryson, Crosby, & Bloomberg, 2014; Rutgers, 2014; Van der Wal, Nabatchi, & de Graaf, 2015).

Således synes der altså ikke at mangle bud på konceptualiseringer og medfølgende guides, til både en kvalitativ bedre, men også en tilsyneladende mere effektiv og tværgående offentlig organisation. En der i højere grad bygger og trækker på netværkstænkning og samskabelsesprocesser, end på hierarkiske og formelle organisationsforståelser. En der i højere grad arbejder gennem processuelle tilblivelser og relationelle spændinger end omkring positioner og formelle roller. Og som dermed, *muligvis*, bedre kan registrere og håndtere, de offentlige værdiskabelsesprocesser der bliver til mellem os. Imellem formelle og officielle kategorier, mellem positioner og roller.

Idet de bliver sat i spil

Idet de skaber spændinger. Idet der er spændinger mellem dem, at situationen er intens, der flyder de også over, i deres tilblivelse. Hvilket afhandlingen vil eksperimentere omkring. Intensitet. Livlighed. Relationalitet. Affekt. I de empiriske variationers differentieringer.

For nok er der mange bud, men der mangler også empiriske udforskninger, eksperimenter såvel som teoretiseringer, som ikke er normative, funktionelle eller objektliggørende, men snarere arbejder omkring at muliggøre offentlig værdiskabelse, i hver eneste situation. Gang for gang.

At offentlige organisationer befinder sig i et hastigt, usikkert og måske også radikalt skifte, synes altså at være en konstitutiv præmis der ikke bare potentialiser de offentlige organisationer, men også gør at de skal arbejde omkring at skabe potentialiseringer (N. Å. Andersen, 2013; N. A. Andersen & Pors, 2014; N. Å. Andersen & Pors, 2014, 2017). At de i højere grad skal bevæge sig uden for de potentielle muligheder og i stedet arbejde omkring at muligøre nye handlemuligheder. Når man iagttager dette skifte udefra, så kan det uden tvivl virke usikkert, som en direkte pålæggelse af usikkerhed, som en tilbageholdelse af beslutninger omkring fremtiden (N. Å. Andersen & Pors, 2017). Og når det bliver gjort udefra, ja, så er der nok også tale om gradvise forgribelser (preemtion) af såvel fremtid(er) som de aktuelle begivenheder (Massumi, 2007, 2015a).

Men i stedet for at diagnosticere og reducere kompleksiteter (og dermed også reducere potentialitet til det potentielle og dets potentialiserende virke), hvordan kan man også arbejde med dette sitrende spændingsfelt og de relationelle spændinger det katalyser? Kan usikkerheden i kompleksiteten virke som en forøgelse af vores handlemuligheder - samtidig med, at den også er andet?

Gør andet

Hvordan kan man gribe ind i usikkerheden og det, at vi faktisk ikke ved, hvad der sker fra gang til gang, skridt for skridt - bevægelse til bevægelse? (Massumi 2002).

For hvordan ser det ud indefra kompleksiteten, indefra processerne, inde fra de organisationer og organiseringer som på bedst mulig vis søger at skabe offentlig værdi e-mail for e-mail, hvor man på gribende vis søger at række ud; situation for situation, sammen med gnistrende kollegaer med bankende hjerter og sprudlende kroppe; hændelse for hændelse, i berørende møder med borgere; begivenhed for begivenhed, når trappeopgangen runger imens man banker på døren og overraskelser melder deres ankomst. Og gennem de kontinuerlig varierende forhold mellem relationer der modulativt toner og skaber karakterfulde berøringer - der aktualiser velfærd.

I et relationelt spændingsfelt

Kort sagt, hvordan kan de offentlige organisationer arbejde med de relationelle spændinger i den forøgede kompleksitet, som værende de åbninger der muliggør nye organisationsbevægelser og også på en måde, så det faktisk skaber og muliggører offentlig værdi?

Kan det fabrikere en kvalitativ bedre velfærd?

Kan det skabe og muliggøre nye organiseringer, nye fællesskaber?

For at komme derhen hvor dette kan undersøges, udforskes og eksperimenters omkring, så vil jeg i denne afhandling bevæge mig ind i litteraturen omkring offentlig værdiskabelse og åbne den op gennem brug af den processuelle organisations teori og den samtidige canadiske filosof Brian Massumis affektive teoretiseringer.

For lige så meget som det kan ses som en problematik omkring forståelsen af de offentlige organisationer og deres værdiskabende praksisser og tilgange, så er det også en teoretisk debat omkring forholdet mellem Organisation og Organiseringer – de ydre formelle årsager og de indre effektive årsager. Om det stabile og det nye - og de bagvedliggende dynamikker der informerer ind i deres tilblivelse. Det er altså også et spørgsmål om forholdene mellem væren og tilblivelse, objekt og subjekt, materialiteter og im-materialiteter, det konkrete og det abstrakte, det reelle og det virtuelle i det aktuelle. Om passioneret involveringer og karakterfulde toninger af modulative teknikker. Såvel som forståelsen af forskning og de måder, at den kan sættes i spil. Æstetisk og berørende. Poetisk. Er, forskning også (kan være). Og som kreative og animerende skrivestile. Og som strukturerede improvisationer. I det aktuelle, mere end det generelle. I de operative taktiske bevægelser.

Vil vi komme til at se

At det kræver en forøget sensitivitet og attunement for de organiserende kræfter og dynamikker i begivenheder, hvis vi ønsker at muliggøre flere offentlig værdiskabende processer. I det, at de non-lineært emergerer i og ud over formelle organiseringer.

Der uforudsigeligt flyder over

Og for at kunne arbejde med disse begivenheder som kræfter, teknikker som toninger, før vi kan gribe ind i relationaliteten i det aktuelles kompleksitet, de intense spændinger i disse vitale tilblivelses økologier der muliggører og skaber offentlig værdi. Ja, så er det altså nødvendigt at afhandlingen bevæger sig ud over den Offentlig Administrations Litteratur omkring Offentlig Værdiskabelse, ved at indhente processuelle perspektiver fra OrganisationsTeorien (OT) og intensivere disse, ved at trække på Brian Massumis vinklinger af affektive begivenheder.

Jeg vil dermed centrere afhandlingen omkring en fremtrædende affektiv begivenheds teoretisering, hvor affekt kan ses som intensitet, som relationelle spændinger og non-lineære processer. Processer der i deres feedback-dynamikker skaber en margin af og for foranderlighed. Organiserende og berørende foranderlighed. Afhandlingen knytter dermed an til en slægtslinje af affektforståelse, hvor man altid både affekter og bliver affektet - af spændingerne i relationernes relationalitet.

Organisering for organisering.

Bevægelse for bevægelse.

Er det, jeg vil gøre.

Det jeg passioneret vil forfølge.

Forhåbentlig kan denne gradvise forskydning (som de pludselige og intense kontraster), være med til at gøre, at vi kan komme til at muligøre flere og andre offentlige værdiskabelsesprocesser, og at de måske endda kan komme til at danse lidt mere livligt i deres singulære tilblivelse og revaluering - af livets merværdier (Massumi, 2017, 2018).

Begivenhed for begivenhed.

Så meget er i spil i afhandlingens teoretiske indkredsninger og placeringer, men det er nok småt i forhold til de livlige begivenheder, som jeg revaluerende vil fortælle om. For i løbet af denne afhandling skal vi blandt andet med rundt på en sprudlende kommunal roadtrip, hvor der skal uddeles lurende og æggende invitationer, små æstetiske pakker til udvalgte borgere. Vi skal deltage i et æstetisk eksperiment omkring Alletiders Børnehave – WUNDERKINDERGARDEN, hvor sansede og vigtige erfaringer sættes i spil, på ny. Og vi skal medvirke i et skriveatelier, en modulering af et kvalitativt gruppeinterview, hvor riskorn og brandtaler intensiverer erfaringer og situationer. Og.

Dermed er vi på vej ind i en mere aktiv, en mere involveret og deltagende forskningstilgang karakteriseret af en række forskydninger. Således at eksperimenter, groft sagt, erstatter refleksivitet som primær metode, og at forskningens udkomme, dens resultater, er en orientering omkring at skabe performative og åbne og åbnende begivenheder frem for narrative repræsentationer - se tabel 1 (Johannisson 2004, Her I: Steyaert, 2011:81).

Det skal dog nok siges, at selv om den nedenstående tabel giver et fint overordnet overblik over interaktive tilgange og jeg placerer afhandlingen i relation til den nederste kolonne. Så er det min erfaring, at vi i igennem forskningsprocesserne, løbende og skiftevis samt flydende har bevæget os mellem og gradvis ind og ud af de forskellige forskningstilgange og positioner i oversigten. For netop at kunne komme derhen, hvor udfaldet og basiskarakteristikken kan siges at være det relationelle eksperimenterende i affektive begivenheder.

Tabel 1: Alternative interaktive forsknings tilgange- et overblik

Research approach	Objective	Role of researcher	Basic characteristic	Outcome of research
Interpreting	Insight	Visitor	Reflexivity	Narrative
Developing	Reform	Broker	Local dialogue	Agenda
Mobilising	Emancipation	Advocate	Bottom-up initiative	Resurrection
Provoking	Awareness	Provocateur	Friction – negotiation	Awakening
Enactive	Movement	Initiator	Experiment	Event

Tabel 1 (Johannisson 2004, Her I: Steyaert, 2011:81)

Vi er dermed også på vej ind i en tilgang til forskning, hvor jeg forfølger en omsorgsfuld involvering med teoretiseringerne. Hvor jeg søger at aktivere de tilblivelsesmuligheder de åbner op, frem for blot at konstatere hvilke positioner, huller og mangler, samt overordnede linjer der kan fabrikeres på tværs. Dermed vil jeg søge at kultivere og bevæge mig med en omsorgsfuld forskningsmodus (Manning & Massumi, 2014:108; Puig de la Bellacasa, 2011). En nærende modus der ikke (kun) er præget af fejlsøgning, mangeltænkning og en akkompagnerende modus af mistillid, men snarere kærligt (Camera & Sørensen, 2003:43) bygger op og kreativt lægger til.

Lige som at andet- processuelt ligger til.

Således forfølger jeg en generel forskningsmæssig forskydning fra ”*thinking about space”*, til det at skabe eksperimenter omkring ”*thinking-space”* (Beyes & Steyaert, 2012; D. McCormack, 2008). Kort sagt betyder det, at eksemplerne som levende og intense abstraktioner skal åbne op for nye tanker og aktualiseringer omkring offentlig værdiskabelse. Det medfører blandt andet, at jeg tilstræber en *her-og-nu* toning af de empirisk baserede eksempler, samtidig med, at jeg benytter mig af en mere rytmisk og poetisk skrivestil - for at kunne fabrikere og arbejde med intensiteten i begivenheder.

Så skriver jeg inde fra begivenheden – i de(ns) løbende moduleringer, intensiveringer.

Der søger jeg at lade sproget lege (Massumi, 2014:45).

Dette gør også at læseren bliver udfordret, at det at læse afhandlingen måske bliver til en læseoplevelse. En mere intens og livlig slags – og derfor kan man også snuble, idet de forskellige litteraturer glider ind over hinanden. Men samtidigt søger jeg også forholdsvis loyalt at balancere på kanten af de forskellige akademiske genrer/konventioner, når jeg bruger dem som produktive restriktioner til at fabrikere og katalysere og transducere generative spændinger.

I afhandlingen placerer jeg det som en deltagende iagttagelsesform der ikke suspenderer begivenheders livlighed, der ikke søger at tilfangetage aktualiseringer som et objekt. Men derimod er en selvinkluderende iagttagelse og intensivering af begivenheden og dens bevægelser. En affirmativ iagttagelse.

Dermed kan der med fordel anlægges andre læsestrategier, end hvis dette var en mere traditionel og konventionel afhandling. For den er sat og orienteret efter at muligøre nye tanker, nye aktualiseringer - omkring den affektive dimension af offentlig værdiskabelse og de emergerende organiserende fællesskaber, der viser sig frem i den første gennemskylning af begivenheden (First flush, Massumi, 2011:10).

Eller som Donna Haraway (2016) så fint siger det, så har tankerne vi tænker nye tanker med betydning: ”*It matters what thoughts think thoughts. It matters what knowledges know knowledges. It matters what relations relate relations. It matters what worlds world worlds. It matters what stories tell stories.”* (Haraway, 2016:35).

Slutteligt skal det siges, at der i afhandlingen kommer en række billeder og billedserier fra eksperimenterne og selv om der indgår humane deltagere på dem, så er det billeder af situationen, hvor jeg har vurderet, at brugen af de konkrete billeder ikke er krænkende. Derudover så er alle billeder taget i sammenhænge, hvor deltagerne er klar over, at de deltager i forskning og at forskningsprocesserne bliver dokumenteret og efterfølgende brugt.

Forskningsspørgsmål

Det rejser en ny type af spørgsmål, som jeg vil undersøge i denne afhandling:

Hvorvidt og hvordan kan offentlige organisationer muliggøre og fabrikere offentlig værdi gennem organiserende fællesskaber? Og hvorvidt og hvordan, kan de forstærke de kvaliteter de er med til at fabrikere, som har værdi?

Når jeg vil undersøge ikke blot hvorvidt og hvordan offentlige organisationer kan skabe organiserende fællesskaber, men også hvordan de kan se de kvaliteter og dermed den offentlige værdiskabelse, der træder frem gennem dette arbejde. Så betyder det også, at afhandlingens teori og metode skal have en karakter og toning der er rettet herimod det. Altså at teorierne skal kunne arbejde med en sensitivitet der gør, at de faktisk også er i stand til at fornemme så luftige og flygtige, men dog aktuelle og relationelle entiteter, som fællesskaber og kvaliteter.

Samtidig er afhandlingen, via problemstillinger i PVC-litteraturen, sendt afsted med den udfordring at dens undersøgelsesgenstand ikke er allerede eksisterende fællesskaber, men derimod *det at fremme fællesskaber der er i bevægelse* og således ikke er "låste" gennem de eksisterende udfordringer. Det betyder, at der skal opstilles en teoretisk og metodisk ramme, *der* muliggør *en tilstrækkelig grad af åbenhed såvel som lukkethed.* Tilstrækkelig nok åben til, at den muliggør at afhandlingen kan arbejde med emergerende processer og bevægelser, som netop emergerende. Tilstrækkelig nok lukket til, at den muliggør at afhandlingen kan arbejde med emergerende processer og bevægelser, som netop generative.

Så en gennemgående udfordring for afhandlingen er, at den skal konceptualisere og aktualisere i tilstrækkelig grad til at forskningsspørgsmålet kan undersøges, men at disse konceptualiseringer og aktualiseringer også skal have en kraft og virkning, der gør, at de så at sige bevæger sig ud over sig selv (Manning & Massumi, 2014:vii). Så en af startudfordringerne er at få fabrikeret og opstillet en teoretisk ramme, der også kan bevæge sig forbi nye låste forståelser og repræsentationer omkring offentlige organisationer og offentlig værdiskabelse. Ud fra den formodning om, at en sådan fastfrysning risikerer at forstærke de eksisterende udfordringer. Således kalder det altså på teorier, som er i stand til at arbejde med organisationer som formskiftende og uforudsigelige entiteter.

Derfor sætter jeg følgende pejlemærker for de forskningsmæssige bevægelser og for indkredsningen af relevante teoretiske informeringer:

- Skal kunne gribe og arbejde med det der ligger "imellem os" (relationer og fællesskaber).
- Have føling og sensitivitet for kvalitative dimensioner (der skaber og har værdi).
- Kunne arbejde med generative og emergerende processer (at skabe bevægelse og energi).

I afhandlingen kommer disse teoretiske pejlemærker til at betyde, at jeg vil bevæge mig gennem og omkring forskningsspørgsmålet med et guidende fokus, der lyder: Hvordan kan de offentlige organisationer arbejde med de relationelle spændinger i den forøgede kompleksitet, som værende de åbninger der muliggør nye organisationsbevægelser og også på en måde, så det faktisk skaber og muliggører offentlig værdi?

En præsentation af afhandlingens empiriske økologi og mine involveringer

Inden vi om lidt bevæger os længere ind i afhandlingens teoretiseringer og eksperimenter, vil jeg her først komme med en overordnet præsentation af afhandlingens empiriske økologi. Og altså dermed de engagerede relationelle involveringer og begivenheds-serier, jeg trækker på, når jeg fabrikerer afhandlingens animerende analyser som levende abstraktioner (mere om det i den kommende læsevejledning).

Hen over sommeren og efteråret 2013 begyndte Christa Breum Amhøj (Ph.D. Ass. Prof. og projektleder) og Thorbjørn Kristiansen (undertegnede, nu Fejerskov) at sende en projekt- og forskningsbeskrivelse[iii] ud til udvalgte kommuner og organisationer. Vi søgte derigennem at få etableret og engageret en styregruppe af kommuner og organisationer, der ville indgå i et samarbejde. Et samarbejde, hvor de med et afsæt i deres forskellige interesser og fagligheder, var interesseret i at eksperimentere med en affektiv og relationel tilgang til de presserende velfærdsproblematikker, de står i.

Nogle af de kontaktede kendte vi fra tidligere og tilsvarende forskningsaktiviteter, som vi havde afholdt, hvor de havde vist interesse for yderligere kontakt. Mens andre var organisationer, som på anden vis havde markeret sig i offentligheden, og som herigennem stod frem som spændende og relevante samarbejdspartnere. Men på trods af forsøget på at række ud, endte det dog med, at det kun var der, hvor der i forvejen var en vis levende relation, at der blev etableret et samarbejde.

Vi havde i udgangspunktet lavet et strategisk forskningsdesign, hvor der skulle indgå tre kommuner og en række organisationer og virksomheder for derved at skabe en semi-struktureret og potentiel åbning for, at forskningsaktiviteterne kunne foregå på tværs af formelle organisatoriske grænser, intern som eksternt i organisationerne. Således søgte vi en overensstemmelse mellem vores teoretiske afsæt, det strategiske forskningsdesign og de måder, hvorpå vi aktualiserede forskningen:

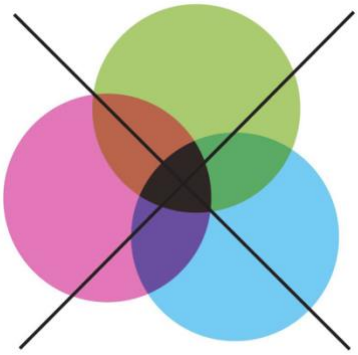

Figur 1. Taget fra, Læringsaktioner projektbeskrivelse: ”*Mødet mellem de tre farvede cirkler er et billede på de 3 aktioner som projektet vil etablere på tværs af de forskellige læringsaktioner og dermed også på tværs af de forskellige organisationer*.” (Amhøj, 2014:9).

De to første kommuner (Herlev og Ringkøbing-Skjern) kom med ind i forskningsprojektet efter et par indledende møder. Hvorimod den tredje og sidste kommune, hvor der var en interesseret part, mere gik ind og ud af forskningsaktiviteterne for dernæst at strande og til sidst forsvinde helt

i forbindelse med kommunevalget 2013. Et valg, der medførte en kommunalpolitisk rokade i organisationens opbygning og prioriteringer, hvilket også medførte, at vores kontakt blev forflyttet, og at der desværre ikke kunne skabes en samarbejdsaftale.

På dette tidspunkt var projektet dog så langt fremme, at en etablering af kontakt til en ny kommune ikke forekom at være befordrende for projektet og slet ikke muligt med vores ressourcer. Vi endte således med deltagelse af to kommuner. Derudover blev der etableret en følgegruppe (Attractor-Rambøll, UCC og COK), der iagttog og på forskellig vis og i varierende grader deltog i processerne. Styregruppemøderne var dog ikke mere formelle og lukkede, end at de også var organiseret som en eksperimenterende Hub, der gang for gang udforskede nye problemstillinger, nye forskningsteknikker, med nye deltagere.

Min primære organisatoriske involvering har af afgrænsningsmæssige hensyn ligget omkring samarbejdet med kommunerne. Det har betydet, at mine relationer til de andre organisationer har haft en anden mere formel karakter og mest er foregået gennem styregruppemøder og gennem Christa Breum Amhøj i kraft af hendes position som ansvarlig for det overordnede forskningsprojekt.

Det er dog nok vigtigt at sige, at disse indledende kontakter alle var tænkt og forsøgt gjort, eksemplarisk. Gang for gang, på forskellig vis. Altså, at vi så såvel mails som møder som potentialiserende affektive begivenheder, der kunne være med til at muliggøre nye aktualiseringer, nye organiseringer.

For lige som de indledende kontakter og relationer havde et vist afklarende og formelt præg over sig i situationen, var de også intense og kreative. De var lurende, i bedste fald. Overraskende. Fremadrettede (Massumi, 2011:16).

Og disse mere sitrende og gnistrende relationelle forhold, de var også gældende i de efterfølgende mødeaktiviteter i styregruppen, der jo altså var sammensat som en tværgående organiserende Hub, hvor vi skulle eksperimentere. Her var det koordinerende og forhandlende element i forhold til strategisk styring af forskningsprocesserne, hvis ikke helt afløst af de affektive eksperimenter, så blot til stede som taktiske emergerende aspekter, der blev informeret gennem Hub´ens eksperimenter og aktualiseringer.

Det betyder dog ikke, at der ikke var strategiske og diskursive komponenter til stede (både før, inde i og efter møderne). For idet vi mødtes omkring overordnede spørgsmål såvel som konkrete problematikker omkring fremtidens velfærdsforståelser og ledelse af velfærd, muliggørelse af en kvalitativ bedre velfærd, så var der selvfølgelig meninger, medieringer, markeringer, effektive strukturer og positioner, fagprofessionelle forskelle, teoretiske koncepter, forskellige dagsordner og ulige ressourcer, divergerende holdninger og politiske ambitioner såvel som tilhørsforhold og respekt, der også var til stede, både som skjulte og direkte – som mere indirekte komponenter.

Så blev disse positioner moduleret, dæmpet og intensiveret på ny. I deres tilblivelse. Igen og igen. Differentierende.

Så jeg vil altså ikke hævde, at der i alle disse kontakter, relationer og begivenheder ikke finder forhandlinger og positioneringer sted, men blot at der var en særdeles grundig vægtning og fælles prioritering af, at vi gerne vil(le) noget andet end det typiske, at der gerne måtte ske mere. Og at det gerne måtte være på kreativ og fængende facon. At vi gerne ville møde hinanden. At vi gerne ville fabrikere nye velfærdsorganiseringer, på andre måder – mere direkte end formelt. Oftest.

Var der også et element af nervøsitet – hos mig.

Af spænding og forventninger.

For nok var møderne i Huben slået an omkring forskellige temaer og problemstillinger, der i sig selv måske ikke er mere usædvanlige end de måder, hvorpå de bliver aktualiseret. Men de var også gennemstrømmet af anderledes rytmer, æstetiske teknikker og relationelle intensiteter, der moduler, hvad vi forventer der vil og kan ske til organisatoriske møder.

For der er en mærkbar kvalitativ forskel på at være udspændt imellem noget, at være spændt for noget, og så det, at være spændt op, af den relationelle spænding der kan ligge i deltagelse. Omkring deltagelse. Så i de tilfælde, hvor indgangen til deltagelsen i forskningsprocesserne var mindre drevet af lyst og mere formet af, at det faktisk var en formel organisatorisk og arbejdsmæssig deltagelse. Altså at andre primært havde udpeget og drevet projekterne ind i organisationen. Ja, der var vi nødt til at håbe på, at begivenhedernes levende karakter overskyllede eller i det mindste blot opblødte og drejede fornemmelsen af, at deltagelsen mest af alt var informeret af formelle forpligtigelser.

Men det var også et håb formet omkring, at vi gjorde vores bedste for at det skulle lykkes at gøre begivenhederne interessante og vedkommende og forhåbentlig, spændende og fængende. Udfordrende og sitrende – affektende.

At vi alle blev affektet og affektede.

Hvad jeg altså gerne vil fremdrage og pointere, det er, at vi i alle disse møder og situationer forsøgte at udvikle en forståelse, en smag for og rettethed mod begivenhedernes potentialitet, frem for kun det åbenlyse og formelle organisatoriske potentielle. Og at denne forskydning, der kan ses som en mere levende kontrast i det aktuelle (Massumi, 2009:6ff), blev muligt gennem induceringer og katalyseringer af æstetiske og intense komponenter, lurende relationelle teknikker og de sansede spændinger, der bliver til omkring intensivering af erfaringer.

Således var disse hub-møder stemningsfyldte affirmationer præget af en spirende glæde, af lyst og legende tilstande. Det var altså stemningsfyldte rumligørelser, som på fabulerende vis skabte og gav sig tid og plads, til at se videre, at se udover det umiddelbare potentielle. Selv om der nok også foregik andet i og omkring eksperimenterne.

Var de stærkt præget af at være affirmative etiske aktualiseringer (Braidotti, 2019; Massumi, 2002:28ff, 255f; Thrift, 2008a:14f), hvor vi arbejdede på at kultivere det forbindende og forbundne, at åbne op for flere og andre organiserings muligheder gennem og omkring strukturede improvisationer (Manning & Massumi, 2014:94); muliggørende begrænsninger, der ikke var

mere lukkede og lukkende, end at de netop også var improvisationer, der arbejdede omkring at styrke de hændelsesmæssige tilhørsforhold, der processuelt voksede frem.

Så idet vi bevægede os med begivenhedernes affektive informeringer, der var der også indbygget plads til, at man kunne deltage mindre såvel som være ”ikke”-deltagende i eksperimenterne. Der var altså en opmærksomhed på og accept af, at vi på differentierende måder deltager

Derudover så kommer afhandlingens etiske bevægelser til udtryk gennem de udvalgte *teoretiske hovedbegreber* (*entertainment & entrainment, gensidig inklusion, katalytiske part-subjekter & part-objekter)*, der arbejder med og omkring en sensitivitet for og en forøgelse af tilblivelsesmuligheder. Ligeledes skal afhandlingens *metodologiske afsæt* i affirmativ critique ses som en etik, hvor jeg søger at aktivere de interne kræfter i begivenheder frem for at forgribe og sætte formelle og normative begrænsninger for de organiseringer, der kan blive til gennem og omkring begivenhedernes serielle differentieringer. Og slutteligt kommer afhandlingens etik til udtryk gennem og som *empiriske aktualiseringer*, hvor jeg søger at potentialisere, at forøge handlekraft og tilblivelsesmuligheder i begivenhederne.

Der er altså etik til stede – som aktualiseringer, som affektive organiseringer, der søger at forøge handlemulighederne i begivenhederne og derfor reager ind i de relationelle informeringer, der bliver til. Dermed bevæger jeg mig med en affektiv-sensitivitet og attunement omkring, at vi er tilblivelse *med-hinanden* (Dempster 1998, I: Haraway, 2016:61). Denne skitserende karakteristik af møderne i Hub´en gælder også for de øvrige begivenheder i økologien. Nemlig at de blev og var forskellige, begivenhed for begivenhed, der søgte jeg således at involvere mig i de organisatoriske problematikker og udfordringer, som vi blev inviteret ind i. At tage afsæt i det aktuelle.

Det gør at afhandlingens empiriske økologi ikke var emne afgrænset fra start, men at det snarere handlede om at få de organisatoriske eksperimenter til at sprede sig ud som stiklinger og frø. At se hvorledes vi sammen kunne bevæge os på nye og anderledes måder i samarbejde med andre og andet. At give nærende omsorg til det spirende og forbindende og dermed fabrikere en forskningsøkologi omkring aktualiseringer.

Således har jeg bevæget mig godt rundt mellem forskellige interaktive forskerpositioner (se tabel 1). Oftest har jeg ageret inden for det fabulerende og poetiserende, mens det andre gange har været ud fra en mere typisk og almindelig forskerposition præget af iagttagelse, men ikke uden deltagelse og slet ikke uden involveringer. Således har jeg gennemgående forfulgt mulighederne for at intensivere begivenheder.

I Ringkøbing-Skjern Kommune har forskningsaktiviteterne været centreret omkring to Aktivitetscentre for ældre og et lokalt Sundhedscenter samt deres samarbejde med Handicap og Psykiatri. Herudover har jeg i Ringkøbing-Skjern Kommune været med til at designe og facilitere eksperimenter i et af de to årlige Lederfora, som samler kommunens ledere. Samt deltaget som observatør i to ”lukkede” byrådsmøder hvor det ene tema var kreativt samarbejde på tværs af politiske skel og det andet var samskabelse.

I Herlev Kommune har jeg primært været involveret omkring et Pædagogisk center og dets arbejde med ”Børnepakken”, samt et samarbejde med nogle de kommunale embedsfolk, der arbejder med frivillighedsområdet. Derudover fik jeg på baggrund af de øvrige eksperimenter, og sammen med en kommunal nedsat gruppe af embedsfolk og konsulenter, muliggjort og aktualiseret en kreativ og intensiverende drejning af et af de årlige lederfora.

Herudover består empirien af et utal af mails såvel som samtaler og interviews over telefonen.

En af de væsentlige forskelle på mine involveringer i de to kommuner har været den geografiske afstand. Da mit familieliv foregår i København, havde jeg ikke samme mulighed for at være til stede og tilgængelig i Ringkøbing-Skjern Kommune, som jeg havde i Herlev kommune. Det har blandt andet betydet, at jeg ud over vores iscenesatte forskningseksperimenter primært har foretaget animerende interviews og samtaler med medarbejdere i Ringkøbing-Skjern. Hvorimod jeg i Herlev kommune bedre har kunnet følge med i deres løbende eksperimenter og organisatoriske processer inde fra begivenhederne.

I afhandlingen har dette helt konkret medført, at jeg har valgt at fokusere min skrivning omkring eksperimenterne i Herlev Kommune. Selv om de dog ikke er mindre spændende og spændingsfyldte i Ringkøbing- Skjern Kommune. Selv om de ikke er mindre modige, opfindsomme og inspirerende i deres eksperimentering. For ud fra afhandlingens teoretiske og metodologiske forståelser og tilgange har jeg dermed mulighed for at analysere og animere begivenhederne inde fra deres forsatte ind- og udfoldninger.

Således er det altså primært de forsker-initierede eksperimenter omkring Hub-møderne samt nogle af de måder, hvorpå de på differentierende vis spredte sig ud i Herlev Kommune, som du kommer til at læse om. Men vi kommer dog også på et kort visit til Ringkøbing-Skjern Kommune, da jeg trækker på et nedslag i en begivenheds-serie omkring ældre og ensomhed, til at fabrikere et metodologisk eksempel – at sætte forskningsteknikkerne i spil (og spænding).

Disse beskrivelser omkring forskningsprocesserne og empiriens løbende tilblivelser er dog ret skitserende og overordnede. Men i afhandlingens andet bind, der vil jeg lægge ud med at tage dig, læseren, direkte med ind i nogle af de initierende begivenheder og processer, der gang for gang, sender os afsted, på forskellige måder. Således skal første del af afhandlingens andet bind, foruden at virke som en animerende analyse, også ses som et forsøg på at skabe en tilpas grad af transparens omkring forskningsprocesserne og deres afsæt, da jeg tager os direkte ind i midten af hub-eksperimenterne.

Efter denne første overordnede præsentation af afhandlingens empiriske økologi lad os nu bevæge os videre og lade det næste afsnit, en læsevejledning, åbne afhandlingen og dens opbygning lidt mere op. For dens mere kringlede og kreative bevægelser, kræver nok en grundig introduktion.

En læsevejledning – en felt guide og en invitation til at træde ind i afhandlingen

Afhandlingen er overordnet delt op i to bind. Det første bind er fokuseret på teori og metodologi og bind to, det tager os mere direkte ind i de empiriske begivenheder, som afhandlingen bevæger sig med og omkring.

Lad os starte med at åbne op for bind et. Og som sagt, så ligget fokus altså på teori og metodologi.

Den første del af bind et vil have primært omdrejningspunkt i teoretiske nedslag, hvor den anden del af bind et, den vil bevæge sig omkring metodologi. Men for at kunne sætte første del af bind et i spil, at skabe relationelle spændinger i og omkring teoretiseringerne. Så bliver de teoretiske positioner (hvoraf nogle også er metodologiske forslag) som jeg laver nedslag i, på forskelligvis sammenkoblet og sammenvævet med en affirmativ animation af et empirisk eksempel; WUNDERKINDERGARDEN.

Kort sagt, så bruger jeg altså et empirisk eksempel på offentlig værdiskabelse til at kontrastere de eksisterende antagelser omkring PVC, samtidig med, at afhandlingens teoretiseringer bliver udfoldet gennem og omkring eksemplet.

Bevæger vi os nu tættere på de enkelte afsnit, så starter teoretiseringerne ud i litteraturen omkring PVC, hvor jeg først vil lave en kort introducerende sammenfatning af litteraturen omkring offentlig værdiskabelse. Herefter vil jeg placere og begive mig tættere på nogle af de centrale diskussioner og forståelser, der er vokset frem, siden Mark Moore genintroducerede offentlig værdiskabelse. Her vil vi blandt andet se, at det tidligere (simple) ledelses- og styringsmæssige fokus omkring PVC, at det er blevet udvidet og erstattet med kompleksitet og de multiple aktører, der er involveret omkring at muliggøre offentlig værdi i relation til en demokratisk sfære. Efter at jeg har præsenteret bredden og karakteren af litteraturen, så vil jeg lave et nedslag i tre forskellige vinklinger af PVC, hvor jeg både kritiserer nogle af deres forslag og ”bagvedliggende” antagelser, samtidig med, at jeg på bekræftende vis søger at bevæge mig med deres forståelser. Såvel som at bevæge deres.

Efter at have kigget nærmere på de eksisterende forståelser af offentlig værdi og værdiskabelse og de udfordringer der rejser sig omkring disse, så vil jeg derefter bevæge mig over i Organisationsteorien (OT), hvor jeg altså vil trække på de processuelle organisationsforståelser. For det at indhente teori herfra, det kan hjælpe med til at understøtte bevægelsen ud over en formel og simpel forståelse af offentlige organisationer, og dermed tage os hen til de multiple og heterogene organiseringer, der muliggører og skaber offentlig værdi. Afsnittet vil dermed både fungere som en placering ind i organisationslitteraturen, men også som en gradvis overgang til den affektive teori. Således agerer de processuelle organisationsforståelser såvel som et blødgørende element som et springbræt ind i en affektiv begivenheds orientering. En affektiv sensitivitet - i og for emergerende organiseringer.

Tilsvarende de ovenstående nedslag i PVC-litteraturen, så vil jeg i afsnittet fokusere på to forskellige vinklinger af en processuel organisationsforståelse, men jeg vil også, på forskellig vis, sætte dem i spil som eksempler. Afsnittet vil dermed både være anderledes og muligvis svært

tilgængeligt i dets teori, afhængigt af hvor du læser fra, idet vi her forlader den traditionelle offentlige administrationslitteratur. Men ved at jeg har bygget afsnittet op omkring eksempler, mere levende og berørende teoretiseringer, så søger jeg at gøre de teoretiske antagelser lettere tilgængelige -såvel som mere generative, idet de bevæger sig kreativt.

Omkring et blink og omkring de rumligørelser, hvor man nok også blinker af overraskelse, idet situationen i eksemplet vitterlig flyder over.

Og herfra der bevæger vi os videre. For efter at jeg i denne første del af bind et har ud- og indfoldet disse teoetiske nedslag, så er det tid til, at vi i anden del af bind et bevæger os til afhandlingens metodologiske forståelser. Udfoldningen af disse vil have afsæt i nedslag omkring tre metodologiske komponenter, der energisk sender afhandlingen afsted: *affirmative critique, forsknings-fabrikation* samt en *postkvalitativ tilgang*. Efter at have udfoldet disse komponenter, der vil jeg så på affirmativ vis fremhæve og indfolde et empirisk eksempel omkring et skriveatelie, da det knytter sig ind i og bygger på disse metodologiske (og teoretiske) forståelser. Såvel som moduler dem.

Denne læsevejledning til afhandlingens første bind er dermed næsten ved at være på plads, men du har måske også bemærket, og undret dig over, at der stadigvæk mangler en læsevejledning til den affektive teori og de måder, at jeg har valgt at ud- og indfolde den. Så lad os nu se på dens rytmer. Lad mig forklare dens lidt kringlede opbygning og imens, *der skal du nok holde tungen lidt lige i munden (lige så meget som jeg forsøger det) - et kort øjeblik. Blot imens at jeg forklarer*. For mellem disse afsnit, imellem de placeringer, forståelser og teoretiske positioner som jeg bevæger mig omkring i bind et, der kommer det affektive, den relationelle midte, i spil.

I midten, som en affektiv teoretisering.

Således omhandler første bind af afhandlingen ikke kun de teoretiske og metodologiske bevægelser, men også teori, metodologi og empiri i en mere muliggørende og sammenviklet form (Latour, Stengers, Tsing, & Bubandt, 2018:603). Der gør, at en afhandlings traditionelle og typiske makro-struktur i form af: Introduktion – litteratur gennemgang – metoder – resultater – diskussion – konklusion (Honan & Bright 2016), flyder over.

For i skikkelse af en række kontrasterende bevægelser, der informerende kommer i glidende overgange, såvel som i pludselige skift, - ind i de øvrige teoretiske afsnit, ja, så sætter jeg afhandlingens affektive og processuelle teori i spil omkring det før nævnte WUNDERKINDERGARDEN eksempel fra afhandlingens empiriske eksperimenter.

Et eksempel der er delt op i 7 mindre dele, der hen igennem afhandlingens første del af bind et kommer på en ikke-sekventiel måde.

Det betyder, at afhandlingens affektive teoriafsnit, hvor jeg vil præsentere og gå mere i dybden med aspekter af Brian Massumis affektive forståelser, først kommer i det afsnit der hedder: - *Affektiv teori: En kontrasterende bevægelse – Affekt og singulære kvalitative begivenheder*. Men

derudover er de affektive teoretiseringer også spredt ud over og ind i eksemplet. Eksemplerne. Og ind i afsnittene. Ind i teorierne. Drypvis. I glidende overgange og pludseligt.

Kommer de processuelle forståelser og den affektiv teori og de(t) animerende eksempel/eksempler i spil.

Dermed søger jeg at bruge WUNDERKINDERGARDEN eksemplet fra empirien til at udgøre en levende kontrast til de eksisterende antagelser og forståelser af offentlig værdiskabelse. Samtidig med, at eksemplerne er sammenviklet med afhandlingens affektive og processuelle forståelser - med ind- og udfoldninger af dem.

Så hvis du her i starten af afhandlingen gerne vil have en mere bred introduktion til afhandlingens affektive teoretiseringer, og ikke blot nøjes med de indledende dryp der sniger sig ind, der allerede har bevæget sig ind, så kan du med fordel starte ud i - *Affektiv teori: En kontrasterende bevægelse – Affekt og singulære kvalitative begivenheder*.

Formmæssigt set vil de kontrasterende bevægelser i afhandlingens teoretiske afsnit have en opbygning, hvor der ind i en flydende overgang kommer sætningen; *Ja, således vil afhandlingen, i enhver situation, i enhver ny begivenhed, søge at skabe viden omkring offentlig værdiskabelse*. En sætning der dog varier, da den tones og ændres fra gang til gang. Og ofte vil der inden sætningen være et glidende teoretisk perspektiv skifte, som så efterfølgende fører os over i eksemplet, den levende abstraktion.

Og når eksemplet slutter, ja, så vil sætningen; *Ja, således vil afhandlingen, i enhver situation, i enhver ny begivenhed, søge at skabe viden omkring offentlig værdiskabelse*, blive gentaget. Og nogle gange, så vil jeg udover selve eksemplets kontrasterende virke som en affektiv begivenhed, også efterfølgende bruge det til at kunne perspektivere og kommentere på positioner og antagelser i litteraturen. Og andre gange vil eksemplet blot stå frem, som det der bliver til, som en åben begivenhed, som en tænkende relationel rumliggørelse, i kraft af, at det er et kontrasterende eksempel på offentlig værdiskabelse der på induktiv vis (induktiv/induktion - det at fremkalde en spænding, udløse en kvalifikation (Massumi, 2002:42)) søger at intensivere.

Relationalitet - relationer og relationaliteten mellem relationer.

Heri også relationen mellem tekst og læser. Blot et mere ontogenerisk livstag på forskningsprocesser og deres katalyserende (intensiverende) og transduktive virke (intensitets bevægelser på tværs af begivenheder) (Massumi, 2002:42f) (hvilket vil blive udfoldet i såvel det affektive afsnit som i afhandlingens metodologiske afsnit).

Affektiv teori: En kontrasterende bevægelse – en feltguide til at bevæge sig med afhandlingen

Disse rytmiske og intensitetsmæssige skifte vil derudover være markeret gennem overskifter der indhegner afsnittene. Den ene, den ovenstående, den markerer *feltet* for den flydende overgang hvor jeg inducer affektiv og processuel teori. Den anden, som kommer længere nede, den markerer direkte hvor eksemplet begynder og hvilket del af eksemplet, som man er i gang med.

For eksemplet er som sagt delt op i 7 mindre eksempler, som enten kan læses i den ikke-sekventielle rækkefølge som de kommer i. Eller de kan læses som en fortløbende fortælling gennem den nummerering der markerer afsnittene og som er lagt ind i overskriften: - *levende abstraktioner, del 1 til 7.*

Så hvis du vil lægge ud med at bevæge dig ind i afhandlingen gennem en levende abstraktion, en mere sitrende og åben begivenhed (Helin, 2015), en lurende og æggende forskningsfortælling om empiriske eksperimenter. Så er det blot at følge overskrifterne på kronologisk vis - levende abstraktioner, del 1 til 7. Hvilket nok skaber en mere ”helstøbt” og muligvis bedre fortælling.

Men hvis du gerne vil have nogle mellemregninger med, i form af en udfoldelse og placering af den omkringliggende litteratur, som eksemplet på levende vis søger at udforske, at kontrastere, at intensivere, så blot følg afsnittene på en mere traditionel facon, afsnit for afsnit, ned igennem afhandlingen.

Men det medfører dog risiko for, at du så også misser de gradvise stigninger (og fald) af spændinger i eksperimentet. Såvel som de teoretiske opbygninger og forskydelser der følger eksemplet og som derigennem og dermed bidrager til afhandlingens teoretiske ind- og udfoldninger. Men til gængæld, hvis du følger den ikke- sekventielle opbygning, så får du måske mere blik for det eksplosive og kontingente, det at intensitet rammer som et lyn (Massumi, 2011:23). Men at det nok heller ikke skader, at det kan forøge chancen for, at begivenheder kan berøre, hvis man indbygger og inkluderer katalytiske part-subjekter i induktive situationer (Massumi 2002). Så stiger spændingerne, måske.

Og derfor får afhandlingen også lov til at flyde ud over en mere traditionel strukturering og opbygning, i det, at WUNDERKINDERGARDEN eksemplet vikler sig ind i de teoretiske udfoldninger som levende affektive indfoldninger.

Og forhåbentligt, så vil det ikke være en alt for slingrende bevægelse, der kommer ud af denne fabrikation af et relationelt spændingsfelt omkring offentlig værdiskabelse. Men snarere de intense og fremadrettet lurende bevægelser der gør, at vi kan eksperimentere med og omkring offentlige værdiskabelsesprocesser, således at de kan blive til mere og andet end det de også er i tilblivelse som i det aktuelle.

At de kan være mere potentialiserende end potentielle.

Situation for situation. Begivenhed for begivenhed. Inde fra den affektive midte. Ja, der ønsker jeg at fabrikere eksemplerne som levende berørende abstraktioner der (kan) intensivere(r) og muliggøre(r) nye tanker og aktualiseringer omkring offentlig værdiskabelse. Omkring organiserende fællesskaber og om deres løbende emergering(er). Så forvent mere at afhandlingen vil kredse og kræse omkring at virke animerende og intensiverende omkring skitseringer af nogle af de relationelle-teknikker der informer ind i tilblivelsesprocesser, end at den vil komme med udpegninger af konkrete værdier, modeller og metoder.

Så frem for kun at lade læsevejledningen agere guidende omkring afhandlingens bevægelser vil jeg allerede nu, lige om lidt, begynde at tage dig med ind i udforskninger og eksperimenter inde i det offentlige organisatoriske landskab - der hvor reformerne har konstitutive implikationer. Der hvor relationerne mellem de forskellige positioner og velfærdsforståelser skaber mærkbare spændingstilstande, intense spændingstilstande – der hvor levende relationaliteter intensiverer og informerer relationer. For hvad er det, der også er i spil og på spil i det aktuelle, ud over de mere formelle aspekter og udpegninger af positioner.

Der muliggør og skaber nye organisationsformer og nye relationer.

> *Ja, således vil afhandlingen, i enhver situation, i enhver ny begivenhed, søge at skabe viden omkring offentlig værdiskabelse gennem revalueringer og inducerende katalyseringer af empiriske eksperimenter inde fra begivenhedernes affektive midte*.

Så lad os se hvordan det kan se ud, når offentlige ledere, medarbejdere og borgere samt forskere kreativt omfavner det element af organisatorisk forandring, der gennemstrømmer de offentlige organisationer. Og lad os se, hvordan at vi strategisk og taktisk kan bruge spændingerne som afsæt til at muliggøre nye kvalitative velfærdsbevægelser; nye offentlig værdiskabelsesprocesser omkring organiserende fællesskaber.

For hvis vi ønsker at forstå, at komme tættere på at udforske og eksperimentere med de organisatoriske potentialer der også bliver mulige gennem spændingstilstandenes potentialiseringer (Massumi, 2002:72ff). Så kræver det nok også, som tidligere nævnt, at vi ikke kun iagttager forandringerne udefra, for derigennem at placere og kategorisere de forskellige positioner og potentielle muligheder der officielt er i spil (perspektivet som et anti-begivenheds-rum, men et produktivt (Massumi, 2002:79)). Men at vi snarere bevæger os med spændingstilstandenes intensiveringer af de offentlige organisationer. For idet de emergerer som organiseringer, der er de mere ufærdige, mere livlige. De er mere sammensatte og potentialiserende, end hvad der nok kan iagttages udefra.

For i situationen, i hændelserne – er der flere entiteter, flere kræfter og dynamikker der informerer.

End hvad der nok kan rummes og håndteres i diagnoser og iagttagelser orienteret omkring positioner og formelle aspekter/årsager.

Det kræver altså en anden form for analytisk opmærksomhed, en der er mere sensitiv, mere i attunement med tilblivelsesprocesser; med de kontinuerlige modulationer der informerende konstituer stilistiske variationer i det aktuelle. Og altså også en, der ikke tøver med at arbejde inducerende og katalyserende med at muliggøre nye karakterfulde og berørende velfærdsbevægelser – nye organiseringer.

Så grunden til, at vi allerede nu, her i indledningens læsevejledning, er på vej ind i udfoldninger og indfoldninger af afhandlingens teoretiseringer og analyser, gennem et empirisk eksempel. Et eksempel hvor offentlige ledere og medarbejdere eksperimenterer med de(n) aktuelle spændingstilstand(e), gennem et strategisk eksperiment omkring fremtidens børnehave; Alletiders

Børnehave - WUNDERKINDERGARDEN. Og hvor de starter ud med dette, gennem lurende og kreative invitationer som de bruger til at invitere til eksperimentet (invitationer der nok ikke er det mest intense, vi kommer til at støde på. Men som alligevel er livlige og spændende nok til, at de kan siges at være intensiverende. At de som affektive hændelse er berørende).

Ja, det er, at jeg ønsker at lade empirien være afsættet for de relationelle informeringer som kan blive til omkring teorien. At jeg søger, nej, snarere passioneret forfølger, at lade afhandlingens empiriske eksempler være afsættet og omdrejningspunktet for, at jeg kan rette opmærksomhed på den affektive dimension i de organiseringer, der skaber offentlig værdi. Således vil jeg forfølge de interne og mere eksplosive non-lineære dynamikker der er i spil, i organiseringer, i relationer, i begivenheder. Og derfor er det ikke kun en læsevejledning, men også en felt-guide og invitation. For en af de ting som deres invitationen inviterer til, det er (nok ikke helt overraskende) at vi indlader os på empiriske eksperimenter, at vi tager udgangspunkt i det, der kan blive til, - imellem os. I relationaliteten. Situation for situation.

Og lige om lidt - der vil invitationen og eksperimentet altså række ud mod dig.

Så lige så meget, som at afhandlingen også kan ses som en fortælling, om offentlige organisationer der bevæger sig ud over den formelle organisation, i det, at de søger at imødekomme og håndtere dette mærkbare reformlandskab og dets spændinger. Så er det en fortælling om at udforske en induktiv tilgang til forskning. En relationel. En modulativ. En performativ. For det er de eksperimenterende kvalitative aktualiseringer der forfølges. Derfor starter vi også ud i slutningen af forskningsprocesserne. I det der nok bør ses som en foreløbig og dynamisk afrunding, hvor forskningsprocessernes involverende virke, på en med-skabende måde, som en konstitutiv kraft, har muliggjort at der bliver sendt en kreativ invitation ud til et velfærdseksperiment.

Og starten, de konstitutive kræfter og inducerende begivenheder der formativt leder hen til invitationen og denne foreløbige slutning, dem vender vi tilbage til. For afhandlingens andet bind, det skitserer gennem nedslag i forskningsøkologiens start og midte, nogle af de begivenheder og deres serielle ind- og udfoldninger, der informerende leder frem til eksemplet.

Med andre ord, man kan vælge at se eksemplet vi er på vej ind i, som en af effekterne af at bruge en affektiv processuel tilgang til organisering når man arbejder med PVC.

Og når vi når til bind to af afhandlingen, så vil der komme en kort læseguide til den (for denne blev vist lidt for lang til, at jeg vil præsentere bind to yderligere, end hvad der allerede er blevet gjort).

Invitationen, den kommer her.

Empirisk glimt/analyse: Levende abstraktioner, del 1 - en lurende invitation og en medrivende ankomst

Og lad os nu starte ud, på en helt almindelig torsdag formiddag, lige der, hvor en invitation rammer min computers mailprogram. Lige der, hvor jeg befinder mig i et helt andet univers, ivrigt i gang med at skrive på denne afhandling, der popper en lille notifikation op på skærmens nederste højre side, den siger; *at der er ny post*. Tilsyneladende trænger jeg til en pause i dagens skrivning. Til en undskyldning for et afbræk. For jeg bevæger mig hurtigt over til mailprogrammet og den vedhæftede fil i en e-mail:

Invitation:

Kom til en anderledes konference...

Invitation:

Hvordan indfanges de mest spændende bobler med idéer til alletiders børnehave?

På Carlsberg har man en lang tradition for blandt andet at producere bobler. I Danmark har vi haft en lang tradition for, at børneinstitutionerne udvikledes med "nedefra-bobler", - defineret af børn, medarbejdere og forældre. I dag er der rigtigt mange om at definere billeder og forbilleder for, hvordan en god daginstitution i fremtiden skal se ud, - ofte set oppefra.

Vi søger en tredje vej – og spørger "findes der en affektiv genvej til udvikling af Alletiders Børnehave"? Vi prøver at finde den sammen med dig på konferencen. Her vil vi arbejde med at udvikle kvalitet og velfærd på baggrund af både sansede følelser og refleksion og via nye affektive tilgange.

Vi har invitereret en mindre udvalgt gruppe, bestående mennesker med interesse for at arbejde på nye måder med at udvikle dagtilbud for børn. Det vi inviterer dig til er med andre ord at være deltager i en "velfærdsaktion", hvor du med et åbent sind bidrager med de idéer og tanker du får, på baggrund af egne oplevelser og processer på dagen. Du bliver medproducent af de bobler, som vi vil anvende i en model til inspiration for den måde, vi vil danne og opbygge fremtidens børnehaver og vuggestuer på i Herlev. Vi er allerede i gang med børnepakkeinstitutioner, forældre-med-på-ture, ny pædagogisk selvforståelse, kompetencepædagoger og andre ting.

Du vil selv kunne få idéer med hjem – både med hensyn til indhold og processer til nye velfærdsaktiviteter, nye typer af børnehaver mv. til der, hvor du bor/arbejder/lever…

Klods Hans vandt prinsessen med sin usædvanlige gøren. Vi ønsker, at Konferencen d. 7. juni skal huskes for, at vi gennem usædvanlig gøren skaber bobler for alletiders børnehave i fremtiden. Bobler som er dannet af vores oplevede, sansede liv, det vi kan mærke er kvalitet, og det vi ser dukker op, når vi afprøver affektive processer.

Tid:	**Vi ser frem til at møde dig tirsdag d. 7. juni kl. 9 – 15.30 i**
Adresse:	**Carlsberg Byen, Ny Carlsbergvej 100, 1760 København.**
Plan:	
Kl. 9	**Ankomst med morgenkaffe - og udlevering af log-bøger**
Kl. 9.30	**Velkomst og lydinstallation**
	Gåtur til din tilmeldte velfærdsaktion
Kl. 10.15	**Første velfærdsaktion**
Kl. 12	**Frokost (I området – sted følger)**
	Gåtur til den velfærdsaktion du melder dig til/ har meldt dig til
Kl. 13.15	**Anden velfærdsaktion**
Kl. 15	**Fælles opmærksomhed**

Læs også: Christa Breum Amhøj: Velfærdsaktioner baner vej for kvalitativ bedre velfærd: www.kommunen.dk/nye-veje//velfaerdaktioner-baner-vej-for- bedre-… og FaceBook: Welfare-in-the-making: A conference-in-the-making

Vi ses. Berit Strømgaard og Ebbe Søgaard, Herlev Kommune.

Skønt, en levende mail der kalder på mig. Og som kalder på mig gennem et kreativt greb ind i den brede, men nok også relativt faste og formelle genre omkring det kommunale brev - den kommunale invitation. Og her, der er det et kreativt greb, som lige rammer mig. Det er en invitation, som fanger og skaber et lille afbræk. Nogle gange. Der skal der ikke meget til før det skaber en ventilering. Af kontoret, og mine tanker. Hurtigt skriver jeg tilbage til Ebbe og Berit:

Så skønt. Jeg vil også være med

Og nu, med denne mailinvitation, så bliver der lagt endnu et kvalitativt lag til et Facebook opslag. Et opslag, hvor de tidligere har annonceret deres eksperimenter på Welfare-in-the-making konferencen, gennem Klodshans og prinsessen. Og hvor de inviter til undersøgelse af de teknikker og mikro-processer som klodshans bruger i sit frieri:

Så med disse invitationer som summende påkaldelser og dragende æstetiske organiseringer, så lad os nu udforskende og eksperimenterende, begive os ind i mikroprocesserne inde i Alletiders Børnehave - ind i en revaluering af eksperimentets aktualiseringer.

Men velvidende, at der nok skal et strejf af klodshans‘ legende lyst til improvisation, og at træsko og mudder, nok ikke er dårlige remedier at have med, når det er æstetiske begivenheder der skal udforskes, der skal fabrikeres. Så er det nok meget godt at indstille sig på at være parat til, at blive fanget og viklet ind af situationer og hændelser. At blive luret. At involvere sig. At du involverer dig, ellers kan det nok godt blive lidt kedeligt – lidt mindre livligt. At læse.

Og stedet som vi skal være i, det er den gamle Carlsberggrund i København og området, det er i fuld gang med at blive ombygget. Men i dag, tirsdag d. 7. juni, 2016, der har vi lånt nogle af de gamle bygninger og de voldsomt ombyggende og summende områder til vores velfærdskonference.

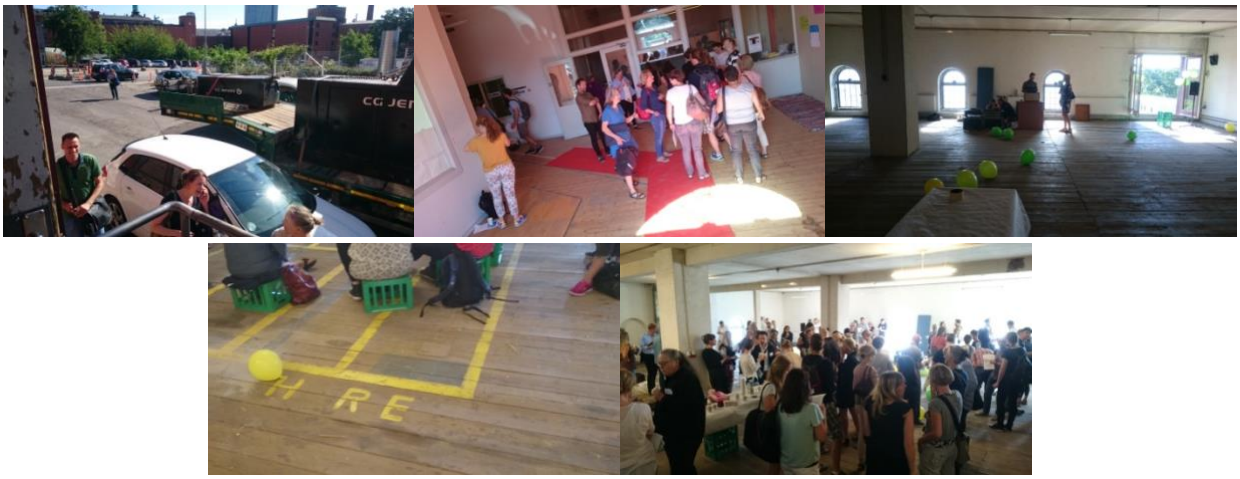

Vel at mærke, nok en mere boblende og spændingsfyldt konference, hvor vi gennem eksperimenterende velfærds-aktioner udforsker og fabrikerer nye kvalitative velfærdsbevægelser. En konference der i skikkelse af en serie af begivenheder, allerede har været i gang i et par år. En konference, hvor en stor del af eksperimenterne og velfærds-aktionerne i dag, både er yderligere

udforskninger og serielle variationer og modulationer af nogle af de tidligere begivenheder (i andet bind af afhandlingen, der vil vi støde på nogle af dem på tæt hold).

Og lokalet vi skal være i, det ligger oppe på første sal.

Lige der[iv], hvor en klappende lyd og en let nynnende sang lyder gennem gangens smalle korridor idet vi nærmer os rum 2.15.18.

Inde i rummet og lidt spredt, der sidder tre kvinder på gulvet. De skiftevis klapper mod lårene og deres egne hænder og sangens glade og åbnende tone, samt dens gentagende messen, det griber og trækker mig ind.

Lyt gerne med - QR- kode:

Én for én træder vi ind i rummet og gennem rummets rytme finder vi hurtigt en plads på madrasserne imens at flere kommer ind og sætter sig og sangen forsætter og vi sidder alle og klapper med i en medrivende ankomst i rum 2.15.18. En sang, en rytme. Hænder der kan klappe med. En sangleg. Hvor det er svært ikke at ankomme. At klappe rytme ind, med hænderne og modtagelsens glidende overgange der effektivt gør, at vi lader os trække ind i rummet, ind i begivenheden. For som vi sidder og klapper, så inviterer vi os selv ind i deltagelsen. Deltagelsen former et deltagende rum og umiddelbart, der er det ufarligt, men spændende. Det er en modtagelse der skaber den ankomst der gør, at vi deltager med involveret deltagelse og at hænders klappen former rummet som et aktivt rum. Det er en sangleg der gennem dets legende impuls gør, at rummet er mere indbydende end påbydende. At det er mere delikat og finurligt i dets tilblivelse, end det tilsyneladende stabile. For det er en impuls der lover livlighed. En begivenhed der skaber livlighed, idet den potentialiser.

> *Ja, således vil afhandlingen, i enhver situation, i enhver ny begivenhed, søge at skabe viden omkring offentlig værdiskabelse gennem intensiverende affektive eksperimenter omkring emergerende fællesskaber.*

Og som vi kan se i invitationerne, ja, så er der nok noget usædvanligt på spil i dette spændingsfyldte og komplekse reformlandskab, hvor der strategisk søges at muliggøre og udvikle ny velfærd. Nye velfærdsbevægelser – gennem ”*usædvanlige gøren”*. For det er nok ikke hver dag, at Klods Hans` legende og semi-strukturede lyst til improvisationer, at det strategisk bliver aktiveret som æstetiske og relationelle mikro-velfærds-teknikker. Og det er nok heller ikke hver dag, at sang og rytmer bliver brugt til at skabe indbydende og finurlige rum af livlighed, i det, at man ankommer. Er det nok meget godt at blive draget. Og ikke blot anråbt.

Derudover, så vil jeg ikke sige så meget mere om invitationen for nu. Men jeg vil vende tilbage med en mere ”fyldig og udfoldende analyse” af invitationen og dens lurende kreativitet, når vi når til del seks af den levende abstraktion: *En invitation & at deltage i deltagelsen*.

Hvilket kommer lige efter, at den affektive teori er introduceret. For den analyse som jeg vil foretage, den kræver en større grad af teoretisk redegørelse, end de præsenterende skitseringer og dryp der kommer her i de indledende afsnit.

Så kære læser – efter videreformidling af denne indledende invitation, som altså også gælder dig, da aktualiseringen og begivenheden stadigvæk er i gang, stadigvæk er åben og virkende. Både i det mindste af det mikroskopiske, som der, hvor aktuelle relationelle sammenviklinger informer nye udtryk og indtryk, nye organiserende begivenheder der affekter.

Så velkommen til det første glimt af et velfærds-eksperiment i ind- og udfoldelse.

Endnu et - der rækker ud og byder op.

Offentlig værdiskabelse

En sammenfatning af de overordnede bevægelser i litteraturen omkring offentlig værdiskabelse

At velfærdsdebatten ikke kun bliver formet af økonomiske argumenter og at den rækker længere end debatterne om den danske velfærdsmodel, understreges tydeligt i den internationale praksis udvikling i offentlige organisationer, såvel som den akkompagnerende akademiske debat. Således er et gryende og godt sammenblandet felt omkring nye forståelser af offentlige organisationer, offentlige organiseringer og offentlig værdiskabelse, hastigt ved at forme sig. Et af de primære afsæt for dette er Mark Moores (Moore, 1995)[v] banebrydende arbejde omkring offentlig værdiskabelse (Public Value Creation, PVC.), da det indbefatter at sociale, politiske, kulturelle og miljømæssige dimensioner, bliver set som genererende offentlig værdi (Benington, 2011:45).

Med disse nye orienteringer omkring offentlige organisationer, så bliver offentlig værdiskabelse og altså forståelsen af velfærd og velfærdsproduktion, rykket fra et (neo-liberalt) økonomisk perspektiv og i stedet placeret som processuelle værdier og kvaliteter i relation til offentligheden og den offentlige sfære. Dette udfordrer ikke kun synet på værdiskabelse, men også forståelsen af – *hvad er en offentlig organisation?*

For når værdispørgsmålet rykkes uden for den offentlige organisation, så sætter det også de offentlige organisationer ind i en bevægelse, hvor de skal åbne, række og bevæge sig ud over de formelle offentlige organiseringer. Således åbner dette perspektiv på offentlig værdiskabelse op for nye tværgående (offentlige) organiseringer, der kan muliggøre og skabe offentlig værdi på nye måder og ud fra nye perspektiver på, hvad offentlig værdi og offentlig værdiskabelse også kan være.

Det kalder altså på udforskninger, der løbende i det aktuelle kan eksperimentere med, hvad offentlig værdiskabelse er og kan være, samt hvilke organiseringer der kan fremme det.

Hvor Moores oprindelige koncept både var udviklet i relation til, men på væsentlige punkter også distancerede sig fra en amerikansk neo-liberal diskurs, er den nutidige forståelse af PVC derimod forankret i de omfattende politiske, økonomiske, økologiske og sociale forandringer, der globalt gennemstrømmer såvel regeringer og offentlige myndigheder som hele samfund (Benington & Moore, 2011b:7ff). Forandringer der har et omfang der gør, at de eksisterende forståelser og kortoptegninger omkring offentlige organisationer, ikke i tilstrækkelig grad er brugbare eller nøjagtige. Dette har ledt til, at Benington og Moore kalder på en kopernikansk revolution i basisparadigmet for governance og offentlig service med henblik på at skabe en markant forøgelse af demokratiske kvaliteter (Benington & Moore, 2011b:13). En demokratisk sfære der kan imødekomme forandringerne (Benington, 2011, 2015; J. M. Bryson m.fl., 2014; J. M. Bryson, Crosby, & Bloomberg, 2015; J. Bryson, Sancino, Benington, & Sørensen, 2017).

En tilsvarende argumentation, der dog har en lidt skarpere og presserende toning af problemernes omfang og nødvendigheden af nye innovative tiltag, kommer fra Crosby, 't Hart, & Torfing (2017), i det, at forandringerne her kobles til det at undgå en socioøkologisk katastrofe: "*(...) government alone cannot produce the array of new and coordinated solutions that are needed to achieve large-scale improvements and avoid massive socioecological disaster*."(Crosby, 't Hart, & Torfing, 2017:655).

Siden dets lancering, har PVC vundet stor indflydelse i en række landes reformer af den offentlige sektor, herunder: Storbritannien, Europa, USA, Australien, New Zealand og Afrika (Benington & Moore, 2011:2). Således har praksisudviklingen omkring offentlig værdiskabelse bevæget sig hurtigere end forskningen i denne, hvilket Alford et al. (2017) forklarer igennem det store antal af offentlige ledere og medarbejdere, der har været igennem uddannelsesforløb hvor Moores oprindelige strategiske trekant (Moore, 1995), har været en fast del af pensummet (Alford, Douglas, Geuijen, & 't Hart, 2017:592). Men på trods af en stigende interdisciplinær akademisk interesse i offentlig værdi-begrebet (Benington & Moore, 2011:20), så er der en påfaldende mangel på empirisk forskning, som aktivt undersøger og udvikler offentlig værdi (public value, PV) som en konceptuel ramme (Alford m.fl., 2017:592). Således risiker denne vedblivende mangel på empirisk forskning ifølge Hartley, Alford, Knies, & Douglas (2017), at være skadelig for den videre udvikling af teorier omkring offentlig værdi:

"*However, despite the growing discourse on the theory and practice of public value, there are very few publications which are based on empirical research. Most publications are, instead, theoretical, conceptual, scholarly, synthetic or descriptive. The further development of both public value theory and its critique will suffer if it continues to lack grounding in empirical research because theory and empirical research can challenge, test and influence each other*." (Hartley, Alford, Knies, & Douglas, 2017)

For at dette gryende perspektiv, netop er fremvoksende, netop er emergerende, det gør, at det let fremstår vagt. Men ikke kun på grund af manglen på empirisk forskning og forankring, men også

fordi at de teoretiske linjer kan forekomme svage (Benington, 2011:41f) da de er teoretisk og empirisk underbelyst i forhold til de teoretiske linjer omkring Public Administration (PA) og New Public Managment (J. M. Bryson m.fl., 2014:448). Således former der sig to meget centrale linjer i litteraturen:

- En mangel på empirisk forskning som belyser og undersøger PVC som et konceptuel bud.
- En manglende teoretisering af PVC, herunder en eksperimentering med og teoretisering af værdi og organisations forståelser de kan understøtte intentionerne omkring PVC som en generativ og tværgående forståelse.

Samtidig med at disse mangler rumsterer så kraftigt, så rejser sig der sig også andre slags bekymringer omkring, hvorvidt dette nye perspektiv overhovedet kan finde retninger og destinationer igennem dette uforudsigelige landskab af forandring. Eller om det blot kommer til at fungere som nye fastlagte organisationsforståelser, der ikke er i stand til at forholde sig til de kontinuerlige skiftende problemstillinger (Benington, 2011).

Således betyder de kontinuerlige reformer og skift, at ledelsesudfordringerne på tilsvarende vis, rykkes fra skabelsen af nye modeller og brugen af det korrekte ledelsesværktøj, til i højere grad at handle om at lede på sprækker (D. Pedersen & Greve, 2007). At lede på det, som den offentlige organisation i et simpelt, formelt og bureaukratisk styringsperspektiv nok vil iagttage som det uforudsigelige og u-ledelsesbare.

For hvis vi følger forslagene i litteraturen og dermed lader en samskabende og innovativ ledelse centreres omkring distribueringer, integrative bevægelser og katalyseringer, hvor lederskabet også kan varetages af ”agenter” uden formel autoritet i de offentlige organisationer (Crosby m.fl., 2017). Så kan det nok forekomme så uvant og så nyt, at det også kalder på vedvarende eksperimenter til at udfolde de kvalitative dimensioner og potentialiteter omkring de nye organiseringer der emerger.

(gen)aktualiseringer af offentlig værdi

Med udgivelsen af Moores indflydelsesrige bog, *Creating Public Value: Strategic Management in Government* (Moore, 1995), kom der som sagt ikke blot et nyt konceptuelt bud på offentlig ledelse og skabelse af offentlig værdi, der blev også etableret et hastigt voksende forskningsfelt omkring det at skabe offentlig værdi (Benington & Moore, 2011a; Davis & West, 2009). Således vurderer Hartley et al. (2017) at brugen af konceptet offentlig værdi i øjeblikket ligger på omkring 700 akademiske artikler årligt (2017:670).

Tilbage i udgivelsestidspunktet i 1995 var bogens koncepter indlejret i en amerikansk neo-liberal diskurs omkring New Public Management. Mens den samtidig på væsentlige punkter distancerede sig til denne, idet Moore i bogen klart afviste at en markedsliggørelse af den offentlige sektor, ville være en gangbar løsning (Alford m.fl., 2017:592). Siden hen er debatten omkring offentlig værdiskabelse flyttet væsentligt og den skal nu ses i relation til de dybdegående behov for politisk, socialt og økonomisk restrukturering, som går igen på globalt niveau (Benington & Moore, 2011:2).

Men på trods af, at Moores bog kan ses som afsættet for denne nylige interesse i at *skabe* offentlig værdi, så er debatten og forskningen omkring offentlig værdi ikke ny. Derimod, så må den ses som et af de ældste og mest omdiskuterede og tvetydige emner i politisk teori, såvel som administrativ praksis, hvilket ifølge Jørgensen og Rutgers (2015) også udgør hovedproblemet for forskningen i offentlig værdi: "*Public values research is troubled by one major problem: The research area is constituted by a complex concept, public values, that brings with it all the associations and confusions of the two highly ambiguous and contested concepts it unites: Public and Value. Both concepts are notoriously tricky and have been widely discussed both from theoretical and empirical perspectives*." (Jørgensen & Rutgers, 2015:4).

For på trods af den lange historik og intense debat, så er der ikke opnået nogen fast og klar forståelse af hverken *offentlig* eller *værdi* eller sammenskrivningen i *offentlig værdi*. Dette ses også afspejlet i de mange tilgange og forsøg på at definere offentlig værdi og gør, at der ikke er nogen stabil definition af offentlig værdi, men derimod en pluralisme af forståelser (J. M. Bryson m.fl., 2014; Rutgers, 2014; Van der Wal, Nabatchi, & De Graaf, 2015). Dermed skal Moores bog nok mere ses som en relativ succesfuld gen-aktualisering af offentlig værdi og skabelse af dette, end som et helt nyt forskningsområde (Davis & West, 2009). Som en måde at håndtere denne manglende definition og fælles forståelse, så er det at Benington (2011, 2015) har foreslået, at PV kan forstås gennem to primære perspektiver:

- "*What does the public most value?*
- *What adds value to the public sfære?*" (Benington, 2011:42)

Offentlig værdi som en del af et større skifte i synet på offentlige organisationer

For at forstå hvad Public Value som et konceptuel bud indebærer, så er det nødvendigt at se det som en del af et større skifte i synet på offentlige organisationer. Et skifte hvor der gradvist, forskudt og med indlejrede sedimenter, sker en bevægelse fra traditionel Public Administration (PA) til New Public Management (NPM) og nu hen til det, der nok må ses som emergerende og multiple bevægelser, der tilbyder nye forståelser og praksisser omkring offentlige organisationer.

Men selv om det altså må ses som emergerende bevægelser og strømninger, så er der ikke mangel på foreløbige bud på navngivninger, metanavngivninger og udpegninger af retninger: *New Public Governance* (Osborne P., 2010)*; Collaborative governance* (Ansell & Gash, 2008; Gray, 1989); *Networked Governance* (Hartley, 2005); *New public Service* (Denhardt & Denhardt, 2000); *Public Value Governance* (J. M. Bryson m.fl., 2014) (Bryson et al., 2014); *Public Values Perspective* (Jørgensen & Rutgers, 2015).

Senest er *New Public Organizing* blevet forslået af Hoppe (2017), ud fra at empiriske studier af de praktiske aspekter omkring, hvordan offentlige services og værdier bliver skabt gennem nye organiserende former, at det tilbyder en mere åben tilgang til at forstå og organisere offentlige organiseringer. Hoppes forslag har dermed omdrejningspunkt i, at ved at tage udgangspunkt i hvad der faktisk kan observeres, så kan det til dels gøre; at vi lettere kan bevæge os forbi prædefinerede styringsprincipper, samtidig med, at det løsner op for forståelser af de offentlige organisationer som værende i en centreret position:

”*Instead, I humbly suggest that we should pay more attention to the more practical aspects of how public services and values are created through new organizational forms; a movement that we tentatively can call New Public Organizing (NPO); a term not currently in use and therefor suitable for more unprejudiced research. NPO turns our attention to what actually can be observed; in contrast to NPM and NPG that automatically a) highlight a certain predefined steering principle at the heart of a defining term and b) an unquestioned centre position of a publicly controlled organization upheld by today'straditional structures of representative democracy. Maybe aspects of management and governance play a less important role in the future as we find new ways of coordinating what is valued by the public or is good for the public?*” (Hoppe, 2017:15).

På trods af spredningen og diversiteten i de nye strømninger, så er der dog også fællestræk i det, at de differentierer sig fra NPM, samt at de trækker på andre teoretiske og epistemologiske udgangspunkter end den traditionelle PA og NPM (J. M. Bryson m.fl., 2014:447). Herigennem forsøger de at imødekomme tre hovedforandringer:

- *”Graden og skalaen af offentlige problemer der går på tværs af myndigheder, sektorer, niveauer”*
- *”Realisering af at regeringer ikke alene kan løse disse problemer”*
- *”En bekymring omkring at offentlige værdier er og vil blive mistet, grundet kraftig anti-regerings retorik båret frem af marked og performance baserede reformer”* (J. M. Bryson m.fl., 2015:2, Min oversættelse)

Men på trods af denne spredning, så mener J. M. Bryson et al. (2014), at de nye tilgange understreger fire vigtige positioner og at disse tilsammen, repræsenter et svar til de nuværende udfordringer og de gamle mangler: *”These include an emphasis on public value and public values, a recognition that government has a special role as a guarantor of public values, a belief in the importance of public management broadly conceived and of service to and for the public, and a heightened emphasis on citizenship and democratic and collaborative governance*.” (J. M. Bryson m.fl., 2014:445).

Retter vi blikket mod en dansk sammenhæng, har de ovenstående perspektiver og udfordringer, spillet kraftigt ind i det senere årtis debat omkring den danske velfærdstat, og har ligeledes medvirket til en fremvækst af nye orienteringer i relation til udvikling af den offentlige sektor. Blot et lille nedslag og ikke dækkende udsnit fra de seneste par år er: *Radikal velfærdsinnovation* (Mandag Morgens tænketank, 2012); *Samarbejdsdrevet innovation* (Aagaard, Sørensen, & Torfing, 2014; Hartley, Sørensen, & Torfing, 2013; Schultz Larsen & Löfgren, 2013; Torfing, 2012, 2019); *Brugerdrevet innovation* (Jæger, 2011); *Laboratorier* (Majgaard, 2008; Melander, 2014); *Autentisk velfærdsinnovation* (Melander & Amhøj, 2011); *Design thinking* (Bason, 2010); *Samskabelse* (Agger & Sørensen, 2018; Agger & Tortzen, 2015).

At flere af disse tilgange og initiativer både trækker og lapper ind over hinanden på forskellig vis, såvel som at de repræsenterer en teoretisk diversitet, er i denne sammenhæng mindre vigtigt end det forhold, at de må ses som nye metoder, teknologier og tankesæt omkring offentlige

organisationer og udvikling af disse. En gennemgående linje for disse perspektiver er desuden, at de i forskellig grad kobler og trækker på aktive borgere og fællesskaber, som centralt for udvikling af ikke blot en offentlig sektor, men også for en kvalitativ bedre velfærd. Dermed forsøger de ikke blot at tackle udfordringerne, men de er også med-konstituerende for nye former for mere usikre og potentialiserende forhold mellem stat og borger, organisation og medarbejdere (N. A. Andersen & Pors, 2014; N. Å. Andersen & Pors, 2014, 2017).

Men når det er sagt, så er det dog nok meget sundt og produktivt, at fastholde, at forandringerne er så omfattende og multiple, at det nok er for tidligt til, at vi kan fastslå karakteren af, hvad disse forandringer (også) kan blive til, idet der er mere i spil. Idet de netop er potentialiserende og ikke blot potentielle, så bør vi være varsomme med at indhegne dem. For meget.

For en af de bekymringer der har rejst sig i forlængelse af disse gryende perspektiver, strømninger og orienteringer er, om de blot kommer til at fungere som nye fastlagte (tvær)-organisations forståelser og velfærdsteknologier. Således, at de ikke vil være i stand til at forholde sig til de kontinuerlige skiftende problemstillinger som udfordringerne sætter (Benington, 2011). For at imødekomme denne problematik foreslår Benington Public value (PV) som det konceptuelle rammeværk og kompas, der kan skabe en *fornemmelse* for retning. En position som svarer til den placering som teorier om offentlige goder har i PA og offentlig rationelt valg (rationel choice) har i NPM (2011:31f). Om det lykkes at placere PV som det konceptuelle rammeværk, det står stadigvæk åbent. Men med forslaget om at lade PA være metarammen og kompasset for dette emergerende perspektiv, så understreges ikke kun orienteringen omkring aktive borgere og fællesskaber som de centrale komponenter i det emergerende perspektiv, men altså også udfordringen omkring, hvordan man kan undgå nye fastlagte organisationsforståelser.

Således er en af de største udfordringer for disse gryende perspektiver nok det, at det offentlige bureaukrati bygger på stabile strukturer, fastholdelse af regler, forudsigelige beslutninger, retfærdighed samt rationelle procedurer (Du Gay 2000, Her I, Crosby m.fl., 2017:657). Og Ifølge Crosby et al. (2017), kan det derfor også godt blive svært at få de offentlige organisationer til at bevæge sig ud over blot at foretage optimeringer omkring de eksisterende løsninger. Hvilket gør, at det kan være en stor udfordring at få dem ud over det ”det sædvanlige”:

”*Operationally, the natural instinct of public bureaucrats is to tame problems by breaking them down into component parts (rather than viewing them holistically and from different angles) and allocating responsibility for each part to different administrative subunits. These subunits will then apply known and regulated intervention repertoires (rather than search for new ones) in semi-autonomous fashion (rather than joining them up), treating citizens and firms as clients or subjects that are expected to comply (rather than as potential partners and co-producers who have assets to contribute). Societal problems, which are deemed ‘wicked and unruly’ due to an inherent mixture of cognitive and political constraints, simply cannot be tackled that way. More ‘politics and bureaucracy as usual’ will not bring much progress.*” (Crosby m.fl., 2017:657).

Så hvad der ifølge Crosby et al. er brug for, er et nyt offentlig governance-perspektiv. Vel at mærke et der har sit omdrejningspunkt i innovation og offentlig værdiskabelse, frem for procedure

og politisk rationalitet; et der bygger på inter-afhængighed og samarbejde, frem for offentlig kontrol og markeds (lignende) konkurrence (Crosby et al., 2017:666). En tilsvarende argumentation kommer fra J. M. Bryson et al. (2014), som fremhæver, at en ny tilgang skal bevæge sig med og advokere for en mere kontingent og pragmatisk form for rationalitet, såvel som forlade homo economicus: ”*The approach advocates more contingent, pragmatic kinds of rationality, going beyond the formal rationalities of Herbert Simon's (1997) "administrative man" and the "economic man" of microeconomics.*” (J. M. Bryson m.fl., 2014:447).

Public Value som et pluralistisk forskningsfelt

At der er en pluralisme af forståelser af såvel offentlig; som værdi; såvel som offentlig værdi, afspejler sig i mængden og bredden af akademiske domæner som arbejder med PV (Law, Environmental Science, Economics, Political Science, Public Health, Mathematics, Sociology, Communications, Business, Medicine, Science, Geography, Ethics, Psychology, Criminology, and Computer Sciences (Van der Wal m.fl., 2015) [vi]. Således er det Van der Wal, Nabatchi, & De Graaf (2015) vurdering, ud fra deres omfattende litteraturgennemgang, at de forskellige positioner der arbejder med offentlig værdi, snarere har berørt forskellige galakser end hele universet: ”*However, the existing literature reviews, classification systems, and conceptual maps are based on rather narrow assessments of the topic; thus, it is perhaps more accurate to say that scholars have touched upon various galaxies of PVs rather than the entire universe.*”(Van der Wal m.fl., 2015:14).

Denne galakseanalogi er dermed med til at understrege, at litteraturen omkring offentlig værdi bør ses som et pluralistisk forskningsfelt der spreder sig ud i forskellige retninger i universet. Snarere end som en samlet og enig litteratur der har indfanget og syntetiseret, hvad offentlig værdi er og kan være. Det er dog ikke denne bredde der er det centrale og relevante her, men derimod hvad der karakteriser debatten omkring offentlige organisationer og deres skabelse af offentlige værdier. Så for at forfølge dette vil jeg blive inden for litteraturdomænet offentlig administration (Public Administration).

Ved at jeg gør det, kobler afhandlingen sig ind i den debat, hvor den aktuelle forskning i PV er centreret. Således har der her siden årtusindskiftet været en så imponerende stigning i antallet af publikationer, at Van der Wal et al. (2015) i deres litteraturreview placerer PV som et af de måske vigtigste temaer inden for offentlig administration (Van der Wal et al. , 2015:22). Hvilket ”bekræfter” West og Davis` (2011) tidligere læsning af, at der synes at være *en værdidrejning* i offentlig administration: ”*(…) a ´turn to values´* ” (West & Davis, 2011:226).

Dette er samtidig en stigning i udgivelser, der står i kontrast til de andre domæner, hvor forskningen i PV kan se ud til at have toppet og nu er faldende (Van der Wal m.fl., 2015:21). På trods af en vis fragmentation i litteraturen, så spreder tilgangene til PV sig ud i tre overordnede linjer: Administrativ etik, Public Value Management (PVM) samt Public Value Perspektiv (PVP) (Jørgensen & Rutgers, 2015:4). Men hvor den første, administrativ etik, primært omhandler offentlig integritet, korruption og moralske problemstillinger og dermed ikke direkte berører

problemstillingen, så dykker Public Value Management og Public Value Perspektivet direkte ned i problemstillingen, dog med ret forskellige blikke og perspektiver.

For hvor Public Value Perspektivet[vii] overordnet er orienteret omkring forståelse, identificering og definition af normative offentlige værdier (public value(s)) for borgere, samfund og stat. Og dermed de værdier den offentlige sektor skal navigere efter (Bozeman & Johnson, 2015). Så er Public Value Management primært orienteret omkring det at skabe og muliggøre offentlige værdier. Dette gør at de to perspektiver også rubriceres som et institutionel versus et generativt perspektiv (Davis & West, 2009:604ff). Denne difference har indtil nu primært bevirket at de to perspektiver overordnet har været modstillet. Men der kan dog ses et vis forsøg og en tendens henimod, at få de to perspektiver til i højere grad at blive tænkt sammen, med henblik på komplementering og fællesudvikling af PV som forskningsfelt (J. M. Bryson m.fl., 2014; J. Bryson m.fl., 2017; Page, Stone, Bryson, & Crosby, 2015; West & Davis, 2011).

Men når afhandlingens omdrejningspunkt netop er det generative aspekt, så betyder det også, at jeg primært placerer mig i relation til diskussionerne omkring PVM. Men jeg vil samtidig også trække på dele af diskussionerne og kritikkerne som rejser sig fra PVP side. Således går den centrale kritik som rejser sig fra PVP side på, hvorvidt om der faktisk er tale om et reelt paradigmeskifte?

For som Jørgensen og Rutgers (2015) ser det, så betyder omdrejningspunktet i management perspektiver, at det kan se ud til blot at være en forsættelse af eksisterende instrumentale forståelser af offentlig administration (Jørgensen & Rutgers, 2015).

En bevægelse fra PV-Management til PV- Creation

Da Moore lancerer sit koncept i 1995, er det rigtigt nok som Jørgensen og Rutgers kritiserer, rettet mod de ledelsesmæssige udfordringer der rejser sig i forbindelse med det at skabe PV. De centrale omdrejningspunkter er således hans strategiske trekant og det at skabe strategier, der kan opnå noget der har substantiel værdi (Moore, 1995), gennem det at ”*lede op*” (det formelle autoriserende miljø), at ”*lede ud*” (offentligheden og andre aktører) samt at ”*lede ned*” (sikring af den operationelle kapacitet) (J. Bryson m.fl., 2017:641).

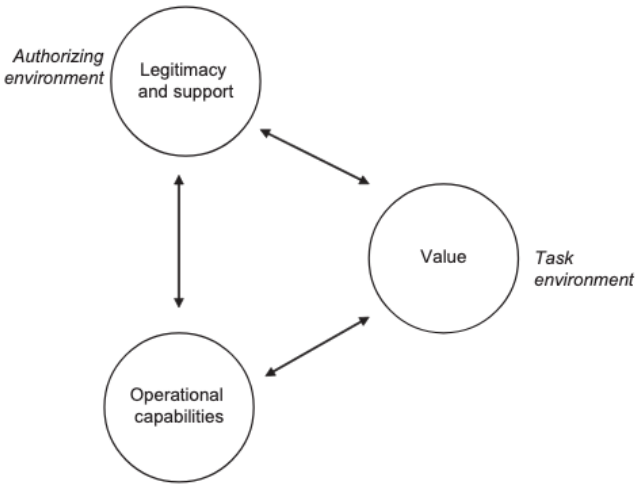

Figur 2: Moore`s strategiske trekant (2005). Her taget fra Alford & O´Flynn, 2009.

Men i takt med den ovenstående udvikling af PV forståelserne, er der dog sket en generel konceptuel forskydelse, således at det ikke blot handler om ledelse og strategiske aspekter, men om selve det at muliggøre og skabe PV i relation til en demokratisk sfære (Benington, 2011, 2015; J. M. Bryson m.fl., 2014, 2015; J. Bryson m.fl., 2017). Dermed et skifte fra Public Value Management til Public Value Creation.

I relation til diskussionerne i dette gryende litteraturfelt, er Moores oprindelige strategiske trekant derfor også udvidet og ombygget af flere omgange. Dermed har den bevæget sig fra at være rettet imod individuelle topledere i offentlige organisationer, til at indbefatte en større del af den kompleksitet, der udspiller sig i og omkring offentlige organisationer i en hastig forandrende verden. Forandringer der gør, at J. Bryson et al. (2017) foreslår at offentlig værdiskabelse bør ses i relation til: polycentrisme, multi-nodale punkter, multi-sektorer, multi-level, multi-aktører, multi-logikker samt multi-medie og multi-praksisser karakteriseret af kompleksitet, dynamikker, usikkerheder og tvetydighed (J. Bryson m.fl., 2017:641).

Groft sagt, altså et mylder af multipliciteter der føder ind i hinanden, idet aktører, niveauer, arenaer samt sfærer, sociale felter og logikker i og omkring offentlige organisationer, engageret og i skiftende konfigurationer, søger at muliggøre offentlig værdiskabelse:

”*In other words, in any given multi-actor situation, there are multiple strategic triangles actually or potentially in play. When one realizes that fields also include multiple tiers and sfæres, the result is triangles ‘all the way up, all the way out, and all the way down.’ While an accurate rendition of a field of multiple actors engaged in pragmatic, situated reasoning and action, the implications for research can be daunting (…)*” (J. Bryson m.fl., 2017:646).

For at kunne indfange og arbejde med denne grad af kompleksitet, der, som de siger, har skræmmende implikationer for forskningen. Så har de i deres arbejde med at skabe *en general og normativ teori* for PVC foreslået at den strategisk trekant udvides. Således at kompleksiteten afspejler sig i, at der i midten af Moores oprindelige trekant er:

- Aktører
- Praksisser
- Arenaer og sfærer af handlinger
- Offentlige problemer og udfordringer, samt
- Funktioner

Og at der uden om former sig en demokratisk cirkel, omviklet af en endnu større cirkel der repræsenterer den offentlig sfære og offentlige værdier.

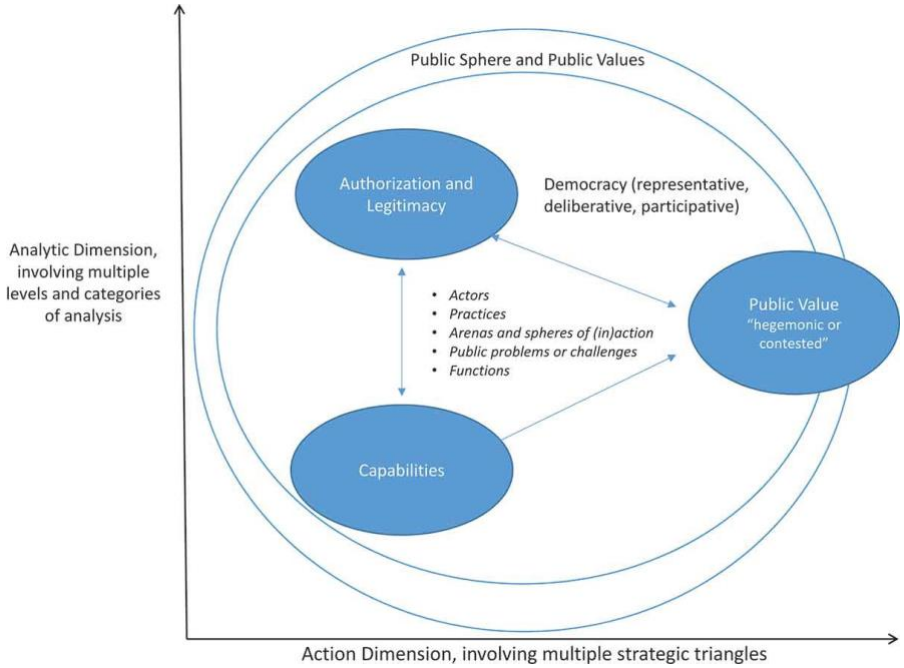

Figur 3: Den udvidede strategiske trekant af J. Bryson et al., 2017:647.

Dermed søger de at inkorporere at offentlig værdiskabelse sker i relation til multiple felter, pragmatiske og situerede ræsonnementer samt handlinger. Samtidig med, at de understreger, at disse er indlejret i relation til enten hegemoni eller de konkurrerende kampe, der er i en social kontekst for, hvad der tæller som offentlig værdi (J. Bryson m.fl., 2017:646f). For gennem det, at de placerer de fem elementer (komponenter) i midten, så ønsker de at drage opmærksomhed på, hvorvidt eller ej, at demokratiet bliver styrket i de specifikke omstændigheder, hvor multiple strategiske trekanter bliver sat i spil for at skabe offentlig værdi.

Men selv om de altså med modellen søger at udvikle et generelt og normativt perspektiv på PVC, så skal modellen ifølge dem selv, ikke ses som en præcis formular eller en specifik opskrift, men som en guide til at udvikle modeller der kan testes (J. Bryson m.fl., 2017:647). Således omhandler denne PVC-model altså både analytiske og handlingsmæssige dimensioner. Den er dermed også med til at understrege behovet og nødvendigheden af eksperimentelle empiriske udforskninger af PVC-teorierne, eller som de selv siger det: ”*Analytic dimensions may show the limits of action, and action may reveal the limits of analysis.*” (J. Bryson m.fl., 2017:650).

Jeg vil her ikke dykke dybere ned i eller stille spørgsmålstegn ved deres normative og generelle sigte, eller hvorvidt det kun er hegemoni og de konkurrencekampe som udspiller sig, der er definerende for, hvad der tæller som offentlig værdi. Men jeg vil dog spørge, hvad der kan komme til at ske, altså hvilke andre (værdigenererende) processer der kan blive mulige, hvis vi ikke kun tager udgangspunkt i at offentlig værdiskabelse er indlejret og sker i relation til hegemoni og konkurrence, og deres præ-indbyggede logikker af "*imod hinanden*". Men at offentlig værdiskabelse også og nok først og fremmest, – på et ontogenerisk plan, er et udtryk for hvad Dempster (1998) karakteriserer som en relation af sympoiesis[viii]. En relation hvor vi er i tilblivelse "*med –hinanden*" (Dempster 1998, I: Haraway, 2016:61). Og nok særligt er det, hvis vi skal kunne eksperimentere med en mere bæredygtig forståelse af offentlig værdiskabelse, en hvor vi ikke på forhånd afskærer eller udelukker potentielle muligheder. Men derimod på differentierende måder bevæger os sammen, med henblik på at forøge vores handlemuligheder og altså fabrikere nye potentialer, omkring det aktuelles potentialiteter.

Således kan vi altså med fordel supplere deres forståelse af, at offentlig værdiskabelse sker i relation til enten hegemoni eller konkurrerende kampe, med at offentlig værdiskabelse er i tilblivelse, – også i tilblivelse "*med-hinanden*". Dermed så kommer vi også nærmere på de tidligere forslag fra Crosby et al. (2017) og J. M. Bryson et al., (2014) omkring, at et nyt offentlig governance perspektiv bør bygge på inter-afhængighed og samarbejde frem for offentlig kontrol og markeds (lignende) konkurrence.

Men nok indskriver de den udvidede strategiske trekant i relation til konkurrence og hegemoni, men det gør ikke at forslaget, på trods af dette reducerende perspektiv på offentlig værdiskabelse, ikke er interessant. For de aktiverer og inkluderer også offentlig værdiskabelse i relation til en større grad af kompleksitet end Moores oprindelige trekant. Foruden at forslaget altså inkluderer komponenterne som udøvende processer, praksisser og handlinger der kan styrke demokratiet og den offentlige sfære. Således er komponenterne heller ikke blot instrumentale og mekaniske midler til at opnå offentlig værdiskabelse og styrkelse af demokratier, men processuelle midler og mål i og af sig selv (J. Bryson m.fl., 2017:642).

Og derfor, fordi de er processuelle størrelser der indgår og skaber en relationel spænding imellem komponenternes formelle og aktuelle virker. Så overskrider og flyder de også ud over det normative og generelle islæt, som der også ville kunne fastslås, hvis man er interesseret i at reducere graden af kompleksitet, idet offentlige værdiprocesser emergerer på tværs af og ud over formelle kategorier. Herunder konkurrence og hegemoni.

Så hvis vi skal komme tættere på at kunne forstå og arbejde med forholdene imellem komponenterne i modellen. På de kvalitative relationer der informer, hvad Bryson et al. placerer som: "(…) *et felt af multiple aktører engageret i pragmatiske, situerede ræsonnementer og handlinger*" (Bryson et al., 2017:646, Min oversættelse). Så lad os holde fast ved, at dette forslag og de øvrige forslag inden for PVC, at de kalder på at blive udfoldet. På at der bliver eksperimenteret med, at det, at offentlig værdiskabelse først og fremmest er levende processer der flyder ud over og overskrider et generel, normativt såvel som partikulært perspektiv; at det også afspejler sig i de teoretiseringer, der ligger sig omkring offentlig værdiskabelse.

ja, således vil afhandlingen (også), i enhver situation, i enhver ny begivenhed søge at skabe viden omkring offentlig værdiskabelse igennem temporale begivenheders performative rumliggørelse.

Således vil jeg trække på udvalgte perspektiver fra den processuelle organisationslitteratur (Beyes & Steyaert, 2012; Hernes, 2014). Og jeg vil bruge disse som orienteringspunkter og afsæt til at udforske og eksperimentere med affektive dynamikker i relation til organisatoriske processer omkring offentlig værdiskabelse.

For hvis vi ønsker at tilnærme os en forståelse af såvel offentlig værdiskabelse, som de nye organiserende fællesskaber der i det aktuelle muliggører det. Så er det nok også nødvendigt at inkorporere og eksperimentere med de handlinger, de generiske processer og begivenhedsdynamikker der informerende udspiller sig i kompleksiteten. Situation for situation. Begivenhed for begivenhed.

Således kan afhandlingens bevægelser altså også ses i relation til det tidligere nævnte forslag fra Hoppe (2017) omkring New Public Organizing. Og det, at vi bør have en mere åben tilgang til det at forstå og organisere offentlige organiseringer.

Affektiv og processuel teori: En kontrasterende bevægelse – temporale begivenheders rumliggørelse

Dermed vil de processuelle organisations perspektiver agere som forbindende kit og led mellem PVC litteraturens (stadigvæk mere traditionelle) organisations forståelser og så afhandlingens mere ”eksplosive” affektive teori. For gennem de processuelle organisationsperspektiver, så bliver det muligt at komme ud over teoretiseringer og orienteringer omkring hvordan organisationer virker, *til* opmærksomhed og søgen efter de generiske processer som udvider og stabiliserer organisationer som social-materielle konfigurationer i tid og rum (Hernes, 2014).

Det betyder dog, at afhandlingen ud over at primært bidrage til feltet omkring PVC, også søger at bidrage ind i den processuelle organisationslitteratur. For afsættet i den affektive teori, det kan ses som en udforskning og eksperimentering der også bevæger sig omkring et nyligt forslag fra Hussenot og Missonier (2015). Et forslag der kort fortalt handler om, at vi bør udforske de underliggende dynamikker der informerer organisatoriske begivenheder i relation til deres tilblivelse som *nye* eller *stabile*. Frem for at fastholde den skillelinje omkring enten at tage afsæt i det nye eller det stabile, der indtil nu har præget organisationslitteraturen (Hussenot & Missonier, 2015:1f).

Men for at på introducerende vis at tydeliggøre, hvad dette processuelle perspektiv betyder og hvad det kan tilbyde til feltet omkring PVC. Så lad os nu kort se på et par af hovedargumenterne for, at et processuelt perspektiv på organisation og organisering kan komme med et væsentligt og vigtigt bidrag til litteraturfeltet omkring offentlig værdiskabelse (Se afsnittet Organisationsteoretiske informeringer, for en uddybning og udfoldelse af de processuelle perspektiver på organisation og organiseringer).

For følger vi Nayak og Chia (2011) og inkorporerer deres organisationsteoretiske argumentationer i relation til PVC. Så risiker vi med et formelt og simpelt strategisk perspektiv på offentlig værdiskabelse, at der bliver taget udgangspunkt i, at offentlige værdier først bliver skabt i kraft af, at vi formelt set bevæger noget. Hvorimod et processuelt perspektiv (også) vil se på de multiple (heriblandt værdiskabende og organiserende) processer, der altid allerede er i bevægelse.

Hermed er vi så også kommet over i et af de andre hovedargumenter for, at jeg indhenter teoretiske informeringer som nok ligger en del uden for den mere typiske litteratur omkring offentlig administration og PVC. For hvis vi skal arbejde med et bredere spektrum af sociale og relationelle dynamikker (Linstead & Thanem, 2007), som også PVC litteraturen indikerer og foreslår. Ja, så kræver det, at der også er en forståelse af disse. At der er et bedre forsøg på at komme ud over et simpelt og formelt organisationsperspektiv, end hvad der indtil nu synes at præge PVC litteraturen.

Denne problematik gælder ikke kun litteraturfeltet omkring PVC, men er ifølge Tsoukas (2009) også en problematik i Organisations Teorien (OT). Her har der ligeledes også været en forsømmelse af de bredere sociale og relationelle dynamikker, som overskrider den formelle og hierarkiske organisation. Således har forståelserne af den formelle organisation, blandt andet, været præget af at den ses som en: ”*(…)”ren” mekanisme til at reducere usikkerheder, træffe beslutninger og generere adfærdsmæssig regelmæssighed.*” (Tsoukas, 2005:611, Min oversættelse). Denne orientering har været med til at gøre, at det primært har været rutiner, programmer og kognitive skemata der er blevet studeret og i mindre grad, udforskninger af, hvordan forandring og det nye bliver til i organiserede kontekst:

”*OT has traditionally been assumed to be the study of authoritative coordinated interaction. Our emphasis has largely been on how human behavior is homogenized in organized contexts and how behavioral regularities come about. Hence the emphasis that has often been paid on routines, programs, schemata. What has been less explored is how change and novelty come about in organized contexts. Interestingly, just like ‘structure’ was taken to be separate from (p. 618) ‘process’, ‘creativity’ was thought to be separate from ‘repetition’. It was further assumed that we could focus on ‘repetition’ or on ‘creativity’ but not simultaneously on both; we could study ‘stability’ and ‘order’ or ‘change’ and ‘evolution’, but not both. Moreover, even when creativity and change were the foci of study they were approached as phenomena already accomplished not as ongoing processes (Chia 1999). Much of OT is, to use James's (1909/1996: 262) apt phrase, ‘a postmortem dissection’.* ”(Tsoukas, 2009:617).

Tsoukas placerer to fundamentale myter i OT, som har ledt frem til dette og som har gjort, at forskningen har været fokuseret på det abstrakte, tidsløse og universale på bekostning af det konkrete, tidslige og lokale. De to myter lyder:

- at den formelle organisation er abstrakte systemer med formelle regler
- og, at det er muligt at undersøge sådanne systemer med henblik på et de-kontekstuelt ideal (Tsoukas, 2005:619).

Groft sagt er pointen, at ved at trække på de processuelle organisationsperspektiver, så kan offentlig værdiskabelse forskydes fra et simpelt fokus på målet, til at se på de generiske handlinger og dynamikker der vedvarende informerer ind i differentierende organisatoriske begivenheder. Herunder tilblivelse af stabiliseringer og nye bevægelser omkring offentlig værdiskabelse.

Kort og anderledes formuleret; det giver altså ingen mening at forsøge at forstå PVC, og vi kan slet ikke håbe på at muligøre PVC i relation til de aktuelle grader af kompleksitet, hvis ikke vi søger at opbygge en tilstrækkelig høj grad af teoretisk og empirisk sensitivitet, for de kvalitative dimensioner omkring organiseringers indbyggede socialitet (Tsoukas, 2009:609):

"*If we shift our attention from the study of formal organizations to the study of organization, we will be able to see authoritative coordination as a contingent empirical manifestation of the broader process of social coordination—authority is one way through which patterned interaction may be achieved; actors following abstract rules or subscribing to the same values are alternative ways of achieving patterned interaction."* (Tsoukas, 2005:610)

Dermed vil de processuelle perspektiver på organisation altså blive brugt, for vi kan komme til at fabrikere (herunder se og registrere) flere og andre offentlig værdiskabelses processer, end hvad der ellers kan fremstå som de formelle og simple organiseringer.

Men for at kunne komme til at gribe og arbejde med de dynamikker og generiske handlinger der gør, at offentlig værdiskabelse bevæger sig ud over det potentielle og formelle i og omkring offentlige organisationer. Da den beskrevne grad af kompleksitet omkring de offentlige organisationer gør, at de i det aktuelle bør ses som levende og uforudsigelige organiseringer informeret af relationelle spændinger. Af spændingsgraden i relationerne mellem relationer, relationaliteterne. Ja, så kræver det en fintfølende teoretisk sensitivitet, eller som jeg gennem Beyers og Steyert (2012) senere vil argumentere for. Så kræver det, at vi eksperimenter med forskerens samlede sansemæssige registreringer, for dermed og derigennem at kunne arbejde med de multiple kræfter der udspiller sig i performative rumligørelser.

Og nok ikke kun forskerens.

Og derfor, for at eksperimentere med det lokale, det tidslige og det konkrete (så lokalt, tidsligt og konkret, som det kan blive, når det omhandler tilblivelse (Massumi, 2002:1ff)). Med de (aktuelle) følte erfaringer og organiseringer. Lad os nu forsætte videre ind i eksemplet omkring Alletiders Børnehave og se nærmere på tilblivelse af et performativt rum, en performativ rumliggørelse - en berørende begivenhed?

Empirisk glimt/analyse: Levende abstraktioner, del 2 - Wunderbaum og rumliggørelse

Et træ, et træ der er skåret ud af træplader og formgivet som en kraftig lugtende wunderbaum, men blot en meter høj og skrigende grøn og med ekstra støttefødder, står lige der.

Lige de, på gulvet foran os. Et skriggrønt træ der nok er grønt, men også er pyntet med en afklippet grøn gren. En gren hvis grønne blade signalerer og fortæller os, at det skriggrønne træ, det er også naturens træ – ”*et naturligt-kulturligt*” træ, som Ebbe siger. Og det er et træ, et træ der nu bliver omdrejningspunkt for en lidt mere formel ankomst efter vores rytmiske, da en introduktion til eksperimentets tematik, Alletiders Børnehave, folder sig ud gennem og med Wunderbaum træets insisterende lugt som virkningsfuld illustration, af *levet vigtighed* (Massumi, 2014:29f,39). Af den vigtighed som dagens eksperiment er et udslag af - fremtidens børneliv. Alletiders Børnehave som afsæt for et levende børneliv der ikke er dikteret af nødvendighedens politik (såvel som normative etikker, som kategoriske imperativer), men den levende vigtigheds!

For med en Wunderbaum er lugten så stærk, at den ikke kan undgå at registreres. For det at lugten former et rum som et Wunderbaum rum; et rum hvor grannet er grønnere end grantræets grønhed og hvor harpiksens dufte klistrer sig så fast i næsen, at de sidder fast. Se det er en antydning der kan sanses. En antydning der aktiverer. Aktiverer det vage, det endnu ikke formulerede og alle de stærke og levende hukommelsesspor som vi vandrer gennem, som vi lige har vandret igennem, lige der på gulvet, klappende. Ihukommende. Sansende. Kvalitative erfaringer fra de liv, vi lever. Kvalitative erfaringer der virker som spirende sporer, i det, at de kobler sig ind i begivenheden som udslag af duftende berøringer.

Men det er ikke en Wunderbaum omend lugten er til stede. For rundt på træet hænger små poser med indhold, der skaber den lugt, der gør, at det alligevel er en slags Wunderbaum. Gennemsigtige plasticposer med malede kaffebønner i den ene - og søde kys i en anden. Men det er en lugt skabt af objekter, af performative objekter. Af sammensmeltningen mellem fortællingen om posernes indhold og så al den tilstedeværelse som poserne er her med. Den deltagelse, de er her med. Lugten i posernes indelukke deltager med en deltagelse, der informer rum omkring sig. Som performative objekter gør de en deltagelse der betyder, at de bevæger og formativt informer relationelle bevægelser. De er altså ikke kun objekter, men også katalytiske part-subjekter da de (in)formerer affektive bevægelser (Massumi, 2002:71ff).

For som sansbare antydninger skaber de de lugte, der med-fabriker sanselige begivenheder, nu som der. Posen, som lugtene og duftene i situationen, idet Ebbes hånd løfter poserne op enkeltvis og han fortæller: ”*at i denne pose, dér er de søde kys man ønskede. Og i den her, der er noget*

man som barn syntes var væmmeligt, men som de voksne gerne ville have; noget kaffe. Og i denne her; der er noget der dufter stærkt eller er farligt og uhyggeligt - og sådan noget. Men i stedet for at danne et Wunderbaum[ix]; Ebbe løfter træet lidt op og drejer det rundt, så det der før var bagsiden på Wunderbaum træet, det bliver nu til forsiden – ”*så danner vi sammen en Wunderkindergarden*”.

WUNDERKINDERGARDEN står der med en skarp sølvskrift på det skriggrønne træ, WUNDERKINDERGARDEN. ”*For det vi bygger deroppe”* - Ebbes hånd peger ud over rummet og de materielle opstillinger af remedier, som tydeligvis er stillet op til denne begivenhed, de indfanges og skabes som livlige opstillinger af armens inducerende gestus. ”*Det vi bygger deroppe, det er så stærkt, at det kan sende nogle signaler ud til de andre dagsinstitutioner, som vi arbejder sammen med i Herlev kommune. Så de også kan tage nogle af vores ideer med sig videre ud. Hvordan det vil gå, det ved vi ikke endnu, men denne her, den skal ned på rådhuset og stå.”* Og se hvor den stråler, der på rådhuset. WUNDERRÅDHUSENE.

> *ja, således vil afhandlingen (også), i enhver situation, i enhver ny begivenhed søge at skabe viden omkring offentlig værdiskabelse igennem temporale begivenheders performative rumliggørelser.*

Og som det nok, og forhåbentligt, begynder at kunne ses. Så indgår der i disse empiriske situationer både et væld af konkrete aktiviteter, ting og handlinger. Men at disse samtidig, som objekter, nok overskrider, på mange måder, de typiske og formelle komponenter man ville kigge efter i offentlige organisationer, der ønsker at arbejde med PVC. For ligesom de kan ses som objekter, måske lidt usædvanlige objekter (måske endda atypiske og non-funktionelle, selv om de strengt taget bruges funktionelt og teknisk). Så har jeg her søgt at vise, at de også kan ses som katalytiske part-subjekter der altså intensiverer situationen. Intensiverer den på en sådan måde, at vi i situationen befinder os inde i performative rumliggørelser. Abstrakte, men også aktuelle konkrete rumliggørelser der med-fabriker de kvalitative relationelle karakterer der gør, at vi kan sanse og mærke dem (objekter, komponenter såvel som begivenheder) som kraftfulde påvirkninger. Som indtryk, af objekternes aktuelle hændelsesmæssige egenskaber. Egenskaber der bliver til gennem multipliciteter af spatio-temporale bevægelser og de måder, at de går i relation med hinanden. Skaber spændinger.

Og moduler.

For selv når lugten, der ikke er der, er der, og selv når den er indelukket i en pose, så kan vi lugte og dufte forbi objekterne. Så hvis vi skal ligge lidt til, hvis vi skal bygge videre på den ”udvidede” strategiske trekant, så er en af de første ting, som det er vigtigt at få tilføjet, at det mere handler om det processuelle, de hændelsesmæssige aspekter, de måder at aktiviteter, ting og handlinger (multiple og heterogene part-objekter/part-subjekter) går i relation på. End det (kun) er et spørgsmål om tilføjelse af flere objekter og formelle komponenter. Altså, at der mangler en væsentlig komponent i den strategiske trekant, nemlig det relationelle; relationerne og

relationaliteten mellem de øvrige komponenter som man ønsker at inkludere i den, det bør være i midten og det kan med fordel være afsættet, for taktisk at bringe liv til strategier.

Og lad os nu se at komme videre med PVC litteraturen.

Så også med J. Bryson et al. (2017) forslag, der stærkt søger at inkorporere aspekter fra PVP, så understreges det, at det er på sin plads at tale om en bevægelse fra PV-Management til PV-Creation (PVC)[x]. Men med dette skifte henimod en højere grad af kompleksitet, så bliver det også understreget, at dette nye gryende perspektiv netop er emergerende. Således kan det også let fremstår vagt og tvetydigt, da det er teoretisk og empirisk underbelyst i forhold til de teoretiske linjer omkring PA og NPM:

"*In contrast to traditional public administration and New Public Management, however, the emerging approach often looks ambiguous, unevenly grounded theoretically, relatively untested, and lacking in clear guidance for practice. Yet what else can one expect in a shared-power, multisector, no-one-wholly-in-charge world? (Cleveland 2002; Crosby and Bryson 2005).*" (J. M. Bryson m.fl., 2014:448).

Dette ses også ved, at forskningen omkring PVC indtil nu primært har været båret af teoretiske og konceptuelle diskussioner, med det resultat, at der mangler empiriske udforskninger og forskning i PVC. Således har den vedblivende mangel på empirisk forskning nu fået en karakter, hvor den ifølge Hartley, Alford, Knies, & Douglas (2017) risikerer at være skadelig, for den videre udvikling af teorier omkring offentlig værdi:

"*However, despite the growing discourse on the theory and practice of public value, there are very few publications which are based on empirical research. Most publications are, instead, theoretical, conceptual, scholarly, synthetic or descriptive. The further development of both public value theory and its critique will suffer if it continues to lack grounding in empirical research because theory and empirical research can challenge, test and influence each other*." (Hartley m.fl., 2017:670).

Hvilket får dem til at argumentere for, at en intensiv periode med empirisk forskning i offentlig værdiskabelse, vil udgøre et signifikant bidrag til litteraturen (Hartley et al., 2017: 672). Og at det samtidig kan være det, der skal til for at teorien kan forbedres:

"*Some scholars might wish to argue that the theory has to be clearer before empirical research will make a contribution to the field. However, there has been a lot of commentary on theory and concepts but precious little empirical research so perhaps now is time for action. In addition, a different approach to theory development argues that theory and concepts can be extended, improved or rejected through detailed and high-quality empirical research. We wish to argue for an intensive period of empirical research to not only 'test' but also improve theory.*" (Hartley et al., 2017: 682).

Det gør, at hvad jeg ser som de to mest centrale linjer, der står frem i litteraturen, er:

- En mangel på empirisk forskning som belyser og undersøger PVC som et konceptuel bud.
- En manglende teoretisering af PVC, herunder en eksperimentering med og teoretisering af værdi og organisations forståelser de kan understøtte intentionerne omkring PVC som en generativ og tværgående forståelse.

Det er iblandt disse gryende perspektiver, at jeg ønsker at placere afhandlingen og dens bidrag, gennem teoretiske og empiriske eksperimenter omkring det der må ses som nogle af de mest centrale omdrejningspunkter. Nemlig de sammenviklede spørgsmål omkring, hvordan at vi kan skabe og muligøre nye organiserende fællesskaber og hvordan det muliggører offentlig værdiskabelse.

Således vil jeg gennem eksperimenter omkring det at skabe og muliggøre organiserende fællesskaber undersøge, hvorvidt og hvordan det muliggør og bibringer offentlige værdiskabelsesprocesser.

En nysgerrig (kritisk) bevægelse ind i gennem PVC – tre nedslag i litteraturen

Efter denne gennemgang af hovedlinjerne omkring PVC, så vil jeg nu lave tre nedslag i litteraturen der på en nysgerrig, optimistisk og venligsindet måde, både nænsomt rusker og forsætter med at omfavne centrale og vigtige dele af forslagene omkring PVC. Og herigennem altså også lader afhandlingen kigge lidt tættere og mere detaljeret, på nogle af de bagvedliggende antagelser der trækkes og bygges videre på.

I det første nedslag, der vil jeg bevæge mig tættere på Beningtons (2011) føromtalte forslag til en generel og primær forståelse af offentlig værdi. Og i det andet nedslag, der kigger jeg på et forslag fra Karen West og Paul Davis (2011), da de ud fra et Science and Technology Studies (STS) perspektiv søger et sammentænke PVP og PVC. Slutteligt så ender jeg ud i Swilling (2011) og hans forslag omkring en bæredygtig vinkling af offentlig værdiskabelse.

Hvor det første nedslag således griber fat i et centralt omdrejningspunkt i debatten omkring offentlig værdiskabelse. Og det andet ser nærmere på et interessant forslag, der dog befinder sig mere perifært grundet dets afsæt i en STS tilgang. Så er det tredje nedslag anderledes lagt, ved at det understreger og viser hen til, hvad der også er på spil i diskussionerne omkring forståelsen af offentlig værdiskabelse – vigtigheden af bæredygtige samfund og liv.

Men derudover, så er alle tre forslag spændende tekster, som gennem deres konceptualiseringer af PVC forsøger at åbne op for mulighederne for, at offentlig værdiskabelse kan blive til mere og andet end kun økonomisk værdi. Således er de altså ikke udvalgt ud fra, at de kan fungere som repræsentative for litteraturen (uagtet at man nok også kunne få dem til at fungere som det) (hvis man altså ser bort fra litteraturens spredning ude i forskellige galakser i universet). Da de snarere er kvalitative topografiske punkter, der skaber og tilbyder et vigtigt udsyn. De er altså brugbare og funktionelle iagtagelsespunkter hvorfra og hvorigennem, at jeg kan komme til at se og etablere offentlig værdiskabelse som et mere pluralistisk og bredspektret organiseringsperspektiv, frem for en formel og universalistisk organisations tilgang.

Dermed kan de fungere som et generativt afsæt for en tættere involvering og eksperimentering med offentlig værdiskabelsesprocesser, og hjælpe med til at skærpe vores blik for de multiple måder hvorpå at offentlige værdiprocesser differentierer og krystalliserer sig gennem heterogene praksisser og begivenheder.

Et bruger - og arbejdsværdiperspektiv på offentlig værdi og offentlig værdiskabelse

Men lad os starte med at genopfriske Beningtons tidligere omtalte forslag, for igennem det, så kan offentlig værdi forstås som:

- "*What does the public most value?*
- *What adds value to the public sfære?*" (Benington, 2011:31)

Benington åbner dog de to forslag lidt mere op. Således skal det første forslag ses som en afvejning- og vægtningsmekanisme, der skal muliggøre at noget bliver (mere) muligt frem for noget andet. Hvor det andet forslag omhandler et mere langsigtet og bredere perspektiv, hvor der skal indtænkes hensyn til kommende generationer og en bredere offentlig interesse.

Når jeg i første omgang læser og tænker over forslagene og deres formelagtige karakter, så er de som en pragmatisk tilgang til værdiforståelse nok gode udgangspunkter for refleksioner og debat. For deres umiddelbare tilgængelighed og åbenhed gør, at det er svært ikke at få sine tanker sat i bevægelse, idet definitionen understreger og faciliter den relationelle og processuelle karakter, som offentlig værdispørgsmålet får gennem forslaget. Men samtidig med dette, så er forslagene også så omfavnende i deres definition og forståelse, at de ikke tager os meget (empirisk og teoretisk) tættere på og videre med, hvorledes vi faktisk kan forstå hvad offentlige værdi(er) er og kan være og hvorledes de bliver til.

Dette problem søger Benington dog at løse gennem en teoretisk uddybelse, hvor han trækker på (klassisk) økonomisk teori omkring bruger- og arbejdsværdi. For så herigennem at kontrastere markedsøkonomisk og neoliberal tænkning omkring bytteværdi. Gennem brugen af disse to økonomiske perspektiver foreslår han således, at offentlig værdi bevæger sig langt ud over markedsøkonomiske forhold, da det også kan indbefatte social, politisk, kulturel og miljømæssige dimensioner af værdi (Benington, 2011:44ff). Så uagtet at man kunne kritisere, at han fastholder værdispørgsmålet inden for økonomisk teori (og et begrænset perspektiv inden for økonomisk teori), så betyder denne inkluderende bredde, at værdispørgsmålet uanset dets afsæt alligevel kan ses som et mere åbent forhold hos Benington.

En mere gennemgående problemstilling der træder frem i hans argumentationsfigur, er dog, at idet Benington søger at skabe den konceptuelle ramme for PVC. Ja, så bevæger han sig på så overordnede skitserende niveauer, også i forhold til de teorier og koncepter han trækker på. At det faktisk er svært at vurdere hans udsagn og forslag, som andet end særdeles overordnede "meta" konceptualiseringer der udvisker de kvalitative dimensioner af de forhold han ønsker at adressere. Hvilket i sig selv ikke nødvendigvis er dårligt, da det jo blot er en vigtig og nødvendig konceptualisering – der er altså mange processer der kan, og nok også bør, udforskes og eksperimenteres med. Hvilket Benington ikke er blind for: "*Neverthless, the concept of public*

value helps to focus attention on the processes by which it is created or co-created, and the outcomes for whom and with whom."(Benington, 2011:49).

Så hvis vi holder fast i Beningtons forslag, som netop det det er, nemlig et konceptuelt forslag til at bygge videre på. Så er det interessante her, om de værdiforståelser og organiserings typer som Benington trækker ind for at understøtte og underbygge hans argumentation. Om de så faktisk også står mål med intentionerne i den emergerende bevægelse omkring, at offentlige organisationer skal bevæge sig ud over det formelle, simple og det fastlåste, gennem nye typer af organiseringer der kan muliggøre og arbejde med offentlig værdiskabelse på nye måder.

Som jeg ser det, så er der nemlig to hovedproblemstillinger i Beningtons konceptualiseringer der modvirker dette. Det ene er centreret omkring forståelsen af offentlig værdi(skabelse) og det andet omkring offentlige organiseringer.

Hvis vi kigger på hans forslag og starter med det første, så risikerer det, idet det indsætter en dialektisk baseret afvejningsmekanisme ("*What does the public most value?*" (2011: 50), at dette stabiliserer og reducerer værdispørgsmålet til et (mere eller mindre) stabilt objekt. Til en kvantitativ entitet der også ager som en normativ partikularitet (som en stabiliserende organisering der kan fabrikeres og fabuleres videre på, så er det måske godt, men som en normativ værdi, der er det nok oftere for reducerende af kompleksiteter). Altså, man risikerer at overse den kvalitative relationelle kompleksitet der gør, at noget har og muliggør offentlig værdi. Og lidt spidsformuleret så risikerer man nok, idet værdi bliver til et objekt, at se forbi selve det værdifulde – de dynamiske og uforudsigelige måder hvorpå, at offentlige værdier berørende bevæger og bevæges på. Altså selve det der gør, at offentlige værdiskabelse ikke (kun) er et spørgsmål (og nok mindst er det) om afvejningsmekanismer og objekter, der nok skaber bevægelse, men nok snare handler om, *at få værdier til at danse* (Massumi, 2017).

At de danser, værdier

Livligt og inkluderende - klappende

Kvalitativt og karakterfyldt

Dufter de

Lige præcist - sådan *der*

Her og også *der*

kan vi komme til at erfare

At mærke

Intensitet – potentialitets energi

ja, således vil afhandlingen, i enhver situation, i enhver ny begivenhed, søge at skabe viden omkring offentlig værdiskabelse som singulære kvalitative begivenheder - affektive begivenheder.

Som de livlige, intense og berørende begivenheder, der intensiverer erfaringer i deres hændelsesmæssige virke. For hvis vi altså ønsker, at PVC kan være med til at tage os videre til nye forståelser af offentlige organisationer og hvorledes, at vi kan skabe og muliggøre en kvalitativ bedre velfærd gennem nye organiserende fællesskaber. Så er en forståelse og værdsættelse af de dynamiske og uforudsigelige måder som værdier danser karakterfuldt på i deres tilblivelse, nok ikke helt ved siden af det ønskelige.

Affektiv teori: En kontrasterende bevægelse – Affekt og singulære kvalitative begivenheder

Hvilket altså også gør, at jeg nu begynder at trække den samtidige canadiske filosof Brian Massumi mere ind. For ved at tage afsæt i hans filosofiske forslag omkring en revaluering af værdi begrebet (Manning & Massumi, 2014:120ff; Massumi, 2017, 2018), i tilknytning til en affektivt begivenheds teoretisering (Manning & Massumi, 2014; Massumi, 1992, 2002, 2011, 2014, 2015c, 2015b). Foruden i en fin og finurlig og nok også mindre synlig sammenblanding, med de interessante og spændende felter af posthumane og ny-materialistiske perspektiver, hvor det pibler frem med vigtige vinklinger af relationelle tilblivelsesprocesser (Bennett, 2010; Braidotti, 2011; Combes, 2013a; E. Grosz, 2011; E. A. Grosz, 2008; Haraway, 2003, 2016; Latour, 2005, 2011; Latour & Hermant, 1998; Manning, 2010; Simondon, 2009; Thrift, 2008a).

Ja, så åbner det op for, at vi kan arbejde med, at offentlig værdi og værdiskabelse også kan forstås som immanente singulære kvaliteter, der i deres processuelle tilblivelse overskrider markedsøkonomiske systemer og normativ tænkning (Massumi 2017). Massumis værdi forslag er dog ikke udformet direkte i relation til offentlig værdi og offentlig værdiskabelse, men som en teoretisering der søger at reformulere og tilbyde en værdiforståelse, der kan "håndtere" værdi og merværdi i dets fulde aktiverende og inkluderende kvalitative spektrum; som merværdien af livet:

"*From the point of view of the theory of value developed here, capitalist surplus value is but a species of surplus value. It is not the model for surplus value, but an impoverished image of it. The theory of surplus value in the richest sense concerns the singular vivacity of a quality's appearing such as is, just this, and the revivification this thus potentially bequeathes: it is a theory of surplus value of life. Capitalist surplus value is surplus value glutted to the point of qualitative starvation by its dependence on the continual reduction of quality to the accumulation of increasing quantity. Surplus value of life, for its part, refuses to starve its realizations with the wrong kind of excess. It subsists across the transductive series in order to insist on the immediately qualitative nature of each appearing valuation. Its process revolves around the directly qualitative intensification of experience: its increasing qualitative magnitude, as opposed to magnitudes of increasing quantity. Surplus value of life is in essential tension with capitalist surplus value. There is an implicit anticapitalism in the enriched theory of value.*" (Massumi, 2017:362).

At tage afsæt i livets merværdi, det kan nok synes voldsomt, men hvis vi virkelig ønsker at muliggøre en kvalitativ bedre velfærd, så rammer en teoretisering der netop tilbyder forståelser af kvaliteter og deres singulære liv, nok ikke helt ved siden af.

For en sådan inklusiv tænkning, hvor det er livet der ”producer” merværdi. Og ikke kun, hvad Massumi placerer som kapitalismens forarmede art af merværdi (2017). Gør, at jeg mener, at teoretiseringen ikke kun er *interessant*, men også særdeles *vigtig* for en forståelse af offentlig værdiskabelse og hvad det også kan omhandle. Når det altså ikke kun kan og skal forstås inden for og i relation til et markedsøkonomisk system og hegemoniske kampe inden for dette.

Samtidig skal der nok heller ikke mindre til end en tænkning, der søger at involvere og respondere omkring *en direkte intensivering af de kvalitative erfaringer* (2017), livets vitale mulighedsbetingelser. Hvis vi altså ønsker at tilnærme os ikke bare en offentlig værdiskabelse, men også en bæredygtig dagsorden omkring offentlig værdiskabelse. En dagsorden der ikke er baseret på økonomiske vækst paradigmer og en forsat semi-blind acceleration af forbruget af klodens ressourcer.

Men for at kunne håndtere en værdiforståelse, som altså foreslår at arbejde med immanente singulære kvaliteter, gennem direkte intensiveringer af de kvalitative erfaringer. Så vil jeg nu bevæge mig tættere på en forståelse af singulære begivenheder, ved at lægge et teoretisk fokus på den affektive dimension af begivenheder, og Massumis forslag omkring at se affekt som ukvalificeret intensitet (Massumi 2002). Et forslag der gør at affekt kan ses som en operativ kraft i relation til non-lineære processer. Som en af de dynamikker der medvirker til, at det nye kan ske (2002:27), da resonans og feedback processer informeret af intensiteten i begivenheder, momentant suspender den lineære udvikling fra fortid til fremtid i det narrative nu:

”*Intensity would seem to be associated with nonlinear processes: resonation and feedback that momentarily suspend the linear progress of the narrative present from past to future. Intensity is qualifiable as an emotional state, and that state is static-temporal and narrative noise. It is a state of suspense, potentially of disruption. It is like a temporal sink, a hole in time as we conceive of it and narrativize it.*” (Massumi, 2002:26).

Eller sagt på en lidt anden måde, så kommer Massumi her med et tilbud om at forstå intensitet, som det der gør, at der *ikke* er præ-defineret varianter der på konsistent vis blot udspiller invariante generative regler (2002:27). For hvis det var tilfældet, at strukturer/stabiliseringer ikke er en del af de selv samme tilblivelsesprocesser, som det de strukturer igennem og omkring, så ingen udvikling, intet liv (2002:35); Ingen strukturer til at stabilisere tilblivelsesprocesser, da de ikke er i tilblivelse (Ash, 2015; Bowden, 2013; Combes, 2013b; Debaise, 2012; Letiche & Moriceau, 2017; Simondon, 2009):

”Becoming is not a framework in which being exists, it is a dimension of being, a mode of resolution of an initial incompatibility that is rich in potentials. (...) . In a certain sense, it could be said that the only guiding principle is that of the conservation of being through becoming; this conservation exists through the exchanges between structure and operation, proceeding by quantum leaps through successive equilibriums. In order to think individuation, being must be

considered neither as a substance, nor matter, nor form, but as a system that is charged and supersaturated, above the level of unity, not consisting only of itself, and that cannot be adequately thought using the law of the excluded middle." (Simondon, 2009:6)

At trække på en sådan processuel forståelse af det affektive som ukvalificeret intensitet, er altså at byde det umotiverede, uventede og tværgående velkommen. Velkommen i det, at det blot er en forandring i reglerne der byder sig til; som et skær, en tendens og en udfoldelse af en singulær karakter i begivenhedens aktualitet.

Som en mærkbar og effektfuld potentialitets berøring.

At jeg lige præcist vælger at trække på Massumis affektforståelser, er nok *mindre* baseret på, at hans teoretiseringer omkring affekt, (kan) skal ses som en af de mest indflydelsesrige og vigtige *samtidige* udfoldninger af, hvad et affektivt perspektiv kan betyde og tilbyde (Michels & Steyaert, 2017:82; Schaefer, 2019:15; Wetherell, 2012:56)[xi]. Og nok *mest* baseret i, at vi netop gennem hans tilbud til forståelse af affekt som en generativ og non-lineær kraft, så kan komme tættere på at forstå og arbejde med de organiseringer, som rækker ud over den formelle organisation og dens låste problemstillinger. Hvilket jo er afsættet for at hente andre og anderledes teoretiske informeringer ind i debatten omkring PVC. Desuden så trækker det også kraftigt op, at hans teoretiseringer omkring affekt og begivenhed søger at overskride en ren filosofisk forståelse, da de er tænkt i relation til en aktivistisk og induktiv forskningstilgang, der søger at skabe differencer der differentierer. Hvilket nok må siges at passe godt ind i PVC og dets forsøg på at understøtte og facilitere et skifte ud over NPM.

Når jeg tager dette affektive afsæt, så betyder det at afhandlingen trækker og bygger på en affektforståelse, som læner sig ind i en længere slægtslinje af tænkning (Spinoza, Nietzsche, Whitehead, Bergson, Simondon, Guattari, Deleuze, m.fl.). En slægtslinje hvor forståelsen af affekt trækker på den hollandske filosof Baruch de Spinoza (1632-1677) og hans forståelse af affekt som kapaciteten til at affekte og blive affektet. Altså en dobbeltfigur der indeholder den samtidighed af at affekte og blive affektet. Afhandlingen vil dog ikke følge direkte op på Spinoza og den videre slægtslinje, men derimod altså primært være en eksperimental udforskning af affekt med et afsæt i de teoretiske linjer, som former sig i relation til Massumis arbejder omkring affekt og begivenhed. Dog vil jeg bruge Spinozas figur omkring affekt og blive affektet, men med de teoretiske og begrebsmæssige udbygninger af affektbegrebet, som Massumi altså tilbyder.

Således er fokus for afhandlingen ikke at lave en filosofisk og teoretisk undersøgelse af affektbegrebet og dets historiske bevægelser og aktuelle variationer, men altså som sagt snarere at foretage en mere aktivistisk og engageret eksperimentering med det at anlægge et affektivt perspektiv. På organiserende fællesskaber og offentlig værdiskabelse. Inde fra organiseringerne. Inde i begivenhederne.

Dette gør også, at jeg ikke vil bruge særlig meget tid og plads på at placere og optegne, hvordan det affektive teorifelt spreder sig ud, og hvordan det indtil nu har virket ind i organisationsteorien. For da andre har gjort dette grundigt og på eksemplarisk vis (Fotaki, Kenny, & Vachhani, 2017; Michels & Steyaert, 2017). Så vil jeg nøjes med at bakke op omkring Michels & Steyaert (2017)

i deres konstatering af, at hvad der ellers bliver placeret som den affektive vending i såvel humaniora, socialvidenskaben som kulturstudier, nok stadigvæk mere er et tvist i organisationslitteraturen (Michels & Steyaert, 2017:82). Når det er sagt, så er der dog en række nylige temanumre inden for organisationslitteraturen (Dowling, Nunes, & Trott, 2007; Fotaki m.fl., 2017; Karppi, Kähkönen, Mannevuo, Pajala, & Sihvonen, 2016; Kenny, Muhr, & Olaison, 2011), der bevæger sig omkring affektive forståelser, men de gør det ud fra et mere traditionel kritisk perspektiv og så er de også primært teoretiske udforskninger.

Dermed er det nok ikke helt forkert, hvis jeg konstaterer og siger, at der stadig mangler empiriske eksperimenter omkring at arbejde med et affirmativt affektivt perspektiv, inden fra (de offentlige) organisationer, inden i organiseringer. Således er Michels og Steyaert´s (2017) analyse af en musikalsk intervention i Berlins gader, en af få artikler der er baseret i en engageret empirisk involvering, og som analyserer på affektive atmosfæres betydninger for organisationer og organiseringer.

Så selv om det at konstruere et mere tydeligt hul i den eksisterende affektive litteratur i organisationsteorien, uden tvivl ville kunne bidrage med væsentlige facetter og perspektiver i teoretiske og filosofiske diskussioner. Så er fokus for denne afhandling mere det at eksperimentere med, hvorledes teorien empirisk kan bruges og aktives som en induktiv og katalytisk kraft omkring offentlig værdiskabelse, omkring emergerende fællesskaber. For hvis de affektive perspektiver skal bidrage med andet end (vigtig) konceptuel udvikling og udforskning. Hvis vi skal komme tættere på at generere og indfri forhåbningerne omkring, at det affektive tilbyder nye spændende stier, nye og lovende teoretiske og metodologiske retninger: ”*Affect presents us with the promise of a state of becoming that can potentially destabilize and unsettle us into new states of being (Massumi, 1996). As such, it stands to generate exciting trajectories for the study of organization, promising new theoretical directions, methodological approaches and radical potential for critical investigation*.” (Fotaki m.fl., 2017:4).

Ja, så bør de nok også sættes i bevægelse inde i organiseringerne, således at vi kan se, hvorvidt at konceptualiseringerne faktisk kan bevæge sig ud over sig selv (Manning & Massumi, 2014:viif).

Og lad os da bare se det som et brugerperspektiv på affektiv teori, foruden at være en brugers guide (Massumi, 1992), kan det være en feltguide.

Så hvad vi altså er på vej ind i, er et teoretisk landskab som forsøger at gøre sig sensitiv for at kunne bevæge sig med ontogeneriske processers organiseringer, idet de emergerer, frem for fastfrysninger omkring væren (Massumi, 2002:8). Og hvor det er disse tilblivelsesprocessers implicitte (in)-formationer, som jeg gennem revalueringer forsøger at teoretisere omkring. Som jeg søger at aktivere generativt, gennem opbygninger og trækken på relationelle begrebsliggørelser.

Begrebsliggørelser der altså kan håndtere de kontingente måder, hvorpå affekt udspiller sig som effektive realiteter i og af den (im)materielle verden; begivenhed for begivenhed (Massumi 2002:228). Ja, der bliver begivenheder og begreber til på ny, idet spændingen i de relationelle

dynamikker differentierer og således modulerer såvel begivenheder som begreber, som de intense spændingstilstande der bliver til - imellem dem.

Med dette begivenhedsperspektiv accepteres og omfavnes altså, at selve de kreative tilblivelsesprocessers modulationer i begivenheder. Uagtet hvor små de kan synes. Uagtet hvor dumme (2002:18), fjollede og svage mine og vores bestræbelser på at deltage ind i dem er. At de så også er modulationer der som aktive og aktiverende perspektiveringer omkring re-introduktion, revaluering, med lidt held og en kraftig ibrugtagning af kreative teknikker, forhåbentligt kan intensivere begivenheder (i videnskabelige produktioner) og feedback energi ind nye bevægelser.

Og det er blot modulationer gjort i og af det relationelle overskud i begivenheder, idet de flyder over. Idet begivenheder er i tilblivelse i relation til relationelle felter af energi og spændingstilstande (Massumi, 2002:34ff). Relationelle dynamiske felter der kan ses som økologier af tilblivelsesprocesser og altså ikke kun de (simple) positioner, der som selv-skabte begivenheder også bliver til omkring formative informeringer. Og ja, selv-skabte, da det ellers ville implicere en generisk passivitet (Massumi, 2011:23).

Men for afhandlingen betyder dette affektive begivenhedsperspektiv, at den sendes afsted med hvad der nok bør ses som en skærpet udfordring. For det er som sagt et særdeles aktivt og aktiverende perspektiv, hvis indsmigrende og lurende ”slogan” for det videnskabelige arbejde lyder: ”*Don´t mediate. Modulate.*” (Massumi, 2002:198).

Til at informere hans teoretiseringer af affekt, trækker Massumi på et bredt spektrum af forskning og forskningsgrene, men ikke med henblik på at overholde genrenes regler og systemer. Men for at skabe en kreativ spænding og forskel i humaniora, gennem en respekt for naturvidenskabelige affekter. Således bliver aktiviteten i eksempler transmitteret til det videnskabelige koncept og de naturvidenskabelige affekter bliver transmitteret til eksemplet:”*The activity of the example is transmitted to the scientific concept, and affects of science are transmitted to the example*” (Massumi, 2002:20)

Intentionen med denne praksis og altså modulerende forskningsmetode (der i en kreativ bevægelse intensiver såvel eksempler som videnskabelige affekter). Det er dels at genåbne og forhandle omkring hvad der konstituerer empirisme. Men det er også et forsøg på at forstærke, hvad der er unikt ved humanioras kapaciteter og dermed også, hvilke affekter som kan transmitteres, idet de kreativt aktiveres ind i eksemplerne, ind i de naturvidenskabelige koncepter.

Derfor vil nogle af de eksempler, som afhandlingen baserer sin affektforståelse på, have udgangspunkt i sammenblandinger af videnskabelige paradigmer og positioner (og lad os bare se det som forbindelseslinjer mellem forskellige forsknings-galakser). En sammenblanding der for nogle nok kan forekomme inkommensurabel og problematisk, men for andre snarere er et frisk og tiltrængt kraftigt pust, der idet det bevæger sig på tværs af etablerede positioner, også åbner op for nye forståelser og nye potentialer for forskning, såvel som praksis.

Denne form for brug af naturvidenskabelig forskning til at fabrikere affektive eksempler, har derfor også været et af de stærke kritikpunkter i forhold til Massumis ”tidlige” (2002)

teoretiseringer omkring affekt (Papoulias & Callard, 2010). En kritik som jeg ikke er blind for. Men som jeg imødekommer ved at se Massumis affekt forslag som generative abstraktioner. Abstraktioner der netop er sendt ud i verden for, at vi kan eksperimentere med de differencer og muligheder, der kan fabrikeres gennem og omkring eksemplerne og begreberne, idet de producerer spændinger i relationelle felter. Således er mit fokus ikke at gribe ind i Massumis affektive teoretiseringer ud fra et kritisk perspektiv, men at eksperimentere med de aktualiseringer som kan muligøres gennem denne fabrikerende og generative tilgang til en affektiv forståelse.

Så måden Massumi praktiserer affektiv teoretisering på, er altså kreative opbygninger af singulære eksemplariske eksempler. Eksempler der tilhører sig selv, idet de er udtryk for en relation til sig selv, men som simultant kan udvides til alt det, der kan forbindes til det: ”*(…) one for all, and all in itself (…)*”(Massumi, 2002:18).

Denne forståelse af eksemplet er baseret på Giorgio Agambens (1993) karakteristik af eksemplet som et mærkværdigt bæst (odd beast). Som det singulære der *viser* sin singularitet idet det udøver sin kraft: ”*(…) the example. In any context where it exerts its force, the example is characterized by the fact that it holds for all cases of the same type, and, at the same time, it is included among these. It is one singularity among others, which, however, stands for each of them and serves for all.*” (Agamben, 1993:8).

Når jeg trækker denne forståelse af eksemplet frem, så er det fordi, at denne forståelse og brug af eksempler også vil være den primære teoretiske informering og formidling, som jeg vil arbejde med og omkring. Hermed bliver en stor del af den affektive teoretisering til som (og i) animerende eksempler, levende og berørende abstraktioner. Ud fra en intention om, at dette muliggør en affirmativ revaluering af den affektive dimension af de empiriske begivenheder som afhandlingen kredser og kræser omkring. Og som dermed gør, at afhandlingens affektforståelse har afsæt i revalueringer af eksperimenter omkring emergerende fællesskaber og offentlig værdiskabelse og ikke (kun) teoretiske fabrikationers induktive og spekulative virke.

Altså at revalueringerne gennem de teoretiske forståelser, gennem Massumis forslag omkring at se affekt som intensitet, kan blive til omkring en *direkte intensivering af de kvalitative erfaringer*. Situation for situation. Induktivt og transduktivt vil affektforståelser, erfaringer med intense affektive berøringer, på differentierende måder, dermed blive til på ny. Idet empiriske eksempler og teoretiske forståelser mødes i en gensidig inkluderende bevægelse og begivenhed - der moduler: “*The generic or exemplary event is short of actual. It need only be acted. But its acting yields a reality of its own.*” (Massumi, 2002:56).

En yderlig grund til at jeg vælger denne fremgangsmåde det er, at afhandlingen vil læne sig ind i relationelle og posthumane teoretiske perspektiver, hvor de teoretiske linjer og det begrebsmæssige ordforråd til tider kan være lidt overvældende, krævende og bevidst differentierende i dets brug. For udgangspunktet er, at teorien og begreberne skal ses gennem deres relationalitet, deres begivenheds performativitet; der groft sagt betyder: det, at de er, hvad de gør.

Det gør også, at Massumis forfatterskab på mange måder bør ses som en hovedpine (Maclure, 2013; Massumi, 2002:19). At det skaber en hovedpine, hvis man forsøger at lave en epistemisk stringent fremskrivelse af det. Da det netop er udformet som spirende systemer, som relationelle åbne og åbnende systemer, som intense (serielle) økologier, hvis sigte er at åbne op for *det nye*. At åbne op for, at der kan eksperimenteres i og omkring de knopskydninger som eksemplerne muliggør.

Idet de bliver til som relationelle informeringer, som relationalitet imellem teksten og læseren. I første omgang. Relationaliteter imellem de heterogene katalyserende part-objekter/part-subjekter der indgår i læsningen. Omkring læsningen. Der vikler sig ind. Også i læsningen. Af invitationen.

Således er intentionen med de animerende eksempler, at de som levende abstraktioner skal være med til at skabe affektive forståelser og erfaringer, der ikke er koblet op på strukturalistiske forståelser og betegnelser af affekt, men at de i stedet skal ses som en del af en "*asignifying philosophy of affect*" (2002:27).

For at hjælpe læseren (såvel som afhandlingen), vil jeg derfor bestræbe mig på at holde igen med en mere direkte lancering af teori. I stedet vil jeg præsentere begreber og koncepter, efterhånden som de analytiske bestræbelser muliggør, at koncepterne kan skabe og få livlighed. Hvilket også gør, at det affektive afsnit er sluppet fri, at forståelserne og begreberne glider ind i og strømmer ud over de øvrige afsnit i sammenfiltrede tilstande der med-understreger, at afhandlingen bør ses som en uadskillelig økologi af tilblivelse. En økologi der søger at muligøre, at vi kan værdsætte de singulære begivenheder og karakterer der gør, at offentlig værdiskabelse også danser livligt og animerende i dets tilblivelse.

At det er mere og andet end modeller, komponenter og strategier; der dog også skaber bevægelser.

Men når det er sagt, så vil der dog være en vis centrering omkring tre koncepter, der som begrebsliggørelser omhandler forskellige aspekter af begivenhed og affekt. Disse er udvalgt ud fra, at de hver især kobler sig ind i problemstillingen, ved at de på forskellig vis omhandler og griber ind i de relationelle dynamikker der udspiller sig i affektive begivenheder. De vil dermed både fungere som analytiske omdrejningspunkter og dels som fabrikerende abstraktioner i relation til de forskningsmæssige bevægelser omkring problemstillingen:

- *Entertainment & entrainment* – henholdsvis de livlige og de mere kausale*"deltagelsesformer" ind i et relationelt felt af tilblivelse.*
- *Gensidig inklusion – "der hvor subjekt og objekt er i en fælles bevægelse".*
- *Katalytiske part-subjekter & part-objekter - "intensitetspunkter" for kollektiv tilblivelse"* (Manning & Massumi, 2014; Massumi, 2002, 2011, 2014, 2017).

Og som begreber, der vil de som sagt løbende ændre karakter, i kraft af de måder de indgår i de levende animationer og i kraft af de relationelle informeringer der bliver til omkring dem. Men for at præsentere dem, at tage os lidt tættere på en forståelse af dem. Så er der her i første bind af afhandlingen en vis centrering omkring entertainment & entrainment i tredje del af eksemplet WUNDERKINDERGARDEN, omkring gensidig inklusion i del fire og slutteligt, så bliver

katalytiske part-subjekter & part-objekter udfoldet i del fem. Derudover, som du nok har bemærket, så er begreberne såvel som intentionerne omkring dem allerede sluppet og gledet ud i de øvrige afsnit.

Her i disse indledende præsentationer og placeringer er det dog nok vigtigt at få med, at når jeg benytter mig af dette affektive perspektiv, så er det altså ikke den individuelle emotionelle forståelse af organiseringer (herunder emergerende fællesskaber og offentlig værdiskabelse), som der fokuseres på. Men derimod selve de måder hvorpå disse bliver til i og som og igennem affektive begivenheder, samt spreder sig ud som intensiteter og nye organiserende begivenheder, som jeg undersøger og eksperimenter med.

Det vil sige, at det bliver taget udgangspunkt i en forståelse, hvor der ikke bliver fokuseret på det emotionelle ejerskab over begivenheder og kvaliteter (- selv om jeg ikke vil afvise, at jeg også gør det, i kraft af emotioners forstærkning eller dæmpning (resonans forhold) af intensiteter i det narrative nu (Massumi, 2002:24ff)). Men derimod på de bevægelser og aktualiseringer som rejser sig i og på tværs af begivenheder på basis af pre-kvalitative energier og de kvalitative tilstande hvor intensiteter serielt spreder sig ud:

"Reserve the term "emotion" for the personalized content, and affect for the continuation. Emotion is contextual. Affect is situational: eventfully ingressive to context. Serially so: affect is trans-situational. As processional as it is precessional, affect inhabits the passage. It is pre- and postcontextual, pre- and postpersonal, an excess of continuity invested only in the ongoing: its own. Self-continuity across the gaps. Impersonal affect is the connecting thread of experience. It is the invisible glue that holds the world together. In event. The world-glue of affect is an autonomy of event-connection continuing across its own serialized capture in context." (Massumi, 2002:217).

Så ved at jeg baserer min forståelse af affekt i Massumis konceptualiseringer, så får jeg altså adgang til en teoretisering, der netop tilbyder begreber og forslag til forståelser af nogle af de interne kræfter og dynamikker i begivenheder og som kan håndtere det, at de interne kræfter netop er eksplosive og dermed også uforudsigelige. Uforudsigeligt skabende.

Og nu, da en affektiv forståelse er placeret, lidt mere, så lad os forsat forsætte ind i det teoretiske landskab, men altså gennem en levende abstraktion der eksperimenterer med denne affekt forståelse. Med hvad den kan muliggøre, med hvad den kan fabrikere opmærksomhed og sensitivitet for. Og som altså indbefatter, tilbyder, at jeg gennem Massumis teoretiseringer kan foreslå, at offentlig værdiskabelse handler om at intensivere kvalitative erfaringer i det aktuelle - så lad gøre det.

Denne gang, der vil jeg dog hoppe lidt frem i fortællingen, ved at hoppe tilbage til animationens start. For da vi før (i del et & to) så, at begivenheden er godt på vej. At den livligt ruller afsted fuldt ud akkompagneret af klappende rytmer, finurlige og delikate impulser og Ebbe der levende fortæller om WUNDERKINDERGARDEN. Og dufte. Der klistrer.

Ja, så vil jeg, som lovet, nu vende tilbage til den ene af invitationerne som blev bragt frem i starten, da de kan ses som en væsentlig del af begivenhedens formative afsæt. Som det der muliggører (med-muliggører, da invitationen er en komponent i et større relationelt felt, en mere omfavnende (forsknings-)økologi, der informer ind i invitationens muliggørelse og tilblivelse som en mere kreativ invitation), at vi som deltagere næsten øjeblikkeligt synes at falde ind i situation. Ind i begivenhedens berørende rumliggørelser, da vi allerede er indfanget af invitationens kreative og lurende greb ind i "genren" det kommunale brev – den kommunale invitation.

For da invitationerne kan ses som virkningsfulde komponenter, som katalyserende part-subjekter, der på en præ-accelererende (Manning & Massumi, 2014:28) måde intensiver denne begivenheds serie (forventninger som et tegn), ja, så er det nok også vigtigt at skænke dem lidt mere opmærksomhed. Helt konkret, så betyder det dog, at vi nu hopper til del 6 af den levende abstraktion og dermed springer del 3, 4 og 5 over.

Det er dermed også et lidt stort spring i fortællingen, som jeg nu laver, så hvis du gerne vil have lidt mere teori og lidt mere af Wunderkindergarden med. Så skal du altså nu hoppe videre til de afsnit af animationen, der i overskriften er markeret som del 3, 4 og 5. Og derefter komme tilbage hertil. Måske lidt forvirrende. Og nok også irriterende.

Men en fordel ved at lave et sådan hop, kan også være, at du ved at følge en mere genkendelig kronologisk rækkefølge i animationen, så også får en mere langsom og cirklende indflyvning ind i de teoretiske koncepter og tænkninger, da de jo bliver lanceret, præsenteret og udfoldet lidt grundigere i del 3, 4 og 5 af eksemplet. Og her, der bliver de mere ibrugtaget, udfoldet og indfoldet. Med en mere løs hånd, bliver de strøret. Så det kommer nok til at gå lidt hurtigere i dette afsnit, end i de øvrige.

Selv om afsnittet også kredser. Og kræser omkring aspekter af Massumis relationelle forståelse af affektive begivenheder, for at eksperimentere med konceptualiseringernes analytiske kraft og samtidig præsentere et brugerperspektiv. Et brugerperspektiv hvor begrebsliggørelserne er en del af det brændstof der gør, at de empiriske eksperimenter bliver sat i spil. At de empiriske eksperimenter kan revalueres som singulære begivenheder, affektive berøringer. Frem for at eksperimenterne risikerer at blive og være dømt ude, som forsatte varianter af eksisterende instrumentale forståelser af offentlig administration, såvel som NPM

Så lad os se om invitationen der kom via e-mail kan revalueres. Om dens karakter, tone og stil gør, at invitationen kan virke som en første skitsering og generativ meta-model[xii] (Manning & Massumi, 2014:114f; Massumi, 2011:103). En lurende meta-model omkring invitationer og hvordan at man (også) kan muliggøre offentlig værdiskabelses processer, gennem en sensitivitet for energien i katalytiske part-subjekter og deres induktive virke i organiseringer, i organiserende hverdagsrytmer. Er der også intensitet(er). Teknisk, der kan de fabrikeres.

Så lad os se lidt nærmere på, hvordan invitationerne hjælper med til, at deltagerne i eksperimentet, på legende vis, deltager fra samme øjeblik, at vi bliver mødt af begivenhedens rytmer og intensitet. Begivenhedernes.

Før som nu.

Der er lurende invitationer en god midte at orientere sig efter. En god måde at signalere – at der er noget andet i spil og på spil. Såvel som en god måde, at sætte noget i spil.

Hvilket vi også vil komme til at se, når Rikke og Dorte i andet bind af afhandlingen eksperimenter med invitationer, der nok er lidt atypiske. Såvel som spændingsfyldte.

Og forventninger (som utålmodighed), det kan måske være et godt tegn på, at der er noget i røre. At der er noget der gærer.

Empirisk glimt/analyse: Levende abstraktioner, del 6 - en invitation & at deltage i deltagelsen

Og ja, der er utallige andre operative komponenter end garnnøglet der føder ind i begivenheden og som er med til at skabe den som en berørende intens begivenhed. Herunder så må det, at vi selv har selv meldt os til, nok ses som et ikke uvæsenlig og nok sandsynligvis afgørende parameter for den grad af deltagelse, som vi deltager med. Måske. For nogen er også på arbejde og for nogle var det et arbejde at deltage. Ikke alle deltager som `rene` og super interesserede frivillige deltagere, da eksperimentet også var et arbejde som nogle var på og i. Et arbejde der gør, at deltagelsen også var en kontraktlig betinget deltagelse. En kontraktlig deltagelse der ud fra et formelt perspektiv nok skal ses, som formet i et spænd mellem organisatorisk strategi og taktik og deltagernes private interesse og position i organisationer. Godt blandet op med de involverede subjekters diskursive navigering, forhandling og taktiske mod. Samt hvad der ikke skal forglemmes, begivenheders evige evne til at modulere tidligere relationelle spændingsforhold. Sådan cirka.

Men graden af deltagelse og måden vi deltager på, lige her, lige nu, er ikke et resultat af formelle forhold, det er derimod en situationel informerende effekt af de teknikker der indtil nu har skabt rum. For nok må de formelle forhold og årsager ses som med-konstitutive komponenter af den mere magtfulde art, men komponenterne udgør ikke begivenheden og som formelle forhold, der er kontraktlige vilkår slet ikke dækkende for de operative komponenter, som føder ind i begivenheden. Lige så vel, som at de *her* ikke er kraftfulde nok, til at sende begivenheden i en retning der gør, at begivenheden må ses som en formalistisk begivenhed i et formelt defineret og definerende rum.

Så hvis vi i stedet fastholder blikket på deltagelsen i begivenheden og de måder at deltagelsen bliver muliggjort, så er det et noget andet perspektiv og landskab som former sig, end hvad man måske kunne forvente, hvis blikket kun bliver på den ene dimension af begivenheden, der tilhører den formelle organisering (i et kontinuum fra formel til potentiel intensiverende). For det er en deltagelse ind i et eksperiment, der formativt bliver til skridt for skridt, gennem æstetiske

teknikker og de effektfulde intensive tilstande, der modulativt blødgører det formelle og skaber deltagelse.

Så med et blik på deltagelse, mere præcist en sensitivitet for de relationelle dynamikker der forstærker og (in)-formerer vores deltagelse. Så lad os zoome lidt ind, men nu fra et andet perspektiv end WUNDERKINDERGAARDEN som begivenhed, nemlig invitationerne til eksperimentet. Den ene. Kreative teknikker i handling. Relationelle æstetiske hændelser. Invitationen som den formelle indbydelse til deltagelse i eksperimentet, som den begivenhed der gør (medvirker til), at de inviterede deltagerne kan blive til deltagende deltagere. Lad os se på invitationen, som den umiddelbare årsag. Den årsag som gør, at andre effekter kan blive til – i situationen, kvasi-kausalt (Massumi, 2002:225f).

Det kan måske synes som om, at jeg presser de teoretiske citroner lige lovlig meget, hvis jeg nu hævder, at invitationen er et interaktivt kunstværk. Men stadigvæk, så er der i invitationen det særlige twist, den relationelle aktivering der gør, at det med fordel kan ses som en relationel arkitektur[xiii] (Massumi, 2011:53). At invitationens kreative karakter gør, at den i situationen kan ses som en åbning af den relationelle arkitektur, som interaktive kunstværker også arbejder omkring (Massumi, 2011:39ff). En åbning der vel og mærke muliggører, at de relationelle erfaringer med og omkring børneliv, de levende relationer, at de kan intensiveres, at de aktuelt bliver intensiveret af invitations energi og at denne grad af spænding, at den kan mærkes som *følte tanker* (Massumi, 2002) i tilblivelse:

”What interactive art can do, what its strength is in my opinion, is to take the situation as its ”object”. Not a function, not a use, not a need, not a behavior, eksploratory or otherwise, not an action-reaction. But a situation, with its own little ocean of complexity. It can take a situation and ”open” the interactions it affords. (...). You can get there technically -in fact whatever the nature of the object involved, it is always a question of technique – but when you do it´s not because you´ve build a better-functioning machine. It´s because you´ve built into the operation shifts in emphasis from interaction to lived relation. You´re creating ways of making the lived relation really appear. You´re operating on the qualitative level of think-feeling, where you are pooling styles of being and becoming, not just eliciting behaviors.” (Massumi, 2011:52).

For det er en invitation i et organisatorisk hav af invitationer og mails der ikke kun koordinerer og konkurrerer om opmærksomhed, men også skaber og organiser organisationen igennem de temporale begivenheder de skaber (Hernes, 2014). Og denne har altså et berørende twist, et kreativt og særligt twist, som Ebbe og Berit, selv siger det.

Så lad os begive os ind i invitationen til eksperimentet og undersøge, hvordan at deltagelsen allerede, idet invitationen bliver modtaget, også bliver formet som en særlig type af deltagelse, en mere inkluderet og inkluderende deltagelse, før den modulativt bliver til på ny, som en deltagelse i dette rum, denne begivenhed. Der og her. I spændingen, i det relationelle.

Der er det en invitation der gennem sit udtryk og indhold åbner op for, at der bliver skabt et indtryk. At det at læse invitationen, bliver til en indtryks-fuld begivenhed. For det er en invitation som ikke skarpt skelner mellem invitationen til deltagelse, og så det, der i et formelt perspektiv, nok typisk vil blive forstået som den reale deltagelse, i det, der bliver inviteret til. Her er der ikke en skarp opdeling mellem på den ene side, de abstrakte deltagelser der bliver former gennem og med invitationens rytme og kraft, foruden de situationelle begivenhedsrum der transduktivt rejser sig omkring disses berøringer (inspiration som et tegn). Og på den anden side, deltagelsen som den nu folder sig ud i rummet. WUNDERKINDERGARDEN.

I invitationen er det reale (konkrete) og det abstrakte (virtuelle/potentialitet) ikke søgt skilt ad, men er tværtimod det, der sammen producer det overskud af mening der gør, at der aktuelt opstår mening. At der kan blive skabt en fornemmelse af en nærhed af mening. En skabelse af nærhed af mening der nok mere handler om intensiteten i invitationen og de virkninger denne har, idet den kobler sig ind i nye begivenheder som en livsgivende kraft, end den konkrete invitation til konferencedeltagelse. Omend at jeg ikke vil afvise, at det kan give mening at blive inviteret til affektive eksperimenter der (for)søger at skabe kvalitative bobler af liv. Forhåbentlig.

For forhåbentlig så giver det også mening at deltage i en levende aktivistisk konference der erstatter stole og borde med kreative greb og eksperimenterende nysgerrighed. Hvis ikke det giver mening, ja, så kan det være, at det er energien i situationen der gør, at de deltager (eller blot formelle påbud såvel som den urealistiske situation i offentlige organisationer, at der er tomme kalendere der skal fyldes ud).

For i det, at invitationen ankommer til mig via mail og den efterfølgende bliver læst, så er såvel invitationen som læsningen af den katalyserende begivenheder. For lige idet jeg klikker på den, at invitationen forlader det digitale miljø, som den indtil da har været i, så overgår den fra en digital mekanisk modus, til en biologisk modus informeret gennem de aktualiseringer der finder sted omkring det (Massumi, 2002:68ff).

Og dermed, der er det ikke sikkert, at invitationen vil være interessant.

At den rammer.

Men idet jeg ser billedet, idet jeg læser invitationen, idet jeg træder ind i teksten, idet jeg bliver luret af dens karakter, idet jeg således både agerer som part-objekt for invitationen, en lokal transducer (min krop)(Massumi, 2002:74,135) der konventer invitationens analogiske (billedet)

og digitale (teksten) energi strøm. Og samtidig, som et katalytisk part-subjekt intensiver informeringerne. ja, så indtræder der parallelt og gradvis, som pludseligt, et fasemæssigt skifte, hvor invitationen bliver til en spændende invitation. En mere spændingsfyldt invitation.

En invitation der bliver informeret af de kvalitative begivenhedsdimensioner i situationen. Begivenhedsdimensioner der ligger henover og udover situationen og som medskaber såvel læsningen som invitationen.

For som part-objekter og part-subjekter, så deltager de begge allerede i en udstrakt rumliggørelse, hvor kontorets vægge og computerskærmens fremvisning af mailen kun umiddelbart fremstår som en grænse for de begivenheder der transduktivt allerede deltager og bidrager ind i situationen. Blot relationelle organiserende begivenheder der som katalytiske part-subjekter/part-objekter udgør situationens affektive informeringer. Det affektive grundstof.

Og der og her, det erfarede og substantielle empiriske grundstof til Alletiders Børnehave.

Men i situationens umiddelbarhed er intet givet, men noget er ladet, noget giver kraft.

Og en af de andre ting der giver kraft, det er altså nok, at det ikke bare er en læsning af en tilfældig mail i indbakken. Men en forstyrrelse af en læsning der venter noget andet; en læsning der nok forventer en mere almindelig og formel mail. Invitationen etableres sig som et kontrasterende brud på den mere genkendelige mailstrøm og de måder hvorpå, at denne scannes for relevante informationer. En læsning der nok ofte er præget af hastige delete knapper der rydder ud (når det vel at mærke bliver gjort), baseret på graden af relevans, mening og finurlighed. Og her, ja, der trykker jeg ikke straks på delete (nu var det jo også Ebbe, der som en aktivistisk med-forsker sendte den til mig, for at jeg kunne følge med i deres planlægningsprocesser). Mailen ryger ikke direkte i skraldespandene.

For gennem billedets visuelle fabrikationer og påkaldelse af en sammenblandet tåge af associationer og antydninger, og gennem den efterfølgende læsnings indtrækken af læseren i konnotationernes vidtrækkende og mere flydende universer. Så bliver min læsning formet med og af spændingen i situationen og det gør, at det også er en spændt læsning; en læseseance. En læseoplevelse der altså mere befinder sig uden for selve invitationen, end inde i invitationen. Bortset fra, at det er det den gør, nemlig at den befinder sig inde i selve situationens begivenhedsdimension. Den deltager.

Men kigger vi på situationen, fra invitationens perspektiv, så er det samtidig også deltagelse ind i en situation, hvor det ikke kun er læsningen der skaber invitationen som en begivenhed, men også invitationen som skaber sig selv som begivenhed.

For i situationen, der virker invitationen som sit eget induktive afsæt. For invitationen udtrykker jo sig selv som en berørende invitation, som en organisering der kan skabe bevægelse ind i organiseringer og deres bevægelser; da den er organiseret lidt anderledes, lidt mere kreativt end typisk - lidt mere pirrende. Som en intenst bevægende invitation, der er den bygget op omkring

kreativitet og håb, der skaber og tilbyder håb. For den kalder læseren ind i en fremtid, der er anderledes.

Den inviterer til det.

Den inviterer til at være med til at skabe den fremtid, men ikke kun som en fortælling og et indbydende narrativ omkring Alletiders Børnehave, om den potentielle fremtid der kan ligge omkring det. Men snarere, som det intense nu. Det livlige hændelsesmæssige - LIGE-NU. Det intense nu der kun fornemmes, i og med, at energien i invitation får liv. Får liv idet energien bliver katalyseret af blikket der sanser billedet og læsningen af invitationen, læsningen af; ”*at Klods Hans vandt prinsessen med sin usædvanlige gøren og at bobler af oplevet sanset liv, af kvalitet, skal være grundstoffet for alletiders børnehave i fremtiden”*.

Fornemmelsen af en nærhed af mening opstår ud af dette, ud af den intense energistrøm der bliver til, i det, at de kreative toninger af og i invitationen, at de bliver fornemmet som kraftfulde spændinger i invitationen. Som kontrasterende rytmisk twist og en intensitet, der kobler sig til alle de begivenheder, den kan komme til at aktivere relationelt. Det er altså spændinger der hurtigt bliver til spænding og en spændt læser med forventninger; det her, det er en begivenhed, som jeg ser frem til.

Invitationen bliver spændende, da dens kontrastende æstetiske informeringer muliggør tilblivelse af relationelle spændinger.

Så det er altså ikke kun læserens læsning der intensiver invitationen, men altså også invitationens kreative toninger der i en parallel katalytisk bevægelse skaber læsningen som en fængende og lurende begivenhed, som læseoplevelsen, – så i situationen, der er invitationen og læsningen af den sammenfiltret og informerende. For læsningen forudsætter at invitationen ankommer, lige som, at det, at invitationen får liv, det forudsætter, at der er en læser der bliver grebet, luret. I situationen, der er de intet uden hinanden. Uden relationen, uden den relationelle spænding i begivenheden, blot endnu en typisk genkendelig temporal begivenhed, delete. Som en organisering. Sker også.

Det er relationen imellem dem, der informer med kraft; affekt.

For som part-objekter, så kræver de begge at der er en relation mellem dem. At der er relationelle feedback processer der informer ind i deres tilblivelse. For uden det relationelle af situationen, uden den aktuelle grad af spænding imellem dem, uden relationaliteten imellem de heterogene katalytiske part-objekter/part-subjekter i dynamiske relationelle felter. Så det blot en kedelig mail i en endeløs strøm af invitationer og indbydelser i min indbakke. Delete. Sker typisk. Men ikke altid.

Hvis der er intensitet.

Så det er nok ikke så meget det (men også det), at invitationen drager os ind i fremtidens potentielle velfærdsorganiseringer der gør, at den kalder os ind i en anderledes fremtid. Men

snarere det, at den skaber en intens begivenhed, lige i det, at den læses. Aktualisering. Lige her. Og måske, måske en intensivering af erfaringer. Som det også er værd at bygge videre på.

Som det er let at bygge videre på. Invitationer drager. Kan.

For invitationen venter ikke på fremtidige begivenheder, de fremtidige WUNDERKINDERGARDEN. Den skaber også den fremtidige begivenhed i aktualiseringen. En fremtid der altså ikke er en forsættelse af det fremtidige i nutiden, nutidens fremtid (det potentielle), men det nutidige af det aktuelle i aktualiseringens fornemmede fremtid, ren fremtid. Og ren, fordi aktualiseringens fremtid er et udslag af det nye der bliver til i situationen og at dette nye er nyt, gennem begivenheders kreative selv-skabelses processer. En relation-af-ikke-relation (Massumi, 2011:20f).

Blot en aktualiserende og aktualiseret situation af potentialitet der efterlader et nyt landskab af potentiale. Blot en kreativ invitation der inviterer os til at smage på Alletiders Børnehave og i det, skaber selv samme børnehave i nuets aktualisering. I nuets udstrakte tilblivelse og LIVLIGHED – AFFEKT - TRANSDUKTION.

Invitationen er mere livlig end typisk og livligheden skaber mere liv.

Mulighed for mere.

Og nok kan det være svært at forestille sig, at fortidens og kontekstens kraft og magt ikke former denne nye begivenhed. Men i stedet for at tænke at de former, så prøv at tilnærme dig en sensitivitet, en attunement, for at de informerer spændinger, energi, ind i den trans-situationelle relationalitet. En relationalitet der bliver til, gennem det spændingsforhold der opstår *imellem* de singulære begivenheder i relation til aktualiseringens økologi. På tværs af tid og rum. Der er de formative som modulative feedback processer. Og det er gennem denne usynlige zone af inkluderet midte (Massumi, 2014), gennem den grad af spænding, som mellemrummet bliver ladet med gennem tilblivelsesprocessernes interne moduleringer; at situationen her skaber fremtiden som en anderledes fornemmet fremtid. En fremtid der er præget af lyst; af stærke fornemmelser.

Og en sitren efter det børneliv, der er kvalitativ bedre. En nysgerrighed efter det liv, der emmer af kvalitative tilstande der kan mærkes.

Delete. Sker ikke altid.

Efter denne første cirklende indflyvning omkring aspekter af Massumis affektive begivenheds teoretiseringer, lad os nu tage en runde mere. Måske lidt mere stringent. Med en lidt anden drejning. Så kan andre relationelle aspekter træde frem. Blive til.

For det, at det er en spændende læsning, når jeg læser invitationen. Det skaber et resonansforhold mellem de (minimum) to modi af energi, som er tilstede i begivenheden i form af invitationen og læsningen af invitationen. Den første kan ses som repræsentationel og den anden som mere emotionel end den første.

Og den kan ses som repræsentationel fordi: At tekstens tekstur og liv er baseret på, at der sker en deltagelse. At det kræver en involvering med teksten, før teksten ophører med at vise hen til noget og i stedet skaber sig selv som en begivenhed gennem og med den involvering, der bliver til som en situationel effekt af tekstens tekstur og berøring af læseren. Tekstens modus og modalitet kræver altså en aktivering, før de også er aktiv uden for det mekaniske miljø, den også deltager ind i.

Og den kan ses som emotionel fordi: At idet læsningen af teksten griber ind i læseren, så skaber det ikke bare berøringer af de hukommelsesspor der ligger omkring børneliv, det aktiverer dem også. Det aktiverer de stærke hukommelsesspor der ligger omkring livet og nogle af de vitale dynamikker der gør det levende. For på trods af den tematiske indpakning omkring, ja, så er det nok særdeles svært, som i umuligt, at afgrænse hukommelsessporene og de tillokkende anråbelser der finder sted omkring dem. Pludselig er børnehaven netop også erindringer om venskaber, konflikter, sandkasser, kys, en farfar og en farmor der henter tidligt og lege der kun forsatte og et voksenliv der nok aldrig helt stopper med at huske ind i dets afsæt og spændende situationer, sker (og en rød garnnøgle der stadigvæk triller, kast for kast….(se del 4 & 5 af den levende abstraktion). Læsningen er en aktivering der skaber et virvar af tilstedeværelse. En hob af gen-aktualiserede og krydsmodale og amodale erfaringer (Massumi, 2011:74) der modulativt skyller gennem læseren som kropslig aktivitet. Som vitale mængder af emotioner og berørende detaljer der viser sig som glimt og spændingstilstande, som vitalitet.

Et øjeblik præget af affektiv vitalitet (Massumi, 2011:43), - uden for rationel og kognitiv kontrol, der er det en operativ effekt der agerer mere uforudsigelig end instrumentalt (Massumi, 2002:111f).

To komponenter, to objekter der deltager ind i hinanden, i en sammenfiltret tilstand; i en differentierende energisk proces.

To differentierende modaliteter og modi der i situationen både er forudsætninger for hinanden, såvel som årsag til, at læsningen bliver til en spændende læsning. De er begge intet uden den anden, selv om invitationen, ud fra en streng processuel forståelse (vel at mærke i invitationens og eksperimentets perspektiv) må ses som værende den primære årsag til, at læsningen kan finde sted, *kan blive til*. Lige så vel, som at læsningen må ses som værende den primære årsag til, at invitationen induktivt katalyserer energi, *får liv* (vel at mærke ikke kun i læserens perspektiv, men også fra den kollega, der hører om det spændende eksperiment der skal til at finde sted hen over frokostsnakken og som straks kigger i kalenderen i mobiltelefonen og derefter hurtigt finder facebookgruppen for konferencen og sætter et kryds i interesseret og nok også et like på invitationen med Klodshans og prinsessen hvorefter at).

Så i aktualiseringen er invitationens energi det emotionelles forudsætning, det der skaber en kraftig berøring og aktivering af hukommelsesspor. Det der gør, at invitationen ikke bare passerer forbi som en ubemærket invitation. Men ligeledes, så er den emotionelle respons forudsætning for, at invitationens energi bliver til som en livgivende kraft og at invitationen ikke blot ender som

en ubemærket kreativ invitation, som ingen hører om og hvor ingen kommer for at deltage. Delete knapper bliver brugt.

Umiddelbart en logisk cirkularitet og kortslutning, da de begge er hinandens forudsætning såvel som indeholdt i hinanden. Men det er en cirkularitet hvor en affektiv læsning og kreativ analytisk fabrikation, måske indeholder den åbning, som den ovenstående (simple) logiske operationalisering mangler (Massumi, 2002:77).

For det affektive er forudsætningen. Forudsætningen for, at noget affekter og bliver affektet.

Er de empiriske sammenblandinger.

For ingen af dem er primære, det primære er det affektive i situationen. En energi af situations relationalitet. Det at invitationen og læsningen er i relation, i begivenhedens udfoldelse. Set fra begivenhedens affektive og processuelle perspektiv (den spændende læsning/læseseancen), så er de blot differentierende aspekter af begivenhedens temporale udfoldelse og aktualisering. To del-komponenter, to katalytiske part-subjekter/part objekter i en trans-situationel multiplicitet af induktive og transduktive komponenter der er parat til at inducere og katalysere nye begivenheder, gennem de spændingstilstande der tillades og med-informeres af den ”lokale” (økologi) variant af regime of passage (Massumi, 2002:85).

For årsagen er situationen, den nye begivenhed. En situation hvor intet er givet, men noget giver kraft, alligevel.

Så hvor invitationen venter på en læser, før den bliver til som en induktiv komponent. Hvor invitationens energi venter på læseren, som den transducer der opsamler og omarbejder invitations kreative spændinger og katalyser den på ny, som en spændende og spændt læseoplevelse (og af disse grunde kan invitationen vælges at forstås som repræsentationel, som et (performativt) medie). Så er det emotionelle et udtryk for, at energien er katalyseret og indsat i et aktion – re-aktions kredsløb (Massumi, 2002:28). Den ene side er passiv, den anden er reaktiv. Den ene komponent (Invitationen) potentiel potentialitet og den anden (en spændt og spændende læsning) aktualiseret potentialitet der potentialiser.

Men midten, det er der, de hændelsesmæssige aktiviteter er. Det, der er aktiv. Det er midten (relationaliteten og dens spændinger) der gør, at der er potentialitet tilstede i aktualiseringen og at invitationen ikke bare er kedelig. At invitationen ikke bare er forventet og det forventelige i uskøn sammenknytning.

For før invitationen former sig som en spændende invitation, så har deltagelsen ind i begivenhedsdimensionen medført en ny grad af affektiv påvirkning i situationen. Og det er denne påvirkning, denne formning af kraft igennem dette udstrakte hav af induktive og transduktive komponenter (begivenheder) og deres indbyrdes relationalitet, det er den der informerer. Den der skaber. Den der gen-aktiver invitationens energi såvel som læsningen som en læseseance. For uden det affektive af situationen, af relationaliteten, så ville både invitation såvel som læsningen

mangle deres energi. Den energi der altså gør, at det er en spændende invitation og en spændt læsning.

Så heldigvis er invitationen tilpas kreativ, tilpas finurlig til, at den bliver til en induktiv begivenhed. Heldigvis er den bevidst formet som en kreativ invitation med indbydende komponenter der gør, at den virkelig virkede. At den ramte. At den er effektiv uden at være mistænkelig. Uden at kunne mistænkes for at være kontrollerende, men snare passioneret og autentisk og herigennem lurende, tiltrækkende. Appetitlig.

Æggende.

Så nok kan invitationen ses som et part-subjekt, som et transmittivt medie der bærer energi, som en transduktiv komponent der er *mere tilbøjelig* qua dets ladning og ophobning af kreative komponenter, til at skabe de situationer der gør, at energien katalyser sig selv gennem de transducere der opfanger og omarbejder den. Men som begivenhed, der er den afhængig af situationen.

Afhængig af at være særdeles kontrasterende i organisationer, hvor invitationer og mødeindkaldelser mest formes i Outlook og hvor dagsordner nok er mere lukkende og afklarende, end kreative åbnende og fabulerende.

Så invitationen lover ikke kun at vi skal afprøve affektive processer, den er også en affektiv hændelse, det er udøvende proces der fænger og skaber gennem sine intense umiddelbare organiseringer. Moduleringer.

Måske en lidt eksklusiv organisering, kunne være en relevant kritik. For den var målrettet interessenter i og omkring organisationen (politikere, kommunaldirektører, ledere, forskere samt udvalgte nøglepersoner). Interessenter der ikke er det samme som potentiel interesserede borgere. Men selv samme eksklusive præg svinder også ind, gennem det, at invitationen samtidig var bred og åben. For der blev samtidig inviteret ind gennem konferencen, hvor alle kunne tilmelde sig velfærdseksperimenterne. I det omfang, at man havde hørt om konferencen. I det omfang, at der er en kobling ind i de sociale relationelle netværk, som spredte den åben ud gennem de sociale medier.

Men først og fremmest, så bliver invitation til en begivenhed gennem det, at den faktisk virker som en invitation der lurer, denne gang. Så Invitation er en begivenhed der er organiseret og organiser sig på en sådan måde, at den kan siges at være mere effektiv. Mere effektiv end det, som de havde forventet og som nok må ses som en forventning, der er skabt af tidligere invitationer af anden art og anden form. For de fleste folk vil deltage. Så lad os lige høre Ebbes forklaringer på invitationerne og hvordan de søgte at få dem til at virke (og læg mærke til, hvordan at han bevæger sig frem og tilbage mellem begivenhederne. Hvordan at han på tværs af tid og rum, bliver så passioneret, affektet, at han pludseligt befinder sig inde i begivenhederne, imellem dem):

”Det gjorde vi ved, at vi skrev rundt til dem. Og på Facebook, der lagde vi denne historie ud hvor vi prøvede at bygge nogle forventninger op. Især af noget, hvor nogle går sammen om at snakke

velfærd på nogle nye måder. Og så fandt vi ud af, at det skulle have et symbolsk udtryk og så fandt vi en boblefigur, som vi kunne fotografere sammen med noget fra noget natur. Og dette bilede både udstråler, at der er noget, der er. At der er noget der kan genfindes. Noget der er ude i naturen. Og så denne kunstige boble konstruktion, som illustrerede fremtiden og noget der var konstrueret, noget kultur-natur noget. Det tog vi et billede af, da vi selv syntes at det var spændende at kigge på. Og det billede, det bruger vi som en slags logo for vores workshop og så sendte vi en invitation ud, hvor vi havde, en ny og denne gang har vi også programmet med. En gentagelse fra sidst, men der kommer mere på og det bliver rigtigt spændende og vi har rigtig mange forventninger til at det bliver en god dag. Og ja, så var der jo rigtig mange som syntes at det så rigtigt spændende ud og som meldte, at de gerne vil komme. Så denne måde at gøre det på, solgte egentligt sig selv. Uden at vi skule følge op med noget håndholdt, hvor vi skulle rundt og spørge dem. Det havde vi egentligt tænkt, at vi nok skulle. At vi skule være mere motiverende for, at folk kunne finde plads i deres kalendere. Men der var faktisk, en hel, eller dem der, jeg tror, at jeg hellere vil udtrykke det på den måde, at der var to dele. Og den ene del, de var bare med på den. Og så var der nogen som vi ikke hørte fra, som valgte at stå af, at det her, det var nok for anderledes for dem.". (Interview uddrag med Ebbe Søgaard, 15. september, 2016)

En teknificeret intensivering af det objektive ukontrollerbare (Massumi 2002:235) skaber her mulighed for, at det uventede faktisk kan ske, - og at det sker.

En teknificeret intensivering der gør, at invitationen ikke venter på, at deres eksperiment skaber energi. Men at den præ-accelererende intensiver inden eksperimentet reelt set sker. Men ikke kun som håb og fornemmet potentialitet i situationen (tegn på ejerskab af energien i begivenheden), men som et transduktiv medie der katalyser potentialitet ud i organiseringer gennem de begivenheder der med-(in)formeres af dens ladning. Når de gør det, hvis det lykkes; at energien bliver opfanget og emotionel tilfangetaget gennem læsningens bearbejdning og indsættelse i nye bevægelser; ja, så informerer den energi ind i nye serier af affektive begivenheder.

Så det, at begivenheden potentialiser det potentielle, at dens intensitet serielt spreder sig ud, det gør, at invitationen må ses som en affektiv begivenhed der ikke kan reduceres til det inviterende i invitationen, eller invitationens effektive virkning der gør, at de deltager; men at den derimod, og nok først og fremmest, bør ses som en transduktiv tendentiel kraft. En begivenhed der i sin venten på sin virkning, har virkninger.

Efter disse rundture omkring invitationen, rundture med en vis variation og en vis gentagelse, men med en intenderet og ikke-intenderet toning af forskellige aspekter af begivenheden (og strengt logisk ud fra begivenhedens virke i aktualiseringens kompleksitet, så burde der nok have været flere rundture. Og derfor, så kommer der også lige lidt mere, om lidt). Så er teksten måske efterladt med en smule cirkulær tomgang. Måske er den også kollapset undervejs, da jeg ivrigt lod mig forføre af invitationen og ikke fastholdt teksten indenfor en logisk præmis dikteret omkring en ekskludering af den relationelle midte (Massumi, 2002). Dermed har jeg lænet mig ind i, hvad der kan blive set som en overordnet metodologisk præmis, der går på, at lade læseren sidde tilbage med hovedpine, forvirring (Massumi, 2002:19)

En produktiv forvirring. For måske og forhåbentligt, så er det, at jeg på mere kreativ vis søger at fremskrive de kvalitative tilstande og altså kvaliteter, der er tilstede i invitationens begivenheds dimension, også affektende. Se det som et deltagende og mikroskopisk snit ind i det livlige, ind i relationaliteternes spændinger, med henblik på revaluerende at lade begivenhederne performe sig selv frem, som affektive modulative bevægelser i tilblivelse.

Dog har jeg søgt at skabe teksten så tilpas klar, så tilpas energisk, så tilnærmelsesvis meningsfyldt, at jeg håber, at det giver mening, at affekt, som en ”ikke-social” energi - kun er situationsbestemt. Og bestemmende, i kraft af de karakterfulde måder at relationer går i relation på. Samt at det er det der gør, at intensitet, potentialitet, potentielt set kan induceres og katalyseres ind i situationer. Ind i organiserende situationer der dermed er defineret af produktiv magt, der kontroller mindre end den gør: affekt der affekter. Midten.

Flyder over

Er uden for kontrol (men bliver/kan blive brugt som modulativ informering, foranstaltning, som begivenheds forgribelse: preemtion (Massumi, 2007, 2015a)).

Hvis du endnu ikke er overbevist om, at invitationen faktisk er en kraftfuld invitation og at den er så berørende, at den er i stand til at inducere energi gennem dets hændelsesmæssige virke. Samt at denne energi potentielt spreder potentialitet ud i nye begivenheder. Så vil jeg nøjes med at foreslå; at selve eksperimentet som den inviterede til, at dets aktualisering virker som en forstærkende begivenhed af invitationen. At WUNDERKINDERGARDEN eksperimentets kraft og umiddelbare ”succes”, at det nu gør, at invitationen træder frem som en begivenhed der kraftfuldt organiser ind i organiseringer og ind i eksperimentet.

At eksperimentets aktualisering (som teksten potentielt forstærker i dets affirmative revaluering) også skaber den transmission af energi der gør, at invitationen både bliver forstørret og forstærket og dermed (mere) synlig i dets intensivering.

At den bliver synlig som en organiserende begivenhed i organisationen og at denne organisering også kan forstås som en relation af interferens (Massumi, 2002:14), hvor eksperimentets energi og invitationens energi, at de virker som gensidige forstærkninger eller dæmpninger. Afhængig af det liv deres aktualiseringer fører med sig. To transduktive bevægelser af energi der overskrider deres udgangspunkt, gennem de mønstre af interferens som vil og kan opstå, i det, at de hver især og sammen som en tredje ny bevægelse (der er et udtryk for selvinklusion i en gensidig inklusion), møder nye begivenheder. Skaber nye begivenheder. Skaber nye begivenheder, idet de som katalytiske part subjekter transducerer energi ind i situationer. En energi, hvis potentialitet potentielt virker som en forstærkende kraft i begivenheder.

Herunder denne.

Herunder må denne tekst ses som en umiddelbar effekt og affekt af, at analysestrategien og skriveprocessen omkring denne har afsæt i, at den læner sig ind i de sensationer som træder frem gennem perception af perception (Massumi, 2002:14f, 2011). Se det som en deltagende

iagttagelsesform der ikke suspenderer begivenheders livlighed, der ikke søger at tilfangetage aktualiseringer som et objekt. Men derimod er en selvinkluderende iagttagelse og intensivering af begivenheden og dens bevægelser. En affirmativ iagttagelse. En immanent affirmativ critique gennem en bekræftende praksis der søger at animere de situationer der intensiverer det levende. Begivenhed for begivenhed. Forfølger jeg de affektive begivenhedsspor idet de revaluerer sig selv.

Således skulle det efterhånden også gerne stå mere klart frem, at invitationen faktisk gør noget i dets aktualisering, nemlig at den muliggør en *særlig* (men ikke usædvanlig) kvalitativ situation; en intensivering af begivenheder. En affektende begivenhed der skaber mere liv. Mere livlighed og liv der leves. For det er en intens begivenhed der nok var kort (kun umiddelbart), men dog også så berørende, at den også er en tillokkende smag af organiserende bevægelser der kan affekte. Affekte som intense velfærdsprocesser der organiser de organiseringer, der i deres aktualisering ikke venter på nutidens fremtid, men som skaber fremtiden i nuet som den intense effekt af livlige hændelsesmæssige aktualiseringer der involver og inkluder, mere og andet.

> *ja, således vil afhandlingen, i enhver situation, i enhver ny begivenhed, søge at skabe viden omkring offentlig værdiskabelse som singulære kvalitative begivenheder. Som de affektive begivenheder der intensiver kvalitative erfaringer.*

Og nu, lad os da bevæge os videre ind i gennem Beningtons forslag. For den tidligere problemstilling omkring objektliggørelse af offentlig værdi, den går også igen i den måde, at Benington inddrager brugerværditeorien. Da værdi dels bliver reduceret til et funktionelt aspekt og dels blot skal imødekomme de (bruger)behov, som markedet og staten ikke opfylder (Benington, 2011:44f). Således bliver værdi her vurderet ud fra eksterne kriterier, som både fratager det dets egne koordinater, samt, tømmer det for dets iboende kraft (Massumi, 2017:345). Tilsvarende kan vi gennem hans brug af arbejdsværditeorien, kun se på værdien af *mængden* af menneskelig indsats og færdigheder som er investeret i offentlig service, og dermed ikke kompleksiteten og (de offentlige) merværdier i de kvalitative dimensioner, idet begivenheder, ja, uforudsigeligt, folder sig ud.

Altså, der er meget vi kan se gennem Beningtons teoretiseringer og den måde, han bruger den økonomiske teori til at indkredse, hvad der kunne ligge i offentlig værdi. Men hvad hans forslag ikke har udviklet sensitivitet for, hvad der derfor står mere åbent og uudforsket, det er altså de måder at offentlig værdiskabelse overskrider disse teoretiske perspektiver og økonomiske kategorier. For det at offentlig værdi ikke (kun) kan reduceres til hverken et funktionelt eller objektivt spørgsmål, et stabilt objekt,- det synes særdeles vigtigt, når problematikken omkring offentlig værdi netop er rejst med henblik på, at få øje på de offentlige værdier og de offentlige værdiskabelses processer, der ligger uden for og på tværs af officielle kategorier.

Så et vigtigt aspekt, der altså falder uden for Beningtons brug af disse teoretiske perspektiver, det er, at offentlig værdi altså også kan ses som emergerende og livlige singulære begivenheder. At offentlig værdi altså ikke (kun) er partikulær og universel (enhed/del, norm og funktion, form og væren). Men at det først og fremmest, vel at mærke set i et ontogenerisk perspektiv, kan ses som

en relationel og ikke-funktionel problemstilling (der indbefatter tilblivelse, potentialitets-energi, informeringer, metastabilitet, singularitet og etik), der sekundært kan indplaceres i teoretiske kategoriers decimering og performative virke.

Skvulpende som drypvis.

Så et problem der dermed rejser sig i tilknytning til Beningtons teoretisering er, at hvis de nye offentlige organiseringstyper er lanceret med henblik på at muliggøre både en organisatorisk kapacitets forøgelse og et nyt syn på offentlig værdiskabelse og værdi. Ja, så forekommer det at nedtone det spektrum af offentlige værdier der er i spil, i og omkring offentlige organisationer, som en kontraproduktiv handling der ikke kun reducer offentlige værdier, men altså også skruer ned for de potentielle handlemuligheder omkring organiseringerne.

Efter denne lettere problematisering af hans første forslag, så lad os nu se lidt nærmere på hans andet, hvor Benington jo altså forslår, at offentlig værdi kan forstås, som det der tilføjer værdi til den offentlige sfære. Som en væsentlig del af dette så foreslår han, dels at lægge et længere temporalt blik ned over forståelsen af offentlig værdi, så det indbefatter, hvad der overmiddel til langvarig tid har effekt. Og dels så ønsker han at understrege de bredere offentlige interesser.

Dermed er vi nået hen til, hvad jeg ser som den anden centrale problemstilling omkring Beningtons teoretisering. For forslaget er knyttet an til og folder sig ud omkring synet på offentlige organisationer, og de organiseringer der kan muliggøre offentlig værdi. Et centralt aspekt af Beningtons forslag er således, at der er behov for nye offentlige netværks organiseringer der er kendetegnet af at være organisatorisk tværgående. Således skal disse være i stand til at bevæge sig imellem og ud over traditionelle (fag- og service) grænser og adskillelser (stat, marked og civil samfund), såvel som opbløde grænser mellem brugere og offentlig ansatte, idet de samskaber (Alford, 2009; Benington, 2011:39f). Disse tværgående netværksorganiseringer er dog ikke uproblematiske, for som Benington selv formulerer det, så rejser de også nye udfordringer omkring kontinuitet, strategisk retning og ansvar.

Umiddelbart lyder hans forslag godt og passende, samt i tråd med litteraturen omkring collaborative og networked governance (Ansell & Gash, 2008; Crosby m.fl., 2017; Gray, 1989; Hartley, 2005; Morse, 2011; Osborne P., 2010; Stoker, 2006; Torfing, 2019). Men udfordringen i denne netværkstænkning opstår dog der, at han tilskriver netværk, bestemte egenskaber (en højere grad af fleksibilitet og tilpasningsdygtighed) og på basis af dette antager, at de i højere grad kan forandre sig end organisatoriske hierarkier og markedet. Min vinkling af denne netværkstænkning er dog meget simpel, – for hvorvidt dette signalement af netværk passer, det er nok mere et spørgsmål om de måder, som netværkene bliver organiseret og kvalitativt netværker i det aktuelle. End at det er et udtryk for, at netværk *per se* har bestemte potentialer der vil indfri sig. Så idet han altså tilskriver bestemte egenskaber til de emergerende offentlige netværk, ja, så risikerer han at fastfryse dem i det potentielle, som blot endnu en ny bestemt type (form) af offentlig organisation, der altså dermed reducerer det element af organisatorisk foranderlighed som han (i blandt flere) ønsker at forøge.

Derudover er det værd at holde øje med, at netværk sædvanligvis refererer til forbundne og distribuerende centre, men at disse også er centre der, som Linstead & Thanem (2007) skriver, muligvis og ofte, også er bygget op omkring en formel organisation og interne hierarkier (Linstead & Thanem, 2007:1489).

At Benington ender i denne, hvis ikke blindgyde, så nok snævre og begrænsende forståelse af netværk, det skyldes, til dels, at han bliver inden for en netværksforståelse, hvor netværket er begrænset til humane aktører og ikke den multiplicitet af aktive (im)materielle entiteter, der indgår idet netværk netværker (netværk) (Bennett, 2010; Marres & Lezaun, 2011; Massumi, 2002; Munster, 2013). Det han altså ikke kan se gennem denne mere traditionelle humant baseret netværksforståelse er, at offentlige værdier og organisationer ikke kun bliver til gennem humane dialogiske processer (Benington 2011: 44), men at værdiskabelsen som sagt hidrører selve livets multiple udtryksformer og relationer, herunder også dialoger, i mange afskygninger og afarter.

Uagtet denne ruskende og (faktisk) venligsindede kritik af aspekter af Beningtons teoretiseringer. Så mener jeg at hans tilnærmelser til en forståelse af offentlig værdi, at de også tager os et godt stykke videre end blot en økonomisk instrumentalisering af offentlig værdiskabelse; i det, at offentlige værdier altså overordnet bliver til som processuelle og relationelle kvaliteter. Men for og før vi kan fange og begribe disse relationelle processer og dynamikker bedre, så har jeg her søgt at vise (teoretisk såvel empirisk gennem de levende abstraktionernes revalueringer), at det kræver andre teoretiske sensitiviteter, end de økonomiske teorier som Benington trækker på. Altså teorier der netop kan understøtte at PVC omhandler emergerende og uforudsigelige forhold og ikke (kun) stabile værdiprocesser omkring præ-definerede objekter.

Ny pragmatiske perspektiver på offentlig værdi og offentlig værdiskabelse

Aspekter af denne venligsindede rusken er dog heller ikke en kritik som er helt ny. Således søger Karen West og Paul Davis (2011) gennem hvad de kalder en multifacetteret critique, at introducere en teoretisering af offentlig værdi(r) samt offentlig værdiskabelse, der trækker på en ”bredere og anden” samfundsvidenskabelig litteratur, end såvel PVP som PVC litteraturen typisk bruger. Uagtet at de jo er, og skulle være karakteriseret ved, at de bevæger sig uden for den traditionelle offentlige administrations litteratur.

For ved at tage afsæt i Science and Technology Studies` ”ny pragmatiske” orientering, samt den beslægtede litteratur der trækker på denne teoretiske vending og dets inkorporering af ikke-humane entiteter i en relationel materialitetstænkning. Ja, så kritiser de både tendenser til universalisme og abstrakte værdier i PVP litteraturen, samt Moores strategiske trekant og de kommunikative og evalueringsmæssige risikoer der er ved, at den er centreret omkring ledere. I det den dermed ikke kan arbejde med den pluralisme af værdier, der er i spil i demokratiske fællesskaber og samfund.

I artiklen, der må forstås som et forsøg på at bygge bro mellem PVC og PVP forståelserne, er deres fokus derfor lagt på det at evaluere og opnå enighed omkring offentlige værdier og værdien af dem. Ud fra en forståelse, antagelse og præmis om[xiv], at vi nok ellers alt for let risikerer, at der vil blive skabt kronisk social ustabilitet, hvis værdier ikke har kollektiv opbakning (West & Davis,

2011:239). Men samtidig med, at de ønsker en demokratisk orientering og valuering omkring, hvilke værdier der skal gælde. Så former deres hovedpointer sig også omkring, at der er behov for en situeret forståelse af værdier, da det er de hensigtsmæssige sider eller værdier af handlinger og aktanter i konkrete situationer, der skaber værdi (West & Davis, 2011:233).

Således foreslår de, at der er to hovedtemaer og faktorer, som de ser som afgørende for en nutidig tænkning omkring offentlige værdier:

- At det er essentielt at etablere evalueringsmæssige principper, for at kunne komme til en vurdering af værdien af offentlige handlinger.
- Og, at en procedure for at opnå enighed, skal baseres lige så meget på materialiteten i situationer, som det, der bliver sagt omkring dem (West & Davis, 2011:238).

Således gør West og Davis` fokus på det at opnå begrundelser og afstemte offentlige værdier, at de ligesom Benington risikerer at låse offentlige værdier og deres tilblivelsesprocesser. Her er det dog ikke i forhold til økonomisk teori, men i forhold til at de offentlige organisationers operationelle og kapacitets opbyggende kraft, risikerer at blive lagt omkring at retrospektivt opnå fælles kollektive værdier og vurdere værdien af dem gennem evalueringer. Således er det altså meget lidt, at de berører offentlig værdiskabelse og dets muliggørelser. Og altså meget lidt, at de sætter multipliciteter af værdier i spil på differentierende vis.

Værdier bliver således også her til et objektligt forehold, der dermed risikerer at misse selve de konkrete situationer og processer der gør, at værdier (også) er levende og dynamiske relationelle processer. Hvilket jo nok ellers er en del af deres hovedpointe. Så holder vi fat i deres argument omkring, at vi risikerer at universalistiske tendenser og abstrakte værdier kommer til at dominere. Ja, så er det nok også meget godt at være opmærksom på, at vi ligeledes risikerer at universalistiske tendenser og abstrakte værdier bliver etableret på ny, gennem deres forslag omkring evalueringsmekanismer og det at opnå enighed omkring værdier og deres værdi.

En måde at bevæge sig gennem dette, en måde at undgå, at de generelle demokratisk ”afstemte” værdier og de aktuelle konkrete værdier der emergerer, at de vil være i konflikt eller at de modvirker hinanden (produktivt som mindre kreativt og spændingsfyldt, - er det nok også, afhængig af de kontingente empiriske informeringer). Det er at indbygge og fabrikere åbninger og muligheder for, at de situerede konkrete værdier kan indgå i en processuel gensidig inklusion (Massumi, 2014, 2017) med de fastlagte kollektive værdier. At der altså muliggøres, at værdierne (begge sider) kan revaluere sig selv i en inkluderende midte, i kraft af situationers livlige karakter.

> *ja, således vil afhandlingen (også), i enhver situation, i enhver ny begivenhed søge at skabe viden omkring offentlig værdiskabelse, gennem de gensidige inkluderende processer der bliver muliggjort i intensiverende situationer, affektive begivenheder.*

Affektiv teori: En kontrasterende bevægelse – gensidig inklusion

For ved at rette opmærksomhed på den gensidige inklusion, ved at forfølge en muliggørelse af de situationer, hvor relationaliteter bevæger værdier og nye bliver til. Så kan det medvirke til at pluralismen af offentlige værdier ikke (for)bliver låste eller er i uløselig konflikt, med den

multiplicitet af værdier der er i spil i det aktuelle. I det, at der i og omkring en gensidige inklusion er mulighed for, såvel som foregår, en modulativ ikke-lineær revaluering.

Og derfor, lad os nu, endnu engang, besøge en af begivenhederne fra de empiriske eksperimenter. Og lad os hoppe ned i midten af eksemplet og se, hvorledes gensidig inklusion kan være et værdifuldt aspekt og et afgørende karaktertræk omkring offentlig værdiskabelse. Og nok også så afgørende, at det kan og bør ses som et evalueringsmæssigt princip. For hvis vi ønsker at intensivere de virkningsfulde erfaringer der gør, at der er tale om et (kan blive tale om et) effektivt og effektfuldt ejerskab i offentlig værdiskabelses processer, et mærkbart og berørende tilhørsforhold. Så kræver det nok også, at der i tilblivelsesprocesserne er en så høj grad af gensidighed inklusion, at der ikke blot er tale om en formelt og officielt sanktioneret offentlig værdiskabelses proces, men at vi tuner os ind på værdiers hændelsesmæssige karakter, i det, at de singulært står frem og revaluer sig selv som mærkbare tendenser; i et relationelt felt af tilblivelse.

Empirisk glimt/analyse: Levende abstraktioner, del 4 - et rødt garnnøgle

Vi samles i en cirkel på gulvet og en bold, en bold der er et rødt garnnøgle af et elastisk materiale, bliver fundet frem. Fortæl om jeres børnehave. Garnnøglet bliver kastet.

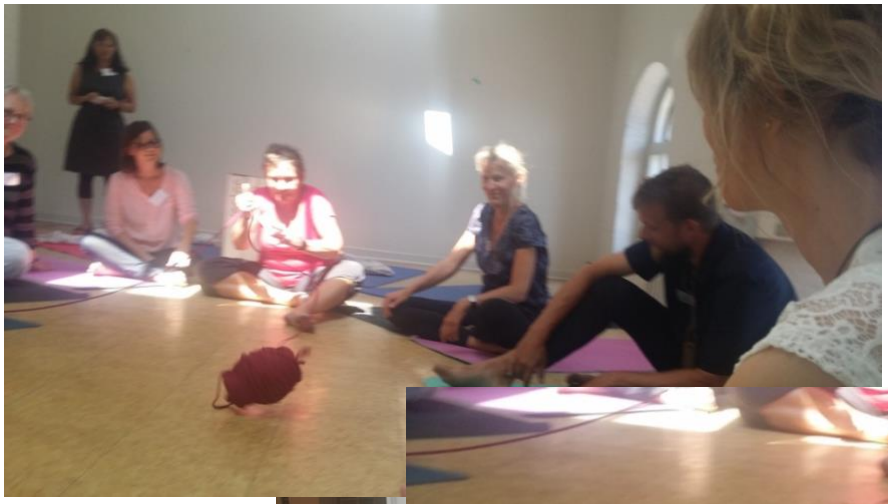

Den som garnnøglet havner hos, skal fortælle. Man må selv om man vil sige et ord eller en historie, det der er vigtigt, det er, at når garnnøglet kommer over til jer, så. Fortæl.

Erindrende historier om

barndommens leg og liv bliver spundet ind i et net der snart kører på kryds og tværs mellem os: ”*Børnehave og vandbaner*

Den første der var der Oplevelsen af fællesskab men også den energi der Min ven bjørn Et gammelt plankeværk at se igennem i gennem sprækker og over til en gård vi skulle over det der plankeværket og vi stablede ting op for vi skulle over og vi brugte lang tid det var et rigtigt godt venskab Vi tegnede hinkeruder på asfalten Min papkasse fyldt med legoklodser, fornemmelsen af at skulle lede efter den, - den helt bestemte klods, fornemmelsen på fingrene, det at rode rundt på bunden Jeg kom til at tænke på selv at gå til pølsemanden og købe en pakke Jeg kom tilbage til min børnehave, huset, loftet, to etager, rummet, et meget gammelt hus, store børn, det minder om, rigtigt rart Jeg var tilbage til min mormor og morfar og deres to blommetræet med en hængekøje imellem Jeg var tilbage til et hegn og vi prøvede at grave os ud med en plasticskovl, ned under hegnet Tilbage til allertidligste minde og jeg havde strømpebukser på og min venindens have og den skønne fornemmelse af ikke at have sko eller sandaler på kun at have strømper på Solen og lyset og det var godt vejr og græsset og verandaen og den der følelse op i tæerne, op igennem strømperne, en have, anemoner og det at de springer ud at plante og kun vil have noget man selv har lavet. Jeg har ikke gået i børnehave. Micheal og bil og cirkus"[xv] og et spindende net af levende ord og berørende antydninger, abstrakte landskaber, ansigter og gestikulerende kroppe der bevæger sig frem og tilbage mellem smittende smil og det mere finurlige; vage men stærke konkretiseringer der i aktualiseringen er intense, der intensiver - og skaber intensitet; gennemstrømmende berøringer der smyger sig gennem trådene og spindet bevæger sig med vores bevægelser og i mellem og på tværs af rummet, der lyder nu fortællingerne om børneleg, involverede og fraværende voksne og liv der bliver til, situation for situation, spændende og spændte narrativer der føder ind i hinanden som portrætter af fængende kvaliteter skabt af de stærke hukommelsesspor der bliver til, impulser af ruchebaner og lege gjort af drømme og optagethed. Et erindringsspind der skaber de erindringer der gør at vi kan mærke dem. At vi bliver mærket af dem. At vi bliver affektet, - påvirket. Af dem. Og det. Af situationen og et rødt garnnøgle. Lige her.

Garnnøglet ryger gennem luften og mine fingre griber den, imens at min historie bliver trukket frem af de sitrende vibrationer fra de andres. Min historie, først kunne jeg ikke finde den, hvad var min børnehave gjort af, min leg gjort af. De andres historier fletter sig ind og deres berøringer trækker et hegn frem, et hegn vi forsøgte at passere. En tunnel under hegnet, ud under hegnet. Fornemmelsen af at grave med de små plasticskovle og varsomheden med, at pædagogerne ikke måtte opdage det. En klassisk historie der måske er mig, men måske er cirkulerende og aktuel gennem dets udpegning af flugtens normalitet.

Et garnnøgle

Her, er der et rødt garnnøgle og *dér,* der bliver der flettet nye territorier, nye miljøer. En levende og sprudlende økologi bliver til gennem kreativitetens handlinger og kraft. Og det mærkes som en territoriel økologi der har andre karakteristika end afgrænsning og det ekskluderende og sanktionerende, der ligger i opstillinger af hegnspæle. Formelle som uformelle hegnspæle der

markerer, der søger at markere, aflukkede og aflukkende territorier. For vi eksperimenter gennem og med det kreative, andet ville være umuligt. For lige her, lige nu, der triller garnnøglet hen over gulvet. Og det er et garnnøgle der er spækket med forventning om at blive samlet op. Og et

ønskeligt karakteristikum ved de nye økologier – ved de nye organiserende territorier? Kunne det være *gensidig inklusion*? (Massumi, 2014:66). Har begivenheden et strejf af gensidig inklusion - et stærkt nok strejf? Bliver der i og gennem vores fælles kreative fletning af nettet skabt og udløst nok energi til, at det kan mærkes. At det vil kunne mærkes. Der hvor der er brug for det.

Kan man forstille sig organiseringer, en organisation, en kommune, en multiplicitet af samfund der er gjort af grænser der kun eksisterer i kraft af, at de tør indgå, at de tør medvirke, i deres egen differencerne tilblivelse formet omkring en gensidig inklusion. En inklusion der er baseret på en proces af dobbelt deterritorialisering (Massumi, 2014:66). En proces der skaber en dobbelt deterritorialisering alt imens at den finurligt-lammende råber, *vi er i dette sammen* (Braidotti, 2011). Situation, såvel som verdens nuværende generelle tilstand.

For det er en dobbelt deterritorialisering der agerer gennem det, at subjekt og objekt ikke er skilt ad i begivenheden, men at begivenheden er deres fælles bevægelse. Begivenheden er der, hvor de er i en fælles bevægelse (Massumi 2014). En bevægelse hvor det affektive, graden af intensitet, er et af de aktive part-subjekter der præger deterritorialiseringen. Og i de situationer, hvor intensiteten er intens, der præger den, så meget, at begivenheden er en sammensmeltning der ophæver formelle grænser. Fiktionelle formelle grænser (Massumi, 2002:78, 195ff, 247f), men stadigvæk effektive grænser, for deres defineringer/struktureringer virker, søger at virke. Det er formelle grænser der i begivenheden bliver erstattet med de flydende overgange, sitrende mellemrum (Massumi, 2002:23ff) og modulative dynamikker der gør; at det (at dette) faktisk er en proces af gensidig deterritorialisering og ikke blot udøvelse af ensidig magt.

> *ja, således vil afhandlingen (også), i enhver situation, i enhver ny begivenhed søge at skabe viden omkring offentlig værdiskabelse, gennem de gensidige inkluderende processer der bliver muliggjort i intensiverende situationer, affektive begivenheder.*

Og som vi kan se, så er det blot et rødt garnnøgle der ryger igennem luften. Og selv om situationen er præget af, at den er særdeles konkret, særdeles materiel og særdeles hensigtsmæssig. Så er begivenhederne og de generiske processer og relationelle dynamikker, der organiserende udspiller sig i situationen, lige så meget abstrakte og ikke-funktionelle. I deres performative virke. I deres intensiverende revalueringer. Revalueringer der animerende katalyser nye offentlig

værdiskabelses processer. Nye organiseringer, - omkring potentialiteter og det potentielle, idet situationen flyder over. Der kan det mærkes. At andet sker, at mere og andet, nok vil komme til at ske.

Så frem for at vi søger at opnå enighed, frem for at fokusere på de hensigtsmæssige sider og frem for at tro, at vi risikerer en kronisk social ustabilitet, hvis der ikke er evaluering og enighed omkring offentlige værdier. Så kan det se ud til, at vi (også) bør skabe situationer, begivenheder, hvor der er en så høj grad af gensidig inklusion, at det muliggør og skaber offentlige værdier og offentlige værdiskabelses processer, gennem de differentierende tilblivelsesprocesser der bliver muliggjort; i det, at multipliciteter af værdier sætter og sættes i spil.

Således bliver problemstillingen om kronisk social ustabilitet (West & Davis, 2011) ikke til et spørgsmål om at reducere kompleksitet, om at opnå en kollektiv opbakning. Derimod sætter og er ustabilitet en udfordrende relationel præmis, der gør, at vi bør muligøre nye organiserende fællesskaber, gang for gang. Der kan vi sammen gribe det ufærdige og bevæge os på nye måder; hvis vi forøger den gensidige inklusion, bliver offentlige værdier og værdiskabelsesprocesser til andet og mere, end det de var.

For også her, der var og er det svært ikke at mærke et organiserende fællesskab i differentierende tilblivelse.

Så hvis vi vender tilbage til West og Davis` forslag omkring to hovedtemaer og faktorer i en nutidig tænkning omkring offentlig værdi. Så vil jeg nu foreslå, gennem en modulativt, kreativ og nok også kompleksitets forøgende reformulering af deres argumentation og forslag:

- At det er essentielt at vi ser gensidig inklusion som et evalueringsmæssigt princip, da det muliggør at værdien af offentlig værdiskabelse, værdien af offentlige handlinger. At den kan vurderes gennem de revalueringer der animerende katalyser nye affektive bevægelser i det aktuelle.
- Og, at procedurer for at opnå, at multipliciteter af singulære værdier kan katalysere induktive relationelle felter, med fordel kan baseres lige så meget på de (im)-materielle kræfter og dynamikker, som det, der bliver sagt omkring dem.

For også gennem disse to temaer og faktorer, der viser hvorvidt og hvordan at et tilhørsforhold modulativt griber de konstitutive informeringer, som værdier sætter og sender i deres mærkbare tendentielle moduleringer. Så kan vi få understreget, at offentlig værdiskabelse bør ses som (og i gennem) et generativt perspektiv. Hvis altså, at offentlig værdiskabelse skal få og have en mærkbar værdi i dets tilblivelser, så er intensiveringer af erfaringer en farbar bevægelse. En god start. Begivenhed for begivenhed - intensiveringer.

Og derfor, så er det også de stilistiske måder at offentlige værdi(er) og offentlig værdiskabelse karakterfuldt og revaluerende lever videre og spreder sig ud, foruden, hvordan at de kan komme til det, der er det vigtige. Og ikke kun interessante evalueringers generiske og performative katalyseringer af partikulære værdier, der nok også flyder over. Idet relationelle informeringer

modulativt tilbyder, at værdier nok først og fremmest bør ses som levende og bevægende begivenheder i tilblivelse. I det aktuelle, som i begivenhedernes transduktive informeringer.

Bare et rødt garnnøgle.

En bæredygtig offentlig værdiforståelse – kreativitet som den energimæssige kerne

Hvor Benington altså risiker at fastlåse spørgsmålet om offentlig værdiskabelse (dog utilsigtet – er det min klare opfattelse, når jeg nysgerrigt og åbent læser *med* og ikke kritisk søger at læse *imod* Benington). Og West og Davis centrerer offentlig værdiskabelse omkring evaluering frem for revalueringer, så bliver problematikken helt anderledes åbnet af Mark Swilling (2011). For i en jagt på muligheder for bæredygtig udvikling og nye styringsmekanismer til dette, - globalt som udviklingsmæssigt set. Så forsøger han at bevæge sig forbi traditionelle keynesianske og nutidige neo-liberalistiske perspektiver, ud fra, at deres vækst forståelse ignorerer økologiske realiteter og de grænser der er for materiel vækst (Swilling, 2011:93ff).

Gennem en sammentænkning af ny institutionel teori og økonomi med den fremvoksende økologiske økonomi (Swilling, 2011:106ff). Så placerer Swilling kvaliteten af offentlige institutioner, betydningen af sociale processer og (kapacitets forøgende) magt-relationer, såvel som kultur og ideer, som de centrale omdrejningspunkter i udviklingen af en bæredygtig offentlig værdi forståelse (Swilling, 2011:100ff). Hans hovedargument former sig derigennem omkring, at det er nødvendigt at en offentlig værdi tilgang valuerer kreativitet som *den* energimæssige kerne. En kreativitet der dermed skal bruges til at få en udvidet og re-opfundet offentlig sfære, der også inkluderer dynamikkerne og logikkerne omkring en ecosfære (Swilling, 2011:110). Altså at insekter og orme, mikroorganismer og biologiske systemer, vandet og luftens kvaliteter, ja, at naturen, livet, tænkes med i en bæredygtig offentlig værdi forståelse, hvor det er (presserende) nødvendigt at bruge færre materielle ressourcer.

Når Swilling placerer kreativitet som *den* energimæssige kerne i bæredygtige offentlige organiseringer – og en tilhørende valuering af dette, er det en noget andet vinkling af PVC, end hvad der ellers bliver foreslået. Hvilket både gør hans forslag udfordrende, interessant og særdeles vigtigt.

Desværre så får Swilling ikke uddybet, hvad der så kan ligge i kreativitet som den energimæssige kerne. For selv om det er hovedargumentet som han ender op med, så ligger hans løbende argumentation omkring et bæredygtigt institutionel og globalt udsyn. Hvilket heller ikke er underligt, da hans intention er at muliggøre institutionelle forestillinger ind i bæredygtighedsdebatten gennem et PVC perspektiv (Swilling, 2011:108).

Retfærdigvis, så skal det dog siges, at han kommer med et eksempel og forslag som går på, at viden kan og bør gøres frit tilgængelig, med henblik på at skabe en større udveksling af viden mellem udviklings- og de industrielle lande. Så tilsvarende Benington og West og Davis` manglende empiriske udforskninger og udfoldelser, så misser han at forklare og tage os tættere på, hvad der så ligger i hans forståelse af valueringer af kreativitet som *den* energimæssige kerne og hvordan at institutioner og organiseringer kan arbejde gennem og omkring sådan et perspektiv.

Uagtet dette, så tydeliggør hans forslag, at der ikke er nogen stabil definition af offentlig værdiskabelse og at pluralismen af forståelser omkring PVC, snarere end kun at skabe uklarhed og præcisionsmangel, så også medfører, at der en produktiv relationel spænding imellem de forskellige positioner og deres bevægelser. En spænding der åbner op for, at perspektiverne på offentlig værdiskabelse kan blive til mere, end det de også er i tilblivelse som. At der bliver skabt plads til nye bevægelser. Nye perspektiver og organiseringer, idet multiple offentlige værdiskabelses processer flyder ud over formelle rammer og generelle stabiliseringer omkring positioner.

Så i stedet for at jeg nu gentager den mere kritisk orienteret læsning, som jeg lagde ned over Benington og West og Davis forslag. Og som nok ikke vil føre til andet end små justeringer af pointerne omkring, at synet på offentlige organisationer og deres værdiskabelse er *for* fastlåst på formelle og funktionelle aspekter (hos Benington humane netværk, hos West og Davis offentlige organisationers stabilisering af kollektive værdi(er) og her altså et ny Institutionelt perspektiv). Ja, så forekommer det mere frugtbart at begynde at fade dette kritiske modus ud, endnu mere ud. Og i stedet skrue op, endnu mere op, for en forskningsmodus omkring immanent affirmativ critique (se afsnittet affirmative critique i anden del af afhandlingen, hvor forskellen på kritik og affirmative critique bliver udfoldet), for således at kunne holde fast i hans udfordrende og vigtige hovedpointe; at bæredygtige offentlige værdiskabelsesprocesser kræver valueringer af kreativitet som *den* energimæssige kerne.

Men samtidig kræver dette nok også, at vi eksperimenterer med kreativitet og energi. Med tilblivelse af det. Med de relationelle tilblivelsesprocesser omkring energien i kreativitet. At få de hændelsesmæssige sider af kreativitet og dets intensiteter i spil. Hvilket jeg vil navigere efter og forfølge hen igennem afhandlingens tilblivelsesprocesser. Dog med den (substantielle) ændring, det vinkledede og løbende bidrag til en forståelse af kreativitetens energi, at energien i kreativitet kan hjælpe os på vej mod en udvikling af en bæredygtig offentlig værdiforståelse. At det er de emergerende organiseringer som bliver til i og omkring strukturerede-improvisationer, som jeg indefra vil iagttage som begivenhedernes kreative selv-skabelse gennem potentialitetsenergi, affektive intensiveringer. Strukturerede improvisationer der kan ses som en hændelsesmæssig kunst (Massumi, 2011:14).

For det skaber en vigtig forskel, hvorvidt vi forfølger kreativitetens energi eller forfølger intensitetens energi og de organiseringer, der som kreative selv-skabte begivenheder bliver til herigennem. Nemlig muligheden for, at vi kan bevæge os med situationens immanente kreativitet. At vi kan forfølge de mærkbare vitale toninger af potentialitet og kreativ foranderlighed, der ligger i de daglige organiseringer – for selv i de organiseringer, hvor der udefra set ikke synes at være kreativitet til stede, der informere sammenblandingerne i de kontingente empiriske mix kreative relationelle tilblivelser.

Denne forskelssættende operationalisering hvor jeg laver et relationelt skel mellem energiens kreativitet og kreativitetens energi, kommer vi til at kunne se tydligere i andet bind af afhandlingen. For selv om de fleste situationer i Alletider Børnehave - WUNDERKINDERGARDEN, nok kan siges at have en kraftig kreativ karakter, og at det derfor

også er lettere at sandsynliggøre, at de har en energi dimension der virker katalyserende. Så er der i de øvrige begivenheder, som afhandlingen er involveret i, ikke altid samme grad af i øjefaldende kreativitet. Men alligevel gør de relationelle intensiveringer, der foregår inde i begivenhederne, at de må ses som kreative organiseringer grundet den mærkbare tilstedeværelse af potentialitet, af intensitet der modulerer de potentielle organiseringer og dermed gør en differentiering i det aktuelle.

I afhandlingen forfølger jeg dette som en relationel feedbackproces, hvor den relationelle energi er det induktive afsæt for kreativitetens energi, men hvor kreativitetens energi katalytisk føder ind i tilblivelsen af den relationelle energi og dets intensitet.

Derfor er det også værd og vigtigt at forfølge begge sider af denne relationelle feedbackproces, af dette kontinium – for i kreativitetens relationelle informeringer, der er der, og der kan der ske intensiveringer og modulative differenceringer, der åbner op for tilblivelse af nye organiseringer.

På sin vis, så vil det nu være oplagt at gennemgå en større del af den øvrige PVC litteratur med henblik på, at identificere de forskellige perspektiver og positioner inden for offentlig værdiskabelse. For herigennem og med en yderligere analyse og kodning, så kunne jeg måske finde mere gennemskærende antagelser og problematikker, såvel som signifikante huller og mangler i teoretiseringerne - som så kunne bruges til en mere skarp diagnostik af litteraturen. Og hvis man foretog en sådan generalisering og kategorisering, så kunne jeg forestille mig, at en sådan analyse nok ville nå frem til. At der på trods af diversiteten i synet på offentlig værdiskabelse. At der på trods af dets spredning ud i forskellige galakser. Ja, så er der nok alligevel en tendens til at se på offentlig værdi og værdiskabelse, som et mere eller mindre stabilt og normativt objekt knyttet an til en formel organisation.

For selv om jeg tidligere kunne placere PVC som et generativt perspektiv (modsat PVP normative vinkling). Så har først min gennemgang og skitsering af litteraturens hovedtræk og dernæst den ovenstående analyse vist, at nok er PVC generativt vinklet, men de teoretiske forståelser understøtter det ikke i høj nok grad, da de primært kun kan se gennem et formelt og partikulært perspektiv. De kan altså dermed ikke se de multiple måder, hvorpå PVC emergerer gennem livet og de uforudsigelige overskud og relationelle forbindelser dette skaber og muliggør.

Men nu er det som sagt ikke den kritiske vej jeg ønsker at bevæge mig ad. Men derimod, så vil jeg nu bevæge mig med deres forslag og således se, hvad de også kan blive til. Hvad de kan pege videre henimod. Jeg begynder som sagt at fade ud af en mere kritisk orientering. For det at jeg forsøger at undgå, at jeg bevæger mig for meget over i en kritisk modus og en tilhørende (mere traditionel) systematisk generalisering og udpegning af positioner og bagvedliggende antagelser. Og at jeg i stedet *hensigtsmæssigt forsøger at dosere* min kritik. Det skyldes (blandt andet), at hvis vi vil se flere offentlige værdiskabelsesprocesser. Hvis vi vil muliggøre og fabrikere dem, så er vi nok også nødt til at lade være med at udøve reducerende generaliseringer i vores teoretiseringer[xvi]. Og i stedet altså værdsætte de multipliciteter der bliver mulige, idet vi skaber plads til dem gennem en kreativ, optimistisk og potentialitet fabrikerende søgen, efter at fabrikere det singulære i det multiple.

På basis af det specifikke i det aktuelle.

Men at vi samtidig, at vi parallelt med, at vi eksperimenter med kreativitetens energi og intensitetens modulative virke i begivenheder. Så også søger at muliggøre, gennem en forøget sensitivitet, at hvad der blot kan fremstå som partikulære variationer, at det faktisk også registreres som differentierende organiserende hændelser – som affektive begivenheder. Intense begivenheder. At det kan sanses. At det kan mærkes. På differentierende vis. Også når det handler om formelle komponenter, så er der mere på spil. Mere der bliver sat i spil, end hvad der typisk officielt er i spil.

Altså, at vi frem for at operere inden for en forskningsmodus der leder efter fejl, mangler og tab, så snarere læser og bevæger os med et potentialiserende blik, med en sensitivitet der sanser og værdsætter den distinkte *glød* i det empiriske (Maclure, 2013; Massumi, 2002:238ff).

Den og dem der er i tilblivelse og dem der kan blive mulige

Idet værdier danser

Idet der nok også skal pustes til gløderne

Idet garnnøglet flyver gennem luften

Idet ting flyder over

Omkring invitationer

Skvulpvis som drypvis

Uanset om det er i teoretiske konstruktioner eller i eksempler der bygger på empirisk involvering – eller andet, fabulerende teori og lurende fortællinger om fornemmelserne i tæerne af vådt græs på en solrig sommerdag.

Anderledes formuleret, så kan de tre tekster ses som værende nok dækkende, ved at det gennem dem er muligt at komme derhen, hvor vi inden fra begivenhederne kan iagttage PVC som en multiplicitet af tilblivelses processer og ikke som en universalistisk enhed.

Men samtidig med dette så kunne en mulig kritik af min vinkling af de tre teksters bidrag være, at jeg både er for lidt kritisk og for ”traditionel” kritisk i min analyse. For det første punkt vedkommende, at jeg altså ikke skærer dybt og skarpt nok ned i antagelser og teorier gennem eksterne perspektiver og teorier og konstruktion af dialektiske modsætningsforhold (Alvesson & Karreman, 2011). Og for det andet punkts vedkommende, at jeg altså ikke i tilstrækkelig grad fokuser på at fastholde deres singulære bidrag, i det, at jeg *lige her* (og nok også andre steder) forsøger at bevæge mig pragmatisk og optimistisk imellem en kritisk position og en affirmativ critique.

Så min affirmative vinklinger ikke bliver for naive (D. McCormack, 2012).

For til trods for, at afhandlingen placerer sig i relation til en forståelse af kritik som en affirmativ handling. Som en mere kærlig-orienteret praksis (Camera & Sørensen, 2003:43) og sprælsk bevægelse, omkring muliggørelse og aktualisering af det singulære i kraft af potentialiteters formative informeringer. Så har jeg her strategisk vægtet, at det er nødvendigt at lave en mere kritisk læsning, samtidig. Ud fra, at denne ruskende og kritiske, men altså nok også optimistisk præget læsning, at den kan være med til at tydeliggøre de eksisterende antagelser og de bevægelser som de formelt åbner op for. Såvel som nogle af dem der med fordel kan inkorporeres; hvis afsættet til PVC forståelser altså også skal tages i empiriske informeringer, der er stærkt sammenfiltret og uadskillelige fra de teoretiske forståelser der informerende føder ind, frem for, at det kun er en forsættelse af de konceptuelle diskussioner der præger litteraturfeltet.

Så for at kunne komme videre og altså ikke hænge fast i en kritisk modus, for længe. Så vil jeg nu forlade diskussionerne omkring denne gryende og emergerende bevægelse, for i stedet at indtrække organisations perspektiver og tilhørende metodikker, som kan hjælpe med at undersøge problemstillingen gennem en højere grad af teoretisk og empirisk sensitivitet, end hvad der synes at præge PVC-litteraturen.

Dette vil jeg gøre gennem en indzoomning på to forslag, to positioner inden for de processuelle organisationsperspektiver. For nok er der allerede kommet små introducerende dryp af processuel organisationsteori, såvel som ind- og udfoldninger af Massumis affektive begivenhedsteori (og nok mere skvulpende end blot dryppende). Men det er også nødvendigt at uddybe den indledende præsentation af de processuelle organisationsforståelser. For måske kan det fra et iagttagende og distanceret perspektiv nok forekomme luftigt og nok også virke filosofisk spekulativt (forhåbentlig), at tale om emergerende singulære kvaliteter og livets merværdi i relation til offentlig værdiskabelse.

Men ikke desto mindre, så vil jeg om lidt vise, at disse affektive forståelser også er teoretiske perspektiver som allerede kobler sig ind i centrale diskussioner inden for organisationslitteraturen. Ligesom de også bidrager til organisationsteoriernes forsatte udforskninger og udviklinger. Det betyder, at vi nu kommer nærmere på, hvor afhandlingen også søger at bidrage ind i de processuelle perspektiver på organisation.

Organisations teoretiske informeringer

En introduktion til afsnittet og dets rytmer

I afsnittet vil jeg som sagt åbne op for andre dele af organisationslitteraturen, end den offentlig administrationslitteratur som vi indtil nu primært har kredset omkring. For som jeg om lidt vil vise, så skal der ikke den store eftersøgning i gang i organisationslitteraturen, før der er helt andre perspektiver og vinklinger af organisationer og deres værdiskabelse, som der kan udforskes og eksperimenteres med. Afsnittet består således af to nedslag i organisationslitteraturen, der begge er udvalgt ud fra, at de som forståelser og positioner ikke kun repræsenterer strømninger og debatter inden for organisationslitteraturen. Men at de også er vigtige åbninger og forslag til at foretage nye former for forskning i organisation. Forslag som jeg altså ønsker at bevæge mig med. Som jeg ønsker at bevæge mig rundt om og i gennem, for således at kunne eksperimentere videre

med nye generative bevægelser, – nye lurende artikulationer og aktualiseringer omkring offentlig værdiskabelse og organiserende fællesskaber.

Så hvor jeg tidligere foretog en forholdsvis bred litteraturgennemgang for at identificere temaer, positioner og vigtige konceptuelle forslag i den emergerende bevægelse. Og ud fra dette, så snævrede mig ind på feltet omkring PVC, hvor jeg udvalgte tre forslag til en mere tæt og kritisk orienteret læsning. Så er fokus her mere indsnævret fra start, ved at jeg altså blot zoomer ind på to konceptuelle invitationer, for at de kan intensivere og accelerere de videre (og tidligere) bevægelser med en forøget sensitivitet og forståelse. Det skal dermed ses som en uddybelse af den indledende introduktion af de processuelle organisationens perspektiver (-Affektiv og processuel teori: En kontrasterende bevægelse – temporale begivenheders rumliggørelse).

Det er dog nok også vigtigt at bemærke, at jeg primært vil læne mig ind i deres organisations teoretiske perspektiver, samt deres udpegninger af aktuelle teoretiske problemstillinger i organisationsteorien. For så derigennem at kunne bevæge mig videre sammen med aspekter af deres tænkninger, der hvor den fanger mig, der trækker jeg dog også på deres koncepter, deres begrebsliggørelser, som jeg bevæger mig videre gennem og omkring.

Som kraft. Som teknik. Som forståelser der informer.

For de forskydelser af organisationen som de foretager og muliggør, de viser også hen til det interessante og vigtige ved, at jeg bevæger mig gennem afhandlingen med et analytisk fokus omkring begreberne affekt og begivenhed, affektive begivenheder, - den affektive dimension omkring temporale begivenheder. Hvilket også gør, at jeg allerede har skitseret og taget os ind i afhandlingens afsæt i affektiv teori. For netop den affektive forståelse, den er nok den teoretiske vinkling af offentlig værdi og offentlig værdiskabelse, som kan forekomme mest fremmed for PVC feltet.

For selv om forskydelsen fra organisation til organiseringer, altså ikke synes at være en del af teoretiseringerne omkring PVC, så er den dog ikke så ny, at det kan være helt fremmed. Hvilket også er en yderlig årsag til, at jeg først nu, at jeg først her, folder disse processuelle perspektiver ud på en mere traditionel måde end i de levende abstraktioner. Så at jeg valgte at lade udfoldelsen og indfoldelsen af den affektive teori skyde sig ind i midten af PVC og disse processuelle perspektiver på organisation, har altså også afsæt i formidlingsmæssige overvejelser omkring, at det, at affekt kan ses som intensitet og non-lineære tilblivelsesprocesser. At det nok mere kræver en uddybende forklaring i starten af afhandlingen end det, at offentlige organisationer og deres værdiskabelse bliver sammensat af multiple organiseringer i kontinuerlig tilblivelse.

Det efterlader dog også afhandlingen (mig) med det problem, at dette afsnit er tænkt og skrevet som et mellemled, som et blødgørende kit. Et blødgørende kit der jo skal lede frem til den affektive teori, men som jo desværre lægger efter det, som det skulle lede op til, og som det leder frem til - afhængigt af, hvordan at du bevæger dig gennem afhandlingens afsnit.

Men det understreger måske meget godt, at det affektive har det med at koble sig ind i midten. At være den relationelle midte for tilblivelse. Også af temporale begivenheder. Således bevæger

afsættet i den affektive teori sig også med over i dette afsnit, hvor det vil blive brugt som en perspektiverende position til at kontrastere og pege videre ud over nogle af de teoretiske antagelser.

Men det at jeg bevæger mig over i dette organisations teoretiske felt, det gør også, at jeg forsøger at bevæge mig langsomt frem. For nok befinder de valgte tekster sig inden for organisationslitteraturen, men hver især, så trækker de på teoretiske informeringer der ligger uden for den gængse og mere traditionelle organisationslitteratur. Derfor, så vil jeg ikke kun fremhæve deres centrale pointer og positioner, men også uddybe teori-detaljer og karaktermæssige aspekter af deres argumentationer, for at læseren lettere og bedre kan følge med i disse teoretiseringer.

Det betyder, at jeg nogle gange sætter hastigheden meget ned for at fremhæve specifikke aspekter, mens jeg andre gange bevæger mig hurtigere og mere rytmisk omkring argumenterne. Men begge hastigheder er stilistiske greb. Greb jeg benytter for at intensivere, at forstærke, deres forslag. For hvis vi ønsker at de forskellige teorier skal kunne bidrage til forskydelser og teoretiske moduleringer, så kræver det måske også en mere berørende viden, en mere påvirkende.

Dermed og derfor, så håber jeg, at dette afsnit kan fungere som en yderlig introduktion til de teoretiske linjer som afhandlingen bevæger sig med og ad. Så du skal altså både se afsnittet som et forbindende led, der placer og forholder sig til nogle af de aktuelle diskussioner og problematikker inden for organisationsteorien. Mens det samtidigt også skal virke, som en mere langsom præsentation af de tankelinjer som bliver brugt igennem afhandlingen.

En langsomhed som jeg altså ønsker at bruge for at disse teoretiske forståelser og tilgange skal være mere tilgængelige for feltet omkring PVC. Og dermed også de offentlige organisationer, samt de borgere og medarbejdere, som står lige midt i udfordringerne. Det er altså det blødgørende element der forhåbentlig medvirker til, at mine bevægelser ud over den offentlige administrations litteratur og ud over den mere traditionelle organisationslitteraturen og ret direkte ind i de affektive perspektiver. At de kan føles og følges som et vedkommende og interessant bidrag, der også kobler sig ind i eksisterende diskussioner og problemstillinger omkring offentlig værdiskabelse og de organiseringer der kan understøtte sådanne.

Altså et forsøg på at imødekomme en teoretisk immunisering.

At imødegå en paradigmatisk afvisning, når jeg aktiver andre sprogligheder, forståelser, kræfter, rytmer og æstetikker, end dem der præger litteraturen omkring PVC. Så inden at vi bevæger os tættere ind i deres forslag, så vil jeg overordnet præsentere dem og hvorledes, at de kobler sig ind i problemstillingerne omkring PVC

Det første forslag kommer fra Tor Hernes (2014) og er omkring temporale begivenheder og det andet er af Timon Beyes og Chris Steyaert (2012) og er omkring rumliggørelser i begivenheder.

Andre nedslag kunne være foretaget, men disse to er altså valgt ud fra, at de på hver sin vis tager udgangspunkt i de organiserende processer, der ligger imellem os. De multiple handlinger, bevægelser, hændelser, dynamikker, rumliggørelser og relationer, der som organiserende

processer muliggør organiseringer, idet de agerer som generative og formative kræfter. I situationen. I begivenheder og på tværs af dem. Dermed så mener jeg, at de er et særdeles passende teoretisk match, når jeg ønsker at eksperimentere med emergerende fællesskaber og offentlig værdiskabelse.

Så det at begge forslag har en processuel tilgang til organisationer, gør at de kan håndtere de indledende pejlemærker omkring de offentlige organisationer som formskiftende og uforudsigelige entiteter. Deres fælles afsæt i en processuel tænkning betyder dog ikke, at de skal ses som enige repræsentanter for en processuel position. For deres forskellige måder at tænke omkring de processuelle organiseringer, samt de teknikker, eksempler og stilistiske greb de benytter sig af til dette, det fabriker forskellige opmærksomheder og sensitiviteter. Hvilket vi vil komme til at se om lidt.

Således har deres forskellige vinklinger af de processuelle teorier, og de måder som de fabrikerer eksempler, en afgørende betydning for hvad de er registrerende og artikulerende omkring. Og dermed hvilke organiseringer vi kan komme til at blive sensitive for at udforske og eksperimentere med, gennem, omkring og forbi deres konceptualiseringer. De skaber altså forskellige muligheder for nye artikuleringer, nye *vigtige aktualiseringer*. Og lurende fortællinger om dem.

Det første nedslag i Hernes (2014) er nok det mest genkendelige organisationsperspektiv. For på trods af dets teoretiske forskydelser, så er dets illustrative eksempel en social hverdagssituation i organisationer.

Det andet nedslag i Timon Beyes og Chris Steyaert (2012) kan derimod nok virke mere fremmed (og nok også mere forstyrrende), da det har afsæt i kunstens leg og eksperimentering med, hvad der synes at være en hverdagssituation.

Altså to forskellige typer af historier og teoretiseringer. To forskellige vinklinger af en hverdagssituation. To forskellige begivenheder. I det, at de bruger forskellige stilistiske virkemidler, til at understøtte og forstærke deres argumentation, deres teoretiseringer; to affektive begivenheder.

De er begge åbne og ikke uden kanter, men altså produktive på forskellig vis.

I det første nedslag, der er mit fokus lagt omkring forslagets samlede forskydelse af en række grundantagelser i organisationslitteraturen ud fra et temporalt begivenhedsperspektiv. For ved at tage et afsæt i forslaget, så gør det, at vi kan komme til at studere offentlige organisationer (herunder nye organiserende fællesskaber og offentlig værdiskabelse), som mere end blot en formel organisation og organisering og i stedet, udforske de generiske processer som udvider og stabiliser organiseringer. Det gør, at vi altså kan komme til at iagttage offentlige organisationer som andet end blot bureaukrati og forsatte udrulninger af PA og NPM perspektiver.

Således kan forskydelsen altså tage os tættere på, at vi kan undersøge forandringerne i de offentlige organisationer, som jo skal være præget af en forøgelse af kompleksitet, dynamikker, usikkerheder og tvetydigheder (J. Bryson m.fl., 2017). Forandringer som altså er konstituerende

for den emergerende bevægelse og som derfor også kræver teoretiseringer, der kan gribe den generiske kompleksitet i disse forandringer.

Men som samtidig også kan håndtere kompleksiteter, uden at forandringerne bliver reduceret til kausale forbindelser omkring formelle struktur og lineære bevægelser, da vi dermed så misser selve forandringernes unikke karakter; deres relationelle og konstitutive komposition idet de non-lineært kvasi-kausalt afføder effekter, singulære begivenheder.

I det, at kompleksitetens kontingente struktureringer gør, at (organisatoriske) struktur bevæger sig ud over (kun) et lineært virke, så er det mere spændende, så er der spændinger, i et relationelt spændingsfelt, hvor der også *blinkes*.

For Hernes` teoretisering, den er bygget op omkring et menneskeligt blink, der som en mikro-bevægelse er et illustrativt eksempel på en hverdags begivenhed i organisationer; et blink.

At blinke med øjet.

Eksemplet er nok umiddelbart simpelt i sin opbygning, men alligevel så søger det at åbne op for, at vi kan forstå begivenheder som ubestemte flow med multiple meninger. En central del af teoretiseringen former sig således omkring, hvorvidt og hvordan at vi kan og skal se på organiseringer som stabile eller som kontinuerlige nye? Eller, om det stabile og nye blot er to aspekter af organisatorisk tilblivelse i kraft af generiske kræfter? Således kobler forslaget sig relevant ind i forhold til en grundproblematik omkring, hvorvidt og hvordan at offentlige organisationer kan bevæge sig ud over ”*det sædvanlige – det typiske*”(Crosby m.fl., 2017).

Men hvor jeg bruger det først nedslag til at placere en bredere grundforskydelse af organisationsteorien. Så tager jeg os med Timon Beyes og Chris Steyaert (2012) forslag, tættere på de kræfter der udfolder sig i begivenheder og som skaber begivenhederne som sanselige rum - som rumliggørelser (spacing). Kræfter der gør, at begivenheder her forstås som hverdagens rodede rytmer, som der hvor intet er immobilt og hvor ”*tingene ikke går op*”(Beyes & Steyaert, 2012:50). Eksemplet som de bruger til at fabrikere og dermed bevæge sig ind i begivenheders sanselige rumliggørelser, er et videokunstværks slowmotion fremførelse af, hvad der synes at være en almindelig hverdagssituation; det at vente på bussen ved et busstoppested.

Forslaget trækker dog ikke kun på situationen, men også på kunstvideoens slowmotion rytme. En rytme de nemlig dels benytter som et overordnet teoretisk ledemotiv og dels som en forsknings teknik, da en slowmotion kan tage os tættere på nogle af de kræfter, der udspiller sig i en særdeles kompleks og intens situation.

For her er ikke kun et blink med øjet i en hverdagssituation, men multiple bevægelser der vitterligt skyller igennem situationen, i det, at slowmotionens rytmer åbner op for, at vi detaljeret kan mærke og iagttage kræfternes voldsomme ind- og udfoldninger. Også i det, at de flyder ud over værkets formelle grænser, gennem rum og tid, der kan man fornemme situations karakter-eksemplet som en (affektiv) hændelse.

Gennem eksemplet fabrikerer de altså en konceptuel forskydelse af rum begrebet hen til begivenheders rumliggørelse. Dette er en performativ forståelse af begivenheders rum, der bygger på, at organisatoriske rum ikke er stabile objekter, men at de derimod kan og bør ses som organisatoriske rumliggørelser der i situationen flyder over.

At begivenheder altid er nye.

Så ved at de retter opmærksomhed på kræfterne i begivenheder og de rumliggørelser de skaber, så åbner det op for at kræfterne i begivenheder skal indtænkes som formative organiseringer. Dermed så hjælper deres forslag med til, at vi kan udvide såvel vores forståelser som det teoretiske vokabularium, der kan arbejde med de kvalitative aspekter af offentlig værdiskabelse. Samtidig med at de altså også viser videre til nogle af de forskningsmetodikker og teknikker, der kan muliggøre og håndtere begivenhedernes singulære karakter; i det, at de spiller sig ud som livlig dansende og berørende kvaliteter.

De bidrager dermed ikke kun til en teoretisering omkring hvordan at vi kan forstå de nye offentlige organiseringer og organisationer, men også til hvordan at teoretiseringer kan potentialisere og muliggøre nye organiseringer og hvilke typer af forskningstilgange det kalder på; hvis man ønsker at potentialisere offentlig værdiskabelse.

Som det nok allerede nu fremgår, så er der lagt forskellige fokus, snit og størrelse i mine informeringer fra de to forslag. Dette afspejler, at det første som sagt mere virker som en grundforskydelse, hvor det andet, det bruger jeg som et teoretisk og metodologisk forslag der fabriker videre, som det der muliggør, at vi kan bevæge os videre med og fra grundforskydelsen. Således er der uden tvivl udeladt en del fra Hernes (2014) teoretiseringer, men hvad der forekommer vigtigt i relation til problemstillingen, det håber jeg at have taget med.

Til sidst skal det dog lige siges, at når jeg bevæger mig med deres forslag, så vil jeg ikke dykke dybere ned i den bagvedliggende teori, da det primært vil være en nysgerrig undersøgelse af *deres* forslag. De væsentligste argumenter og teoretiske perspektiver som ligger bag deres processuelle perspektiver, de bliver dog udfoldet i dette afsnit og de øvrige, men vel og mærke ud fra afhandlingens centrering omkring Brian Massumi og hans vinklinger af denne slægtslinje af tænkning.

Alt i alt, så skal afsnittes altså ikke kun bruges til at identificere aktuelle teoretiske problemstillinger inden for organisationslitteraturen. Det skal som sagt også bruges til at skabe forståelse og dermed, forhåbentlig skabe vedkommende og (livs-) vigtige forbindelseslinjer mellem PVC-litteraturen og de affektive, posthumane og ny-materialistiske perspektiver - forbindelseslinjer der kan bibringe en fornemmelse for de relationelle kræfter der udspiller sig i og omkring offentlige organisationer.

Og efter denne lidt lange (og langsomme) og uddybende introduktion, lad os så bevæge os ind i forslagene og eksemplerne og lad os se, om og hvordan, at disse teoretiseringer kan forøge vores sensitivitet for offentlig værdiskabelse og emergerende fællesskaber, - for det at muliggøre og fabrikere affektive organiseringer.

Processuelle perspektiver på Organisation – Temporale begivenheder og et blink

"It is the quality of the experience that makes the moment. The present is held aloft by affect. This is also something that Whitehead insists on: affect is not in time, it makes time, it makes time present, it makes the present moment, it's a creative factor in the emergence of time as we effectively experience it; it's constitutive of lived time." (Massumi, 2009:9).

"*Space and time are not containers of bodies that move along various dimensions (Capra 1996). They are 'internal' to the processes by which the physical world operates, helping to constitute the very powers of objects. Hawking suggests that '[s]pace and time are now dynamic qualities: when a body moves, or a force acts, it affects the curvature of space and time – and in turn the structure of space-time affects the way in which bodies move and forces act'.*[61]*Thus there are multiple spaces and times, such spaces and times are internal to the powers of objects, and space and time can be curved, stretched and turn back onto themselves in non-Euclidean fashion.*" (Law & Urry, 2004:401).

Vender vi nu blikket mod organisationslitteraturen, så betyder de indledende pejlemærker, der blev sat på baggrund af problemstillingen, at jeg må kigge ud over den traditionelle organisationsteori. En kraftig kritik af denne går nemlig på, at den er domineret af perspektiver, der betragter organisationer som afgrænsede systemer af sociale aktører (Hernes, 2014). Altså at organisationen står frem som konteksten for handling og tænkning, frem for at handlinger er det som skaber organisationen. I denne sammenhæng, hvor det netop omhandler nye fællesskaber og offentlig værdiskabelse, det der ligger *imellem os*, så betyder det, at den mere traditionelle organisationsteori ikke kan levere tilstrækkelig præcise teoretiske værktøjer. At den altså ikke kan gribe det omskiftelige, det der ligger "uden for" den formelle organisation.

For at imødekomme denne problematisk i organisationsstudier, så forslår Tor Hernes[xvii] derfor et perspektivskifte i organisationsteorien, hvor der i stedet søges efter "(…) *generiske processer som udvider og stabiliserer social-materielle konfigurationer i tid og rum*" (Hernes, 2014:13. Min oversættelse). Således at tidligere fokus på organisatoriske grænser og strukturer bliver forladt, for i stedet at rette analytisk opmærksomhed på den forbindende kraft i heterogene organisatoriske aktørers sammenstød i begivenheder (2014:x)[xviii]. Til at illustrere hvad en begivenhed er, så trækker Hernes på et eksempel omkring en ganske almindelig social interaktion, nemlig det, at blinke med øjet (2014:88ff). For i en organisatorisk ramme er en sådan mikro-bevægelse, hvor et øje lukker og åbner igen, også en deltagelse i et organisatorisk moment af ubestemt flow og multiple meninger (2014:104).

For det er ikke sikkert hvad blinket betyder; er det en flirt? En kæk hilsen? Konspirerende? eller blot ondsindet! Eller?

Men lige i samme øjeblik, at øjet åbner og blinket er færdigt, så har det bevæget sig fra dette ubestemte "*flow-lignende*" moment til en "*ting-lignende"* erfaring og en *"mikro-begivenhed*" (2014:88).

-det var lige, da der var blevet blinket med øjet, at jeg forstod, at det var en intens flirt.

Blinket bevæger sig altså gennem dette ubestemte multiple og hen til en midlertidige mening, der bliver til gennem dets forbindelse til andre begivenheder:

-det her - det er altså en flirt, så det var nok også en flirt sidste gang at jeg kunne mærke, at … (*Eller også, så var det bare ikke en flirt, men blot et venligt blink….*).

Blinket og dets ubestemte flow-lignende karakter er nu blevet til en fuldført og konstitutiv begivenhed. En der ikke blot kobler sig ind i et større mønster af fortidige, nutidige og fremtidige begivenheder, men som også bøjer og ændrer disse. Dette gør at blikket som en begivenhed ikke kan isoleres fra andre begivenheder, men indgår i en formation af relaterede begivenheder, som med-skaber hinanden gennem deres forbindelser. Dette skal altså ses som en udviklende proces, hvor begivenheden *at blinke*, bliver til gennem at begivenheder rækker ud efter hinanden og i dette med-skaber og omskaber hinanden i det temporale flow.

Men uagtet at dette element af gensidighed er udgangspunktet, så skal denne skabelse ses som en atomar selv-skabelse. Således at hver enkelt begivenhed der træder ud fra flowet, er en ny temporal begivenhed. En begivenhed, hvor det nye er nyt, gennem den kreativitet der udspiller sig i den gensidige selv-skabelse. Uanset dets hverdagsagtige karakter.

Samlet set medfører det at lægge et temporalt perspektiv på organisation, at iagttagelsesgenstanden for organisatorisk forskning bliver forskudt fra den formelle organisation, til begivenheder og de måder hvorpå de muliggør og skaber nye begivenheder. Altså, de måder hvorpå organisationer kontinuerligt bliver til gennem organiseringer der organiser: ”*In this view, organizations seen as connecting processes would form part of phenomena as diverse as social movements, families, religions, corporations, think tanks, and brands, and not be seen as a sociological phenomenon apart from them*.” (2014:13).

Hernes står dog absolut ikke alene med denne opfordring til et teoretisk skifte, men skal ses som en del af et større konceptuelskifte inden for organisationsteorien, hvor de teoretiske vægtninger og baggrunde nok ligger forskelligt, men hvor skiftet går fra organisation til organiseringer der organiser (Chia & King, 1998; Czarniawska, 2008, 2014; Helin, Hernes, Hjorth, & Holt, 2014; Hjorth, 2007, 2008, 2013b, 2013a; Hoppe, 2017; Hussenot & Missonier, 2015; Linstead & Thanem, 2007; Nayak & Chia, 2011; Steyaert, 2007; Steyaert & Hjorth, 2002; Tsoukas, 2005; Tsoukas & Chia, 2002; Weick Karl, 1979). Dermed er det altså ikke kun inden for organisationslitteraturen omkring offentlige organisationer, at der sker omvæltende teoretiske bevægelser, men også inden for Organisationsteorien der jo må ses som et afsæt for såvel PVC litteraturen, som den øvrige offentlige administrationslitteratur.

Gennem dette perspektivskifte etablerer Hernes en forskydelse af en række grundantagelser i organisationsteorien, der kan opstilles i disse lettere overlappende punkter:

-*fra* organisationen som havende ontologisk forrang *til* temporale begivenheder som det der skaber organisation(en/er).

- *fra* organisationen som monolitiske hierarkiske systemer *til* organisation som distribuerede systemers gensidige konstituering, sam-skabelse og udfladning gennem temporale begivenheder.

-*fra* organisationsstudiers teoretiseringer og orienteringer omkring hvordan organisationer virker *til* opmærksomhed og søgen efter generiske processer som udvider og stabiliser organisation som social-materielle konfigurationer i tid og rum (Hernes, 2014).

Når jeg vælger at tage afsæt i denne forskydelse af organisationen, så betyder det, at vi altså får mulighed for at studere offentlig værdiskabelse og fællesskaber, som mere end blot den formelle offentlige organisation og som andet end blot en forsættelse af forståelserne omkring PA og NPM

Det gør altså, at vi kan komme tættere på at kunne udforske hvad J. Bryson et al. (2017) tidligere beskrev som polycentrisme, multi-nodale punkter, multi-sektorer, multi-level, multi-aktører, multi-logikker samt multi-medie og multi-praksisser karakteriseret af kompleksitet, dynamikker, usikkerheder og tvetydighed (J. Bryson m.fl., 2017:641). Og altså dermed kan eksperimentere med de muligheder og organiseringer, der rejser sig i kraft af de generiske dynamikker i denne kompleksitet.

Hermed får vi altså i lidt højere grad udfoldet det valg af de processuelle organisationsteorier, som jeg først begrundede og præsenterede i; -*en kontrasterende bevægelse – temporale begivenheders rumliggørelse*. Begrundelser som det er værd at gentage her, og som går omkring, at vi med et formelt og simpelt strategisk perspektiv på offentlig værdiskabelse, så også risikerer at tage udgangspunkt i, at offentlige værdier først bliver skabt i kraft af, at vi bevæger noget. Hvorimod et processuelt perspektiv (også) vil se på de multiple (værdiskabende) processer og organiseringer, der altid allerede er i bevægelse.

Men samtidig med, at denne teoretisering omkring begivenheder som organiserende generiske processer hjælper mig godt på vej. Så rejser der sig dog en udfordring i forhold til problemstillingen og altså de indledende teoretiske parametre som jeg satte som et orienteringspunkt. For nok skal begivenheder ses som nye i Hernes´ teoretisering af disse, men i forbindelse med at begivenheder får mening gennem de temporale ”lukninger” af flowet, vil det ifølge Hernes altid foregå i relation til den omkringliggende spatiale organisering (Hernes, 2014:89f)

Hvilket gør, at begivenheden derfor ikke blot kan ses som *”det rene nye”*.

Vender vi tilbage til blinket som et eksempel, så betyder det, at nok udøvede blinket kortvarigt multiple ubestemte meninger, men det foregår i en bestemt organisatorisk ramme og i relation til de meningsstrukturer som former sig omkring denne. Organisatoriske rammer og meningsstrukturer der som virkningsfulde spatiale rum også skal ses som nogle af de begivenheder, der er med-skabende for blinket som begivenhed og som altså dermed gør, at det ikke blot er *det rene nye*. At der er gentagelser.

Holder vi dog lidt fast, i den hovedteoretiske præmis der formede sig omkring, at enhver begivenhed er ny gennem den kreativitet der udspiller sig i den gensidige selv-skabelse, uanset begivenhedens hverdagsagtige karakter. Ja, så virker det oplagt at spørge - hvor forsvinder den kreative gensidige selv-skabelse hen, i det, at det afvises, at begivenheden skal ses som det rene nye? For nok indgår det spatiale, (heriblandt) de organisatoriske rammer og meningsstrukturerne

i tilblivelsesprocesserne, men det er netop i et gensidigt forhold, hvor begivenhederne informer hinanden.

Det rejser altså flere udfordringer og som minimum et spørgsmål: for hvornår er det så, at tilblivelsen af det nye, er nyt nok til at blive kvalificeret som nyt?

Så når problemstillingen kalder på nye forståelser til at bevæge sig forbi de eksisterende forståelser, praksisser og udfordringer omkring offentlige organisationer. Ja, så er det et spørgsmål om denne forståelse af organiserende temporale begivenheder, om den er tilstrækkelig til at kunne tage os videre, når det nye altså ikke er nyt. Eller måske mere præcist formuleret, så peger det på en teoretisk problemstilling og udfordring omkring, at det kan være svært at se det singulære nye og dets kreative toninger og stilistiske variationer i begivenheder.

Og nok særligt, når man ikke kun indskriver begivenheder i de meningsstrukturer og spatiale forhold der omgiver begivenheder, og dermed og derigennem etabler en forklarende og kausal virkende kontekst som de ”krampagtigt” skal passe ind i (helhed/del). Men også sætter disse (begivenheds) relationer ind i en mere eller mindre stabilt begivenheds struktur, hvor det spatiale har en særskilt position. En position der altså strukturer begivenheden og dens tilblivelser på en sådan måde, at det omgør selve det kreative ontogeneriske niveau i tilblivelsesprocesser.

Denne dualistiske opdeling af tid og rum er ikke en helt ukendt problematik og udfordring i relation til den spatiale orientering, hvor der ifølge May og Thrift (2001) har været en tendens til at lave en streng distinktion mellem tid og rum: ”*In other words, and even when considering the work of those for whom the two are clearly inseparable (for example, Bergson, Sorokin or Giddens) rather than seeking to clarify their inter-dependency, such accounts have too often proceeded as though questions of time and space are able to be treated in isolation(..)*. (May & Thrift, 2001:3). Denne opdeling har endvidere medført en problematik, hvor tid bliver forstået som domænet for dynamikker og fremskridt, mens at det spatiale er forvist til et statisk rige frataget ethvert forsøg på meningsfuld politik (2001:1).

May og Thrift bygger her videre på Doreen Massey (1944-2016) omfattende forsøg på at samtænke tid og rum i en fire dimensionel rum-tid. Et forsøg som de søger at bringe videre gennem et forslag omkring at tænke i en multiplicitet af rum-tid, hvad de placer som Tids-Rum (TimeSpace) (2001:3). En tilsvarende kritik kommer fra Tim Ingold (Ingold, 2012) omkring studier af materiel kultur, hvor der har været en betoning af materialitet som færdige artefakter og ikke egenskaberne ved materialiteter i deres vedvarende tilblivelse gennem strømme af energi og cirkulation af materialiteter:

”*To understand materials is to be able to tell their histories—of what they do and what happens to them when treated in particular ways—in the very practice of working with them. Materials do not exist as static entities with diagnostic attributes; they are not "little bits of nature," as science studies scholar Karen Barad (2003, p. 821) puts it, awaiting the mark of an external force like culture or history for their completion. "Matter is always already an ongoing historicity." Materials, thus, carry on, undergoing continual modulation as they do so. In the phenomenal world, every material is a becoming*.” (Ingold, 2012:434f).

Så hvis man skærper argumentationen og udfordringen lidt mere op, kan det at lægge en sådan vinkling på det spatiale, som havende en særlig (isoleret?) og stabil position i begivenheders kreative tilblivelsesproces, ikke risikere at medføre, at det er den formelle organisation og ikke organiseringer, som vi studerer? At vi altså misser selve aktiviteterne i begivenhederne, de umiddelbare hændelser –idet de emergerer?

Det er dermed oplagt at spørge: hvad skal der til for og før, at det nye kan træde frem som nyt – altså at det bliver gjort plads til, at det nye faktisk kan emergere som nyt og ikke blot som det sædvanlige, det typiske og det stabile?

Ligeledes, så er det svært at forestille sig, at meningsstruktur og organisatoriske rammer i denne sammenhæng (som andre) kan etablere entydig klarhed, når nu (lad os blot gentage det endnu engang for at understrege), at de offentlige organisationer operativt virker igennem polycentrisme, multi-nodale punkter, multi-sektorer, multi-level, multi-aktører, multi-logikker samt multi-medie og multi-praksisser karakteriseret af kompleksitet, dynamikker, usikkerheder og tvetydighed (J. Bryson m.fl., 2017:641).

Således bør vi nok være varsomme med at give spatiale organiseringer en særlig position og rolle, ud over det, som de får i deres tilblivelse som begivenhed(er). Da det nok ellers let kan komme til at overskygge for selve aktiviteten i situationen, det virvar af relationelle aktiviteter der som generative kræfter summer, bobler, vibrerer, udstrækker, berører, emmer, lokker og rikochetter, da der som minimum er aktiviteter i og omkring det (im)materielles tilblivelse, som hændelse(r).

Og også selv om begivenhedens singulære karakter ikke umiddelbart registres, hvis den som en kvalitativ difference (effekt) altså er for lille og ikke kraftfuld nok til at registreres som en differentiering. Til at være en differentiering.

Ja, således kan det nok være svært at se det singulære nye, hvis man kigger efter mere af det samme og ikke de differentierende karaktermæssige toninger i de relationelle temporale hændelser omkring multipliciteter af (im)materialiteter. Det peger altså på, at det kan være svært at se, at gentagelsernes serielle variationer også er singulære karakterfulde begivenheder, hvor det netop er tilblivelse af gentagelsernes strukturerende rytme, der modulativt skaber mikrovariationer, i kraft af de kontingente informeringer der indgår i det empiriske mix sammenblandinger. Mikrovariationer der som en levende relationel foranderlighed også skaber en margin af og for foranderlighed (Massumi, 2011:49f).

En margin af og for foranderlighed!

For aktiviteterne i nuet, og deres relationelle informeringer, de kan ses som en relation-af-ikke-relation (Massumi, 2011:20f), altså en relations form der bevarer det nye, som det der emergerer, frem for, at det er det konforme i det, der er tilstede (Massumi, 2011:21).

Da vi her er inde og berøre en central del af afhandlingens teoretiske afsæt og forståelse, så er jeg blevet hængende lidt længere omkring denne teoretiske udfordring, men jeg vil også tillade mig at komme med et noget længere citat stykke fra Massumi, inden vi om lidt bevæger os over i et

empirisk glimt. Et glimt der yderlig søger at gribe ind i denne teoretiske udfordring gennem begreberne entertainment og entrainment (Manning & Massumi, 2014:3ff). Men altså inden da, inden at vi igen hopper ind i Alletiders Børnehave - WUNDERKINDERGARDEN, så lad os først se, hvorledes at Massumi placer et objekts antydende gentagelser som livlige og karakterfulde differentieringer. Differentieringer som gør, at vi også bør se, det der fremstår som det partikulære (alligevel ikke helt) nye, som det singulære nye:

"Take the way an object is doubled by its own "likeness." You don't just have an experience of the single present thing. You, at the same time, experience what it's like to experience its presence. That "likeness" marks the object as a variation on itself. You perceive what it's like because in your life there have been other appearings "like" this one, and you implicitly anticipate more will come. The likeness is the invisible sign of a continuing. This puts a certain distance between the object and itself, a kind of self-abstraction. The thing stands for itself, and for difference from itself, over time because in time it will appear episodically, under variation. It holds these variations-on in the present, which is why it is a kind of immediate, lived abstraction. This haloes the object with certain genericness, extending what it is beyond its own particularity. The thing is both itself and a place-holder in life's process for others like it. The semblance is the leading edge, in the present, of future variation, and at the same time a doppler from variations past. It is the thing's perceived margin of changeability, the thinking-feeling of potential appearings of particulars belonging to the same genre, appearing in the same style. A semblance is a direct perception of a life style. It is like an intuition of the thing as a life motif – a pattern of varied repetitions.

Each repetition will be different to a degree, because there will be at least micro-variations that give it its own singular experiential quality and make it an objective interpretation of the generic motif. The semblance makes each particular a singular-generic. It is because it presents difference through variation that it is a thinking-feeling of margin of changeability. You could even say of indeterminacy, since likenesses can overlap and contaminate each other. A chair is like itself and the next chair. But it is also like a sofa, from the perchabilitiy point of view. How far the "likeness" goes is determined by the body's relation to the thing. It's not cognitive per se, like a recognition or deduction. It's integral, a thinking at one with a feeling: a thinking-further fused with a feeling of what is. But the fusion is asymmetrical, because the feeling of what is zeroes in on what can be settled in the present, while the thinking-further pulls off-centre and away toward more, so that together they make a dynamic, never quite at equilibrium. This gives the present perception its own momentum, even though it can't presently sign-post exactly where it's going. It's more an open-ended tending-to than a reflection-of or a reflecting-on. It's a posture -- if you can call a disposition to moving in a certain style a posture. It's a dynamic posture. The "likeness," then, will smudge strictly logical categories to the extent that the body tends-to, moves on, transfers habits, reflexes, competencies, and thinking-feelings from one thing to the next, expands its repertory of dynamic postures by mixing, matching and alloying them, explores its own living potential, strikes new postures – invents new ways of affording itself of the world, in collaboration with the world, with what the world throws before it. A singular-generic is not a general category,

any more than it's just a particular. It's not positioned in a way that pigeon-holes it. It's on the move – it's on a dispositional continuum."(Massumi, 2011:49f).

> *ja, således vil afhandlingen, i enhver situation, i enhver ny begivenhed, søge at skabe viden omkring offentlig værdiskabelse igennem begreberne entertainment og entrainment* (Manning & Massumi, 2014:3ff).

Affektiv teori: En kontrasterende bevægelse – entertainment/entrainment

For som relationelle begrebsliggørelser, der viser hen til forskellige former for sensitiviteter, så kan de være med til at udforske begivenheder, da de retter opmærksomhed på de differentierende modus, som vi deltager ind i deres tilblivelsesprocesesser med. De forskellige modus som vi i varierende grader kan deltage med. Hvor *entertainment* groft sagt er rettet mod den umiddelbare livlighed i begivenhedernes tilblivelse, så er *entrainment* rettet mod de kausale koblinger hvor vi i mindre grad er opmærksomme på de mikroskopiske-differencer der er i tilblivelse, gang fra gang. Forskelligt.

Som begreber kan de altså hjælpe med til at udforske aktiviteterne i begivenheder, da de kan tydeliggøre, at blinket ikke kun er et blink, men at det også har et skær, en toning. At der er en aktivitet i og omkring det. At blinket kan have den berørende karakter der gør, at det er en kraftfuld begivenhed. Så kraftfuld, at blinkets livlighed faktisk registreres.

Og måske, på mere end en måde

Virker det. Er der aktivitet omkring det. I begivenhedens livlighed - der informeres struktureringernes organiseringer og stabiliserende kausale forbindelser og deres induktive virke, er nok et af udtrykkene for dette.

I det, at tilblivelse af ting-lignende erfaringer, nok blot er et aspekt af begivenheders tilblivelse.

Kan være det.

Men situationer flyder over. Ting også er en markering af det, der er i overskud fra sig selv.

De er altså også generiske idet de skaber uforudsigelige opmærksomheder i kraft af at registreringen (en direkte perception kan her ses som en øjeblikkelig vurdering. En øjeblikke vurdering der som en relationel feedback er et udtryk for, at den "rene" erfaring af en kvasi-kaotisk midte af aktivitet, at den bliver reaktiveret; hvilket betyder, at perception opfinder sig selv som en selvkreativ handling (Massumi 2011:11,27)) af objektet(er) kan ses som et resultat af en kryds modal fusion (en ikke bevidst fusion imellem potentielle berøringer og kinæstetisk habitualitet) (Massumi, 2002:169f, 2011:39ff), der som en amodal fornemmelse og følelse leves ud imellem modaliteter; og det gør, "(…) *at vi virkeligt, øjeblikkeligt ser usete aspekter af objektets nærvær i den situation.* (Massumi, 2011:74, min oversættelse).

Usete aspekter

Idet objekter er en markering af en økologi, et relationel-felt af aktiviteters tilblivelse og ikke blot en fast defineret entitet.

Så bliver mere muligt

Når det hverken er objekt eller subjekt, men hændelse(r) - begivenheder (Massumi 2011:6), så bliver organiseringer også til en hændelsesmæssig kunst.

Empirisk glimt/analyse: Levende abstraktioner, del 3 - et mellemrum af elektrificeret spænding

Imens at velkomstens rytmisk klappende sang og præsentations duftende grønne WUNDERKINDERGARDEN glider ind som baggrundsrytmer, så overtager Lone med ét: *"så, nu skal vi op og stå. For vi vil gerne invitere jer til at gå en tur rundt i rummet. Til at gå rundt og sanse dette her rum. I må simpelthen kigge, smage, mærke rummet. I må bare ikke flytte rundt på tingene. Så lig mærke til hvilket rum I er havnet i. SANS".* Vi går rundt og vi er i rummene, vi er i. Vi kigger os omkring og lader sanserne søge åbenhed, *en større grad af åbenhed*. Jeg lader sanserne bliver mere åbne, gennem det, at det bliver inviteret frem af den åbnende instruktion. En instruktion der inviter os ind i *en anden form for deltagelse i rummet*. Med rummet. En mere livlig og levende deltagelse gennem og med miljøets tilblivelse. Med den relationelle økologi. I begivenheden. En deltagelse der kan ses som *entertainment* (Manning & Massumi, 2014:7ff, 17f, 155-156n12).

En umiddelbar deltagelse, hvor rummet endnu ikke er opdelt i aktiv eller passiv, subjekt eller objekt. Hvor der er en større grad af involvering med rummet. Hvor vores perceptioner og deltagelse i mindre grad er låste, i mindre grad er indekseret og indekserende, i relation til mål og rettethed. Hvor de i mindre grad er placeret i relation til en umiddelbar direkte perception, af de kausale relationer, der kan ses som *entrainment* (Manning & Massumi, 2014:7ff). For instruktionen hiver os ind i en forsøgsvis overgang til rummets livlighed, så det i stedet er en sansning af miljøets kvaliteter der står frem, først. Efter livligheden. Så også i blandet form, som i grader af entertainment og entrainment, der medvirker til en lavere hastighed i fradragningen af

objekter fra det levede relationelle felt der udgør dette rum og dets miljø. Så meget som det nu kan gøres, bevidst som u-intenderet flygtigt og glimtvis i situationen (Manning & Massumi, 2014:9, 16f).

Et hjørne, en overgang mellem de to vægge og jeg står der lidt. Helt inde i hjørnet. Maser mig ind, lytter til murstenene og lader øjne stirre. Står der, stille. Lidt tid. Dette rum, denne væg og dens

overgange og ubrudte hvide flade gjort af mursten og maling. En flade der dog er nubret og krakeleret, når man går tæt på, er den og en anden kigger op og ud i rummets øvre.

Ud. Hen. Der hvor jeg kigger. En solstråle der kløver ind igennem midten af rummet. Den lille plet på gulvet, den er der en anden der kigger på imens at stolpen bliver omringet af en nysgerrig krop og en fjerde der bevæger sig på tværs og langs rummet og murstenene råber ind i mine ører og solstrålen lokker (Stern, 2008) og en anden går med hastig langsomlighed forbi og jeg kan ikke fornemme noget andet end at der også er underlighed tilstede, afventende bevægelser og tøvende skridt formet af uvanthed og spørgsmål. Spørgsmål der på trods af deres tavse karakter alligevel runger på tværs af lokalet og de kan nok godt opsummeres i: *hvorfor i al verden skal vi gå rundt og sanse rummet? Hvad skal det bruges til? Hvad vil de bruge det til?*

Men vi forsætter. Det tøvende overtages af mere usikre undersøgelser der famler, men også vasker forsigtighedsfarverne, blander dem - så vi indgår, indtager og involver os mere med rummet. Og med hinanden. For nu, nu giver vi hånd mens en stemme siger at vi skal mærke temperaturen på den anden hånd. Vi nærmer os, dig og mig og der, der kommer du og vi kigger på hinanden og ankommer lidt mere og vi ser hinanden fra en ny vinkel. Mindre officiel og mere nærværende og

din hånd er både varm, blød og lidt fugtig. Og dig, du har ringe på fingrene og øjnene glimter og lag af det formelle og positionelle, bliver ikke bare pillet af i teknikkens modulering af rummets relationalitet. For vi påklæder os selv nye lag af verden gennem hver sansnings destabiliserende effekt og dets potentielle effektfulde destabilisering (Latour, 2004a). Mikroskopiske ændringer, ja, men med modulerende relationelle virkninger. For en dynamisk relation griber fat om os og forstærker en simpel teknik; den simple instruktion og teknik griber fat om os og intensiver de relationelle dynamikker. Blot relationalitet i bevægelser der bevæger.

Et håndtryk, et skridt fremad mod dig, et blink med øjet, en vis rettethed. Gennemstrømmende strejf af entertainment. Et tæt rum af søgende bevægelser og transduktive komponenter der stadigvæk er virkende ind i relationaliteten. Stadigvæk er aktive differentielle elementer der konditioner, lige her; et mellemrum af elektrificeret spænding (Massumi, 2011:20f). Et mærkbart mellemrum for begivenhedens tilblivelse og nu entrainment som en modus omkring nynnende impulser og sansbare antydninger.

Mere officielt som mindre officielt rækker du hånden frem, nærværende.

Er dine øjne

Og nærværende er stemmen der overtager og i en instruktiv guidende tone siger: ”*at det nu er tid til at vi skal sanse ind i os selv; tilbage i tid. Vi skal på en tur tilbage til barndommens land - og det skal være behageligt. Så find en madras og brug tid på at lægge puder, der hvor i trænger til støtte*.” Jeg finder en madras og jeg lægger mig ned, mens Louises stemme trækker mig længere og længere ned i afslapning gennem en kropsgennemgang. En kropsscanning og vejtrækningsøvelse. En teknik der kropsdel for kropsdel, storetå som venstrearm, mave som ryg, fra storetå til hofte, fordeler afslappethed, skaber afslappethed; gennem en stemme der sender rolige vejrtrækninger. En stemme akkompagneret af en næsten for smuk baggrundsmusik af cyklisk og harmonisk guitarspil. En guitar der inviter mig ind i stemmen. En guitar og en stemme der falder ind i rytmen fra guitaren. Lige der, på madrassen. Det er svært ikke at blive fanget. Ikke tilfangetaget, men indfanget. luret af den stemningsmæssige toning rummet emmer af.

Omkring mig ligger de andre. På yogamadrasser drysset ud over gulvet i en aflang cirkelform. Rummet er højt og hvidt og få efterladte spor af kontorlandskab står frem i rummet som en krakeleret boble af mening. Loftvinduerne lader strejf af sollyset trænge ind og de små buede staldvinduer der fordeler sig langs gulvet, de inviter ikke blikket alt for meget ud. Så jeg følger guidningen med en tiltro på, at den vil mig det godt. Guidningen skaber den tiltro og mit åndedræt sænkes og jeg forsvinder ind i en afslappet søvntilstand der vandrer gennem barndomserindringer. Der søger erindringer om børneliv og børnehave erfaringer. En søvntilstand der rumsterer med dagens øvrige begivenheder. En søvntilstand der skubber dagens øvrige begivenheder væk, bare lidt. For der bliver lagt til.

Og til læseren, du kan måske med fordel læse denne lille passage højt for dig selv.

”Og nu er det tid til at gå ind i barndomsland med åbent sind. I er klar til at møde alt hvad der kommer. Det er en dejlig sommermorgen og du går i en fin grøn bøgeskov. Der dufter rigtig dejligt både af blade og fugt. Det er stadigvæk køligt. Solen skinner fra en blå himmel. Der er helt stille i skoven. Der er kun dig. Der er mange fugle der kvidrer og dyr der rasler. Du nyder stilheden.”

Guitaren spiller og stemmen forsætter *”Og imens du går i skoven tænker du på din barndom. Du ser dig selv i forskellige aldre, det kan være du husker forskellige episoder, forskellige billeder.*

Du mærker stemningen, du sanser oplevelser og du bevæger dig stille og roligt frem til.

Du går dybere ind i skoven indtil du når en lysning. I lysningen står der en gammel kiste. Låget er åbent. Du går selvfølgelig hen og kigger og da du ser i den, så er det en rigtig skattekiste med barndomskatte. Fyldt med legetøj. Der er nips, forskellige ting. Du mærker på tingene.

Brug lidt tid.

På at se på tingene.

Nu vælger du en ting der betyder meget for dig. Du tager den op, dufter til den, rører ved den. Måske smager du også på den. Du mærker stemningen, stemningerne. Måske tænker du på et sted. Måske tænker du på nogle mennesker der var der, nogle voksne. Nogle der var der.

Nu tager du tingen med, du vil have den med tilbage. Du bevæger dig af stien ud af skoven, du henter følelsen med tilbage, du henter stemningen med tilbage. Måske er der et sted du henter med tilbage. Du går af stien tilbage og lige om lidt.

Er du der hvor du startede.

Nu skal du sætte opmærksomhed til din krop, hele kroppen og vær opmærksom. Mærk dit åndedræt, mærk lyden fra dig selv, dit eget åndedræt, læg mærke til rummet lyde og naborummets lyde. Lydene udenfor. Hold øjnene lukkede og prøv at blive lidt i stemningen." (*Lydoptagelse 7 juni, Alletiders Børnehave, WIM konferencen, 2016)*

En stemme kalder os tilbage. Jeg gnider mine øjne og er her stadigvæk, sammen med de andre. Vi kigger rundt. Ser på hinanden med små kast med øjet. De, der før var fremmede som bekendte som kommunale kollegaer, er nu de andre, der er med her. Et os, føles det som. Lige her.

> *ja, således vil afhandlingen, i enhver situation, i enhver ny begivenhed, søge at skabe viden omkring offentlig værdiskabelse gennem begreberne entertainment og entrainment og de relationelle spændinger der kan blive til mellem og omkring de forskellige opmærksomheder, som de fabriker*

For som jeg har søgt at vise i den ovenstående animation, så er det nok værd at holde øje med den affektive dimension af begivenheder, at være sammen med livligheden i det aktuelle. Hvilket et eksperimenterende modus omkring entertainment kan hjælpe med til, da det kan rette opmærksomhed på de emergerende organiseringer og dermed ikke reducere relationelle informeringer ind i det sædvanlige og typiske. For selv genkendelige teknikker, slidte indgangsveje og hvad der for nogle, nok vil være tå krummende instruktioner, de flyder over, her. Og nok også der. Der er teknikker også blot teknikker der tones og drejes af og som stilistiske variationer i det aktuelle. Så at placere sig inde i begivenheden, inde i dens uforudsigelige udfoldelse, inde i de elektrificerede relationelle mellemrum hvor spændingerne lurer, det gør, at det nye kan emergere som de berørende informeringer der konditioner, at organiseringer ud over at være genkendelige, også er spændende og spændingsfyldte. At de kan blive det. At organiseringer ikke kun er potentielle men også potentialiserende; når vi altså læner os ind i situationens stemninger og dets modulerende berøringer.

Idet de affekter os. Er der en større chance for potentialiseringer får liv – skaber livlighed.

Og efter denne drømmende skovtur omkring barndommens duftende spor, lad os nu komme tilbage. Lad os ligge lidt mere til. Endnu engang.

For grunden til, at Hernes (2014) perspektiver på organisation er relevant i forhold til afhandlingens undersøgelse og eksperimentering med nye organiserende fællesskaber og offentlig værdiskabelse. Og at de er relevant på trods af den særlige position, som spatiale organiseringer (meningsstrukturer og organisatoriske rammer) umiddelbart indtager i denne temporale begivenheds teoretisering. Det skyldes, at der gennem et processuelt organisationsperspektiv bliver åbnet op for, at vi kan udforske og eksperimentere med fællesskaber og offentlig værdiskabelse som temporale begivenheder, som generiske tilblivelsesprocesser der netop overskrider forståelser af den formelle "fastlåste" offentlige organisation. For med dette ontologiske perspektiv på organiseringer, der er fællesskaber og værdier ikke statiske entiteter, men derimod organiserende processer der processerer i kontinuerlige tilblivelses processer.

Men for og før at vi kan arbejde med de mikroskopiske differencer og differentieringer, med den umiddelbare operationelle livlighed og det, at gentagelsernes serielle variationer også skaber en margin for foranderlighed (Massumi, 2011:49f). Så kræver det altså nok, at der også bliver lagt en lille smule til Hernes' forslag, således at begivenheders hændelsesmæssige udfoldelser, deres singulære egenskaber og kvaliteter, at de bliver set som udøvende relationelle processeringer. Dermed får såvel meningsstruktur som organisatoriske rammer mulighed for, netop kun at få tildelt den position og "*ting-lignende"* rolle som de får og har i de aktuelle begivenheder og deres relationelle informeringer.

For det, at det kan være svært at registrere, at det typiske, det sædvanlige, det potentielle i det formelle, at det er nyt. Det er ikke det samme som, at situationen omkring tilblivelsen af det stabile ikke er ny - at der er erfaringer der (kan) intensiveres. Og, at det er det, intensiveringerne, der gør, at det stabile i sin tilblivelse kan vedblive med at være stabil, grundet energi transduktioner der tilfører potentialitet ind i det stabile (Simondon, 2009).

Efter disse mere uddybende bevægelser omkring en forståelse af temporale begivenheder som generiske organiseringer der organiser, lad os nu bevæge os videre. For selv om jeg som sagt ikke har tænkt mig at lave en større optegning over positioner, aktuelle emner og tendenser i feltet omkring den processuelle organisationsteori (ud over den indledende præsentation der kom i afhandlingens start: -Affektiv og processuel teori: En kontrasterende bevægelse – temporale begivenheders rumliggørelse). Og altså kun fremhæver og laver nedslag i to konceptuelle forskydelser, der kan tage os videre fra en simpel og formel organisations forståelse. Så vil jeg dog alligevel pege på et inspirerende og nyere forslag fra Hussenot & Missonier (2015), da de åbner den teoretiske problemstilling og udfordring omkring begivenheders tilblivelse (som ny eller alligevel ikke helt ny) op fra en frisk og dog også genkendelig vinkling. For pragmatisk så foreslår de blot, at såvel stabilitet som det nye skal ses som en del af organisatorisk tilblivelse.

Med deres forslag der søger de dermed at udfordre og overskride, hvad de placer som en central skillelinje og underbelyst problemstilling i organisationslitteraturen. En skillelinje der former sig

omkring, hvorvidt det er stabilitet eller det nye, der definerer organisationer og organisatoriske praksisser. For afhængig af hvorledes man placer sig i relation til denne skillelinje, så informeres der to vidt forskellige indgangsveje til forståelser af regler, rutiner og praktiser i organisationer, samt hvorledes der bliver producer nye regler, rutiner og praktiser omkring disse og deres performativitet.

Hussenot & Missonier beskriver skillelinjen således:

"*These two sides have defined opposing views of organization that privilege either stability of organization or novelty. The choice of approach influences the understanding of how actors maintain rules, routines, or practices (etc.) and how they produce new ones at the same time as performing their activities. Whatever the approach, there is a lack of explanation of the underlying dynamics of both stability and novelty in organizational becoming.*" (Hussenot & Missonier, 2015:1f).

Det centrale i deres forslag er derfor, at for og før at vi kan overskrive denne skillelinje, så bør vi forlade en opdeling hvor vi enten tager udgangspunkt i det nye eller det stabile. Og i stedet altså blot ser det nye og det stabile som to aspekter af organisatorisk tilblivelse, ud fra, at det dermed åbner op for, at vi kan udforske de underliggende dynamikker omkring disse. Således ender vi altså ud med, hvad der nok kan synes som en paradoksale tilstand og forståelse, nemlig det, at såvel stabilitet som det nye er i tilblivelse. Dermed bør Hussenot & Missoniers forslag ses som en pragmatisk placering imellem et svagt og stærkt proces blik.

Ud over at forslaget er særdeles relevant i forhold til, at det forsøger at overskride en central skillelinje i organisationsteorien. Og dermed også kan hjælpe med til, at de processuelle perspektiver i højere grad kan inkorporeres og ses som relevante og genkendelige i forhold i PVC. Så er det i denne sammenhæng også et interessant forslag, da afhandlingens afsæt i affektiv teori, netop kan ses som en udforskning af nogle af de "underliggende" relationelle dynamikker der jo gør, at der nogle dage, på nogle tidspunkter, i nogle organiseringer, i nogle situationer, synes at mangle (livlige) bevægelse i hverdagens begivenheder. Mens der nogle dage, på nogle tidspunkter, i nogle organiseringer, i nogle situationer, er nye intense bevægelser.

Hvis altså, at relationaliteten imellem de relationelle informeringer virker som et katalytisk part-subjekt.

Så derfor, så kan afhandlingens affektive eksperimenter i og omkring offentlige organisationer, også ses som udforskninger der empirisk søger at eksperimentere med affektive begivenheder og deres potentialiseringer af organiseringer. Om det at fabrikere organiseringer der (i højere grad) kan inkorporere det nyes relationelle informeringer som et livgivende aspekt (omkring organisationer) der (kan) intensiver tilblivelses muligheder.

For at forfølge problemstillingen og de ovenstående spørgsmål og udfordringer. Så vil jeg henover det næste afsnit søge at åbne mere op for, hvorledes man kan tænke og arbejde med tid og rum (og materialiteter) gennem en forskydelse fra rum (space), til begivenheders rumliggørelser (spacing). Altså en sammensmeltning hvor tid og rum ikke er adskilt, men hvor de bliver til i kraft

af affektende begivenheder. For ved at arbejde omkring en konceptualisering af begivenheders rumligørelser, der bliver der skabt mulighed for, at jeg forsat kan udforske og eksperimentere med de vedvarende tilblivelser af egenskaber ved materialiteter, med de relationelle aspekter af de spatio-temporale informeringer, deres differencerende tilbud. Og altså dermed søge at undgå, at jeg registrerer det singulæres tilblivelse og udfoldelse som blot en partikulær gentagelse. Selv når det fremstår mindre spændende, mindre spændingsfyldt, der er det værd at reducere kausale informeringer og i stedet deltage med rummets livlighed.

Livligheder.

Med andre ord, så vil jeg forsætte med denne søgende bevægelse, hvor jeg forsøger at forøge afhandlingens teoretiske sensitivitet for de kvalitative dimensioner omkring emergerende fællesskaber og offentlig værdiskabelse.

Så bare rolig, vi er stadigvæk på sporet, selv om bevægelserne bliver til skridt for skridt.

Æstetiske begivenheder og deres rumliggørelser

Til at kunne komme videre i forhold til at forstå og udforske de ”underliggende” dynamikker og generiske processer omkring organiserende begivenheder. Så vil jeg nu hente inspiration fra en tilstødende del af den processuelle organisationsteori, i skikkelse af Timon Beyes og Chris Steyaert (2012 og deres forslag omkring organisatoriske begivenheders rumliggørelser (event spacing).

For gennem Beyers og Steyart og deres teoretiske vinkling af rum, der fastholder et fokus på de multiple processer omkring det spatiales produktion, fremfor et spatialt produkt. Ja, så bliver det, gennem hvad de ser som et performativt slowmotionperspektiv, nemlig muligt at tune sig ind på, at hvad vi nok typisk forstår som det stabile og sædvanlige, at det snarere bør ses som værende multiple rytmer, tempoer og affekter der flyder ud over det, som almindeligvis fremstår som stabile organiseringer.

I relation til problemstillingen, så betyder denne opmærksomhed på det spatiales produktioner, at de kan være med til at åbne op for, at vi kan skærpe sensitiviteten for og omkring de multiple (kvalitative) processer og organiseringer der muliggør og skaber offentlig værdi. Og dermed, måske også få et blik for flere, andre og andet, end de formelle organiseringer – altså, at vi bedre kan tune os ind på offentlig værdiskabelse, i det, at det uforudsigeligt bliver til i generiske situationer. At vi bedre kan tune os ind på de multiple relationelle spændinger, der udspiller sig i og omkring de offentlige organisationer og deres kompleksiteter

Således kommer denne teoretiske vinkling altså også til at agere som en overgangsbevægelse. Som en teoretisk understregning der er med til at vise relevansen og vigtigheden af en affektiv sensitivitet i begivenheder. For det at tune sig ind på disse multiple processer og dynamikker, det gør også, at vi kan komme tættere på at registrere samt arbejde med begivenheder som affektive hændelser, med den affektive dimension af begivenheder.

Og det første og måske vigtigste taktiske forslag som Beyers og Steyart forslår (omkring strategier, omkring begivenheder) er:

”*1. Tænk på rum som et verbum, ikke som et substantiv.*”(2012:56, Min oversættelse).

Og som jeg kom ind på i indledningen til dette organisationsafsnit, så er denne entreren med deres forslag bygget op omkring, at hvis vi vil tættere på at forstå de generiske dynamikker omkring temporale begivenheder. Ja, så kan slowmotion i såvel skrivning, teoretiseringer og analyser samt aktualiseringer, være værd at undersøge, da det muliggør at vi kan udforske og eksperimentere med de multiple detaljer, rytmer og intensiteter omkring organiserende begivenheder. Eller som Beyes og Steyaert selv formulerer det, idet de placer slowmotion som en usædvanlig og forstyrrende forskningspraksis:

”*In reflecting upon the various conditions and possibilities of spacing organization, we might return to the idea of slow motion that features in Viola's aesthetics and consider it as a leitmotif of what a performative approach to organizational space implies. The idea of slow motion indicates that spacing organization entails a rupture of the usual ways of researching organizational space. It stands for a turnaround of the rhythms, intensities and details through which we perform organizational analysis. At the same time, slow motion is itself a performative practice which makes us aware that such a turnaround depends on the practical inventiveness of experimenting which we infuse in methodologies of research and intervention, and practices of writing. ”*(2012:56).

Et konceptuel forslag omkring en anden bølge af spatio-organisatorisk analyse

Afsættet og det overordnede omdrejningspunkt for Beyers og Steyart er et håb om, at de med deres forslag kan være med til at muliggøre en konceptuel åbning og drejning af forskningen i organisatoriske rum, hen til organisatoriske begivenheders rumligørelser (”*event spacing*”) (2012:47). Således søger de at muliggøre, hvad de placer som en ”anden bølge” af spatio-organisatorisk analyse, på baggrund af en performativ forståelse af rum (2012:57). Altså en forståelse hvor rum ikke er et stabilt objekt og position, men derimod en rumliggørelse og bevægelse gennem temporale begivenheder og deres generative foldninger og overskud, der producer rum: ”*Spacing is thus not understood in the sense of disassociation, of forcing distanciated positions onto space, but of generative and overflowing movements that produce space (Doel, 1999).*” (2012:51).

Således er deres teoretisering, der skal ses som en del af det tidligere placerede overordnede skifte i organisationsteorien - fra organisation til organiseringer, baseret på en problematisering af en stor del af den eksisterende forskning i rum. En forskning der, som de siger, kraftigt trækker på Henri Lefebvres (1901-1991) udvikling af rum begrebet (Lefevbre, 1991), men som desværre derigennem kommer til at prioritere et fokus på de spatiale produkter, frem for de daglige performative processer hvor begivenheder skaber rumliggørelser: ”*However, we detect in these appropriations of Lefebvre's spatial thought a tendency to reify space, to turn spatial becoming into representations of the beings of organizational spaces, to prioritize the spatial products over the processes of their productions.*”. (Beyes & Steyaert, 2012:49).

At jeg lige præcist vælger at trække deres forslag så tydeligt op, frem for nogle af de andre bidrag omkring det konceptuelle skifte fra organisation til organiseringer. Er altså fordi, at denne forståelse af begivenheders rumliggørelser kan være med til at tydeliggøre det processuelle i det spatiale. Altså at rumliggørelse begrebet kan være med til at understrege og undersøge det nye i begivenheder, som netop nyt, gennem det, at spatiale organiseringer også bliver set som værende i kontinuerlig tilblivelse i relation til temporale begivenheder og deres performative virke.

Men ud over, at denne forståelse af begivenheders rumliggørelse kan bruges til at åbne den teoretiske problemstillingen omkring *det alligevel ikke helt nye* mere op. Så tilbyder den også, at der kan sættes nogle (yderligere) pejlemærker omkring, hvorledes man kan komme til at forske i begivenheder og deres rumliggørelser. Således har Beyers og Steyart forslag ikke kun analytiske, men også metodologiske implikationer, da deres teoretisering også indbefatter en omfavnelse af de performative rumliggørelser, som bliver til i og igennem selve forskningsprocessen.

Og denne omfavnelse af forskerens egne fabrikationer, den sætter nogle særlige og nok også atypiske forståelser af videnskabelige metoder i spil, da de er centrerede omkring poetiske og æstetiske praksisser, generative metoder. Metoder der opfinder og eksperimenter med nye måder at udøve og skrive omkring forskningsprocesser (og som vi jo har set, så er sådanne praksisser allerede sivet og piblet ud i de øvrige afsnit og det vil nok kun forsætte med forøget styrke). Forskningsprocesser som Cadman (2009) foreslår, at vi kan forstå som en praktisk poetik (Beyes & Steyaert, 2012:53; Cadman, 2009:460). En involveret poetik der kan være med til at orientere forskeren henimod de kropsliggjorte affekter og sammenstød/møder, der foregår *her-og-nu*, og som er sammensat af mangfoldige (im)materialiteter:

"It emphasizes the multiple registers of sensation and intensity often lost in the representational tech-niques of the social sciences. It sharpens our awareness of provisional spatio-temporal constellations that are in process, alive and unstable (that are in rehearsal, so to speak). It provokes openness towards everyday creativity, experimentation and the potentials of transformative spacings. We thus propose to view organizational space as performed through the simultaneous and excessive coming- together of multiple trajectories along (and exceeding) the full range of the senses." (Beyes & Steyaert, 2012:53)

For at anskueliggøre denne forskningsmæssige forskydelse hen til et engageret og altså en dybt involveret forskningspraksis, så vil jeg om lidt inddrage deres eksempel på det, de ser som en slowmotion analyse. Det vil dog være med indlagte toninger hvori jeg også skruer op for det tidligere begivenhedseksempel omkring et blink.

For her, der vil der nok også blive blinket på mere end en måde. Flere steder.

Så jeg håber at eksemplet på en fin og berørende måde, også kan være med til at anskueliggøre relationelle dynamikker i og omkring blinket og dermed altså skærpe vores forståelse af begivenheder og deres generiske virke. Så hvor blinket indtil nu har været et eksempel på en temporal begivenhed i en forholdsvis simpel og (isoleret) situation, der tilbyder det næste eksempel, at vi kan komme tættere på at forstå og fabrikere nogle af de dynamikker som Hernes (2014) placerede som social-materielle konfigurationer i tid og rum. For hvad sker der, når vi

inddrager mere og andet og flere af de omkringliggende begivenheder, som er med til at virke som formative informeringer ind i den kreative selv-skabelse af blinket?

Således tilbyder eksemplet, at vi kan udforske de dimensioner af begivenheder, der omhandler de trans-personelle kapaciteter, intensiteter og kræfter i organisatorisk liv, da begivenheder netop går på tværs af kroppe. Så gennem en sensorisk opmærksomhed på begivenheder og deres affektive atmosfære, så får vi altså her mulighed for at udforske de multiple materielle centre og deres energier (Thrift 2007:17, Her I: Beyes & Steyaert, 2012:52), hvorfra at sansbare erfaringer emergerer.

Og hvorfra, at vi kan arbejde med at fabrikere og revaluere begivenhedernes singulære berøringer - blinkets singulære karakter.

Så i det, at jeg altså lægger Beyers og Steyart forslag til Hernes' begivenhedsforståelse, så begynder vi også at åbne op for de situationelle kræfter, der er med til at konstituere blinket som begivenhed igennem begivenhedernes relationalitet. Det betyder dog også, at eksemplet bliver mere kompliceret, da der bliver skruet op for det komplekse, idet kompleksiteten i begivenheder får mere rum til at udspille sig i, der er der nok også en højere grad af relationalitet i spil i rumliggørelser.

Et æstetisk eksempel omkring generative begivenheds dynamikker

Beyers og Steyart illustrative og performative eksempel er fabrikeret ud af deres møde med kunstvideoen The Raft af den amerikanske videokunster Bill Viola. Jeg har her fulgt ånden i deres fremskrivning af eksemplet, men har også lagt (en del) flere detaljer og rytmer til (rigtig mange, faktisk), for herigennem at kunne skrive dynamikker og affekter fra kunstvideoens relationelle performativitet mere kraftigt frem, end hvad jeg synes at Beyers og Steyart oprindelige eksempel omkring videoen gjorde. Dermed så opsøger jeg altså muligheden for, at tekstens hændelsesmæssige karakter kan skabe en forstærket informering der forøger vores forståelse og sensitivitet for de generiske kræfter.

I dagligdagens organiserende tumult - også der, hvor den er iscenesæt.

Jeg har altså valgt at være tro mod deres fabrikation af eksemplet, selv om andre slags eksempler og analyser også let kan skabes ud fra værket (også af den mere konventionelle og kritiske slags), afhængig af perspektivet man ønsker at fabrikere. At tilbyde[xix]. Men for at holde fast i, at det er de generiske kræfter som afhandlingen udforsker og eksperimenter med, så holder jeg fast i denne vinkling.

Så hermed, der bliver det altså til et lille eksperiment (og et lille mellemrum omkring kunstens rumligørelser der skyder sig ind i afhandlingens empirisk baserede eksempler), der søger at bruge en æstetiske og performative skrivning, til eksemplarisk at illustrere en vigtig forskningsmæssig forskydelse.

En forskydelse som Beyes & Steyaert gennem Derek McCormack (2008) placer som en skelnen mellem en forskningsgrammatik omkring ”*Thinking about space*” og ”*Thinking-space*” (D.

McCormack, 2008). For hvor ”*Thinking about space*” er orienteret omkring repræsentationer, hvor forskningen ses som en distanceret aktivitet, så er ”*Thinking-space*” rettet mod at blive affektet og moduleret af møder, med og inden for, karakteristiske thinking-spaces. McCormack ser således thinking-spaces som både en processuel bevægelse af tanken og som et privilegeret sted, hvor denne bevægelse forstærkes og moduleres af nye konfigurationer af ideer, ting og kroppe (Beyes & Steyaert, 2012:54; D. McCormack, 2008:2).

Så lad os nu begive os ind i eksemplet og lad os se, om det, som et thinking-space kan forstærke og modulere vores tanker og forståelse af temporale begivenheder, når vi begiver os ind i det:

Og dermed ind i det, der kan forestille et busstoppested. Et busstoppested

Men uden markeringer og tegn. Blot et sted. En situation

Giv dig selv tid og rum til at forestille dig udfoldninger af en situation. En situation omkring hvad der kan forestille et busstoppested

indfoldninger

Et sted

Hvor der løbende kommer flere mennesker - til

Omkring dig

Du står der

En situation hvor en større gruppe af mennesker står samlet. Og venter

Samlet. Og dog spredt

Kigger sig omkring. Eller ned. Og hen

Ud i luften – med langsomme bevægelser

Og omkring dem

For i en slowmotion bevægelse, der udstrækker hvad der kun svarer til en 75 sekunder, og som får sekunderne til at vare til lidt over ti minutter, så følger vi deres venten

Begivenhedens tilblivelse

begivenhedernes

Så ser vi deres blink

Deres afventen. De små bevægelser og skiftende træk i deres ansigter

Flere mennesker støder til - i slowmotionens langsommelige tempo

Fortættede tykke opslugende passerende detaljer – dér

Lige dér

”(…) *for enhver bevægelse med hver krop, er her en detalje*” (Beyes & Steyaert, 2012:46, Min oversættelse).

Milliarder af detaljer – der lurer

Der fanger - indfanger

Der er forskellige aldre, køn, etniciteter og socialgrupper. En lytter til sine høretelefoner og en anden læser i en tyk bog. Nogle har hatte og andre har forskellig farvet sixpence på. Og kvinden, der er i spadseredragt, hun har et finere tørklæde viklet om halsen. De venter. Det er en større gruppe og den vokser. Flere ankommer

En gruppe, en løs formation - begivenheder der informer

Og nu, der bevæger en lav kvinde sig ind igennem gruppen og hun forsvinder kortvarigt, men længere fremme, hvor hun er kommet ind igennem, den skiftende formation; der, lige der, der skifter hendes ansigt pludseligt - det lyser op i et kæmpe smil, i det, at hun møder en hun kender

En der ligeledes bliver grebet af et smil, glæde

Glæde

Imens, så står de andre og venter - og gør andre ting

Og det er en vrimmel af mikroskopiske bevægelser, der skaber en særlig opmærksomhed – for vi venter, og nok ikke kun på bussen:

”*Noget så almindeligt som det at vente, bliver her unaturligt og i denne langsommelighed emergerer en rå intensitet der åbner op for detaljer og nuancer omkring materialer, kroppe og sensationer. Det er alt sammen meget ordinært, men alligevel så føles det som stilheden før en storm.* ” (Beyes & Steyaert, 2012:46, Min oversættelse).

Informeringer

Og stormen, ja, den kommer

I form af vand

For ind fra siderne, lige pludseligt, pludseligt, der vælter det nu med så store og kraftige kaskader af vand, at det gør, at de ventende én efter én kæmper med at holde balancen

Her-og-nu

De tilter

Vandets bølger vælter ind

De forsøger at stå imod og nogle glider og andre søger at hjælpe

Og en læner sig ind i kaskaderne i et forsøg på at stå imod - det er voldsomt, kraftfuldt (og faktisk ikke så rart og befordrende), -men hænder og kroppe støtter op, hjælper

pludseligt

Kaskaderne af vand slutter

Blot dråber falder

Fortumlede og rystede rejser de sig op – og forlader scenen, situationen, begivenheden:

”*In no time the whole group would have landed on the wet pavement, but in slow motion, the intensity of a million facial changes are shown: surprise, fright, anxiety, blushing, shock, disbelief, tears. Bodies are out of balance and through uncertain swings try to find a little steadiness, grasping at each other and taking each other down. With the water comes a whole palette of emotions, move- ments and intensities, a range of microscopic transformations, a cartography of affects. Rain, tears, storms, splashes, droplets; life waters, life flows, life waves, as Nietzsche already wrote. Viola shows us the everyday richness of affect and embodiment but through slow motion and close-up restores them to a molecular level, to an almost original step-by-step nature so that we can see them at work. Affect is here the capacity of interaction that is akin to a natural force of emergence. The force of a moment is the billions of happy and unhappy encounters that produce the multiple space of a waiting spot. Space becomes spacing, cracking open usual horizons of space and time into a chronicle of passion and pain, a story of bodies and faces, water and sounds. Then people crawl up, one by one, and leave again, looking shattered, shocked and shaken. After the deluge ... .*” (2012:46f).

Jeg vil for nu, blot lade eksemplet rumstere og vibrere som en summende og intens begivenhed.

Lidt længere

Er det der nok

Som en kraftfuld begivenhed – og så kraftfuld, at det nok er svært ikke at bruge syndfloden og de udstrakte og støttende hænder og kroppe, som en metafor for forandringer i organisationer. Som et tilbud om det. At der er relationelle tømrerflåder, at det relationelle kan agere som redningsflåder. For på mere end en måde, så kan de koble sig til som en organiserende kraft. Men på mere end en måde, så er det dog også begrænset, hvad værket kan sige om de empiriske situationer som offentlige organiseringer og PVC stå i.

Derfor så mener jeg, at eksemplets afsæt i kunsten gør, at eksemplet nok bedst er egnet til at vise hen til de milliarder af detaljer, der folder sig ud i og omkring organiserende begivenheder. At slowmotionens rytme kan vise hen til relationaliteter omkring blinket, blinkene, de formative relationer der informer ind i dem: ”(…) *enhver bevægelse med hver krop, er her en detalje*” (2012:46, min oversættelse).

For selv om jeg her i eksemplet forsøger at forøge kompleksiteten, selv om det som et thinking-space sætter tanker i gang, selv om det konkretiserer og aktualiserer en praktisk poetisk, selv om det eksperimenter med nye kortoptegnninger af organiseringer, selv om det kalder og åbner op for en forøget sensitivitet for de kropsliggjorte affekter og de mangfoldige (im)materialiteter, og også gør det på eksemplarisk vis.

Ja, så er det stadigvæk en forholdsvis isoleret og begrænset situation omkring kunstens virke, omkring dens sensationer. Således tager de os nok tæt på en begivenhed, men det er streng taget ikke en empirisk situation (om end, at det også er det, og stadigvæk er det), der viser ind i offentlig værdiskabelse. Ind i de (trans)situerede begivenheder, hvor kvalitative multipliciteter spiller sig ud i deres relationelle materielle spektrum. Der, hvor kræfter og mangfoldige (im)materialiteter spiller sig lige så tydeligt og klart ud, selv når det ikke er en (synd)flod der flyder over, men blot hverdagens modulative begivenheder, - idet de er induktive, i det, at de katalyseres, i det, at der eksperimenteres med forskningsteknikker, med affektive tilblivelsesprocesser. Og deres muliggørelse af offentlig værdiskabelse, nye organiserende fællesskaber.

Kort sagt, det er altså nok meget godt at være opmærksom på, at det ikke kun er syndfloder og kaskader der gør, at begivenheder flyder over, da der i forvejen er rigelig og rigelige kræfter i det aktuelle, til at katalyserende part-subjekter kan intensivere erfaringer. Og der hvor de gør det, der skvulper det måske også lidt, men på en mere lystbetonet og legende vis, der moduler det.

En performativ spatial kartografi - Intensiteter, kapaciteter og kræfter

Efter dette forsøg på at lave en lidt mere levende, en lidt mere livlig og spændende introduktion til endnu en del af det teoretiske afsæt. Lad os så bevæge os lidt tættere på nogle af hovedpointerne og hvorledes, at de kan bidrage til de foreløbige afsæt og entre i Hernes’ processuelle organisations forståelser. For et af Beyes og Steyaert centrale kritikpunkter af forståelsen af det spatiale er, at brugen af Lefebvres ”spatiale triade”, der består af det udtænkte, opfattede og levede rum (2012:49). At det har medført en dikotomisk distinktion mellem et abstrakt og konkret rum, gennem en adskillelse af triadens elementer. For i forsøgene på at spore tre forskellige modaliteter af spatial produktion, bliver der sonderet mellem organisatoriske rum som *planlagte, rutinemæssigt praktiseret og kropsliggjorte* (2012:49), på trods af, at Lefebvre understregede, at de tre modaliteter affekter hinanden simultant og at rum, derfor ikke skal ses som et system:

“*Even then, however, departing from a pre-constructed typology of spaces might miss the point, ‘for the knowledge sought here [does] not construct models, typologies or prototypes of spaces; rather it offers an exposition of the production of space’ (Lefebvre, 1991: 404; emphasis in original). We think it should make us pause that The Production of Space ends with the claim that*

'we are concerned with nothing that even remotely resembles a system' (Lefebvre, 1991: 423)." (Beyes & Steyaert, 2012:49).

Det er dog ikke kun en adskillelse af de forskellige modaliteter, der kan ses som en teoretisk problematik, men også de forståelser og brug af metoder som bliver til omkring adskillelsen. For udover, at Beyes og Steyaert mener, at det er en al for ortodoks og snæver oversættelse af et forfatterskab, som indbyder til multiple tolkninger gennem den kreative skrivning og eksperimentale ånd der går igennem det. Så risiker denne "objektliggørelse" af rum ind i et konceptuelt koordinatsystem at medføre, at forskeren bliver de-koblet fra de processer der bliver studeret. Samt at denne jagt efter spatial orden fikser og immobiliser de processuelle performancer i det spatiale (De Cock & Sharp, 2007, Her I: Beyes & Steyaert, 2012:49). Processuelle performancer der altså bedst kan forstås som hverdagens rodede rytmer, hvor intet er immobilt og hvor "tingene ikke går op" ("(…) *things do not add up (...)*") (Beyes & Steyaert, 2012:50).

Så i stedet for denne tredeling, så skal forskeren i stedet udforske og eksperimentere, med sin samlede sansemæssige "registrering" og oplevelse af det omkringliggende rum og dets poly-rytme, for herigennem at performe rummet i en differencerne gentagelse:

"'*[t]he ear, the eyes and the gaze and the hands are in no way passive instruments that merely register and record', writes Lefebvre (2004: 83) in 'more-*than*-representational' mode; he/she 'changes that which he observes: he[/she] sets it in motion, he[/she] 112ecognizes its power' (Lefebvre, 2004: 25).*" (Beyes & Steyaert, 2012:50).

"*Rhythm here is not an object of analysis but a mode of exploration (Elden, 2004b) of how, for instance, organizational spaces are 'choreographed into being' (Simpson, 2008: 823)*." (Beyes & Steyaert, 2012:50).

Med denne kritiske vinkling af den eksisterende spatiale forskning som afsæt, bevæger Beyes og Steyaert sig med og gennem, men også forbi Lefebvre, imens at de fastholder hans eksperimentale ånd til at bevæge sig videre med. For med et afsæt i Derridas rumliggørelse (spacing) begreb, der markerer, at rum ikke kun er et interval der er konstitueret mellem "to ting", men også den operative forstyrrende bevægelse omkring, *hvad der er i overskud fra sig selv*:

"*(...) spacing, the operation, or in any event, the movement of setting aside (...) It marks what is set aside from itself, what interrupts every self-identity, every punctual assemblage of the self, every self-homogeneity, self-interiority. (p. 106 et seq., fn 42; emphasis in original)."* (Derrida 1981, her I: Beyes & Steyaert, 2012:51).

Ja, så foreslår Beyes og Steyaert, at forskningen i rum henter inspiration fra det hastigt voksende litteraturfelt omkring ikke-repræsentationel teori[xx], for således at kunne skabe en ny forståelse af rum(liggørelse) der omhandler de generative bevægelser "der flyder over".

Dette implicer dog også et skifte i det forskningsmæssige vokabularium, således at vi forlader det statiske, tingsliggørende og lukkende, for så i stedet at vægte det at arbejde med intensiteter, kapaciteter og kræfter: "*Such a reframing of space as spacing implies exchanging a vocabulary*

of stasis, representation, reification and closure with one of intensities, capacities and forces; rhythms, cycles, encounters, events, movements and flows; instincts, affects, atmosfæres and auras; relations, knots and assemblages (Foucault, 2007)."(Beyes & Steyaert, 2011:47).

Så lad os gøre det.

Lege – og lade legens kraft lege med os, idet vi leger.

Ja, således vil afhandlingen, i enhver situation, i enhver ny begivenhed, søge at skabe viden omkring offentlig værdiskabelse gennem affektive eksperimenter hvor legen griber om sig.

Affektiv teori: En kontrasterende bevægelse – legen som en energifyldt ikke-funktionel tilblivelseskraft

Så lad os endnu engang hoppe ind i Alletiders Børnehave og lad os se, hvorledes æstetiske teknikker og multiple (im)materialiteter er med til at få situationer til at flyde over, når de indgår i en legende modus.

Når de bliver til i et. For nogle gange, så er det måske blot det, den affektive genvej, som Ebbe & Berit siger i deres invitationen (se afhandlingens start), der skal aktiveres for og før, at vi kan muliggøre nye fællesskaber. Nye organiseringer der i en og samme differentierende bevægelse både skaber og muliggør offentlig værdiskabelse:

"I dag er der rigtigt mange om at definere billeder og forbilleder for, hvordan en god daginstitution i fremtiden skal se ud, - ofte set oppefra.

Vi søger en tredje vej – og spørger "findes der en affektiv genvej til udvikling af Alletiders Børnehave"? Vi prøver at finde den sammen med dig på konferencen. Her vil vi arbejde med at udvikle kvalitet og velfærd på baggrund af både sansede følelser og refleksion og via nye affektive tilgange." (Invitation til Alletiders Børnehave)

Empirisk glimt/analyse: Levende abstraktioner, del 7 - "Vælg de tre ting som du mener udtrykker noget særligt"

Men som et inducerende og katalytisk part-subjekt, så er det lige nu garnnøglet der er omdrejningspunktet for begivenhedens tilblivelse. Garnnøglet der inducer og organiser et spændingsfelt. Spændingsfelter. Det er garnnøglet som situationen vikles omkring i begivenheden. Men hvor at garnnøglet kun bliver mindre for hvert rul, hvert kast, så vokser begivenhedens intensitet gennem og med de lag der knyttes ind i tråden. En intensitet der gør, at begivenheden bliver til en modulativ begivenhed og at garnnøglet vokser for hver rult. Hvert kast.

For gennem garnnøglet spreder begivenhedens operative felt sig ud som afventende begivenhedsspirer. Spirer der kræver og kalder på nye nærende begivenheder, før de kan føde ind i nye processuelle tilblivelser. Og som et dynamisk relationelt felt, der gør det, at garnnøglet operativt set ikke har nogle ende, men kun begynder der hvor andre tager over. Andet tager over. Begivenheder som garnnøgler. Har garnnøglet en løs tråd der tager fat, i dig?

Vi løfter fletværket op fra gulvet og hvad der før var usynlige relationer, det er nu fabrikeret som et æstetisk udtryk og indtryk- og det føles tæt, rart, inkluderende. Vi sidder blot på gulvet og det røde garnnøgle ligger ved siden af os og venter på flere hænder der kan gribe og fortælle og udvide spindets berøringer. Her er det ikke et afgrænsende organisatorisk metalhegn, men et samskabt fletværk af begivenheder i begivenheden.

Og styringen, ledelsen, kontrollen af begivenheden, ja den ligger nok mest af alt hos teknikken. Teknikkerne, dé operative teknikker som initier begivenheden og hvis styring og opsætning af begivenhederne er baseret på, at vi alle leger med. Men ikke som en samfundsmæssig betinget forstillelse af det legende, det at vi kun leger legen, men som en ontogenerisk tilblivelsesproces der er baseret på en autentisk lyst til at deltage i legen. Uanset om denne autenticitet så er et effektivt performativt resultat af selv samme leg. For denne leg, den leg vi leger, lige her, lige nu, lige her-og-nu der er legen dens egen forudsætning. Her er legen en energifyldt ikke-funktionel tilblivelseskraft, hvilket den blev samtidig med, at legen funktionelt var rettet mod at løse en opgave omkring fremtidens børnehaver – Alletiders Børnehave.

Her er de to versioner af legen ikke modsætninger, men interagerende komponenter der nok tilhører forskellige dimensioner, forskellige interesser, men her i aktualiseringen, der glider de ind over hinanden. I begivenheden, såvel som i de kroppe der passer igennem begivenheden. Et glid hvor friktionen mellem de to modus af leg, idet de nærmer sig hinanden og sameksisterer i de aktiverede kroppe, vil forstærke eller dæmpe denne nye tilstand i legen (Massumi, 2014:33f).

For de to modus konstituer hinanden i en krydskontaminerende gensidighed der mere handler om spændinger, doser og mytiske blandingsforhold i en *inkluderet midte* (Massumi, 2014), end om logiske, dialektiske eller klare forskelssættende operationaliseringer. For i deres fællesleg, der kaster de sig ud i en *interpenetrerende* adfærd (Bergson 1998:118, her I: Massumi 2014:46, 109n53), hvor de ikke kun smitter sig selv og andre, men også kast for kast, tril for tril, skaber det legende. Et legende modus der er skabt af sammenblandinger af samfundsmæssige, kulturelle og politiske strømninger der funktionelt søger at aktivere det legende (N. Å. Andersen, 2013). Og så livet i denne begivenhed der leger så meget, at det eneste der står frem, det der står tydeligst mærkbart frem, det er det legende i dets nuværende modus – her hvor det legende leger med legen.

Hvor vi blot følger efter

Hvor vi blot følger efter de affektive impulser der aktiver på tværs af rummet. Ikke blindt, men grebet. Altså, vi følger efter, når legen lykkes med at åbne sig, at inkludere mere og andet, at lege med sig selv og dermed skabe intensiteten i legen, på ny. I begivenheden. Vi følger efter, som i,

det, at det er svært ikke at gribe bolden der farer gennem luften når man allerede er indtrukket i de spændinger der bliver katalyseret, i det, at en fortællings slutning indvarsler, at om lidt, ja, der er det dig, der skal fortælle, *dér er det din tur*. Hvis garnnøglet altså ryger i din retning. Og ikke blot til den, der sidder lige ved siden af dig.

Lige så fuldt ud parat – til at gribe – og kaste videre.

Og et bud på en indikator på, at det legende leger med legen, det kunne være, at denne leg faktisk lykkes. At legen lykkes som i det, at den faktisk er spændende, at vi deltager med en udpræget grebethed. At den er så meget mere end instruktioner, regler og påbud. At der er et overskud, at situationen har et overskud af ikke-funktionel energi der gør, at teknikken fungerer mere funktionelt, når den inkluder ikke-funktionelle aspekter.

"A degree of play creates the potential for the emergence of the new, not in frontal assult aginst structure but at the edges and in its pores."(Manning & Massumi, 2014:99).

Men ledelsen ligger stadigvæk i teknikken, for nu. Eller snarere, så ligger det styrende (imperativ) ikke i teknikkens teknificerede frembringelser, men i de måder processerne vedvarende drager os til deltagelse. For kast for kast, der processer processen sig selv frem med teknikken som guidende ramme, for de kast der fylder rummet med aktivitetsenergi og de kroppe der deltager i den. Så nok er det teknikken der bydende siger, at bolden skal kastes videre og dermed holdes i bevægelse, men det er det dragende og livlige der gør, at det ikke er kedeligt, at kastene ikke stopper *og at processen ikke blot er teknisk, og temporal udfoldelse, men også energisk.* At den bliver til som en affektiv proces.

For lige-nu-lige-her, der afventer vi hvem der bliver kastet til – at være parat. Afventende

For der er energi i legen. Intensiteter – intensiverende situationer.

Så selv om det er teknikken der klart og tydeligt leder på rummets tilblivelse, så bliver der med aktivitetsenergiernes processeringer også skabt en ubestemt toning, en potentialiserende fornemmelse der moduler aktualiseringens potentiale. For vi kan smage, dufte, høre og fornemme de fremtidige kvaliteter, de alletiders WUNDERKINDER børnehaver, som vi gerne vil have vores børn skal indgå i. Som vi selv skal deltage i (fra børnehave til wunderplejehjem), gennem de (velfærds) fællesskaber de er spundet ind i og som de er et udtryk for. Og denne vaghed, denne kun sanselige og dragende potentialitets fornemmelse, det er den, den der leder processen fremad. Den der inducer energi ind i begivenhedens fra dens virtuelle virke. Det, og så alt det andet og kun mere endnu, er til stede i begivenhedens tilblivelse.

Træk vejret ind og træk armen lidt tilbage lyder det. Med indåndingens dybe lyd af hhhaaaaa, der læner vi os ind i et fælles åndedrag der spænder garnet stramt op. Og så meget, at der kommer et højt

uuuuuhh – da en taber snoren. Små grin og en siger, *der tabte du tråden* og vi griner mere og trådens mange hænder, der holder godt fast, de opfanger grinets afslappede og afslappende effekt. For her, der er der plads til ups og et grin, selv om der er rammesættende instruktioner og tekniker der guider os.

Så i en blid og lidt kluntet bevægelse, der bliver snoren samlet op igen. En fornemmelse af fællespuls, af differentierende rytmer der på forskellig vis berører os, er samlet og skabt igen og vi ånder også ud og imens at vores arme læner sig fremad, så hænger spindet som en bakkedal af tyngde der er parat til at gribe. Og til at sende tanker afsted.

Indåndingerne kommer med et højt hhhhaaaaaa og vores arme spænder nettet endnu engang og sammen skaber vi nu et spændt net. Og nettets spændte og overlappende og krydsende karakter samler og byder ind med en illustration af de fornemmelser og tanker som kører rundt i rummet. Et sanseligt billede af relationer, på relationer, og en sanset relationalitet gjort af koblinger, oplevet samhørighed i situationen og den fængende lyd af berørende narrativitet i gnistrende udfoldelse.

Så det er ikke kun som den konkrete illustrative figur, at nettet virker ind i begivenheden. For det er en så kraftfuld levende abstraktion omkring relationer og aspekter af deres relationalitet, at den gennem aktiviteternes indåndinger og udåndinger skaber det, som de(n) gør. Og tanker bliver sendt afsted. Nettet og dets tilblivelsesprocesser virker som en trampolin for tanker, erfaringer og vigtige historier der springer op og i et, laver modulative kolbøtter i luften. Lige-her-lige-nu – semi-kontrolleret fortællinger i en ukontrollerbar bevægelse, for situationens intensitet sender dem afsted med en energi der gør, at de lander et andet sted, i en anden tilstand. For nu, der er det fortællinger med røde kinder og en udfoldelses energi i sig. En udfoldelses energi der i situationen drager rummet ind i en fremvisning af fragmenterede filmklip gjort af barndommens æbletræer og mormors loftrum og en duft af børneliv. En udfoldelses energi som er det, der giver kraft til historierne og deres potentielle videre liv.

Så det kan godt være svært at stå stille på en trampolin.

Det kan godt være svært at stå stille på en trampolin særligt imens at andre hopper rundt på den. For uanset om du selv hopper, så kan du nok godt mærke de andres hop. For de bevægelser, som hoppene skaber, de rammer med en gennemtrængende kraft. Nettets spændte vibrerende tråde som fortællingernes berørende karakter, de er ikke blot synlige og hørbare, men også særdeles mærkbare. I det, at de griber fat om os, i det, at de sender tanker afsted. Der er det svært ikke at mærke intensiteten i situationen som spændinger der er udløst af relationaliteten mellem fortællingerne – og de kraftfulde kast med garnnøglet, i det, at den om lidt bliver sendt videre. På anden vis.

Lige som her.

For ude i siden af rummet, der ligger der et klæde spredt ud over gulvet. Et skilt siger – Det er

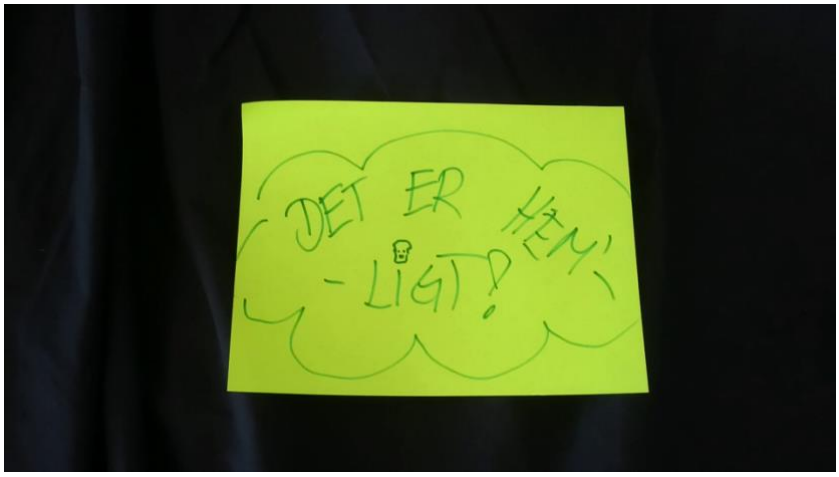

hemmeligt! Noget ligger nedenunder og kims leg, huske legen hvor klædet løftes i et antal sekunder, hvorefter at det ligges på igen og man skal se, hvor meget man kan huske, den popper erindrende op. Men det er ikke en huskeleg, men et væld af vibrerende materialiteter og legetøj der nok kun er mere end deres tilsyneladende objektlighed. Ikke en rodet-bunke, men ufikserede bundter af erfaringer der uvilkårligt spirer i samme øjeblik, at tæppet fjernes. Og det fjernes. Og vi instrueres og trækkes ind i disse gennem aktiveringen af egne barndomserfaringer: ”*Vælg tre ting. Vælg de tre ting som du mener udtrykker noget særligt”*. Sådan lyder instruktionen.

Jeg sætter mig ned på knæ og begynder at røre ved, gribe ud efter, at kigge på. Det der ligger dér, det de andre har taget. Den dér, den ville jeg også gerne have haft, tænker jeg.

Det er svært.

Jeg forsøger at vælge ud fra hvad der kalder på mig. Men også hvilke historier, hvilke tilblivelser, som der bliver åbnet op for og muliggjort ved de forskellige genstande. Umiddelbarhed og refleksion glider ind over hinanden. Men det kalkulerende og strategiske byder ind og vælger. De to er valgt og den tredje er sværere. Og det fjerde kalder på mere. Jeg kigger op og får øje på to af de deltagere, to politikere, der er med i det tilstødende rums eksperimenter, men som lige nu, står i åbningen ind til vores.

Politikere der nysgerrigt står og betragter vores aktiviteter på en interesseret måde. Kortvarigt deltager de måske. Ligger på gulvet med os og rækker ud. Som de står dér, der er de indfanget – i en umiddelbar kort deltagelse hvor eksperimenterne gnider sig op af hinanden. Men der er også den lille søde historie om, at politikkerne spontant fik smidt en seddel, en besked, en hilsen, en opgave ind igennem et nedrullet vindue af deres bil, da de kørte hjem igen ved konferencens slutning, af en af de andre deltagere, der rakte ud. Men det tredje bliver valgt med en så tilpas tilbøjelighed for det finurlige, at det kalkulerende bliver fravalgt.

Efter udvælgelsen træder vi få skridt hen til en ophængt platform, et svævende bord der hænger ned fra loftet i tynde snore. Vi skal nu bygge Alletiders daginstitution med vores remedier, vores materialiteter. En efter en, placer vi vores materialiteter på bordet og åbner dem op med et stikord eller en historie om; *hvorfor lige dette?*

Vores genstande begynder at fortælle os. At åbne os på ny. At åbne organiseringen og organiseringerne for andet, for i situationen, der trækker materialiteterne os ind i deres inkorporalitet, deres overskud. Det abstrakte lag af ikke-synlighed der dog stadigvæk affekter, stadigvæk effekter. En virtuel dimension der kun kan sanses, idet den berører, for fremtidens børnehave bliver nu spundet ind i fabulerende ønsker og aktiverende drømme om at: ”*der er endnu mere kærlighed, endnu mere omsorg end der er i dag. Må jeg gerne blive ved?”* Bliver der spurgt. Og der bliver svaret nej og forklaret; at vi kun må lægge en ting ad gangen og vi griner og har lyst til at kaste vores materialiteter op på bordet, hvilket den næste gør*: ” jeg vil gerne lægge en* ***grydeske,*** *for i Alletiders Børnehave, så er det Mohammeds mor der laver mad om fredagen, som vi så kan købe med hjem. I fremtidens børnehave, der skal vi kigge ud i verden og se hvordan den forandrer sig, vi skal have nysgerrighed og turde kigge ind i kikkerten og ud at se, at ting forandrer sig. I fremtidens børnehave, så er der endnu mere fokus på fællesskaber. I fremtiden skal børn lave selvorganiserende aktiviteter; de skal lave cirkus og billetter og lære at optræde med numre selv. Vi var nede ved mosen; og da vi kom hjem, havde vi alle tiders fisk med hjem; vi gik ud i køkkenet og tilberedte den og spise den, med ske. Der skal også være noget spænding.”* siger den næste hastigt efterfulgt af endnu en der kalder på en masse sanselighed og sanseoplevelser imens hun lægger et æggeformet musikinstrument der sender en raslende sand-agtig lyd ud i rummet: *”I fremtidens børnehave der er vi tit i naturen, altid i lang tid. I fremtidens børnehave, der udfolder vi os motorisk imens vi leger på alle mulige måder; det kan også være vi laver vores mad på bål. I fremtidens børnehave der er vi mangfoldige. Vi vægter fællesskaber højere end i dag, men samtidig har vi respekten for den enkelte. Det må også gerne være lidt farligt, i fremtidens børnehave; vi må gerne turde at udfordre os selv lidt. Der skal også være tid til fordybelse, hvor børn kan sidde selv og være kreative.”*

Hastigt glider fortællingerne ind over hinanden og det svævende bord forsvinder ind i et landskab af levende (im)materialiteter der agerer og skaber og dufter og lyder og smager af mere, mere fabrikation. Fabulation.

En løbende tilblivelse der bliver informeret af teknikker og (im)materialiteter. En tilblivelse der bliver muliggjort af teknikkerne der kobler sig på kryds og tværs, ikke kun en teknik, men en multiplicitet af synlige som usynlige relationer former sig som udtryk for det vi står i, det vi skaber sammen. Det vi skaber sammen rejser sig på det svævende bord som en assemblage gjort af det fabulerende og et trillende rødt garnnøgle der stadigvæk spinder verdner ud, idet det bliver spundet:

"I fremtidens børnehave der skal der være plads til at komme i kontakt med alle følelserne. I fremtidens børnehave skal der være plads til læring og dannelse. Louise havde motorisk træning og nu drøner hun afsted." Og rummet griner og historien smiler idet den lægges ned på bordet i en animerende sekvens der suppleres op med en hastig og venligsindet og lattermild båren dialog, hvor en politiker siger: *"Godt Flemming, Flemming har hørt efter i timen".* Og vi griner deltagende og Flemming siger*: "Jeg svarer ind på de politiske signaler".* Og vi griner oprigtigt og alvorligt*: "I fremtidens børnehave der skal der være plads til skildpadde-tid, til ro og fordybelse og ikke kun legetid. I fremtidens børnehave, der er væggene flytbare; de kan flyttes til store rum, til små rum, afhængig af hvad de skal bruges til".* Og en suppler med, at man bare skal huske at få børnene ud af de små rum*: "I fremtidens børnehave er vi opmærksomme på, at vi ikke kan se alt det vi gør, noget af det, kan man også kun høre. I fremtidens børnehave, der kaster vi en line ud i livet og vi er gode til brobygning, vi er gode til at vende kikkerten, så man både kan se sig selv men også se alle de andre, hvis man kigger i den anden linse. I fremtiden, har vi måske*

en børnehave, en musikbørnehave som er båret af forældre og som giver glade børn og fællesskaber. I fremtidens børnehave der er plads til alle slags børn. I fremtidens børnehave, der har jeg en af mine bedste venner. Der ved jeg der er brug for kærlighed. I fremtidens børnehave der spinner vi, som denne her kat. I fremtidens børnehave, er vi gode til at se det potentielle ideale. I fremtidens børnehave der får børnene tillid til at man kan rykke ting, flytte ting, store som små. I fremtidens børnehave, er der børnehave haver der er åbne om søndagen. I fremtidens børnehave indeholder fortællingerne tid, plads, fordybelse, nærvær, ro til fortællinger og at man ikke altid lige kan se, hvad det er der giver mening. Mohammed er ude i haven og hente en kogle til en juledekoration, han plukker også nogle grøntsager til frokosten på bålet. Der er højt til loftet. Bedsteforældrene kigger forbi. Der er et bibliotek og et stillerum og mormødre og morfædre læser historier – de sidder i den stol der. Der skal være plads til dyr. Hvis man er sådan en, der ikke er så god til de sociale spilleregler, så er der nogle rigtig dygtige voksne der lærer en noget om, hvordan man færdes i det sociale. Der er altid et træ man kan klatre op i. Der er plads til alle behov. Man har nogle fede traditioner. Der er plads til alle former for kreativitet og musik. Masser af boldspil. Jeg har ikke nogen dukke" starter en med, og en anden svarer at hun har en, som hun kan låne og dukken placeres på det svævende bord og fortællingen former sig om det, at have en ven, at der altid skal være en ven, i børnehaven og i skolen: *"I fremtidens børnehave, der er plads til trøst."* (*Lydoptagelse 7. juni, Alletiders Børnehave, WIM konferencen, 2016).*

Og imens at fortællingerne bliver til, så bliver de også sat op og sendt videre.

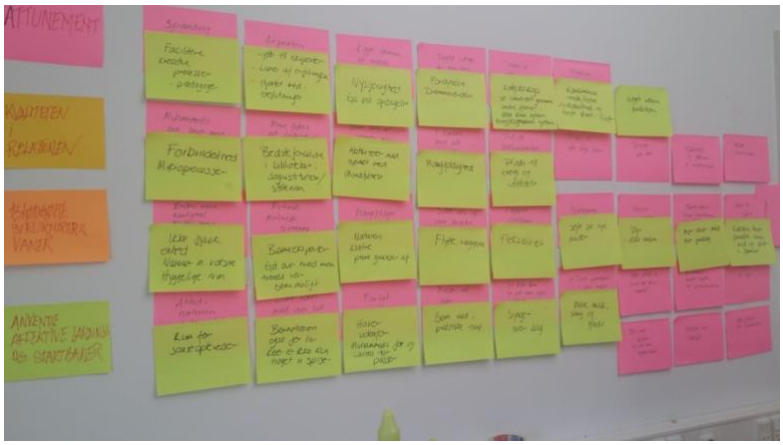

I Alletiders Wunderbørnehaver er organiseringer gjort af varme og intense relationer, legende og eksperimenterende fællesskaber, fordi de ikke kan lade være. Der hvor det bliver muliggjort.

> *Ja, således vil afhandlingen, i enhver situation, i enhver ny begivenhed, søge at skabe viden omkring offentlig værdiskabelse gennem affektive eksperimenter hvor legen griber om os. Hvor der bliver leget gennem de lege der fabriker de legende modi der får det legende, til at lege med legen.*

Lad os nu komme tilbage.

For her får vi altså udstukket konturerne omkring en forskningslinje, der fint kan navigere i og omkring, at et af hovedmålene for den emergerende bevægelse jo var og er, at den gerne vil undgå

nye fastlagte organisations forståelser. Baseret på en formodning om, at en fastlæggelse risiker at gøre, at man ikke vil være i stand til at forholde sig til de kontinuerlige skiftende problemstillinger som udfordringerne sætter (Benington, 2011).

Beyes og Steyaert argumentation slutter dog ikke her. For gennem en læsning af den ikke-repræsentationelle teori og dens fokus på de fire karakteristika:

- Hverdags-praksis og materialitet
- Kropsliggørelse (embodiment) og krop
- Affekt og sensation
- Multiplicitet og minoritets politik (2012:51)

Ja, så bevæger de sig videre og ender ud med at forslå, at forskningen i organiserende rumliggørende begivenheder kan ses som en performativ spatial kartografi. En kartografi som er tunet ind på det materielle, kropsliggjorte og affektive, samt de multiple sider og steder hvor der er organiseringer: ”*We thus propose to view organizational space as performed through the simultaneous and excessive coming- together of multiple trajectories along (and exceeding) the full range of the senses.”* (2012:53).

Så i stedet for at filtrere kompleksiteten i og omkring organiseringer, igennem en præ-etableret analytisk model for det udtænkte, opfattede og levede rum, samt nye dikotomiske distinktioner mellem et abstrakt og et konkret space. Så handler det i stedet om at udøve nye optegninger af det organisatoriske liv.

Se det som underlige og forunderlige optegninger og kort der udforsker uudforskede muligheder for organisatorisk liv (2012:54) – og de organiseringer der kan fremme det. Og da vi startede ud med det første af deres taktiske forslag, så lad os slutte med de resterende:

> *”2. Attend and envelop yourself into events.*
> *3. Make maps.*
> *4. Be attuned to affect, sensation or atmosfære.*
> *5. Establish minor accounts and slowly turning narratives.*
> *6. Consider styles of writing in alignment with the processuality of spacing.*
> *7. Choose surprising or unacceptable colours, sounds and materials.*
> *8. Pause regularly.*
> *9. Experiment with counterspaces or other interventions.*
> *10. Keep inventing new slogan.”*(2012:57).

Så med deres opfordring til disse taktiske bevægelser (der vist er gledet ud i afhandlingen og ud i de empiriske eksperimenter) som et afsluttende opråb, så vil jeg nu stoppe en yderligere udrulning og uddybning af deres forslag. For i stedet at begive mig videre med at fabrikere forunderlige og dragende optegninger over organisatoriske begivenheder.

Og foreløbigt, så er det altså stadig mest teoretiske optegninger der udforsker forunderlige detaljer i teoriers performative virke – og det uudforskede organisatoriske liv, der måske vil blive muligt at registrere og eksperimentere med gennem disse praktiske poetiske udforskninger. Ja, det

kommer jo ind drypvis. Som kontrasterende rytmiske interventioner. Som rumliggørelser der søger og forfølger intensiveringer af erfaringer.

For hvordan ser det ud, når vi bevæger os væk fra kunstværkets overflydende performativitet og ud i de kommunale organiseringers daglige roede rytmer af affektiv livlighed, der hvor intet er immobilt. Der, hvor involveringerne og den praktiske poetik blot er en del af multiple organiseringer og der, hvor forskningen på vigtig og relevant vis, skal kunne koble sig ind i disse og deres tilblivelse. I det, at offentlige organisationer og organiseringer virker som med-formative informeringer der føder ind i poetikkens tilblivelse som en praktisk poetik.

Det, det håber jeg også på at kunne vise mere af i de kommende levende abstraktioner i bind to, for dér, der vil vi hoppe direkte ind i de forskningsmæssige involveringer, der leder ind i og frem til det igangværende eksempel omkring Alletiders Børnehave. Men inden da, der vil jeg åbne mine forståelser og brug af forsknings metodikker mere op i det kommende afsnit omkring immanent critique gennem affirmative eksperimenter.

For selv om vi nu også kan forstå det at involvere sig, som en praktisk poetik, så efterlader det dog stadigvæk et spørgsmål omkring, hvordan denne og de øvrige teoretiske forståelser og forslag kan udøves i empiriske situationer, involverede engageringer. Således sender de os nok godt afsted med en miniguide og en række taktiske slogans, men det alene, det tager os ikke ind i det organisatoriske liv omkring offentlige organisationer.

En foreløbig opsamling - fra formelle offentlige værdier til forunderlige begivenheder i offentlige organisationer og organiseringer

Efter disse teoretiske nedslag og empiriske glimt, der bevæger sig i og omkring de relationelle dynamikker i affektive begivenheder, så har vi fået muligheder for at få udvidet vores forståelser, vores vokabularium og de poetiske praksisser, der kan bruges til at udforske og eksperimentere med processerne i og omkring offentlig værdiskabelse og emergerende fællesskaber.

Men det har også krævet denne nok lidt lange og måske også lidt for detaljeret såvel som redegørende gennemgang, hvor jeg har søgt at lave en vedkommende, anknyttende og sammenfiltred kobling mellem PVC-litteraturen, de processuelle organisationsperspektiver og en affektiv begivenheds forståelse. En udfoldende og indfoldende gennemgang, hvor jeg på en omsorgsfuld og modulativ måde, også har søgt at være tro over for detaljer og intentioner i argumenterne, frem for (kun) en mere kritisk tilgang og læsning.

For som jeg tidligere argumenterede for, så kræver en forøget sensitivitet for begivenheders singulære karakter nok, at vi (også) er i stand til at bevæge os omsorgsfuldt ind igennem teoretiseringerne. At vi involverer os i dem. Med de tilblivelsesmuligheder de åbner op for. Således at det ikke blot ender ud med konstateringer af hvilke positioner, huller og mangler, samt overordnede linjer der kan fabrikeres på tværs. For hvis vi ønsker at kunne indgå på en involveret måde med og i begivenheders tilblivelse. Så kræver det udøvelse af en forskningsmodus der ikke (kun) er præget af fejlsøgning, mangel tænkning og en akkompagnerende modus af mistillid, men at vi snarere bygger op.

Kreativt lægger til

At vi altså forlader en forskningsmodus drevet omkring skepsis og distancerende iagttagelse, og i stedet søger at kultivere en omsorgsfuld modus (Puig de la Bellacasa, 2011). En modus der gør, at vores involveringer er præget af den nærende omsorg der muliggør, at vi i højere grad deltager med et afsæt i vores samlede sansemæssige registreringer og ikke præ-etablerede analytiske modeller. Modeller der nok alt for let misser dagligdagens livlige og uforudsigelige karakter, dets modulative åbninger; - selv om abstraktioner er (livs) nødvendige (D. McCormack, 2012).

Og hvis afsnittene har forvirret dig, i kraft af deres mere sammenfiltrede og intensiverende opbygninger og informeringer. Så håber jeg at deltagelsen i eksperimentet omkring Alletiders Børnehave - WUNDERKINDERGARDEN, at blinkets og dets blinkende toninger, foruden kaskaderne af vand i det oversvømmede busstoppested, i det mindste har gjort, at der alligevel er blevet muliggjort nye tanker omkring affektive begivenheder og deres generative virke; om hvordan at affekt kan muliggøre og skabe offentlig værdiskabelse og emergerende fællesskaber.

Altså, at begivenhederne på intensiverende og berørende måder er flydt ud over tekstens tekstur.

Samt, at det at smage på de mange begreber og de teoretiske antagelser de er bygget op omkring, at det ikke afskrækker dig. For jeg vil gøre mit bedste for, at afhandlingen fremover også vil bevæge sig med og omkring lurende teoretiseringer. Teoretiseringer der i bedste fald opbløder det komplekse, samtidig med, at kompleksiteter bliver intensiveret. Og som minimum, så vil jeg gøre dette på animerende vis gennem detaljerede levende optegninger af forunderlige organiserende praksisser.

Og herfra - hvad er det så, at disse to organisations teoretiske perspektiver mere præcist kan sende os afsted med? Hvad er det de kan tilbyde og gøre for vores forståelser af offentlig værdiskabelse og emergerende fællesskaber?

Først og fremmest, leder de os videre ved, at et processuelt organisationsperspektiv tilbyder, at problemstillingen og de indledende pejlemærker kan operationaliseres omkring den affektive dimension af temporale begivenheder og deres rumliggørelser. Omkring de multiple og heterogene organiseringers relationelle tilblivelsesprocesser. Således bliver vi altså taget tættere på de offentlige organisationers daglige, almindelige og typiske organiseringer, samtidig med, at de tilbyder, at vi kan forstå disse som dagligdagens uforudsigelige og roede rytmer, der hvor ”tingene ikke går op”.

Der kommer vi også lettere ud over ”de eksisterende udfordringer”, da disse ophører med at være et fast objekt, men i stedet bliver til situation for situation, her-og-nu – i begivenhedernes kreative og gensidige selvskabelse.

Er der andre potentialer og potentialiteter i spil. På spil.

På forskellig vis.

Vil vi også se at katalyserende komponenter uforudsigeligt får induktive situationer til at flyde over.

Men det skaber også den udfordring, at i det, at vi engager os omkring eksperimentelle udforskninger af begivenheder og deres organiseringer, at vi så også gør det med en så skærpet sensitivitet, at vi søger at være i stand til at bekræfte begivenhedens processuelle overskud – det at den *faktisk* flyder over i det aktuelle (selv om den kan forekomme almindelig, selv om de kan forekomme typiske, selv om det kan forekomme som det sædvanlige). For derigennem at åbne op for, at disse overskud og de omkringliggende dynamikker de er spundet ind i. At de kan være med til, at vi kan se og muliggøre flere og andre slags offentlige værdiskabelses processer, end blot mængde, stabile objekter og funktionelle aspekter (den potentielle effekt af Beningtons lancering af bruger- og arbejdsværdi teorierne).

Vi kommer altså tættere på at kunne eksperimentere med det singulære i det partikulære. Tættere på at kunne se og muliggøre fællesskaber der involverer på tværs af de formelle strukturers informeringer. Og måske tættere på, at kunne bevæge os sammen med de livlige organiseringer der berører os. Affekter os. Og som vi affekter.

> *ja, således vil afhandlingen, i enhver situation, i enhver ny begivenhed, søge at skabe viden omkring offentlig værdiskabelse igennem katalytiske part-objekter/part-subjekter (Massumi 2002).*

Affektiv teori: En kontrasterende bevægelse – katalytiske part-objekter/part-subjekter

For som et sammenviklet begrebspar, der åbner de op for at det er intensiteten, spændingen i begivenhedernes bevægelser, som vi kan forfølge. Her er det graden af spænding i part-objekter der gør, at de er katalytiske part-subjekter (Massumi, 2002:71ff) , at de intensiver bevægelser. At de som mærkbare relationelle berøringer sætter bevægelser. Dermed kan de hjælpe med til at vi kan forfølge og fastholde et fokus på de heterogene komponenter der katalyser intensitet, energier, og de karakterfulde og stilistiske måder at de gør det. Således, at hvad der det ene øjeblik fremstår stabilt, i det næste øjeblik, der har det en anden toning, en anderledes og mere livlig karakter – i dets tilblivelser. Som begrebspar gør de altså, at vi bedre kan eksperimentere med og udforske egenskaberne i og omkring materialiteter- i det, at de står frem i performative rumliggørelser.

Som hændelser.

I relation til offentlig værdiskabelse, så gør det kort sagt, at vi kan komme tættere på at kunne arbejde med revalueringer, med direkte intensiveringer af de kvalitative erfaringer. For når vi lægger et fokus på intensiteten i begivenhedernes singulære tilblivelse, så bliver lettere at navigere i den spændingsmæssige dimension af begivenheder; der hvor relationelle energi(er) er en aktuel kraft der berører os. Bevæger os.

Og som vi samtidigt bevæger os med.

Men lad os nu kaste os ind i animationen endnu engang og se hvad begreberne kan gøre, hvordan at de kan rette og åbne vores opmærksomheder på nye måder. Og vi starter op igen, på en lidt pludselig måde. Forsætter vi.

Empirisk glimt/analyse: Levende abstraktioner, del 5 - et rødt garnnøgle der triller videre, kast for kast

En ensidig magt der forgriber begivenheden ved at den ene part etabler sig som det part-subjekt der ligger en deterritorialisering ned over et part-objekt. En proces der udmærket kan mærkes og genkendes (også når det tager form af relationelle og æstetiske eksperimenter der vægter affektive tilblivelsesprocesser). En tilblivelsesproces der nok kun har alt for mange legitime navne med tilhørende metoder og teknikker, der har alt for mange reducerende konsekvenser til, at de positive kan vaske tavlen ren. Ikke at det er det, der er intentionen her, altså det at vaske tavlen ren. Her er det snare et spørgsmål om at bekræfte og forstærke de processer der i deres processeringer gør, at tavlen bliver mere *ufærdig* (E. Grosz, 2011).

At vi gennem de æstetiske eksperimenter bliver mere ufærdige baseret i vores indfangede og omklamrende deltagelse, der er en effektiv umiddelbar effekt af begivenheden. At vi kan mærke og få øje på, at der hverken er nogen tavle eller noget manusskift, men kun en situation. Kun situationer præget af åbenhed og deltagelse i hinandens ufærdige tilblivelsesprocesser. I intensiveringer af vores erfaringer. Vel og mærke hvis vi hjælper hinanden med at fastholde en åbenhed over for den side af tilblivelse, der har karakter af entertainment. At vi griber den umiddelbare livlighed der ligger imellem os. Blot og ikke mindre.

Det er en deltagelse. En deltagelse i en proces der søger at undgå det præ-territorialiserende, da en sådan forhastet forgribelse blot formindsker sandsynligheden for, at Alletiders Børnehave også vil være børnehaver af det fremtidige. Men som samtidig også forsøger at muliggøre de aktualiseringer, der gennem deres tendentielle virke gør, at fremtidens potentielle børnehaver kan have den kvalitativ bedre og måske anderledes karakter der gør, at de er Alletiders Børnehave.

Det er en deltagende bevægelse, hvor det kun er de efterfølgende handlinger der gør, at subjekt/objekt opdelingen igen bliver etableret på ny. Kan blive etableret på ny gennem de retrospektioner der producer nye bevægelser, gennem feedback processer karakteriseret af indskrænkning, af tilfangetaget bevægelse der sætter forventning om mere af det samme (Massumi 2002:10). Det potentielle. Forventninger. Men nu på en ny måde.

Så kunne gensidig inklusion være en operativ parameter som det kunne være værd at holde øje med? Som det kunne være vigtigt at muliggøre, når der skal skabes offentlig værdi? Men hvad ville det betyde for organisationen - for de organiseringer der organiser organisationen? For det er et garnnøgle. Et garnnøgle der lige nu, *lige her og der*, organiser en organisering der bliver til gennem og med gensidig inklusion. Et garnnøgle der gør, at vi bliver berørt. At vi bliver affektet og affekter hinanden. Lidt og meget og gradvist og særdeles aktuelt, som reelt.

For rummet muliggør at vi bliver berørt gennem vores deltagelse i det. Rummet bliver formet gennem vores deltagelser der informer rumliggørelser. Således at de potentialiteter der bliver til i

det aktuelle, der udspiller sig i og omkring situationen, det moduler de numeriske sider af begivenhedens potentialer i det reelle. I det, vi ser som det reelle og det potentielle.

Der udspiller sig kreative processer omkring et garnnøgle.

Men situationen er nok hverken reel eller potentiel, men nok mest aktuel potentialitet. Situationen er tilblivelse; er i tilblivelse omkring-gennem-i-forbi processerne der omvikler garnnøglet. Det er deltagelse i en faciliteret og struktureret æstetisk proces, der gennem dets aktualiseringer feedbacker ind i selv samme tilblivelses proces, som er dets afsæt. En virkelig feedback proces med ontogenerisk effekter og vidtrækkende implikationer ind i det reelles virke. Ind i de offentlige organiseringer.

Er det mon nok til at åbne op for Alletiders Børnehave - WUNDERKINDERGARDEN? Er det mon nok til at forandre hegnene og de effektive formelle grænser der også operer i organisationer og organiseringer? sandsynligvis ikke og dog alligevel, så er det nok i begivenheden, nok til at det kan mærkes. Nok til at noget vil forandre og måske kraftfuld nok til, at det kan blive brugt til at bygge med. At de intense og katalyserende erfaringer kan blive brugt til at bygge små byggesten gjort af kvalitative tilstande. Så små, at de kan synes ubetydelige, men ikke desto mindre, så er det de affektive organiseringer som de relationelle økologier skaber os med. Og som vi skaber vores verdner med. For gensidig inklusion er en feedback proces - en kv*asi-kausal* feedback proces (Massumi, 2002:225ff). Relationelle informeringer. Simpelt. Relativt let. Bare selv-inkluderende bevægelser i gensidig inklusion. Lurende processer der trækker affektive processer ind og i det, måske intensiver det levende og dets udfoldelse.

Men hvis det kan synes som en overdrivelse at garnnøglet organiser en organisering karakteriseret af gensidig inklusion, så er det nok kun en underdrivelse af de organiserende og organisatoriske implikationer der opstår. Der kan opstå, i det, at garnnøglet triller videre og parallelt fremtrækker og med-fabriker kvalitative erfaringer. For i en og samme modulative bevægelse, at sende dem afsted som energifyldte vibrationer skabt og drevet af deres egen resonans (Massumi 2002:14). Kvalitative tilstande der viser deres effektive virke gennem en *selv-modulerende evalueringsproces* (Manning & Massumi, 2014:123ff), nu som senere. For hvorvidt at de processuelle kvaliteter vil forsætte, det afhænger af, om processen har succes med at affirmere dets egne operationer og herigennem forsætte som bevægelse. Men ikke i fast form, men implicit form; som en tendentiel retning gjort af energifyldte informationer (Massumi, 2002:34f). Som en subjektiv og dynamisk form (Massumi, 2011:15, 40, 44f).

For som en transducerende kraft kan og vil kvaliteterne sprede sig ud i et relationelt felt af aktivitet (Manning & Massumi, 2014). Aktiviteter hvor differentierende relationalitet er det primære kendetegn, men hvor selve den serielle orden (Manning & Massumi, 2014:124; Massumi, 2002:83, 2011:35f), det at en begivenhed bliver til begivenheder der skaber nye begivenheder, ses som et kollektiv, et (organiserende) emergerende fællesskab af teknik, af teknikker og begivenheder der skaber verdner i begivenheden, som i verden: "*Every event-space proliferates. House come by the suburb and stadiums in leagues. As coded or codified, the event-space is reproducible. Its reproduction provides an inductive ground for the serial emergence of subsequent events*." (Massumi, 2002:83).

implicer, at det bør fællesskab. Et

For i processernes processering er der blevet skabt en kvalitativ tilstand der er så energifyldt, at denne begivenhed virker som et katalytisk part-subjekt. Et katalytisk part-subjekt der lige-om-lidt (allerede), blot er et part-objekt/part-subjekt i en heterogen formation af part-objekter/part-subjekter i en ny begivenhed. Og hvor kun denne nye begivenhed vil kunne afgøre, hvilken agens, hvilke positioner, dette tidligere part-subjekt vil spille. Omkring. Men på trods af denne immanente altid-usikkerhed-altid-åbenhed omkring fremtidige begivenheder, så er de berørte kroppe trods alt; affektet.

De er påvirket. Og måske berørt i sådan en grad, at det har taget en form som en implicit form der gør, at begivenheden som et induktiv og katalyserende part-subjekt bevæger sig gennem tid og rum gennem de affektede kroppe og de intense erfaringer, som de(n) skaber. Situation for situation.

Så at der ikke vil ske mere af det samme-ish, men på nye måder og med nye resultater det kan forekomme usandsynlig. Med mindre at noget står i vejen, at noget stopper denne tendentielle bevægelse gennem en mindre grad af åbenhed i regime of passage (Massumi 2002:83). Midlertidigt reducer de aktualiseringer som bevæger sig gennem det virtuelles uden-for-kontrolhed; at de

bliver kvalificeret som værende ugyldige, som i ikke–genkendelige-nok i deres kvasi-kausale aktualitet (Massumi, 2002:225ff) og derfor uden for politisk og organisatorisk relevans. For nu.

For kvasi-kausalitet er en effektiv kausalitets form der tilhører en anden orden. En orden der ikke lyster påbud og formel position, men kun situationen og tilblivelsesprocessernes processeringer. En kausalitetsform der mere agerer gennem ontologisk åbenhed end epistemologisk kontrol; mere agerer gennem situationens immanente kreativitet end (tro på) transcendente strukturer der strukturer. Altså en kausalitetsform der kræver udøvelse af sensitiv-affektiv deltagelse, frem for (formel)-ledelse gennem stimulis-responsernes (i alle dets udformninger) reaktive potentiale (Massumi 2002: 208ff).

> *ja, således vil afhandlingen, i enhver situation, i enhver ny begivenhed, søge at skabe viden omkring offentlig værdiskabelse igennem begrebet katalytiske part-objekter/part-subjekter. For dermed og derigennem at kunne forfølge intensiteten i begivenheder; at kunne bevæge mig med energierne i begivenheder, idet jeg søger at intensivere erfaringer og eksperimentere med organiseringer.*

Og nu, der vil jeg følge intensiteten, ved at jeg giver ordet til Ebbe og hans beskrivelse af det, at læse en tidligere, men tilsvarende version, af den ovenstående animation omkring deres eksperiment. En beskrivelse der nok må ses som både levende, livlig og kreativ - han er affektet - og måske affekter han. Så grunden til, at jeg gerne vil bringe Ebbes beskrivelse frem, det er, at jeg gennem den kan vise hen til, hvorledes jeg har brugt processerne omkring produktionen af afhandlingens tekster til at intensivere og forstærke mine samarbejdspartneres erfaringer – såvel som mine egne.

Hvordan jeg har fulgt det involverende.

Således har jeg, der hvor det har været muligt, oplæst mine analytiske animationer for dem, enkeltvis som gruppevis, nogle gange i interview- og samtalesituationer, nogle gange som en del af flere strukturerede improvisationer, mens jeg andre gange blot har sendt dem. Dette har både været en løbende udfoldelse af en forskningsmæssig etik omkring at involvere og inkludere dem i produktionen af analyserne, at give dem en udvidet og inkluderende talemulighed og indflydelse - hvilket også førte til faktuelle rettelser. Og ikke mindst begejstring. Mest det sidste. Og samtidig, så har det altså været en affirmativ teknik, hvor jeg har søgt at bruge mine animationer til at forstærke økologierne og skabe mulighed for nye affektive begivenheder omkring offentlig værdiskabelse og emergerende fællesskaber.

Dermed er det metodologiske tema for anden del af afhandlingens første bind også slået an.

For lige efter at Ebbe har haft ordet, så hopper vi over til en udfoldelse af de metodologiske afsæt og omdrejningspunkter.

Mail 28/3 2017

”*Kære Thorbjørn.*

Blot en lille tanke, der kom til mig, da der var ”vedhæftet brev” fra dig:

Jeg glæder mig til rigtigt jeg kommer hjem i dag. For så skal jeg genlæse det eventyr, hvis dybde jeg kun lige har fornemmet ved en første læsning.

En sprogperle som dukker mere og mere op, jo mere jeg tør hengive mig. Stadigt med mærkelige ting, der skaber spænding – hvad mon entertainment er, når det oversættes til verden 1.0?

At ankomme til Wunderkindergarten med dig som speaker er noget. Stort. Man er på den grønne gren.

Ting dukker op i eventyr – og de kommer de mærkeligste steder fra. I dette eventyr kommer pointerne til os ligesom indefra.

Ligeså kan jeg nu se, at tingene kom til os ved at være åbne og på den affektive frekvens.

Jeg ville give træet betydning som symbol på den glæde, jeg mærkede stråle, da jeg var på vej til en forberedelsesdag inden Carlsberg-konferencen. Det skulle kunne give legalitet til sansede erindringer kunne komme frem.

Fordi jeg selv kunne mærke, at det at have med denne ikke-vante forholdemåde at gøre, gjorde mig glad, gav energi, samtidigt med at det udviklede spænding.

Alle har, formoder eller fornemmer jeg, en sådan stemning inde i eller nede i sig.

Dette ville jeg og vi gerne give rum for. Så dine, andres, deres og vores hukommelsesspor kunne komme til at bestråle de tanker vi gør os om fremtiden.

Og via at blive inddraget i en art parallelleg til gensidig samskabelse af den nye alletiders børnehave.

På en fælles gynge. Med en grøn farve. Et håbets sted. Et sted der er bevægelig. Et sted der som gyngen er ophængt i snore, fordi vi ved at små maver frydes ved at være på en sådan.

Et sted der giver billeder, dufte og lyde, et sted vi gerne vil hen, et sted vi måske længes lidt efter? Et sted hvor der er plads til alle, og hvor alle er med på at gensidighed det er noget vi gør med hinanden.

Der hvor dette kan udfolde sig lever eventyret. I fortiden med: ”Dengang vi….”, og måske i fremtiden ”hvad nu hvis vi var sådan nogle der tænkte … og gjorde….?”

Ved at mærke hvordan det mærkes at være i gyngende bevægelse, frem og tilbage, igen og igen, gentagelse og mønster, samme rytme og evig med frygt for at pludselig skævt skub kan kaste dig af - kan ting forstås på nye måder. Mere indefra.

For mig er der en spændende sprække her. Som jeg ikke før har anvendt til hverken at planlægge strategiseminarer eller organisationsudvikling.

Spændende – og frygtsom. Som i "uhh, jeg glæder mig"…

God aften. Og tak skal du have. På mere end en måde..

Skrevet i en køre, lige inden jeg kører hjem….

Bedste hilsner

Ebbe" (E. Søgaard, mail, 28. Marts, 2017).

Forskningsmetodikker - Immanent critique gennem affirmative eksperimenter

"Don`t chain positions, chain sensations. Return the making of movement to the immediacy of its feeling. In that feeling, a different, more intens, utterly singular thinking will occur." (Manning & Massumi, 2014:39)

"*Any method of attending to affect cannot simply be a matter of containment; it also cannot simply be a matter of interpretation, meaning, signification or representation. Method cannot help but produce affective resonance, attunement, that is, the intensifying or the dampening of affect."* (Ticineto Clough, 2009:49)

"*(…) because once it is understood how many entities there are in the world, of which we are able to name but a few, then capturing the traces of these entities, even for a brief moment, will clearly involve unconventional means, a kind of poetics of the release of energy that might be thought to resemble play. After all, who knows what entities and processes lurk in the under – (or should it be over-) growth, just getting on with it?* " (Thrift, 2008a:12)

"*If, since Michel Foucault, we are used to describing methodology as a toolkit, affect theory has never represented simply one more tool in the bag, but rather requires us to rethink what it is we do when we use any of our tools. It emphasizes the relationality of empirical research (…)*"(Gibbs, 2015:2f)

Når jeg forfølger dette affektive begivenhedsperspektiv, for at kunne udforske og eksperimentere med emergerende fællesskaber og offentlig værdiskabelse. Ja, så har vi allerede set, at det ikke kun er i relation til synet på organisation og offentlig værdiskabelse, at jeg søger at forskyde de gældende og mere traditionelle perspektiver og forståelser. Men også i min tilgang og forståelse

af forskningsmetodikker og teknikker som jeg bruger til at udforske og eksperimentere med organiseringer på.

I dette kapitel vil jeg derfor uddybe og udfolde centrale aspekter af de metodikker som jeg trækker på og som dermed både er med til at informere de empiriske forskningsbevægelser som de teoretiske og analytiske greb jeg benytter. Hvis du stater din læsning ud her, fordi du primært er interesseret i metodologiske og empiriske uddybninger af, hvorledes man kan skabe og muliggøre offentlig værdi gennem nye offentlige organiseringer – nye fællesskaber. Så kan du nok alligevel med fordel læse, eller blot orientere dig i de kontrasterende bevægelser og levende abstraktioner der er i den første del af bind et.

For nok er der i første del af afhandlingen lagt et fokus omkring teoretiske uddybninger og udfoldninger af, hvorledes et affektivt og processuelt begivenhedsperspektiv kan bidrage ind i problemstillingen og på en vedkommende måde knytte sig ind i PVC feltet. Men det er samtidig også opbygget gennem analytiske/empiriske glimt. Glimt der som sammenfiltret skitseringer af empiri og teoretiske forståelser viser ind i de forskningstilgange, som jeg benytter. Således er der allerede udfoldet og redegjort for en række begreber, teknikker og teoretiske forståelser, som leder frem til og ind i de følgende metodologiske orienteringer.

Dermed skal første del af bind et´s udfoldninger af et affektivt og processuelt begivenhedsperspektiv, også ses som det teoretiske afsæt for denne anden del, hvor fokus er de metodologiske forståelser der ligger omkring de empiriske involveringer. For før vi i bind to begiver os ind i flere eksempler, ind i de levende abstraktioner der søger at re-valuere nogle af de offentlige værdiskabelses processer der (også) er i spil. Nogle af de organiseringer der affekter. Ja, så vil jeg lave en lidt mere tydelig metodologisk sondering og placering af afhandlingen.

Den overordnede opbygningsmæssige rytme kommer således, at først, der vil jeg fokusere på tre hovedingredienser, tre metodologiske komponenter der energisk sender afhandlingen afsted: *affirmative critique, forsknings-fabrikation* samt en *postkvalitativ tilgang.* Efter at have udfoldet disse ingredienser, der vil jeg så fremhæve og indfolde et empirisk eksempel omkring et kreativt skriveatelier, da det knytter sig ind i og bygger på disse teoretiske og metodologiske forståelser. Såvel som moduler dem. Og derfra, så er det tid til at vi bevæger os videre ind i og omkring empirien.

For straks efter at jeg har placeret og bevæget mig omkring afhandlingens metodologiske forståelser, der vil jeg starte bind to op med skitserende beskrivelser af forskningsprocesserne. Og altså starte op inde i nogle af de formative begivenheder og begivenhedsserier, der konstituerende leder frem til eksperimentet omkring Alletiders Børnehave - WUNDERKINDERGAARDEN.

Går vi nu lidt tættere på den opbygningsmæssige rytme, så ser det sådan her ud:

I det første afsnit der vil jeg altså lægge et anderledes perspektiv ned over forståelsen af kritik og dennes virkemidler, end hvad man nok typisk forstår inden for en mere traditionel kritisk organisationsforskning. Den vinkling og forskydelse af kritik som jeg vil foretage, den er nemlig helt afgørende for, at der som en del af afhandlingens teoretiske orienteringer også kan blive

fabrikeret en begivenheds sensitivitet, der på affirmativ vis kan arbejde med de generiske dynamikker omkring begivenheders tilblivelse, inde fra disses vedvarende ind- og udfoldninger.

Inde fra begivenheden

Inde i de(ns) kvalitative rumliggørelser

I afsnittet vil jeg derfor trække på en affirmativ forståelse af kritik således at kritik mere bliver til et spørgsmål om at udforske livets interne eksplosive kræfter, frem for de eksterne formelle årsager. Altså en forskydelse fra en dialektisk baseret kritik til immanent affirmative critique. Således hænger synet på kritik direkte sammen med afhandlingens orientering omkring begivenheders affektive dimension - de intensiteter og kræfter der udspiller sig i dem. For når det er disse dynamikker der skal udforskes inde fra begivenhederne og når de skal udforskes på en sådan måde, at der også (kan) eksperimenteres med dem, så er der behov for et forskningsspor der vægter at arbejde gennem og med skabende kræfter og metoder.

For hvis vi ønsker at forøge vores handlemuligheder, hvis vi ønsker at forøge vores sensitivitet for de kvalitative dimensioner omkring offentlig værdiskabelse, så kræver det nok også, at vi forlader kritikkens iagttagelse og i stedet kaster os ud i at ibrugtage fabrikerende og fabulerende forsknings teknikker. Inde i organisationerne, inde i organiseringerne, inde i begivenhederne - der kan vi nok muliggør mere og andet, hvis vi kreativt eksperimenter, mere end diagnosticer, hvis vi animer, mere end analyser.

Så kan der måske, måske, være en større chance for, at det også medvirker til kapacitets opbygning, til kapacitets forøgelse- offentlig værdiskabelse omkring etiske aktualiseringer.

Således lægger denne affirmative vinkling af kritik op til, at jeg i det andet afsnit vil fokusere på forskningstilgangen forsknings-fabrikation (research-creation). Jeg vil her uddybe nogle af de centrale forståelser og forslag, der kan hjælpe med til, at vi kan forøge sensitiviteten for begivenhedernes karaktermæssige variationer, deres singulære tilblivelse og udfoldelse. Men som samtidig også kan skærpe vores blik for de generative aspekter omkring at fabrikere strukturerede-improvisationer, *muliggørende begrænsninger* (Manning & Massumi, 2014:94).

Det at jeg trækker forsknings-fabrikation frem som en hovedinspiration til de metodologiske bevægelser, er dog også et forsøg på at skabe og fastholde en teoretisk og metodologisk konsistens. Selv om det også gør, at jeg bliver inden for et lidt snævert fokus, så vil det næste afsnit brede fokuseringen mere ud.

For det er ikke kun inden for forsknings-fabrikation, at der er en vigtig og spændende orientering omkring de generiske aspekter i begivenheder. Således er der et fremvoksende felt af post-kvalitative perspektiver som udfordrer og stiller spørgsmålstegn ved kvalitative metoder og typologisk tænkning, og som et aspekt af dette, derfor også opfordrer til en mere kreativ akademisk skrivning. Så derfor, der vil vi i det tredje afsnit kigge forbi disse perspektiver for en yderlig inspiration.

Efter disse indledende metodologiske sonderinger og udfoldninger, der er det så at jeg vil komme med et *glødende* og *forunderligt* (Maclure, 2013; Massumi, 2002:238ff; Pearce & MacLure, 2009), et sitrende eksempel på, hvorledes at disse tilgange så er blevet brugt i afhandlingens eksperimenter. Hvordan at de har hjulpet med til, at noget så relativt almindeligt som et forskningsinterview (der hvor de bliver fabrikeret som sådan), at det pludseligt ændrer karakter, når det handler om at intensivere erfaringer. At muliggøre nye organiseringer.

For som et ind zoomende eksempel, der skal det gerne illustrere, hvorledes at jeg, i bedste muligt fald, situation for situation, begivenhed for begivenhed, har søgt at operationalisere disse metodologiske tænkninger i mine forskningsmæssige involveringer. For selv (særligt) når det handler om noget så relativt almindeligt som et interview, så er det værd at forfølge en intensivering af begivenheder og erfaringer- at søge at åbne op for nye offentlig værdiskabelses processer. Selv om det også involverer en større chance for, at vi famler og snubler, når vi eksperimenter (Knudsen & Stage, 2016:xx). Så bør vi se muligheden for fiasko, som en kreativ faktor og åbning i begivenheden (Manning & Massumi, 2014:103).

I eksemplet vil vi altså også komme tættere på, hvordan at man ved at deltage i begivenheder med en affektiv sensitivitet, en affektiv attunement, kan navigere i begivenheder og derigennem intensivere dem. Eksemplet bliver dog også brugt til at illustrere, hvordan man kan arbejde med kreativ skrivning og hvordan at æstetiske forskningsteknikker hændelsesmæssigt kan virke som katalytiske part-subjekter.

Med andre ord, så skal eksemplet ses som en aktualisering der eksperimenter gennem og omkring afhandlingens teoretiske og metodologiske afsæt.

Efter at afhandlingens tilgange til forskning og brug af forskningsteknikker dermed får nogle yderligere skitserende strøg, en mere tæt og æggende konkretisering, så er det tid til, at vi bevæger vi os videre omkring og forbi de empiriske eksperimenter, ved at vi bevæger os ind i de levende abstraktioner.

Og til sidst, som en foreløbig afrunding af afhandlingens første bind, så vil jeg vende tilbage til afhandlingens problemstilling for på opsummerende vis at svare ind i og omkring denne. For hvad er det jeg kan sige, hvilke former for forslag kan jeg komme med, efter at have kredset og kræset omkring emergerende fællesskaber og offentlig værdiskabelse ud fra et affektivt begivenhedsperspektiv.

Affirmative critique - Fra en multiplicitet af orden til en multiplicitet af organiseringer

Når jeg vil eksperimentere med offentlig værdiskabelse og emergerende fællesskaber, så bliver det også nødvendigt at etablere et teoretisk udgangspunkt, hvorfra forskningsprocesserne kan forstås som andet en det at kritisere allerede etablerede forståelser og praksisser. For en risiko ved at reducere critique til kritik, til det at kritisere og debunke, hvad Gilles Deleuze (1925-1995), ifølge Hardt (1995), placer som en ”*critique of order*” (Hardt, 1995:18). Det er, at kritikken har svært ved at se begivenheder som singulære kvalitative entiteter, der differencer gennem *de interne kræfter* i begivenheden (1995:14).

Det skyldes, at de relationer der bliver skabt gennem dialektiske undersøgelser, at de stopper ved de *formelle årsager* og dermed ved den udvendige numeriske og (umiddelbare) statiske side af den *multiplicitet af orden* som søges kritiseret: ”*The realization of the possible clearly gives rise to a multiplicity of order, a static multiplicity, because all of real being is pregiven or predetermined in the “pseudo-actuality” of the possible.”* (1995:18). Resultatet af dette er dels:

- at kritikken gennem dialektisk tænkning udpeger eksterne kausale relationer *mellem* begivenheder
- og dels, at den kun kan beskæftige sig med de numeriske aspekter af de ”*grader af difference*” der er i begivenheder (1995:10ff, Min oversætelse)

Det betyder at kritikken dermed ikke berører den indvendige ”*effektive årsag”* (1995:17f, Min oversætttelse) og altså ikke fanger den ”*multiplicitet af organisering”* som har sit udgangspunkt i naturen - ”*livets interne eksplosive kræfter*” (Hardt, 1995:13, Min oversættelse).

En af de konsekvenser der rejser sig af dette, det er, at en kritisk tilgang risiker at komme til at indsætte og operere ud fra en numerisk forståelse af, hvad der er muligt og altså kun kan beskæftige sig med det potentielle. Dermed får kritikken ikke udforsket det element af potentialitet, af hændelsesmæssig uforudsigelighed som begivenheder indeholder gennem deres tilhørsforhold til livets interne kræfter. Et tilhørsforhold som altså gør, at organiseringer frem for at blive set som stabile strukturer og struktureringer, snarere bør ses som kreative processer og deres processeringer – som en hændelsesmæssig kunst: ”*The multiplicity of order is “determinate” in that it is preformed and static; the multiplicity of organization is “indeterminate” in that it is creative and original-organization is always unforeseeable. Without the blueprint of order, the creative process of organization is always an art.”* (Hardt, 1995:18).

En yderlig problemstilling er dog, at en kritisk position risiker at gen-bekræfte de eksisterende udfordringer og forståelser af organisation og organiseringer, da de muligheder der rejser sig gennem kritikken, bliver til som afledte ”*falske bevægelser*” af det selv samme som kritiseres (Hardt, 1995:10f, Min oversættelse)

Så grunden til at denne indledende sondering omkring kritik og immanent critique er vigtig, er altså, at forståelsen af kritik har omfattende indvirkning på, hvordan vi kan komme til at se det nye i begivenheder som nyt - og ikke blot som variationer af det eksisterende – jævnfør den tidligere problemstilling omkring den spatiale opdeling og ”grader af ny”. Altså, at en forskningsmodus baseret på en udøvelse af kritisk tænkning risiker at stå med den udfordring, at det har svært ved at tage os videre til de nye forståelser og praksisser, til de aktualiseringer, de (kvalitative) organiseringer der bliver til som (og gennem) affektive begivenheder – hændelsesmæssige rumliggørelser.

Det gør altså, at forståelsen af, hvad kritik er og kan, har indflydelse på hvilke teoretiske informeringer og metodologiske tænkninger som afhandlingen kan bruge, vil bruge og primært bruger. For hvis vi ser på kritik med et sådanne teoretisk perspektiv, så er kritik ikke blot en generel forskningsmæssig tilgang og metode, men også skabelse af det mulige, det potentielle - i det aktuelles potentialitet. Og afhængigt af, om kritikken stopper ved de formelle årsager eller

affirmativt udforsker de interne kræfter i begivenheder, gennem en skærpet sensitivitet for det potentialiserende i hændelser, i intense situationer, så kan det være en begrænsning af begivenheden.

Og livets udfoldelse

Og i denne sammenhæng, altså en begrænsning af, om vi kan komme til se flere og andre offentlig værdiskabelses processer. At vi kan muliggøre andet og mere, end blot de formelle fællesskaber og organiseringer, således at vi kan registrere og eksperimentere med de emergerende fællesskaber der byder sig til. Omkring muliggørende fabrikationer. Omkring de formelle organisationer og organiseringer i det at de flyder over.

Der kan vi også gribe ind i det ufærdige

Det er derfor nødvendigt at lave en forskydning af forståelsen af kritik, således at afhandlingen kan undersøge begivenheder som singulære tilblivelsesprocesser – som singulære kvalitative aktualiseringer der flyder over i kraft af ”*livets interne eksplosive kræfter”* (Hardt, 1995:13).

Uforudsigeligt og kreativt

Så for at imødekomme denne problemstilling vil jeg placere afhandlingens undersøgelser, i relation til de teoretiske linjer der former sig omkring immanent critique via affirmative kræfter (Braidotti, 2010b, 2010a, 2019; Dey & Steyaert, 2012; Edwards & Fenwick, 2015; Foucault, 1997; Gambs, 2013; Hardt, 1995; Latour, 2004b; Massumi, 2010; D. McCormack, 2012; D. P. McCormack, 2010; Puig de la Bellacasa, 2011). For ved at jeg lægger et bekræftende perspektiv på kritik, så betyder det, at jeg forstår og ser kritik, gennem den rene modulative difference der bliver til gennem begivenheders affektive og temporale ind- og udfoldninger. Altså det, at en hver begivenhed skal ses som værende ny, qua den interne kreative selv-skabelse den bliver til igennem. Dermed kommer afhandlingen og dens forståelse af kritik til at hvile på en positiv ontologi (1995:18ff), hvor en hver bevægelse kan ses som et udtryk for *det at ligge til*.

Dermed bliver kritik ikke et spørgsmål om at kritisere en statisk orden, men om at omsorgsfuldt bekræfte og muliggøre en multiplicitet af organisatoriske aktualiseringer, gennem kreative undersøgelser af begivenheder og deres skabende kræfter. Grunden til at dette er vigtigt, er altså, at det med dette skifte bliver muligt at undersøge de singulære begivenheder, som *det kreative nye der gør det nye der muliggør det nye*. Her-og-nu. Potentialitet. Ikke-lineære bevægelser. Frem for, at de singulære kvaliteter bliver reduceret og set som varianter af det eksisterende. Der hvor de gentager. Der hvor der bliver gentaget. For selv når det er stabiliserende struktureringer, selv når objekter træder frem, så bør vi se, registrere og forstærke deres processuelle virke, deres multiple hændelsesmæssige kvaliteter og egenskaber som part-subjekter. Da det blot er et aspekt af at arbejde ud fra en radikal empirisme der tilbyder, at enhver følt relation, er en virkelig relation: ”(…) *the felt reality of relation.*” (Massumi, 2002:16).

Eller som William James (1842-1910) formulerer det i sin klassiske bog, *Essays in Radical Empiricism* (2001): ”*To be radical, an empiricism must neither admit into its constructions any*

element that is not directly experienced, nor exclude from them any element that is directly experienced. For such a philosophy, the relations that connect experiences must themselves be experienced relations, and any kind of relation experienced must be accounted as 'real' as anything else in the system." (James, 2001:42).

Når jeg forfølger et forskningsspor omkring en bekræftende kritik, så medfører det altså at en akademisk kritik og "debunking" strategi, såvel som en mere kritisk og distanceret indstillet forskningstilgang, at det bliver forladt. Eller snarere, at den *negative* kritiks teknikker bliver doseret på en så strategisk hensigtsmæssig måde (Massumi, 2002:12f), at de ikke (permanent) står i vejen for den bekræftende kritiks mere skabende kræfter og energifyldte aktiviteter.

Vender vi kort blikket til litteraturen omkring social entrepreneurship, så tilbyder Pascal Dey & Chris Steyaert (2012) et overblik over de dominerende forståelser af kritik (Figur 4), som sætter forskningen inden for dette organisations teoretiske domæne. Nok er deres typologi (som de placer som et heterotopisk overblik og ikke som en klassificering) begrænset til litteraturen omkring social entrepreneurship, men de teoretiske referencer der står som kerneomdrejningspunktet for en forståelse af kritik, de befinder sig godt spredt ud over såvel humaniora som samfundsvidenskaben. Hvilket gør, at typologien uden at miste alt for meget præcision, også tilbyder et overblik over forståelser af kritik, der strækker sig ud over litteraturen omkring social entrepreneurship.

Practice of critique	Core idea	Core theoretical reference	Example in social entrepreneurship	Illustrative approach	Limitations and problems
Myth-busting	Challenge popular ideas; test assumptions and false premises	Aristotle, Descartes	Cook *et al.*, 2003; Kerlin and Pollak, 2010	Empirical (exploratory or hypothetico-deductive) reality tests	Objectivist understanding of research; neglects the nexus between "truth" and prevailing systems of power
Critique of power effects	Inquire into normalising effects of discourses, ideologies, and symbolic violence	Foucault, Bourdieu, Žižek, Boltanski and Chiapello	Dempsey and Sanders, 2010	Meticulous analysis of material, historical, economic or discursive structures and practices through discourse analysis, narrative analysis, etc	Might evoke distance towards subject of inquiry and privilege a priori critical stances
Normative critique	Inquire into normative foundations and marking of just trajectories	Rawls, Habermas	Eikenberry, 2009	Thorough checks of inherent moral judgments and justifications	Replaces one ideology with another dominant view; privileges views of social scientists
Critique of transgression	Inquire into micro-resistance and emancipation	Foucault, Latour, Boltanski and Thévenot	Parkinson and Howorth, 2008	Inquiry into everyday practices of practitioners and how they contest prevailing ideologies	Can overestimate the broader impetus of instances of micro-resistance; going native
Interventionist critique	Enact spaces for experimenting and radical inquiry	Law and Urry, Debord	Steyaert and Dey, 2010; Friedman and Desivilya, 2010	Participatory action research, minor analysis, aesthetic intervention	Might become co-opted and domesticated

Figur 4 (Dey & Steyaert, 2012:103)

Skal jeg placere afhandlingen i relation til denne heterotopiske typologi, så ligger jeg med min affirmative vinkling tættest på deres forslag omkring en interventionistisk critique. Således skaber den bekræftende kritik den forskningsmæssige udfordring, at forskeren skal indgå i begivenheder på en sådan måde, at hvad der måske ville have været kritikkens ærinde, i stedet bliver det mulighedsrum som en affirmativ critique søger at potentialisere. At intensivere. Blot en klar

omfavnelse af den rene ontogeneriske difference der udspiller sig i begivenhedernes passage mellem det virtuelle og det aktuelle, idet organisatoriske begivenheder uforudsigeligt og kreativt flyder over i deres organiseringer.

Og nok mere gør det, der hvor intensiteten er høj

Men at sende forskningen afsted, med en intention om at skabe begivenheder og aktualiseringer og at disse også skal være intensiverende (katalyserende). Det kræver som sagt at en ydre iagttagende forskerrolle bliver forladt og at de teoretiske perspektiver bliver levende*gjort*, med henblik på at skabe nye processer og aktualiseringer i og omkring vores velfærds-organisationer.

Vi kan se det som en forskningspraksis der er rettet mod og har en udpræget smag, for det at opøve ”*færdigheder omkring intensiveret praksis involvering”* (Spinosa et al. 1997:43 I: Steyaert, 2007:462, min oversættelse). Som en forskningspraksis, der aktivt opsøger og eksperimenter med kunstens energi og som sætter kroppe og tanker i bevægelse, gennem en involvering med og af summende og vibrerende teknikker (Thrift, 2008b:109). Hvad Manning og Massumi (2014) placerer som det at skabe energier i og omkring nye former for aktiviteter:

”An immanent critique engages with new processes more than new products, from a constructivist angle. It seeks to energize new modes of activity, already in germ, that seem to offer a potential to escape or overspill ready-made channelings into the dominant value system. The strategy of immanent critique is to inhabit one`s complicity and make it turn- in the sense in which butter “turns” to curd. “ (Manning & Massumi, 2014:87).

For nok kan ”objekter” og begivenheder have en karakter der gør, at man kan sige: ”dèr, der er det, igen” (Massumi, 2011:39ff, 2017). Men i denne retrospektive bevægelse af meningstilskrivelse, der er det kun et aspekt af et tilfangetaget objekt, en affordance som man har udpeget. Det er ikke dets emergerende kvalitative virke og de multiple måder hvorpå objekter bliver til som og omkring begivenheder der registreres. Men det gør ikke registreringen og meningsfabrikationen til et uvæsentligt aspekt. Så længe man er klar over, at der sker mere, i det, at man åbner op for, at begivenhedernes aktuelle rumligørelser kan flyde over. At de flyder over. At den flig af aktiv ubestemhed der ligger i erfaringer (Massumi, 2002:232), at de også indgår som operationelle kapaciteter, som formative informeringer.

Samlet set, så betyder det, at jeg primært arbejder med kritik som en skabende og transformerende kritik inde fra begivenhederne, – i deres vedvarende emergering og transduktive informeringer.

Forsknings-fabrikation – thinking-space, æstetiske teknikker og intense begivenheder

Som det primære afsæt for afhandlingens forståelse og brug af affirmative forskningsteknikker, så trækker jeg på de forståelser og teknikker, der former sig omkring den gryende litteratur omkring research-creation[xxi] (Manning & Massumi, 2014; D. McCormack, 2008; Murphie, 2008) (fremover forsknings-fabrikation[xxii]). Og afhængig af, om du havde læst med i første del af bind et, eller om du har valgt at starte ud her, så har du allerede stiftet bekendtskab med en af de konceptuelle forskydelser, der stammer fra feltet omkring forsknings-fabrikation. Da Beyer &

Steyaert (2012) trækker på McCormack (2008) og hans forslag omkring at bevæge sig fra ”*thinking about space”*, til det at skabe eksperimenter omkring ”*thinking-space”*. Hvilket også ledte med til, at der i starten af bind et kommer serien af kontrasterende bevægelser, hvor jeg gennem og omkring animerende eksempler fra afhandlingens empiri, indfolder og udfolder nogle af Brian Massumis teoretiske forståelser af affektive begivenheder, som forsknings-fabrikation (også) trækker kraftigt på.

Men lad os bevæge lidt mere rundt og lad os gennem nedslag se, hvorledes disse teoretiske perspektiver på affektive begivenheder kan operationaliseres som forskningstilgange og forskningsteknikker. For på mere end en måde, ja, så er vi allerede i gang med at folde forsknings-fabrikation ud. Som en kategori, i Murphies (2008) beskrivelse, så handler forsknings-fabrikation blot om at indfange og forstærke, at alt forskning er forskning-fabrikation. Men samtidigt, så er alt forskning-fabrikation ikke det samme, da det der markerer, det der gør den levende forskel, det er, hvorvidt at vi er bevidste om, at det er det nye vi skaber:

”All research is research-creation, even if some research pretends otherwise. All research is necessarily, if at some times more weakly than others, an assemblage to produce the new. What masks this is that much of the new is “preterritorialised” in matrices of standardisation, from performance outcomes to the necessity for a press release telling the world of the immediate utility of an innovation. (...) all research is research-creation because the real, if you like empirical, world is constantly re-assembling itself, in process. (...) . At the same time, even though all research is research-creation, to create the new with awareness that this is what we are doing makes all the difference in the world. All research is research-creation but not all research-creation is the same. ” (Murphie, 2008:1f).

Hvilket afhandlingen, på mange måder, allerede har kredset omkring og kræset for, skulle blive muligt; at se det nye som det singulære nye. I tilblivelse. Dermed bliver den baseret omkring en affirmativ forsknings-fabrikation, med et omdrejningspunkt omkring det at muliggøre processer af verdens-gørelse (worlding) gennem eksperimenterende begivenheder. Verdens-gørelser der som levende processer udforsker mulighederne for nye relationer mellem fantasi/forestilling og årsag, for dermed at skabe nye muligheder for viden og tænkning (Murphie, 2008:4).

Følger vi Murphie, så former der sig overordnet to forskellige kulturelle praksisser omkring eksperimenter. Den ene er groft sagt rettet mod at eksperimentere med det nye, mens den samtidig ofte søger at skabe orden gennem reducerende praksisser, herunder opbygning af modeller. Den anden derimod søger at lede ud af modeller, ved at skabe spændinger inden for og i relation til funktionelle aspekter (herunder videnskaben), gennem de kontingente erfaringer der bliver til i relation til eksperimenter (Murphie, 2008:22ff). Så når afhandlingens problemstilling kredser om, hvordan at vi kan bevæge os ud over de eksisterende primært simple og formelle antagelser omkring offentlige organisationer og offentlig værdiskabelse. Så følger også, at det den sidste forståelse af eksperimenter, som jeg vælger at trække på.

Kort eksemplificeret ind i afhandlingens problemstilling og teoretiske bevægelser, så betyder det, at forsknings-*fabrikation* gennem og omkring affektive begivenheder muliggør en modulering af

de eksterne formelle årsager, herunder de eksisterende forståelser af offentlige organisationer, fællesskaber og offentlig værdiskabelse. En modulering der bygger på en vægtning af *strukturerede improvisationer*, der søger at aktivere et mere kompleks co-relationel årsag/effekt forhold, end en formel, simpel og lineær årsag/effekt forklaring (Manning & Massumi, 2014:92ff). Strukturerede improvisationer der som *muliggørende begrænsninger* griber ind i, at åbenhed i og af sig selv, ikke skaber forholdene for fælles udforskninger (2014:94).

For sitrende eksperimenter der kan sprede sig ud over sig selv.

Kræver også, at der er vektoriserende informeringer der kan sende afsted (Massumi, 2017:352).

At der er lurende fyrtårne af potentiel fremtid der informer potentialitet – energi.

Er også relateret til, at der er intensiverende erfaringer der flyder over i deres aktualitet

Hvad der her overordnet er i spil, og på spil, er altså en forskningstilgang der arbejder med livets nye muligheder for at blive til. Gennem hver eneste erfaring. I hver eneste begivenhed - idet formative kræfter co-konstituer nye tilblivelsesmuligheder: ”*(...) a novel power of existence: a power to become*” (Massumi 2011:12).

Så et ”samlende og overordnet” koncept for forskningsteknikkerne, de strukturerede improvisationer, er, at de kan rubriceres som *teknikker for og af eksistens* (a technique of existence, Massumi, 2011:14). For det er teknikker der omfavner deres egne fabrikationer og som ikke er bange for, at de bidrager (uanset hvor småt) til virkeligheden (Massumi 2002:13) i kraft af deres induktive og katalytiske begivenheds konditioneringer.

Kan deres kreativitet ses som en operativ hændelsesmæssig kunst (Massumi, 2011:14).

Det placerer også (forskeren med) den særlige og også skærpede position, at man skal være klar over, samt agere i overensstemmelse med, at de strukturerede improvisationer handler mindre om at styre (og i det omfang, at de skal styre intentionelt som en co-formativ struktur, informeret af de strukturerede improvisationers aktualiserende virker, så er det for at muliggøre en forøgelse, en (in)formering af og i det multiple, gennem en affektiv attunement omkring de differentierede måder hvorpå, at begivenheden affekter, forstyrrer i dets æstetiske kontrast (Massumi, 2009:6ff)), end om at muliggøre, at der er de rette betingelser for, at modulative kræfter har plads til at virke som organiserende dynamikker, der kan katalysere begivenheds konditioneringer:

” *This means that what is key is less what are pre-envisioned – or any kind of subjective intentional structure – then how the initial conditions for unfolding are set. The emphasis shifts from programmatic structure to catalytic event conditioning.*”(Manning & Massumi, 2014:89).

Dermed så kommer det tekniske her til at handle om, at disse ”forskningsmetoder” er teknikker der tager proces i sig selv, som dets ”objekt”; og tilsvarende, så handler det eksistensmæssige her om, at de som ”forskningsmetoder” er dedikeret til ontogenetiske processer af tilblivelse (Massumi, 2011:14). For gennem kreative udforskninger, der søger at aktivere de interne virkningsfulde årsager, så bliver der muliggjort ikke kun ny viden og tænkning, men også at nye

begivenheder og nye verdens-gørelser kan emergere: ”*Each time we experience an event, we are nonconsciously returning to our own and the world´s emergence. We are in re-worlding. We are reattuning, and reindividualizing. The ontogenesis of forms of life continues.*” (Massumi, 2011:115).

Så frem for at lægge et metodisk snit omkring det at skabe tilpas gyldige repræsentationer og interventioner, gennem brugen af stabile og stabiliserende metoder, så ligger vægtningen her på at skabe animerende miljøer: *“Animated environments produce linked sites of permanent learning by redefining the situatedness of place, taking the laboratory — understood as a generic ‘placeless’ place (the ‘laborastory’) in which systematic knowledge is generated — out into the field. Landscape and labscape merge, so to speak (Kohler 2002), producing a new kind of authenticity in which the field is used in a laboratory-like way*.”(Thrift, 2008b:93).

Det medfører også, at repræsentationelle metoders søgen efter at etablere objektkonstans, der bliver til gennem tilsidesættelse og fratrækkelse af temporale, affektive og virtuelle dimensioner, vil blive forladt til fordel for æstetiske teknikker og performative bevægelsers udøvelse af transindividuel kraft.

Der sætter tanker i bevægelse.

Ved at jeg foretager denne forskydelse fra et ”*thinking about space”*, til det at skabe eksperimenter omkring ”*thinking-space*”[xxiii]. ja, så bliver det altså mulig at fastholde omdrejningspunktet i begivenhedernes interne kræfter og dermed selve den dimension som hidrører de singulære kvalitative tilblivelser. Dette kan også ses som en bevægelse fra klassiske empiriske rum, til hvad Patricia Clough beskriver som infra-empiriske rum[xxiv] (Clough, 2009). Som en empirisme rettet mod sensationer (2009:51). Som en empirisme der tillader en gentænkning af hvad kroppe, materialitet og liv er, igennem nye møder med visceral (”indvortes”) perception[xxv] og præ-bevidst affekt (2009:44).

Fra forsknings-fabrikation til post-kvalitative informeringer til kreativ akademisk skrivning

> *(...) I want to argue that while standard methods are often extremely good at what they do, they are badly adapted to the study of the ephemeral, the indefinite and the irregular.”*
> (Law, 2004:4).

> ”*We need to tangle with the materiality of language if we are to avoid recreating the boring, bloodless angels conjured in traditional linguistics and, I would add, conventional qualitative method.*”(MacLure, 2013:665).

Når jeg trækker på affirmative critique og forsknings-fabrikation som de primære metodologisk afsæt, så kan det med fordel også ses i relation til et voksende felt i og omkring post-kvalitative forståelser (Bazerman, 2010; Bright, 2018; Gherardi, 2018; Koro-Ljungberg, 2012; Koro-Ljungberg, Löytönen, & Tesar, 2017; Koro-Ljungberg & Mazzei, 2012; Lather, 2013; Lather & St. Pierre, 2013; Maclure, 2013; MacLure, 2013; Pearce & MacLure, 2009; St. Pierre & Jackson,

2014; St. Pierre, Jackson, & Mazzei, 2016; Jasmine B. Ulmer & Koro-Ljungberg, 2015; Jasmine Brooke Ulmer, 2018).

En bevægelse og ny (efter-) metode tilgang (Law, 2004; Outhwaite, Turner, & Law, 2011), der udfordrer og stiller spørgsmålstegn ved kvalitative metoder og sekventielle ”container” opdelinger, hvor data, analyse og repræsentation er distinkte og isolerede elementer. En bevægelse som i stedet opfordrer til, at vi gen-tænker hvad metoder kan gøre, frem for hvad det er og hvordan at man kan gøre det (St. Pierre m.fl., 2016:105) . Selv om de sidste to elementer, nok ikke kan og bør skilles fra det første (hvis man ønsker at lave strukturerede -improvisationer, så er det godt at have en vis formativ struktur, hvorfra improvisationerne kan sætte af fra og blive til igennem og omkring).

Det betyder, at hvad Law (2004) placerer som traditionelle kvalitative metoder, og deres søgen efter epistemologisk sikkerhed og metodisk automatik, erstattes med langsomme metoder, sårbare metoder og stille metoder. Med multiple metoder. Beskedne metoder. Usikre metoder. Blandende metoder (Law, 2004:11). At vi, som Law forslår det, griber ind i de kvalitative metoder og forståelser og bevæger dem og deres effekter på nye måder.

Følger vi MacLure (2013), så medfører det at data og data produktion fremfor at være orienteret omkring kodning, mønstre, mening og temaer; som et udtryk for en typologisk tænkning på jagt efter fikserede og hierarkiske relationer. Så i stedet handler om at gribe og lade sig fange af de forunderlige, vidunderlige og glødende øjeblikke, hvor en kommentar i et interview, en fragment i en felt note, et objekt eller et underligt ansigtsudtryk, synes at række ud fra det indre korpus af data – og deri fanger os i en gensidig affektion (Maclure, 2013:228).

”*Wonder is relational. It is not clear where it originates and to whom it belongs. It seems to be “out there,” emanating from a particular object, image, or fragment of text; but it is also “in” the person that is affected. A passion: the capacity to affect and to be affected. When I feel wonder, I have chosen something that has chosen me, and it is that mutual “affection” that constitutes “us” as, respectively, data and researcher. In contemporary mate-rialist terminology, wonder can be thought of as entangle-ment or “intra-action” (e.g., Barad, 2007), or the movements of desire and intensity that connect bodies—human and nonhuman, animate or inanimate, virtual and actual, including bodies of knowledge—in/as an assem-blage (Deleuze & Guattari, 2004). We, and the data, do not preexist one another.*” (Maclure, 2013:229).

For Maclure er dette en forståelse af data der implicer, at vi skal agere i og med det vidunderlige og forunderlige i data, og at date bør ses som en begivenhed. En begivenhed der gennem hendes trækken på Deluuze & Guattari (2004) gør, at vi skal være opmærksom på og åben for, at blive overrasket af det inviterende i begivenheden og derfra se, hvor eksperimenterne tager os hen (Maclure, 2013:231). Altså en udvidet forståelse af kvalitative data, en eksperimenterende og spekulative tilgang, som er interesseret i de materielle og sensoriske kvaliteter, hvor data bliver til som sne, vand, landskab, affekt (MacLure, Foreword, I: Koro-Ljungberg m.fl., 2017).

Lather & St. Pierre (2013) beskriver denne tilgang som en post-kodning analyse (Lather & St. Pierre, 2013:717), som en ikke-teknik, en ikke-metode der altid er i tilblivelse, i kraft af, at teorier

forbinder, intensiver og forøger territorier. Men det medfører også, at en post-kodning analyse ikke kan være pæn og ryddelig, at det er svært at forklare den under og efter analysen. Koro-Ljungberg et al. (2017) kommer med en tilsvarende beskrivelse, i det, at de ser det som et flydende metodologisk rum. Et rum hvor data, teorier, metoder og forskningstilgange smelter og transformer. Hvor de infiltrerer, træder frem og forsvinder i deres metodologiske (u-)muligheder ((Koro-Ljungberg m.fl., 2017:3); som metodologier uden metodologier (2017:8) der kontinuerligt søger at innovere og genskabe data og hvad data kan gøre.

Selv om der i disse teoretiske linjer foregår et opgør med post-positivistisk kodning inden for kvalitative tilgange (og ikke al kodning), så har jeg forsøgt at give mig i kast med flere af de kvalitative kodningsprogrammer som udbydes (Nvivo, MAXQDA og ATLAS). Jeg har været interesseret i at undersøge, hvorvidt at programmerne kunne understøtte en performativ og animerende tilgang til analyse. Om deres generative islæt ville kunne bruges til at skabe et lokalt anarkiv (Senselab, 2016).

Mine erfaringer, selv om de er præget af, at jeg er begynder bruger, er dog, at udøvelse af kodning i relation til programmerne, særdeles let ender ud med at agere som en strukturalistisk komponent (der agerer kompleksitets reducerende). Altså, at kodningsteknikken ikke blot har en høj grad ad struktur i sig (hvilket man nok også godt kunne stille spørgsmålstegn ved), men at den også kun kan virke, idet man antager, at der er en bagvedliggende logisk forklaring, som koderne kan hjælpe til at fremanalysere. For uagtet at en ”basis” kodnings tilgang, såsom Skabelon Analyse (Template Analysis: King, 2012) ikke er bygget op omkring en præ-defineret model, og at jeg således selv har kunne definere mere dynamisk koder, kategoriseringer i bevægelse, eller blot særdeles flydende betegnere. Så oplever jeg, at der sker et fokus skifte og en modus ændring i relation til programmerne.

For nok tilbyder kodningsprogrammerne at der kan blive skabt et overblik over forskningsprocesserne, men selve vibrationen i begivenheden, fornemmelsen af den, den forsvinder idet jeg ”typificer”. For i det, at jeg følger metodikken i Skabelon Analyse og således overfører koderne fra en delmængde af data, over på det resterende empiriske materiale, så udvaskes og transformeres den distinkte karakter i de singulære begivenheder. Det bliver altså hurtigt for reducerende at tilgå mine empiriske data gennem de interviews, optagelser og dokumenter, der ligger omkring begivenhederne. For jeg, jeg kommer til at gå i en retning af mere diskursive analysestrategier, hvilket medfører en nedtoning og afskrivelse af de sensoriske registreringer af relationer og relationalitet, affekt og begivenhed. Således misser jeg let det intuitive, æstetiske og kreative i analyseprocessen, da jeg nu pludselig sidder og kigger på begivenhederne som tekst(er), i stedet for at sanse og lytte inde fra begivenhedernes udfoldelse og indfoldelse – og dermed arbejde med begivenhedernes intensitet.

Så det er min oplevelse, at selve programfladerne virker for godt, at de låser min analytiske tænkning i positioner, i en jagt efter at identificere en mekanisme. Således bliver kodningsprocessen hurtigere til et spørgsmål om ”*hvor kan dette passe ind*”, end at de fabrikerede kategorier muliggør, at jeg kan artikulere den distinkte kvalitet der er på spil i det singulære. Så derfor fastholder jeg en analytisk tilgang, hvor min primære adgang til de empiriske begivenheder,

det er perception af perception, men *i tilkobling* til videooptagelser, billeder, interview og samtaler samt vibrerende materielle spor, - på mit skrivebord, i min reol og som stærke, sitrende og berørende erindringer. Der ligger de. Som part-subjekter med en uformindsket glød - æggende.

Der berører de stadigvæk, på differentierende vis.

Bliver de til igen – i og som intensiveringer af erfaringer.

Dermed har jeg i overensstemmelse med det ene indledende citat, som jeg startede anden del af afhandlingen ud med, omkring at koble sensationer fremfor positioner (Manning & Massumi, 2014:39), tilstræbt en intensivering af de kvalitative erfaringer, af de sensoriske kvaliteter i begivenhederne, for således at kunne fabrikere (individuere) afhandlingens data.

Et andet centralt element i de post-kvalitative tilgange og eksperimenter er det stilistiske, for tonen og tonerne samt karaktererne i den akademiske skrivning, de meget gerne må have en kraftig kreativ snert. For som afsnittets indledende citat fra Maclure (2013) startede ud med at foreslå, så gør det nok ikke noget, at der kommer mere passion og intensitet ind i de kvalitative metoder. At vi altså aktiver og eksperimenter med den akademiske skrivning og dets sammenvikling med materialiteter. At vi omfavner skriveprocesserne som en metode og undersøgelsesform, der ikke blot handler om at samle op, at vise hen til forskningsprocesserne, men at det derimod, som Gibbs (2015) siger det, er en undersøgende modus med dets eget karakter, som vi bør vedkende:

"Method (...) refers not only to the process of research but also to the process of making sense of that research in and through a writing that does not come afterward as a 'writing up' of what has previously been discovered, but is actually continuous with it, and, in large part, produces it. Writing in the Humanities, and increasingly in the Social Sciences, does not comprise an aftereffect of research, but forms its very fabric. Writing is not a transparent medium, nor something that comes somehow after the event, a simple 'outcome' of research that always takes place elsewhere, in the archive, in the field or the focus group, on the Web, but is a mode of inquiry in its own right."(Gibbs, 2015:222).

Ifølge Honan & Bright (2016), så handler det dog ikke kun om sproget og de stilistiske greb der benyttes i vores akademiske skrivning. Men også om at genoverveje, at stille spørgsmål ved, hvad skrivning er og betyder. Således at det også kan indeholde forvirringen i en montage, såvel som sammenstillinger af ord, billeder og lyd i relation til kunst, musik, drama og poetik:

"*But it is not only paying attention to the use of particular language forms and stylistic devices that is required in rethinking the writing of a thesis text but also re-considering what "writing" means. Semiotic systems that are not focused on the primacy of the word could also be incorporated, or even "fragmentary writings that practice juxtaposition, collage or montage rather than the propositional logic and well-formed syntactic structure of conventional prose" (Pearce & MacLure, 2009, p. 256). The heterogeneity of these semiotic systems, the confusion of a montage, the juxtaposition of words, images and sounds might draw on the referential discourses of art, music, drama and poetry.*" (Honan & Bright, 2016:737f).

Hvad Honan & Bright er orienteret omkring og her sigter efter, er de udfordringer, der kan være med at skrive afhandlinger anderledes. Udfordringer der kommer når man ønsker at bevæge sig uden for den typiske makro-struktur i form af: Introduktion – litteratur gennemgang – metoder – resultater – diskussion – konklusion (Honan & Bright 2016). Således ser de en tendens til at alternative skriveprocesser og kreative sprogliggørelser, drukner i ortodokse opskrifter på en KORREKT kvalitativ metodik, der blot bliver gentaget og gentaget (og gentaget). Ifølge Honan & Bright, så er et af resultaterne af dette, at der er en tøven og en forsigtighed med at sætte mere kreative kvalitative metoder i spil omkring afhandlinger. Og at der i stedet, blot bliver leveret det traditionelle - ”det der bliver spurgt efter” (Honan & Bright, 2016:738).

Søger jeg at bevæge mig kreativt og modulativt omkring.

Koro-Ljungberg (2012) advarer ligeledes mod en tendens omkring metodologisk simplifikation. Hun advoker derfor for tilgange der værdsætter kompleksiteter (samtidig med en længsel, for det mere simple), gennem mere pluralistiske former og metoder, der strategisk kan imødegå simpel og lineær tekst. Nogle af hendes egne tekst-eksperimenter er opbygget omkring forstyrrende og mixede intervaller, hvor hun gennem narrativer, opdagelser og billeder, producer overlappende og pluralistiske tekst i relation til læseren. Dermed søger hun at skabe en tekst der lever; der arbejder omkring muligheden for overraskelse, at blive overrasket - omkring en mere intensiv erfaring med forskning og tekst (Koro-Ljungberg, 2012:809).

Det er dog ikke kun inden for det post-kvalitative, forsknings-fabrikation og immanent affirmative critique, at der eksperimenteres med æstetiske forskningsmetoder og brugen af et mere kreativt akademisk sprog. Så i tilkobling til de ovennævnte metodologiske ingredienser, der er jeg også inspireret af autoetnografisk skrivning (Anderson, 2006; Dalsgård, 2014; Røgilds, 2000, 2006) og sensorisk etnografi (Sarah, 2009). Såvel som trækker kraftigt på nogle af de mere eksperimenterende tekster og forslag fra de processuelle organisationsperspektiver, såvel som beslægtede litteratur felter, omkring at ibrugtage mere kreative metodikker når vi skal forske i og skrive om organisationer og organiseringer (Beyes & Steyaert, 2011; Bramming, Gorm Hansen, Bojesen, & Gylling Olesen, 2012; Clough, 2000; Czarniawska, 2008; Dee Pedersen, 2005; Gilmore, Harding, Helin, & Pullen, 2019; Grey & Sinclair, 2006; Helin, 2015; Hjorth, 2008, 2013a, 2013b, 2005, 2007; Meier & Wegener, 2017; Michels & Steyaert, 2017; Pullen & Rhodes, 2008; Kathleen Stewart, 2014; Steyaert, 2011; Steyaert & Hjorth, 2002)

Så inden vi bevæger os videre, der kommer der en længere stribe citater herfra:

”*Doing research thus needs to go beyondan a priori mode of reasoning and representation, and to move towards experimenting with ‘different and as yet unformulated modes of expression..., ones that apprehend rather than represent the world, modes that employ the full range ofsenses and evoke the kinaesthetic character of being in a world that is alwaysbecoming’ (Rycroft, 2005, p. 354, emphasis in original).* ” (Beyes & Steyaert, 2011:102)

”*(...) fieldwork knows no “method”; it relies on pragmatism, luck, andmoral sensibility. The knowledge of a variety of techniques, and the will to innovaterather than follow static*

prescriptions of method books, remain central to the craft offieldwork, as to all others." (Czarniawska, 2008:10).

"*Some texts seek not to tidy up and order argumentation and conclusions, but thrive ontheir own vagueness, incompleteness and uncertainty about their own potential forclosure. We read with glee texts which render themselves different by being disorderly through enactments of 'genre-bending'. Maybe they seek to blend text-types in a singletext. Maybe they produce social science texts in genres that are foreign to it. Maybe they just seem weird and uncompromising. We are thinking here of writing as a textured and embodied practice that invokes competing representations and/or is produced in non-scientific genres such as stories, poems, plays and so forth. We are also thinking of those texts that employ literary devices that deliberately usurp the author-ity of the text itself. These are texts that feel, breathe and touch the lives of others through a gritty and abra-sive passion of the author herself ... these are texts of blood, excrement and filth. This is the effervescence of life – a carnival life that riles in the rawness of everyday pleasure and pain, the mundane and the exotic, and of moderation and excess. Texts that puke and rebuke.*" (Pullen & Rhodes, 2008:244)

For i en komposterende (Haraway, 2016) og modulerende sammenblanding, så fabrikerer jeg afhandlingens infra-empiriske eksempler, de levende abstraktioner, ud fra dette spænd af perspektiver - det dragende, æggende og spændende i dem. I afhandlingen søger jeg derfor en mere kreativ akademisk skrivning og atypisk opbygning af afhandlingens form – for at kunne arbejde med affekt, intensitet. Jeg forfølger en skrivepraksis, hvor jeg nyder min skrivning, hvor jeg giver mig hen til den, hvor jeg omfavner, at selv om jeg ikke er skønlitterær forfatter. Selv om jeg er amatør, selv om min stil først er ved at blive til, gang for gang. Selv om jeg ikke altid ved, nok sjældent ved, hvad jeg skriver, situation for situation, bogstav for. Selv om sproget til tider er famlende og upræcist, at meningsniveauer risiker at kollapse (nok kun for lidt, er der nogle der kunne indvende, ud fra en teoretisk præmis om; at forskningens problem ikke er, at den er for abstrakt. Men at den derimod ikke er abstrakt nok, til at kunne begribe det konkretes indre kompleksiteter i det aktuelle (Massumi 2002:5)), så kan jeg alligevel godt forfølge en mere poetisk tone, hvor rytmer og fabulationer (Hjorth, 2013a) skyller igennem skriveprocessen og teksterne. Samtidig med, at jeg også følger mere gængse akademiske formater, så er jeg også inspireret af den kreative ikke-fiktion, den ficto-kritiske skrivning (K Stewart, 2011; Kathleen Stewart, 2014).

For det er ikke kun befriende at forfølge, at bevæge sig med en mere karakterfuld skrivning, hvor et af hovedtemaerne, hvor et af kvalitetsparametrene er (hvis der er, eller skal være nogle, i en eksperimenterende skrivning der faktisk eksperimenter (Clough, 2000)), at eksemplerne er intensiverende omkring erfaringer. Det er forhåbentligt også mere spændende at læse. Mere underholdende. Flertydigt. Uklart og udflydende. BERØRENDE. Måske udfordrende, nogle gange. Der lykkes intensiveringen, måske endda så meget, at eksemplerne faktisk agerer som spændingsfyldte abstraktioner der eksperimenter i det aktuelle. Samtidig med, at de revaluer og intensiver de kvalitative erfaringer.

Således søger jeg altså, at lade skriveprocesserne og mit sprog være en i blandt flere summende og vibrerende teknikker, hvor jeg bevæger mig omkring en mere prosaisk skrivning i en her-og-nu tone (Beyes & Steyaert, 2011:105). Hvor jeg forfølger muligheden for, at det er i læserens

møde med teksten, at det nye folder sig ud, og, at mine bidrag først bliver til lige der (Helin, 2015) og der, hvor aktualiseringer uforudsigeligt folder sig ud. Hvor jeg lader sproget og skrivningen lege i en dramatiserende animalistisk tilblivelsesproces, hvor ord virker som sproglige handlinger der katalytisk og direkte ryster kropslighed - skaber appetit, for mere og andet, og måske, fremdriver trans-situationel variation (Massumi, 2014:45f, 55ff). Hvor jeg giver mig hen til eksemplernes tilblivelse som dramatiseret (Massumi 2014:58ff) tekst-(ur) der transducer relationel energi fra aktualiseringerne. Hvor jeg på opslugende, lurende og dumme måder, forsøger at overraske mig selv, - som læseren:

”*The writing tries not only to accept the risk of sprouting deviant, but also to invite it. Take joy in your digressions. Because that is where the unexpected arises. That is the experimental aspect. If you know where you will end up when you begin, nothing has happened in the meantime. You have to be willing to surprise yourself writing things you didn't think you thought. Letting examples burgeon requires using inattention as a writing tool. You have to let yourself get so caught up in the flow of your writing that it ceases at moments to be recognizable to you as your own. This means you have to be prepared for failure. For with inattention comes risk: of silliness or even outbreaks of stupidity. But perhaps in order to write experimentally, you have to be willing to "affirm" even your own srupidity. Embracing one's own stupidity is not the prevailing academic posture (at least not in the way I mean it here).*”(Massumi, 2002:18).

For hvis vi skal arbejde med den affektive intensitet i begivenheder, med de flygtige (men ikke forsvindende indtryk) og abstrakte øjeblikke, hvor spændingerne og spændingen i situationer affekter os, bevæger os. Så handler det altså mere om at forfølge de fabulerende fabrikationer der griber ud efter det æggende og glødende i det empiriske, det forunderlige, end om at fabrikerende fremkode mønstre og generelle karakteristika. Når det altså er en akademisk tekst der søger at skabe og muliggøre intense rumliggørelser. Når det er en fortælling der søger vise, hvorledes at min forskningspraksis bliver til omkring en æstetisk og poetisk involvering og at denne skabende forskningspraksis, at den muliggører intensiverende begivenheder der uforudsigeligt rækker ud og transduktivt inducer nye intense begivenheder - nye begivenheds serier, der overskrider det kommunikative i afhandlingen (Massumi, 2014:60f).

Da jeg hermed har skitseret det grundlæggende metodologiske afsæt, der på levende vis er udspændt og spændt op af og mellem strukturerede improvisationer og metodologi uden metodologier. Så vil jeg altså som tidligere lovet, nu begive mig over til at vise, hvordan jeg har benyttet disse teoretiske informeringer til at skabe og muliggøre æstetiske og animerende handlinger og situationer, affektive begivenheder. Jeg vil altså forsætte med at benytte mig af ”illustrative” eksempler, levende og berørende abstraktioner, for dermed at aktivere og gøre plads til; at forslagene, forståelserne og begreberne, at de er lidt mere aktiverende, vibrerende og summende, end blot (semi)-logiske følger af teoretiske forskydelser.

At de kan blive det, idet deres performativitet flyder over, for i det, at amodale relationaliteter tilbyder sig i det aktuelle, der er der, en større chance for, at begivenheder intensiver. Så lad os se, hvordan at forsknings-*fabrikation* kan praktiseres og hvordan, at et thinking-space også kan se ud, når det bliver brugt som en interventionistisk og involverende teknik.

Et intensiverende skrive-atelie

For at illustrere hvad denne bevægelse henimod forsknings-*fabrikation* og thinking-space betyder i relation til empiriske involveringer (når det bliver brugt som en overordnet præmis, en meta-teoretisk tilgang der moduler metoder). Så vil jeg komme med et eksempel fra en af de kommuner der deltager i forskningsprojektet. Det vil blot være et lille glimt inde fra et eksperiment, hvor hvad der nok ellers vil blive set og rammesat som et kvalitativt gruppeinterview, her bliver iscenesat og konditioneret som et animerende skriveatelier. Et kreativt skriveværksted der er inspireret af Davies & Gannon samt Wyatt, Gale, Gannon & Davies' eksperimenter omkring kollektiv skrivning (2006; 2010). Men som også bevæger sig forbi og lægger nye lag til, i kraft af de affektive forståelser og æstetiske teknikker som jeg bruger til at bygge de strukturerede-improvisationer op omkring.

Så hvor vi i eksemplet i del 1, omkring Alletiders Børnehave, WUNDERKINDERGARDEN, fik et første bud på hvordan at offentlige medarbejdere og offentlige organiseringer kan arbejde gennem og omkring affektive begivenheder via forsknings-*fabrikation*. Og altså hvorledes forsknings-*fabrikation* kan se ud, når det ikke er forskere, men derimod offentlige medarbejdere der står for det, ved at de intensiver eksisterende erfaringer, praksisser og teknikker. Så er fokus her på mig, mig der som forsker, famlende og nysgerrigt, forsøger at lære at navigere i konditionerede affektive begivenheder. Forsøger at fremdrive dem, katalysere dem. Sammen med de andre. For det handler heldigvis ikke kun om en interviewsituation.

Eksemplet er således en del af en begivenheds-serie omkring etiske og omsorgsfulde reformuleringer af ældre og ensomheds problematikker. En begivenheds-serie hvor vi gennem de forskningsmæssige involveringer medvirkede til at forskyde ensomhedsproblematikker, således at de blev bevæget fra et noget formelt og ensidigt fokus, omkring at måle graden af den enkelte ældres ensomhed, via en udfyldelse af spørgeskemaer. Til også at handle om de måder at de offentlige medarbejdere arbejder inde i de ældres dagligdag og liv, og hvordan at de kan arbejde omkring en aktivering af erfaringens poesi. Sammen, der kan de skabe inkluderende og aktiverende relationer med og omkring de ældre, frem for blot at konstatere, hvor ensomme de er.

Selvom registreringen også medfører, at ensom ældre får forelagt aktivitetstilbud de kan tilmelde sig. Så er der langt fra et tilbud til en affektiv og omsorgsfuld relationel berøring.

Lige her, lige nu, i den begivenhed som vi er på vej ind i, der befinder vi os lidt inde i en begivenhedsserie og involvering der strækker sig over 3 år og et hav af forskellige former for aktiviteter (nok kun for få og nok kun for distanceret – er mine iagttagelser, desværre, for det er ret fantastisk hvor langt de tager disse affektive eksperimenter).

83 riskorn og en berørende brandtale for det gode ældre liv

Et kommunalt møderum og nok også et meget almindelig et. For det er et af den slags hvor et aflangt hvidt bord og en 10-12 stole sætter rummet som et formelt møderum. Nyere møbler. Hvide vægge. Et pænt linoleumsgulv. Og hvis det skulle ske, at man er i tvivl om rummets karakter, så er den ene væg fyldt med en større whiteboardtavle til dagsordner og løbende tanker. Og derudover, ja, så er der ikke så meget andet i rummet end et stort vinduesparti.

Men det strækker sig også i det meste af rummets længde.

Så derfor, så rykker jeg rundt på møblerne – jeg iscenesætter rummet med det der er; foruden lidt lækkert brød og knasende sprøde kiks. Lidt frisk frugt og al for mange delikate oste til, at vi nok kan nå at spise dem. Sammen med lidt oliven, der agerer det som formelle markeringer af, at jeg virkelig gerne vil lade Bente, Laila og Janne vide, at dagen i dag, denne situation, denne begivenhed, at den betyder noget for mig. Jeg ønsker at lade dem mærke, en vis forkælelse, en særlig kælen og omhu for indbydende og lurende detaljer, som der nok ellers ikke er så sædvanligt i en interviewsituation, i en forskningsproces. Men som efterhånden er ved at blive en vane, i denne begivenheds-serie, der flyder det også over med lurende og æggende detaljer – animerende invitationer. Og Bente og Laila ankommer og vi har lidt stående løs snak og afklaring af, hvornår Janne, der desværre er forsinket, vil komme. For hun kommer først senere.

Så vi starter

Vi finder nogle stole

Vi sidder ved vinduet – det store vinduesparti

Uden for - der er der klar blå himmel og en parkeringsplads. Og mit blik søger efter et glimt af fjordens strandkant. Den er derude. Lige der. Lige dernede bag parkeringspladsen og rådhuset vi sidder i - der ruller fjordens nu stille bølger næsten ind over rådhuset der ligger hvor strandkanten slipper, men hvor der også kan være langt mellem husene, byerne og indbyggerne. Geografisk. Min stemme begynder at fortælle en lidt brændende historie – en intenst og berørende. Og emnet er udkantsområder - perifere geografiske steder og andethed, for ældre og ensomhed er et omdrejningspunkt. For det er *også* det, som vi sammen eksperimenter omkring, i dag.

En fortælling folder sig ud omkring stemninger og hvad der let kan virke som forunderlige elementer i kobling til det, vi nok typisk betegner og forstår som ældre. En historie hvis hovedlinjer er viklet rundt om en 70-årig der i funklende og glitrende udklædning danser neo-burlesque til sin egen fødselsdagsfest - fuldt ud akkompagneret af et tre personers liveband (trommer, guitar og bas) og gæsternes fødselsdagssang, der prøver at følge med. I det, at vi står foran hende og bandet der står på gulvet. I det, at vi synger for hende og hendes dans.

Det er en vibrerende historie. En anden vinkling af det at blive ældre og alderdom. En fortælling om andre slags fællesskaber og nye relationer der bliver til – i det, at jeg (forskeren på ferie) vitterligt bliver hevet ind fra gaden af en anden ”ældre” gæst, der udklædt og agerende som en pailletstrålende fe, lystigt blæser sæbebobler ud over gaden. En gade som er tom foruden mig. En gade som (næsten) har været tom den sidste halve time, foruden mig og passerende biler.

Og da sæbeboblernes flyvende glimtende dans ud over gaden, her, kun virker en vej. Og da hendes levende og strålende indbydelse, kun kan lokke, lure og gribe, så er jeg derefter hastigt involveret ind i denne fødselsdagsfest der præsenterer mig for andre slags ældre liv, end dem jeg typisk støder på.

Fortællingen stopper op

stilhed

Jeg kigger rundt

Bente, Laila og mine øjne mødes og uden ord, der viser jeg hen til det lille bord ved siden af os. Vi placer os rundt om det. Mine hænder griber en brun papirspose som jeg har placeret under bordet og ud af den, hælder jeg riskorn ud på bordet[xxvi] i en stor udflydende bunke, for så at instruere dem i den næste proces, - ved at jeg kort viser den.

83 ris korn - fortæller jeg

Vi skal nu, hver især, samle 83 ris korn op fra bunken med den ene hånd, - et korn ad gangen

Vores fingre skal samle et korn op af gangen

Et

Og en for en, så skal det opsamlede riskorn så lægges i sidekvindens anden hånd, - der er fremstrakt og åben

Og din anden hånd, ja, den skal ligeledes være åben og fremstrakt, - for her, der ligger din sidemakker så riskorn

Så kornet ligges. Sådan her. Men når vi gør det om lidt, så gør vi det synkront med de andre.

Så man skal afstemme sig til de andres bevægelser

Synkront og i stilhed – tæl inden i dig selv, 83

Et korn op – stem dig ind på de andre- og vi lægger det; samtidigt

Og nu, der går vi i gang – for et korn ad gangen, der vokser risbunken i vores hånd

riskorn i vores hænder

– og husk det er 83 korn vi skal samle op

Famlende start og en stilhed

Og vores hænder ligger ris og en tydelig ro vokser frem

Korn for korn

Momenter af tavse spørgsmål og hænder der tillidsfuldt forsætter

Glidende

Smukke og intense øjeblikke af flydende afstemte bevægelser, - præsenter sig

Situationer hvor vi afstemmer, igen.

Gang for gang.

Vores hænder ligger det sidste korn og jeg kigger op på de andre

Et øjeblik mere af stilhed – en anden stilhed

Lader jeg blive der

Lidt længere

Min stemme afbryder, det, - i det, at jeg i en let og blød tone begynder at synge:

Når jeg bliver gammel

så vil jeg sidde på en bænk

der hvor havet slår ind over molen…..

Jeg fader sangen ud, efter at det første velkendte vers har ramt ind. Og mon ikke at vi kan regne med, at sangen synger videre af sig selv - i stil med dette:

(…)

Når jeg bliver gammel
Så vil jeg sidde på en bænk
Der hvor havet slår ind over molen
Og spise mandler med mynthe-stænk
Og æbler med lommekniv i solen

Når jeg bliver gammel
Skal bugten være så fuld af liv, der hvor solen går ned
For intet liv gemmes væk
For at forsvinde helt alene med sin ensomhed

(…)[xxvii] Gnags, 1989.

Efter at min syngende stemme forlader sangen, så glider jeg direkte over i oplæsning af et lille brev fra Anette Andersen (Kommunal direktør, Ringkøbing-Skjern kommune) der på min opfordring har valgt en sang til dem, denne sang, og skrevet en lille medfølgende hilsen:

> ”*Hej*
> *Jeg vil gerne dele sangen "Når jeg bliver gammel" med jer. En gammel Gnags-sang, som jeg har lyttet til siden min gymnasietid.* *Musikvideo*[xxviii] (QR kode indsat af red.)(*en halvgammel Peter A.G synger og jeg håber også, at jeg skal lytte til at han synger sangen når vi bliver 70 og 80 år osv.). Sangen minder mig om, at vi som borgere selv definerer det gode liv og det skal vi altid være opmærksomme på i vores møde med borgeren.*

Når jeg hører sangen, så tænker jeg over hvordan jeg selv kunne tænke mig et ældreliv, Jeg synes sangen signaler:

- *Ro*
- *Livskvalitet*
- *At man gør det man får det godt af*
- *at det er vigtigt at have gode relationer.*

Emner der er vigtige for mig i dag og som jeg tror bliver vigtige for mig når jeg bliver ældre.

Håber I kan bruge det. I må have et godt møde." (A. Ørbæk Andersen, mail, 4. december, 2014).

Og nu, der skal vi altså til at skrive. Så I skal tage bunken med de 83 riskorn I har liggende i hånden og så skal I med kornene skrive et ord der indfanger - Hvad vil du gerne have skal være tilstede i dit liv - når du bliver gammel?

Du kan også bare skrive

Riskorn for riskorn. Informeringer. Ord informeres. Fremtider. Opmærksomheder. Intensiveringer af erfaringer. Åbninger. Begivenheder og liv i tilblivelse – Ris og langsomme processer der griber fat.

Situationens stemninger, de 83 riskorn, en kort sang og et lille brev, skaber sansede erfaringer – intensiver dem

Modulative åbninger

Situationens stemninger, de 83 riskorn, en kort sang og et lille brev, tilbyder opmærksomheder

"GRINE – LEVE –NÆRVÆR – REJSE"

Og med alt dette, og nok en del mere, der bevæger vi os videre.

For efter at riskornene passerer fra papirspose til bord til udflydende bunke til fingre til håndflade til voksende tyngde i hånden til bogstaver der formes og ord der dukker frem på et lille bord – korn for korn - så går vi i gang med at skrive. Med at dokumentere nogle af de nye processer og praksisser som de eksperimenter omkring. Nogle af de hændelser, handlinger og organiserende begivenheder som de allerede har iscenesat omkring en affektiv og æstetisk forståelse. Og dette, det er udover, hvad det nok også er, også en udvikling af en anden skrivepraksis henover det særdeles velkendte tema, dokumentation af arbejde. Fastlagte krav om dokumentation, der dog

kan moduleres. For det er en foreløbig evaluering af projektet, som de er i gang med. Men nu, der er det med en lidt mere kreativ betonet skrivning og stemnings beskrivelse, end de er vandt til at skulle tage i brug. Umiddelbart må tage i brug.

For efter en kort instruktion, der sender dem i retning af at skrive en tale. Måske næsten en brandtale for det gode ældre liv. Kommer vi til at mærke.

Kraftfuldt

At de kreative teknikker som de strukturerede improvisationer at de gør mere muligt. Når de intensiver. At de intensiver.

Og det er blot et forsøg på at eksperimentere med en mere animerende dokumentation form af deres arbejde. En berørende dokumentation, i det, at den rækker ud efter læseren og ikke mindst - den der skriver. Og i dag, der er det centreret og fokuseret omkring deres igangværende projekt -Ældre liv skaber liv. For det er her, at vi oplagt og passende har kunne forsætte vores involveringer med dem. Det er her, omkring de krav der ligger til deres dokumentation, at vi kan benytte de eksisterende formelle organiseringer og styringsteknologier til at bevæge os videre, idet vi moduler dem.

Så derfor, så sidder vi nu hver for sig. Kun forstyrret af min stemme, der nu og da, læser højt af udvalgt poetik. Små sætninger og ord.

Rytmer

Og lidt beskeden spisning, lidt hapsning

Og Janne er i mellemtiden stødt til og hun skriver, med riskorn og også på en animerende dokumentation

Lidt skrivning – spredt ud i lokalet

Og så, er vi pludseligt samlet igen. Vi skal nu høre hinanden. Hvad har I skrevet. Hvad vi har skrevet. På stole ansigt til ansigt overfor hinanden. Tæt og fint intimt. Tilpas. Bente begynder at læse højt og vi sidder og lytter til hendes stemme og hendes historie. På stolene. Helt stille. Lytter.

Det slår mig – det her, det er rigtigt godt skrevet og endda på så kort tid.

Men det slår mig også, at vi skal mere, at der skal ske mere. Med teksten og med os. Med det at skabe mere liv omkring teksten. Ind i fortællingen. Bevægelser omkring historien. At gøre den levende – mere kraftfuld, mere bevægende. At der hændelsesmæssigt skal ske mere. Det virker, men der skal ske mere. Improvisation. Men ikke uden informerende teknik.

Så

Kom - nu skal vi altså op og stå. Så stolene væk. Lad os prøve at stå op

Bente, kan du ikke starte forfra på din fortælling, men denne gang, der skal du fortælle den fra kroppen og så skal du nu fortælle den direkte til os. Så nu, der skal du altså ikke læse den højt men i stedet for, så skal du holde den som en tale.

Hun begynder igen – men denne gang, der er jeg draget ind i hendes tale

Så meget, at det er svært ikke at rubricere den som en brandtale – som en behjertet tale der vil noget

Og gør noget

Den

Det

kan mærkes

Jeg kan mærke den

Jeg kigger mig omkring og ser, at de andre også synes at være trukket ind i hendes fortælling. Og lige i det, lige dér, i dét øjeblik, at jeg kan fornemme intensiteten, at jeg opdager, at jeg ikke er alene med oplevelsen af, at hendes historie har en intens styrke og kraft, der dannes der et håb omkring de næste skridt vi kan tage. Som vi *nu* kan komme til at tage på en mere kraftfuld måde, end vi nok kunne før.

Og som Janne, Bente og Laila og deres kollegaer nok kommer til at gøre mere levende og kreativt, end de nok ellers ville. Da de også gør det nu. Skridt og begivenheder som Janne har tegnet sådan her – så værsgo, et skitserende metrokort over deres begivenheds-serie:

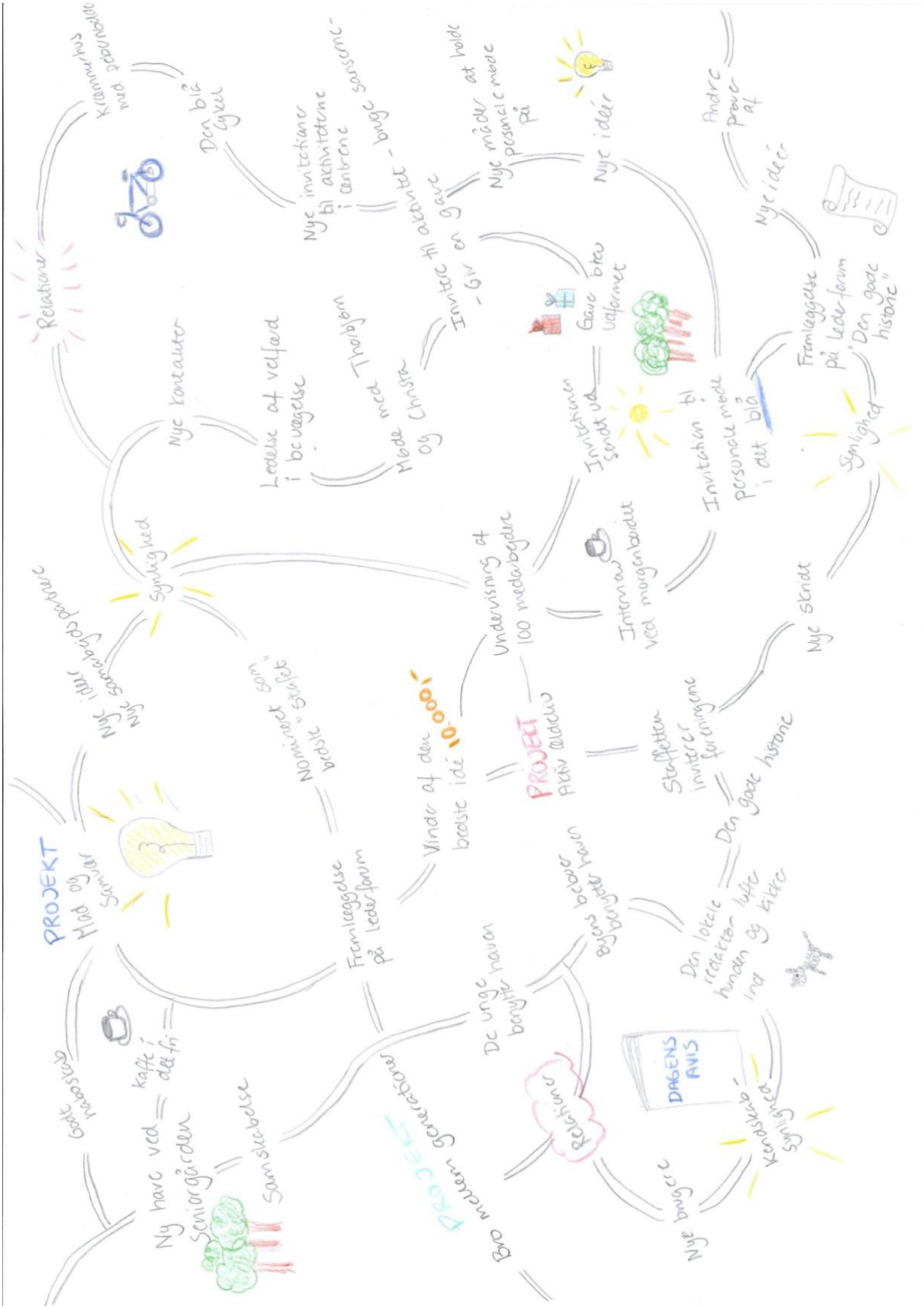

Figur 5 Metrokort over skridt taget omkring Aktivitet Syd, Janne Nielsen 11.1 2016

Imens at Bente, Janne og Laila forsætter med deres velfærdseksperimeter og (brand)taler, så slutter animationen. Men nu, så håber jeg, at animationen som et mere sitrende og lurende eksempel, kan hjælpe med til at skabe en tættere fornemmelse for, hvordan forsknings-fabrikationer og thinking-space kan se ud, når det bliver brugt direkte inde i de offentlige organisationer.

Men for at tydeligøre dette endnu mere, så lad os også se, hvordan at Janne startede ud med at eksperimentere med en invitation til et anderledes personalemøde. En invitation der kvasi-kausalt (Massumi, 2002:225f) informer de mange forskellige begivenheder på metrokortet. Såvel som en del uden for kortet, andre steder på andre måder. Bliver der inviteret.

Personalemøde ved Skjern Å Tirsdag d. 2. september 2014

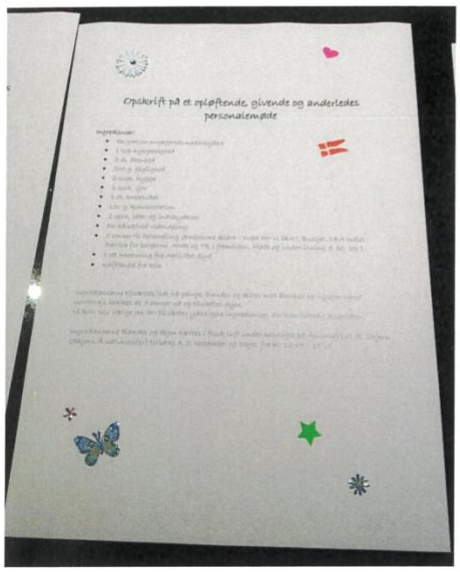

Før mødet.

Jeg ville lave dagorden på en ny måde. Det endte med en opskrift på et opløftende, givende og anderledes personalemøde.

Jeg skrev de ingredienser ned, som jeg mener er vigtige.

Det var vigtigt for mig, at personalet kunne tilføje ingredienser, jeg ikke havde tænkt på.

Sanserne skulle bruges. Farvestrålende klistermærker og æsker (noget skulle lukkes op/overraskelse) og smagen af chokoladen i æsken.

Invitationen skulle ligge klar på bordet fra morgen. Der skulle være en indbydelse til alle - også til dem som var forhindret i at deltage.

Opskrift på et opløftende, givende og anderledes personalemøde

Ingredienser:

- En portion engagerede medarbejdere
- 1 kop nysgerrighed
- 2 dl. åbenhed
- 500 g. faglighed
- 2 spsk. hygge
- 2 spsk. sjov
- 3 dl. kreativitet
- 100 g. koncentration
- 2 spsk. idéer og indskydelser
- En håndfuld videndeling
- 5 emner til behandling (Ensomme ældre - hvad har vi lært?, Budget, DBA målet: Service for borgerne, AMR og TR i fremtiden, Møde og undervisning d. 30. sep.).
- 1 let anretning fra Aktivitet Syd

Kaffebrød fra Ria.

Ingredienserne tilsættes lidt ad gange, blandes og ældes med åbenhed og nysgerrighed.
Undervejs hakkes de 5 emner ud og tilsættes dejen.
Vi kan selv vælge om der tilsættes yderligere ingredienser, der kan forbedre opskriften.

Ingredienserne blandes og dejen sættes i frisk luft under halvtaget på Ånumvej 161 B, Skjern (Skjern Å naturcenter) tirsdag d. 2. september og bages fra kl. 12.45 - 15.15

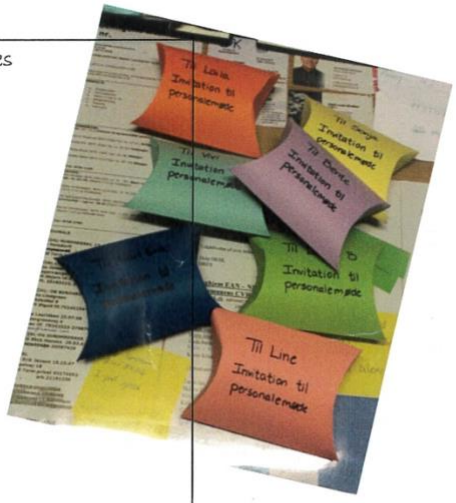

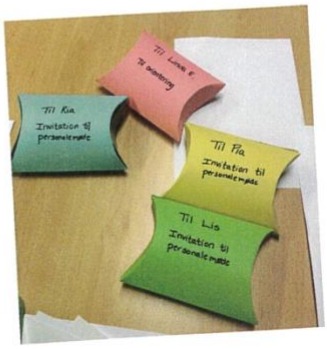

Konklusioner - på bind et

Jeg har gennem afhandlingen forfulgt forskningsspørgsmålet om, hvorvidt og hvordan offentlige organisationer kan muliggøre og fabrikere offentlig værdi gennem organiserende fællesskaber? Og hvorvidt og hvordan, kan de forstærke de kvaliteter de er med til at fabrikere, som har værdi?

Baseret på afhandlingens teoretiske informeringer og de eksperimentale empiriske bevægelser, vil jeg nu svare ind i spørgsmålet gennem det animerende eksempel, den levende abstraktion som løber ned gennem bind et; Alletiders Børnehave – WUNDERKINDERGARDEN. For ved at basere et svar på det empirisk baserede eksempel og dets produktive sammenfiltring af empirisk analyse og teoretisering har mine forslag afsæt i de livlige kvalitative situationer, hvor offentlig værdiskabelse bliver til i og som emergerende organiseringer.

Gennem denne empiriske informering bliver det altså muligt, at jeg bevæger mig ud over PVC-litteraturens indtil nu primært teoretisk informerede diskussioner. Samtidig med at jeg tilbyder og bidrager med nye teoretiske perspektiver, teoretiseringer som kan hjælpe med til at tage PVC-litteraturen videre fra dens teoretiske svage og empiriske underbelyste linjer (Benington, 2011; J. M. Bryson m.fl., 2014).

Jeg vil altså bruge eksemplet som en relationel informering til at orientere og navigere mit svar efter. Men det kræver også, at du går med på, at det som en levende abstraktion, en tænkende rumliggørelse der er fabrikeret for at kunne affekte og bevæge tanker, også kan hjælpe med til at fabrikere og udpege vigtige singulære kvaliteter, levende og erfaret hændelser – mærkbare organiseringer. For idet relationalitet er en formativ præmis for animeringen, bliver intensiveringer af erfaringer en af de primære informeringer.

Så er eksemplet heller ikke blot en teoretisering uden erfarne og erfaret substans(er).

Nu spidsformulerer jeg mit bidrag til PVC-litteraturen for således at sætte det i spænding. Jeg vil foreslå, at på paradoksal vis handler offentlig værdiskabelse først og fremmest ikke om værdi, men om at invitere. At fabrikere de kraftfulde invitationer, der i en og samme differentierende bevægelse muliggør og skaber værdi. For hvis vi ikke inkluderer, hvis vi ikke inviterer ind i værdiskabende processer, er der ikke den relationelle energi i og omkring offentlig værdi der gør, at offentlige værdi(er) og offentlig værdiskabelse skaber liv og handler om livet og det levende – mellem os.

Således er der en central, en essentiel kvalitativ komponent, der skal og bør sættes i spil i offentlig værdiskabelse, nemlig invitationer. For det er invitationer der gør, at det offentlige i offentlig værdiskabelse bliver og kan blive sat i spil omkring at muliggøre og fabrikere singulære kvaliteter.

Og denne vitale komponent, ja, den kan vi med fordel operationalisere i og omkring fire bevægelser. Vel og mærke fire sprælske bevægelser, der både tilbyder og muliggører og sætter offentlige værdiskabelsesprocesser i relationel spænding: *det inviterende, gensidig inklusion, livlighed, æggende kontraster*.

Disse fire bevægelser og dets invitationer vil jeg gerne tilføje og forslå, at vi ser som essentielle evalueringsmæssige kriterier for offentlig værdiskabelse (West & Davis, 2011).

For på differentierende vis kan disse mere sprælske bevægelser forstærke og forøge kvaliteter, idet, de som formative kræfter muliggør og organiserer emergerende fællesskaber. Organiserende fællesskaber der intensiver og moduler de immanente singulære kvaliteter i det aktuelle. Der hvor vi direkte intensiverer og inkluderer erfaringer, der kan vi forfølge en kvalitativ forøgelse af de singulære kvaliteter. Gang for gang. Der kan vi passioneret eksperimentere med offentlige værdiskabelser og revalueringer af de levende og vigtige singulære kvaliteter der affekter.

Vi kan bevæge os med livet og det levende mellem os.

Begivenhed for begivenhed. For i kompleksitetens relationelle usikkerhed er intet givet.

Men noget er ladet, noget (kan) give(r) kraft.

Så i situationens hændelsesmæssige umiddelbarhed – der kan vi passioneret forfølge en intensivering og revaluering af de immanente singulære kvaliteter, idet de bliver til. Vi kan navigere i og bevæge os med de ufærdige kvalitative organiseringer gennem en affektiv-sensitiv attunement for de relationelle spændinger og deres potentialiseringer. Inde i begivenhederne, inde i organiseringernes tilblivelse, der kan vi med det *inviterende* eksperimentere med det forbundne og forbindende, de tværgående og mærkbare forbindelser, der informerer organiserende fællesskaber.

Affekt og bliv affektet.

Organisering for organisering, *invitation* for *invitation* – mere og andet bliver tilbudt, når vi fabrikerer og forøger den *gensidige inklusion* gennem og omkring katalytiske part-subjekter. For uden en inkorporering af *det livlige* og de *æggende kontraster*, uden den relationelle midte og dets affektive informeringer, uden de empiriske mikrovariationer, der skaber og er en margin af og for foranderlighed – er der mindre liv, mindre kvalitativ tilblivelse og altså færre muligheder i og for offentlig værdiskabelse.

Heraf følger også, at der ikke findes noget sikkert svar på elementerne i mit forskningsspørgsmål, at der ikke er noget entydigt svar. Men til gengæld og forhåbentlig var det ovenstående forslag et mere lurende og udfordrende svar. Et svar hvor jeg forfølger en sensitivitet for de kontingente informeringer, der indgår i de empiriske mix´es sammenblandinger og som derfor bevæger sig med det foranderlige, uforudsigelige og usikre. Som formativt arbejder med potentialiteten i midten af dette.

For uden en forståelse for de aktuelle spændinger i det relationelle, så får såvel offentlig værdiskabelse, organiserende fællesskaber som singulære kvaliteter, en anden og nok også mindre involveret og involverende karakter i deres aktualiseringer. Således kan de fire sprælske bevægelser bruges til omsorgsfuldt at bevæge bevægelser. Til at modulere relationerne mellem relationer og altså spændingerne i relationaliteten.

Omsorgsfulde organiseringer kan mærkes. Også som en forøgelse af handlekraft.

Og derfor er Alletiders Børnehave – WUNDERKINDERGARDEN faktisk et godt eksempel og svar ind i elementerne i forskningsspørgsmålet. Empirisk som teoretisk set. Der er Alletiders Børnehave værd at bygge videre på. Så lad os vende tilbage til de fire sprælske bevægelser som jeg forslår bør være centrale for offentlige værdiskabelsesprocesser. Lad mig kort uddybe, hvorledes de fire sprælske bevægelser hændelsesmæssigt kommer til udtryk i Alletiders Børnehave – WUNDERKINDERGARDEN. Og lad mig kort placere, hvorledes de er et bidrag til de tre hovednedslag i PVC-litteraturen.

Og da jeg bliver inden for dette ene eksempel, ligger bevægelserne også tæt op ad hinanden, de krydser og overlapper og er ikke adskilte i deres sammenfiltrede relationalitet. Så derfor går de empiriske hændelser også igen, de kan minde om hinanden, men orienteringen i de sprælske bevægelser gør, at vi ser (kan se) forskellige kvalitative aspekter udspille sig, at vi kan fremhæve forskellige karakteristika:

- ***Det inviterende***: Som når et opslag på Facebook arbejder med og gennem en kreativ brug af Hans og Grethe, for at invitere til undersøgelse af de teknikker og mikro-processer som klodshans bruger i sit frieri. *Det inviterende*, som når den kreative betonede invitation til Alletiders Børnehave rammer min indbakke og den ikke straks ryger i skraldespanden grundet sit induktive og katalytiske virke. *Det inviterende*, når klappende rytmer og nynnende sang inviter ind i eksperimentet og i samme bevægelse sætter og skaber rum. *Det inviterende*, som når et skriggrønt WUNDERBAUM træ omvikler en indledende præsentation og når dens forunderlige wunderbaum dufter af søde kys og malede kaffebønner påkalder og inviterer til, at de vigtige kvalitative erfaringer omkring et levende børneliv, at de kan og bliver aktiveret. *Det inviterende*, som når vi bliver instrueret i at udvælge tre ting der udtrykker noget særligt. *Det inviterende*, når……

  Ja, så er ***det inviterende*** (også) et bidrag, der kan hjælpe med til, at vi levende kan bevæge os gennem udfordringen omkring ikke at fastlåse nye offentlige netværksorganiseringer. Organiseringer der er kendetegnet af at være organisatorisk tværgående og som skal være i stand til at bevæge sig imellem og ud over traditionelle (fag- og service) grænser og adskillelser (stat, marked og civilsamfund), såvel som opbløde grænser mellem brugere og offentlig ansatte, idet de samskaber (Benington, 2011).

- ***Gensidig inklusion***: Som når et rødt garnnøgle er i flugt gennem luften og du er parat til at gribe det for spændingerne i og omkring udfoldningen af dens tråd spinder et net, et erindringsspind, der aktiverer og intensiverer fængende kvaliteter i barndommens leg og liv, og som affekter os på tværs af formelle grænser. *Gensidig inklusion*, som når vi løfter fletværket op fra gulvet og hvad der før var usynlige relationer, nu bliver fabrikeret som et æstetisk udtryk og indtryk - og det føles tæt, rart, inkluderende. *Gensidig inklusion*, som når vi leger så meget, at det legende leger med legen og os vi følger efter, da legen lykkes med at åbne sig, at inkludere mere og andet, at lege med sig selv og dermed skabe

intensiteten i legen, på ny. *Gensidig inklusion*, som i små grin og en der siger, *der tabte du tråden* og vi griner mere og trådens mange hænder, der holder godt fast, de opfanger grinets afslappede og afslappende effekt. For her er der plads til ups og et grin, selv om der er rammesættende instruktioner og teknikker, der guider os. *Gensidig inklusion*, som når vores udvalgte genstande begynder at fortælle os. At åbne os på ny og for andet, i situationen, der trækker grydeskeer, legetøj og dimser os ind og levende fortællinger om vigtige erfaringer og fremadrettede drømme bliver sendt afsted. *Gensidig inklusion*, som når….

Ja, så er ***gensidig inklusion*** (også) et bidrag, der kan hjælpe med til, at tage os gennem udfordringen omkring kronisk social ustabilitet (West & Davis, 2011). For med gensidig inklusion bliver offentlig værdiskabelse ikke til et spørgsmål om at reducere kompleksitet, om at opnå en kollektiv opbakning til partikulære offentlige værdier. Men derimod sætter og er ustabilitet en udfordrende relationel præmis, der gør, at vi bør muligøre nye organiserende fællesskaber, gang for gang. Der kan vi sammen gribe det ufærdige og bevæge os på nye differentierende måder når vi direkte intensiverer erfaringer og revaluerer singulære kvaliteter.

Livlighed: Som når det mærkes, at invitationer har berørende twist, en kreativ og særlig twist, der gør, at invitationen er mere livlig end typisk og livligheden skaber mere liv. Mulighed for mere. *Livlighed*, som når den legende impuls i en sangleg gør, at rummet er mere indbydende end påbydende. At det er delikat og finurligt i dets tilblivelse. *Livlighed*, som når gennemsigtige plasticposer med malede kaffebønner i den ene - og søde kys i en anden bevæger og informerer relationelle bevægelser. *Livlighed*, som når vi skal sanse og bevæge os gennem rummet og en solstråle på gulvet lokker og din hånd er både varm, blød og lidt fugtig og øjnene glimter. Livlighed, som når et afdækkende tæppe fjernes og et væld af vibrerende materialiteter og legetøj kommer frem og påkalder ufikserede bundter af erfaringer, i selv samme øjeblik tæppet fjernes. *Livlighed*, som når fortællinger hastigt glider ind over hinanden og det svævende bord forsvinder ind i et landskab af levende (im)materialiteter, der agerer og skaber og dufter og lyder og smager af mere. *Livlighed*, som når

Ja, så er ***livlig*** (også) et bidrag, der kan hjælpe med til, at vi i højere grad kan arbejde med kreativitet, som *den* energimæssige kerne i udviklingen af en bæredygtig offentlig værdiforståelse (Swilling, 2011). For ved at forfølge livligheden i det aktuelle kan vi bevæge os med situationens immanente kreativitet og energi såvel som kreativitetens energi. At vi kan forfølge de mærkbare vitale toninger af potentialitet og kreativ foranderlighed, der ligger i de daglige organiseringer – for selv i de organiseringer, hvor derudefra set ikke synes at være kreativitet til stede, der informerer sammenblandingerne i de kontingente empiriske mix kreative relationelle tilblivelser. Så ved at arbejde gennem livlighed bliver udviklingen af en bæredygtig tilgang til offentlig værdiskabelse ikke låst fast på kreativitetens energi, men har derimod afsæt i et dynamisk kontinuum spændt ud imellem den immanente potentialitets kreativitet og kreativitetens energi.

- ***Æggende kontraster:*** Som når invitationen til Alletiders børnehave ankommer og den hændelsesmæssigt står frem som en indbydende kontrast til de øvrige mails i min indbakke – delete sker ikke altid. *Æggende kontraster*, som når vi ankommer og en sangleg og dens legende impuls gør, at rummet er mere indbydende end påbydende. At det er mere delikat og finurligt i dets tilblivelse end det tilsyneladende stabile. *Æggende kontraster*, som når vi bliver guidet til at sanse rummet vi er i, at vi skal kigge, smage og mærke på rummet og derigennem gradvist indgår med den relationelle livlighed fremfor kausale relationer. *Æggende kontraster*, som når en guidet og musikalsk underbygget meditations øvelse fører til, at vi i dens umiddelbare ende kigger rundt. Ser på hinanden med små kast med øjet. De, der før var fremmede som bekendte som kommunale kollegaer, er nu de andre, der er med her. Et os, føles det som. Lige her. *Æggende kontraster*, som når et væld af vibrerende materialiteter er det der informer en fælles fabulering smækfyldt med kontrasterende singulære kvaliteter der affekter. *Æggende kontraster*, som når en relativ funktionel leg bliver til en legende energifyldt tilstand, en ikke-funktionel tilblivelseskraft. *Æggende kontraster*, som når *livlighed, gensidig inklusion* og *det inviterende* er karakteriserende for organiserende fællesskaber og offentlig værdiskabelse.

  Ja, så er ***æggende kontraster***, ***livlighed*** og ***gensidig inklusion*** samt ***det inviterende*** (også) et bidrag, der kan hjælpe med til, at vi kan bevæge os ud over PA og NPM (Ansell & Gash, 2008; J. M. Bryson m.fl., 2014, 2015; J. Bryson m.fl., 2017; Denhardt & Denhardt, 2000; Gray, 1989; Hartley, 2005; Hoppe, 2017; Osborne P., 2010) uden at være en forsættelse af eksisterende instrumentale forståelser af offentlig administration (Jørgensen & Rutgers, 2015), idet æggende kontraster understreger og fabrikerer potentialitet frem for det konforme i det potentielle.

For når relationaliteten mellem disse organiseringer er intensiverende i WUNDERKINDERGARDEN. Ja, så kommer offentlig værdiskabelse (også) til at handle om, at vi skal skabe fængende og æggende invitationer, levende organiseringer som direkte inddrager i deres tilblivelse. At vi bør skabe organiseringer, hvor der er en så høj grad af gensidig inklusion, at det som offentlige værdiskabelsesprocesser fabrikerer offentlige værdier, gennem de differentierende tilblivelsesprocesser der bliver muliggjort; idet multipliciteter af singulære værdier sætter og sættes i relationel spænding, kan de også revalueres og ikke kun evalueres.

Hermed bliver vi også taget over til, at der med *det inviterende*, med *gensidige inklusion*, med *livligheden* og de *æggende kontraster* bliver skabt mulighed for, at vi kan sikre et effektivt og effektfuldt ejerskab i offentlig værdiskabelsesprocesser. At vi kan sikre, at der er tale om et mærkbart og berørende tilhørsforhold i de emergerende organiseringer, således at der ikke blot bliver tale om et formelt og en officielt sanktioneret offentlig værdiskabelsesproces.

Så ved at arbejde omkring de fire sprælske bevægelser, ved at bruge dem til at skabe invitationer, bliver vi i stand til at arbejde med offentlig værdiskabelse med en forøget teoretisk og empirisk sensitivitet for vigtige singulære kvaliteter og de emergerende organiserende fællesskaber, der revaluerende kan forstærke og forøge levende kvaliteters kvalitative magnitude.

Ser vi nu mere samlet på de tre hovednedslag i PVC-litteraturen (Benington, 2011; Swilling, 2011; West & Davis, 2011), er invitationer og de fire sprælske bevægelser altså interessante, fordi at de kan hjælpe med til at tydeliggøre og centrere relationalitet som en formativ præmis for offentlig værdiskabelse. For som min analyse af viste, er de (såvel som den øvrige PVC-litteratur) udfordret af, at de primært kun kan se offentlig værdiskabelse i et formelt og partikulært perspektiv. De kan altså ikke se de mangfoldige måder, hvorpå offentlige værdier emergerer gennem livet og de uforudsigelige overskud og relationelle forbindelser dette skaber og muliggør. Så at skabe invitationer gennem de fire sprælske bevægelser er altså interessant i forhold til offentlig værdiskabelse, fordi vi med mit forslag kan se og arbejde med andre kvalitative aspekter af offentlig værdiskabelse, end hvad der indtil nu har været muligt.

Dette ses også hos J. Bryson m.fl. (2017) og deres forslag omkring at skabe en generel og normativ teori for PVC omkring deres udvidede strategiske trekant. For såvel deres strategiske som deres normative afsæt leder let til, at vi kommer til at foregribe begivenheders potentialitet, deres uforudsigelige muligheder, for at skabe en kvalitativ merværdi, såvel som de emergerende fælleskaber der kan fabrikere dette. Men hvis man på affirmativ vis ønsker at arbejde videre med deres model og hvis man ønsker, som de foreslår, at bruge den til at skabe nye modeller der kan testes. Så vil jeg på modulativ vis foreslå, at man sætter invitationer og de fire sprælske bevægelser direkte ind i midten af deres udvidede strategiske trekant, således at relationalitet og eksperimenter bliver den formative kraft, som informerer de strategiske bevægelser og opbygningen af nye (meta)modeller. Ligesom vi så det i invitationen til Alletiders Børnehave, og ligesom vi så det inde i Alletiders Børnehave - WUNDERKINDERGARDEN.

Så når jeg har valgt at trække på disse affektive begivenhedsteoretiseringer, er det med et håb om, at det dermed bliver muligt at arbejde med offentlig værdi og offentlig værdiskabelse med en skærpet forståelse og orientering omkring, at PVC (også) omhandler livlige og uforudsigelige og ufærdige kvalitative forhold. At tilblivelse af offentlig værdi (også) kan ses som et spørgsmål om at sætte spændingerne i den aktuelle relationalitet i spil – at fabrikere og arbejde med og i potentialitet. For når vi lægger et sådant affektivt perspektiv hen over PVC, så gør det, at vi lettere kan komme til at undersøge og eksperimentere med offentlig værdiskabelse som levende organiseringer og berørende processer. Som affektive organiseringer, der flyder ud over og overskrider et generelt, normativt såvel som partikulært, perspektiv, når vi altså direkte intensiverer erfaringer.

Så skvulper det mere over, der hvor det på organiserende og kreativ vis bliver muliggjort, der bevæger vi os også ud over modeller og strategiske trekanter.

Og derudover er det værd at hæfte sig ved, at lurende invitationer er en god relationel midte at orientere sig efter. En god og præ-accelererende måde at sætte det relationelle i spil og spænding. Såvel som en god måde at signalere, at der er noget andet i spil og på spil. Hvilket ikke afviger fra afhandlingens øvrige empiriske informeringer, herunder eksemplerne i bind to, hvor invitationer og deres hændelsesmæssige karakter også er afgørende for, at der bliver muliggjort og fabrikeret organiserende fællesskaber.

Men lad os nu kigge ud over PVC-litteraturen og ind i de processuelle organisationsperspektiver gennem et enkelt nedslag.

For når Hussenot & Missonier (2015) i et processuelt organisationsperspektiv foreslår, at vi skal studere de underliggende dynamikker omkring det nye og det stabile. Så vil jeg gerne bidrage til en forståelse af de bagvedliggende dynamikker og gøre det ud fra en affektiv teoretisering og analyse baseret på Brian Massumis konceptualiseringer. For kigger vi på Alletiders Børnehave - WUNDERKINDERGARDEN, så prøver jeg animerende og analytisk at vise, at det er den relationelle grad af spænding der gør, at der er intensitet og potentialitet til stede i begivenhederne. At organiseringerne ikke kun er det sædvanlige og det typiske – det stabile. At de ikke kun er det nye i form af det potentielle, men at de også er spændende og livlige og intense, at de affekter og bliver affektet.

Afhængig af sammenblandingerne i det empiriske mix, den relationelle spænding i relationaliteten mellem relationerne.

Så hvis man kigger efter livet og det levende i organiseringer, og hvis man vælger at gøre det gennem en affektiv-sensitivitet inde i begivenheder. Ja, så kan det godt være svært at registrere det stabile som stabilt i dets tilblivelser, men lettere at registrere, at intensiteten i begivenheder kan virke som en potentialisering af organiseringer, heriblandt af det nye og det stabiles tilblivelse. Således er det ikke kun den rene temporale differens, der skaber bevægelse, men også kraften i den relationelle energi der informerer begivenhedernes tilblivelsesprocesser – induktivt som transduktivt informerer de relationelle spændinger i de empiriske mix organiseringers tilblivelsesprocesser med potentialitet. Og derfor kan det affektive ses som en af de bagvedliggende dynamikker, hvis non-lineære bevægelser informerer det nye og det stabiles i dets tilblivelsesprocesser gennem de ontogeneriske feedback-dynamikker, der bliver til relationelt – på tværs og i mellem tid(er) og rum(liggørelser).

Ser vi nu lidt tættere på de empiriske informeringer og holder fast i de fire sprælske bevægelser som en måde, at vi analytisk og empirisk kan navigere i begivenheders umiddelbarhed, samtidig med at jeg kan gøre disse teoretiseringer lidt mere tilgængelige. Så tyder nogle af tegnene i WUNDERKINDERGARDEN på, at intensitet og affekt informerer organiseringers tilblivelse som såvel det nye og stabile, men med et forskelssættende og mærkbart skær, en glød af potentialitet:

Livlighed: Som når det mærkes at invitationer har berørende twist, en kreativ og særlig twist, der gør, at invitationen er mere livlig end typisk og livligheden skaber mere liv.

Det inviterende: som når Klappende rytmer og nynnende sang inviter ind i eksperimentet og i samme bevægelse sætter og skaber rum

Gensidig inklusion: som når vi leger så meget, at det legende leger med legen og os, vi følger efter, da legen lykkes med at åbne sig, at inkludere mere og andet, at lege med sig selv og dermed skabe intensiteten i legen, på ny.

Æggende kontraster: som når en guidet og musikalsk underbygget meditationsøvelse fører til, at vi i dens umiddelbare ende kigger rundt. Ser på hinanden med små kast med øjet. De, der før var fremmede som bekendte som kommunale kollegaer, er nu de andre, der er med her. Et os, føles det som. Lige her.

Og det er nok ikke helt nye stier til at studere organiseringer (Fotaki m.fl., 2017:4), som min affektive teoretisering her skaber. Men det er derimod nye sprælske bevægelser hvor *det inviterende* og *gensidig inklusion* og *livlighed* og *æggende kontraster* tilbyder, at vi kan studere og eksperimentere med potentialitet og potentialiseringer inde i begivenhedernes emergerende organiseringer. Og at vi kan gøre det på en måde, hvor vi ikke suspenderer den umiddelbare livlighed, men derimod i en affirmativ bevægelse søger at revaluere de emergerende organiseringers relationelle intensitet(er). Således tilbyder en affektive-sensitivitet, at vi kan navigere gennem stabile og nye organiseringer med en opmærksomhed på, at en af de formative kræfter, der informerer deres tilblivelsesprocesser, er spændingerne i den relationelle midte – affekt og bliv affektet.

Hermed så vil jeg også afslutte konklusionen på bind et, men når vi kommer frem til afrundingen af bind to, vil jeg vende tilbage til forskningsspørgsmålet og svare ind i det. Men på en lidt anden vis, end her. Vil der komme en teknisk vinklet opskrift på og udfordring for offentlig værdiskabelse. Således vil jeg sætte invitationen og de fire sprælske bevægelser i spil og i spænding.

Og inden da vil der komme flere eksempler i bind to. Eksempler og begivenheder som er mere løsgående og i højere grad er uden for kontrol, i højere grad bevæger sig uden for forskningens rammesætninger og eksperimenter. Idet vi der *forsætter* med at se nærmere på, hvordan strukturerede-improvisationer og relationelle teknikker kan se ud, når det er offentlige organisationer som bruger dem til at intensivere erfaringer og muligøre offentlig værdiskabelse.

Bind to: En emergerende forsknings-økologi

Jeg spørger, hvad er det der giver dig energi i alt dette?

Pause

Stilhed og tænksomhed i et kløvet øjeblik

kløvet

mere simrende

I det næste, rejser Flemming sig op

Noget er ved at ske

Stolen bliver skubbet baglæns væk fra bordet - beslutsomt går han hastigt hen til et luftfoto af Herlev by

Hen imod os

Et luftfoto

Det hænger på væggen

Ved siden af os

Lige bag os

Der er få meter hen til billedet fra hans plads på den anden side af bordet. Men i selvsamme tidsinterval, som det tager Flemming at gå de få skridt, der sker der en forandring af rummet. Bare det. Forandring. Ikke usædvanligt, blot den temporale dynamik, der definer struktureringers informeringer. Men her, måske en mere intens forvandling.

– det er bare nogle skridt hen over et gulv!

Men situationen kan mærkes.

Intensitet – der kun kan mærkes, men kan mærkes.

Hændelsesmæssig potentialitet.

Som en del af afhandlingens kræsen for og kredsen om den affektive dimension skal vi nu til at se lidt nærmere på nogle af de begivenheder, de begivenheds-serier, den forsknings-økologi, der formativt ligger omkring WUNDERKINDERGARDEN. Og derfor er vi startet ud med et lille indledende glimt, en kort smagsprøve.

For begivenhed for begivenhed – ja, der søger jeg jo at eksperimentere med at inducere og katalysere relationel spænding, relationelle spændinger – at muliggøre intense modulerende begivenheder, der som uforudsigelige potentialitetsberøringer forvandler (tilsyneladende) formelle organiseringer til andet og mere end det, de også er i deres potentielle informeringer.

Så kære læser, i de følgende levende abstraktioner vil jeg kredse omkring etableringen, de muliggørende hændelser, der var med til at fabrikere forsknings-økologien og sætte den i spil. Men jeg vil også bevæge mig rundt i nogle af de andre aktualiseringer og begivenheds-serier, som afhandlingen bliver til gennem og omkring. Jeg vil altså forsætte med at komme med en række animerende og analytiske glimt af, hvorledes et affektivt begivenhedsperspektiv kan bidrage ind i diskussionerne omkring offentlig værdiskabelse og nye offentlige organiseringer, nye fællesskaber. Samtidig med, at jeg søger at redegøre for nogle af de forskningsteknikker, vi benytter til at fabrikere induktive og katalytiske situationer.

Bind to består dermed af start og lidt midte – da afrundingen på forskningsprocesserne kom i starten af afhandlingen. Men det er nok vigtigt at sige, at som deskriptiv optegning er de følgende situationer nok både for små og for skitserende til at kunne tælle som en ”fuld” redegørelse for forskningsprocesserne. For meget er udeladt. Og som en animerende og vibrerende analyse, ja, der kan jeg kun håbe, at teksten bliver levende nok til, at den giver et glimt af de affektive begivenheder, som den skitserer. Således at situationerne faktisk kan træde frem som eksemplariske begivenheder, der lurer og intensiverer.

Dermed håber jeg, gennem denne vinklede ”transparenshed”, der kredser omkring de affektive dimensioner i forskningsprocesserne, at være i stand til at anskueliggøre, i en tilstrækkelig mættet form. At vi i samtlige vores forskningsprocesser, gang for gang, induktivt som transduktivt, søger og søgte at intensivere aktualiseringer som en måde at eksperimentere med nye velfærds organiseringer. Også der – hvor det ikke var og er helt så oplagt, kan man forsøge.

Så grunden til, at nogle af de initierende begivenheder, så som situationen i den ovenstående animation, et afklarende møde, hvor Flemming blot bevæger sig gennem et kontor, et afklarende og formelt møde, der nok let blot kan blive set som et af de indledende træk, der muliggør den reelle forskning, grunden til, at de skal have en plads. At den skal fremhæves. Det er, at de ikke blot skal ses som indledninger, men netop som eksemplariske affektive begivenheder – og derfor stræber vi også efter, at de bliver det.

Derfor vil, hvad der nok kan ses som forskningens mere anonyme arbejde; dets administrative ”byrde” med at få kontakter og relationer, sikre et økonomisk fundament, etablere en styregruppe og det vedvarende og løbende arbejde med at få forskningsprocesserne og eksperimenterne ”*til at løbe afsted*”; blive set gennem de samme teoretiske perspektiver som de øvrige organiserende begivenheder, afhandlingen indfolder og udfolder.

Således har der været en lind, men også ujævn strøm af forskellige former for forskningsbegivenheder, der kan ses som strategiske iscenesættelser af strukturerede improvisationer, til at få skabt et spændingsfelt. Spændingsfelter, relationelle spændingsfelter hvorfra forskningen både har kunnet finde sted og hvorfra den kan og vil flyde ud over de

”initierende” begivenheder på nye og uforudsete måder. Ikke altid belejligt, men helt sikkert udfordrende og spændende. Situation for situation. Informerer de.

Så hvor vi i afhandlingens første del lagde ud med Wunderkindergarden som en foreløbige slutning på forskningsprocesserne, som en relationel effekt af forskningsøkologien, da vil vi altså nu starte op i begyndelsen af forskningsprocesserne. Og det kommer nok til at gå lidt hurtigt fra start af, da bind 1 jo har sat en teoretiske ramme.

En start – formative begivenheder omkring forskningsprocessernes opstart

Et første møde – at brænde igennem og en involverende fabulation der intensiver

Så er vi her. Så er vi ankommet til Herlev kommune. En lille forstadskommune, hvor vi skal ind til et første møde med kommunes Børne og kulturdirektør[1] Flemming Olsen og en af hans nærmeste medarbejdere. Og fordi det er et første møde, så er rammen blot en kort indledende præsentation af forskningsprojektet og dets teoretiske afsæt, tæt efterfulgt af en tilsvarende præsentation af deres arbejde og de problemstillinger og udfordringer, der ligger heri. Således berammet fortæller min kollega Christa Amhøj om de overordnede tanker bag forskningsprojektet, hvorefter jeg overtager ved at beskrive nogle af de teknikker, teorier og eksperimenter, vi indtil nu har arbejdet med. Og som vi altså gerne vil undersøge yderligere sammen med dem.

Efter vores præsentation af tankerne omkring forskningsprojektet, så tager de over og fortæller om nogle af deres udfordringer og projekter i kommunen. Herunder hvorledes de søger at nå ud i lokalsamfundene i Herlev kommune, gennem kulturelle tiltag der kan inddrage børn og unge på anderledes måder. Og derefter, efter denne indledende præsentationsrunde, så søger vi, på bedste vis, at tale os så tilstrækkelig meget ind i deres udfordringer, at det gør, at vi fremstår som relevante partnere for en udviklings- og forskningsproces.

Ja, sådan kan mødet se ud, helt overordnet, næsten uden intensitetstoninger og andre levende rytmiske indslag. Blot et relativt formelt møde på et ganske almindeligt rådhus en onsdag formiddag. Et møde hvor forskere søger empiriske genstande, de kan iagttage, mens de nok samtidig håber på, en vis samfundsindflydelse. Og den anden vej rundt, så er det offentlig ansatte, der søger og giver inspiration, imens de eftersøger nye og spændende og mere effektive metoder og teorier til at gøre deres arbejde bedst muligt.

Men det kan også se sådan ud. At vi inde til mødet nok fortæller og nok lytter nok til, at ja, at vi fremstår som umiddelbar relevante for et videre samarbejde. Men at det som gør, at vi faktisk fremstår som ikke kun umiddelbart relevante, hvortil udbuddet af forskningsprogrammer, ’tænketanke’, interesseorganisationer og konsulenthuse, der ihærdigt banker på rådhusdøre nok gør, at der skal mere til end umiddelbar relevans, men at vi faktisk også brænder igennem, at der bliver gjort et mærkbart indtryk, det er de relationelle intensiteter i rummet.

[1] Flemmings stilling bliver senere i forløbet ændret til Direktør for Børn, unge og borgerservice

For hvad nu, hvis det faktisk er det element af, at vi brænder igennem, at det er det, at det er det der er den effektive og virkningsfulde komponent og ikke blot mening og relevans. At vi er til stede med en så intenst og håndgribelig entusiasme (Massumi, 2014), at det åbner mødet op. Men ikke kun for tanker omkring det potentielle afkast, der kan komme af et samarbejde - hvilke nye typer af offentlige organiseringer og offentlige værdiskabelsesprocesser der ville kunne blive mulige – men at der også informeres fornemmelser af potentialitet. At der er en livlighed til stede i mødet, der inducerer og katalyserer energi og i dette muliggør relationelle åbninger.

Det er en situation, der aktiverer mere og andet, idet begivenhedens intensitet muliggør andre organiseringer end det forventede.

Lige *der*, i mødet mellem os – et begivenhedsrum formativt informeret omkring fælles bevægelser og de relationelle induceringer af intensitet, der ændrer substanser. *Her*, dette møde og potentielle kommunale organiseringer der modulativt ændres, idet vi lægger analytiske perspektiver og mulige relationelle-teknikker til.

En affektiv situation der *her* muliggør at partikulære typer af offentlige organiseringer, der potentielt set skaber mere af det samme i varierende grader, modulativt kan blive til singulære organiserende organiseringer, der muliggør andet på andre måder. Andre organiseringer. Måske mindre stærke organiseringer, men dog mere intense organiseringer, der kan mere end at være formel organiserende, da de også er og gør andet i kraft af deres hændelsesmæssige relationaliteter.

At vi foreslår dem, idet vi også gør dem, har betydning – for at andre slags organiseringer kan blive til.

Lag på lag

Kreative fusioner af forslag, handlinger og de indbydende og inviterende fabulationer, der skaber spændinger og deri åbner op for det nye. Relationelle-teknikker der i et modulerende virke genåbner og re-artikuler kommunale problemstillinger med og ud fra, et nyt perspektiv. Et affektivt perspektiv – der aktualiser, her, intense spændinger. Og vi lægger til og andet bygger på, idet vi kan komme til at lægge til.

For vi er og søger at være så energifyldte, at vores fortælling omkring forskningsprojektet ikke kun er omkring affektive teorier, men at det også er en så levende affektiv fortælling omkring forskningsprojektet, at det er svært ikke at blive fanget. At blive inkluderet.

Primært af energien i begivenheden og sekundært af de kvalitative dimensioner, der hastigt lægger lag til i nye bevægelser - for stilistiske variationer af organiseringer er reelle modulationer i det aktuelles udfoldninger. Idet man omfavner dem bliver typer (af organiseringer) til vibrerende singulære karakter – for ting lægger sig til. Har større mulighed for at lægge sig til.

Og det er blot et første møde – og mellem os, sitrer det, lidt

Idet vi indgår i nye bevægelser

Og det er omtrent det, der sker. Altså at vi bevæger os igennem og med de udfordringer de står i. Og idet vi sammen lægger lag til, at vi sammen perspektiverer hen over udfordringerne, at vi sammen bevæger os rundt om dem, så udtrækker og udstikker vi også sammen det spændende, intense og lurende potentiale, der kan være for samarbejdet – *for hvad nu hvis*?

En tydelig og mærkbar fornemmelse af et forunderligt *for hvad nu hvis,* informeres imellem os.

Når vi altså ikke rammer ved siden af. Når *det* kikser. Når jeg ikke lige fanger situationen eller bare fanger for meget. Og også så meget, at det er tydeligt og klart, at fabulationen ikke passer ind. Eller at den blot er for tidligt konkret og låst (positioneret) til, at der (let) (umiddelbart) kan bygges videre på den. At den inkluderer for lidt. At den er for ekskluderende i dens individueringsproces og derfor ikke kan blive andet end det, den også var på vej til at blive i form af sin mindst potentielle informering.

Så ligesom der er intensitet til stede, så er der også små perioder, aspekter og aktualiseringer i begivenheden, der agerer for-forudsigeligt, for ekskluderende og derfor, lige præcis derfor, så er de mere kedelige end interessante. Mere konforme. Og intensiteten daler

og stiger

I begivenheder

Stiger intensiteten ofte med fornemmelsen af lidt løssluppen energi, potentialitet. Ikke bekvemt, ikke beklemt, men muligvis en kvasi-befordret komponent (*her*). Og helt sikkert, legitim besiddelse af fornemmelsen af ugjort og åben fremtid, blot spænding. Lige *der*. Og *her*. Spænding som et tilblivelsesaspekt omkring det fabulerende, lag-på-lag – lægger vi til, hvor vi bygger til.

Lag-på-lag; som en tilblivelses- og forskningsteknik orienteret omkring et fabulerende *hvad nu hvis?*

Foruden også en smittende tilstedeværelse af en god dosis *entusiasme*- der modulativt transformer (Massumi, 2014).

Så som et synligt og mærkbart tegn på situationens affektive toninger, er det kun svært at undgå, at vi gribes; nogle mere end andre på forskellige tidspunkter af forskellige årsager berøres vi - af intensiteten mellem komponenternes induktive ladninger, idet de informerer og informeres af

et affektivt spektrum af relationaliteter i bevægelse

lurer os ind i begivenheden

og på en underfundig og forunderlig måde

gør det

at relationerne bliver anderledes, idet de affektes og moduleres til noget nyt

idet de sanser de nye begivenheder

der er på vej til at blive mulige, idet vi plasker potentialiteter

plasker!

Så det er nok ikke helt forkert at tænke på situationen som varierende bølger og grader af intensitet, der både overlapper, glider, gnider, skubber og skyller ind over og ind i hinanden. Og derved også forstærker og skaber nye uforudsigelige bølger af intensiteter, der breder sig ud i kraft af de måder, hvorpå de går i relation og skaber nye begivenheder. Og nok er det ikke et uroligt bølgende hav (det er jo trods alt blot et første møde og derfor relativt formelt) eller et kunstværk med kaskader af vand til at affekte. Men det er heller ikke et særligt stabilt møderum, vi her er i, idet det bevæger sig med stemningsfyldte og ladede potentialer igennem potentialitetens uforudsigelige åbninger - DET KUNNE OGSÅ VÆRE UHYRE SPÆNDENDE AT PRØVE AT ……. Bliver der cirka sagt. Mere end én gang.

Så det synes altså let at forestille sig, at den fabulerende forskningsteknik og aktiverende komponent *lag-på-lag.* Ja, at den ikke kun er agerende som udfasende og udstikkende af det potentielle i mødet mellem os, men at den også er potentialitetsaffødende, at den er intensiverende. At dens kreative toninger skaber livlighed og energi, idet den informerer en mere løs snak, en mere løs og svag viden der organiser anderledes i dets moduleringer, idet der bliver inkluderet mere og andet. At der bliver gjort plads til mere og andet. Og altså også nok til, at den står frem som et katalytisk part-subjekt der sætter bevægelse(r).

Andre slags intense bevægelser.

En generativ og intens forskningsteknik

Så lad os se lidt nærmere på lag-på-lag teknikken, der informerer. For nok har vi her et relationelt affektivt spektrum, der i kraft af sit virtuelle tilhørsforhold kun lader sig ane, idet det fabrikerer intense aktualiseringer i situationen. Men samtidig kan vi altså fabrikere og attune og navigere i et mere håndgribeligt og mærkbart intensitets kontinuum, i kraft af, at mødet bliver spændt ud (som minimum) imellem de vektoriserende poler omkring det *livlige* og det *for-forudsigelige*.

- Det livlige, (*her*) som der, hvor fabulationer griber om sig. Som der hvor fremtiden og fremtidige begivenheder fornemmes som åbne, ugjorte samt uafgjorte størrelser.

- Det for-forudsigelige (*her*)*:* som for få mærkbare variationer af organiseringer og mødet risikerer at falde sammen som kedeligt. Som det typiske ”salgsmøde” eller de sædvanlige forslag og argumenter der nok leder til mere af det samme, på forskellig vis.

Så her har vi en komponent, der som to forskellige hændelsesmæssige versioner, der i to operative eksistentielle modus af det for-forudsigelige og det livlige, agerer som to komponenter i en så særdeles tæt sammenvikling, at i sansningen af begivenheden, *der er vi kun spændt på, hvad dette også kan blive til*. Er vi. For situationen er løs og usædvanlig ustabil (som det meste) og helt sikkert usikker - *idet vi sidder over for hinanden for første gang* og samtalen bølger frem og tilbage imellem polerne og os - der indfanges af disse bølgende bevægelser.

Men nok er de to komponenter viklet ind i hinanden i en dynamisk og formativ bevægelse i og af det aktuelles specialisering af det generelle (individuering), men de er ikke mere sammenviklede, end at de også er delvis-adskilte, idet de jo agerer gennem, og omkring, et udstrakt intensitetskontinuum informeret af temporale differentierende bevægelser.

Så som to poler i et håndgribeligt og sanset intensitetskontinuum, der virker de som to differentierende tilblivelsesaspekter, hvorimellem samtalens orienteringer og begivenhedens bevægelser bliver muliggjort. Idet de bliver sat i spil mellem den ene pols lurende tiltrækning og den andens mindre grad af tiltrækning – mindre grad af potentiale (for *her* er for kraftige positioneringer ind i fastlæggende former, en virkningsfuld reducerende aktualisering der dæmper situationens intensitet).

I den ene ende er der de øjeblikke, hvor samtalen er levende - så intens og livlig, at komponenten *hvad nu hvis* faktisk også virker som et *hvad nu hvis og man kunne også og hvis vi nu ... så kunne man måske komme væk fra, hen til og vi brænder virkelig meget for at….. .*

Men samtalen lever ikke kun igennem komponentens katalytiske moduleringer, for samtalens udfoldelser intensiverer også selv situationen og komponentens udstrækning såvel som de løbende sammensætninger og tilblivelser af komponentens intensitet. Altså, komponenternes. For i denne ende af kontinuummet er det næsten lige meget, hvilke komponenter der medvirker, næsten, for intensiteten smyger sig omkring dem og toner dem i deres tilblivelse. Når relationaliteten af komponenterne virker intensiverende i begivenheden, bliver vores entusiasme også entusiastisk nok til, at den kan sanses i sit smittende induktive virke som en indsættelse af en margin af foranderlighed, der toner og forstærker komponenterne.

At sanse at ting forandrer sig, idet de gør det

Så i denne ende af kontinuummet er det svært at adskille affektens gennemtrængende intensitet fra komponenterne, da det er komponenterne der nu blot er i en intens hændelsesmæssig modus. En abstrakt og virtuel komponent af intensitet der primært er i relation (berører og berøres) i relationaliteten og sekundært kan placeres som spænding og det spændende i begivenheden - idet komponenten emergerer i en intensiverende modus, der modulerende kobler til.

Og hvis vi kigger på den anden ende af kontinuummet, så kan vi blot konstatere, at diskursive forhandlinger om indholdsudfyldning af ækvivalenskæder, nodalpunkter og tilhørende positioneringers tilbud om potentialer, også kan være kedeligt. For reducerende af kompleksiteten. For simpelt. Mindre potentielt. Lige nu. Såvel som nogle gange, mere eller mindre intenst, når vi misser for meget, så er det også intenst. Dog på en lidt anden måde. For det er mindre intenst, men med mere emotionel spænding. Der er mere på spil. Det kan godt fornemmes, når man rammer ved siden af. Når det ikke inviterer til mere. En kontrast. Flere kontraster. Flere grader af intensiteter i et relationelt spændingsforhold.

Og imellem disse to fornemmede yderpunkter, ja, der er dér, at spændingen bliver til (igen) i kraft at begivenhedernes bevægelser og relationernes relationaliteter.

Så nok kan vi se (fabrikere) det som et udstrakt kontinuum af intensitet med to yderpoler, men det er et dynamisk kontinuum skabt af transduktive bevægelsers non-lineære aktualiseringer og ikke af fastlagte og fastlæggende positioner.

Så det kan altså være svært at forestille sig, at andet ikke tilbyder sig, når teknikken komplicerer graden af kompleksitet, idet affektive berøringer skaber nye åbninger og flydende forbindelser, der inkluderer mere af det, der også er i tilblivelse.

Og situationen er udspændt og aktiverende og det er blot felter af relationaliteter, der informerer relationer og lader snakken glide så meget, at samtaler kan være så opløftende, at de former andre og andet end samtalen. Særligt hvis ordene er ladet. Når og hvis DER ER EN IMPULS – en formativ og spændingsfyldt kraft der temporalt ligger før og imellem ord og mening.

Forekommer det ovenstående usandsynligt, eller virker det lige lovlig meget som en spekulativ fabulering. Så tænk blot på mødet som et lignende tilfælde af det, der ofte sker, når man lytter til en podcast, eller til en højtlæsning af en bog; nemlig at man fra øjeblik til øjeblik risikerer at falde ud af fortællingen. Eller måske snarere, falde ind i fortællingen og dens åbnende huller. Det ene øjeblik lytter man koncentreret, og det andet øjeblik er du er så meget inde i fortællingen, at du falder ud. Ud eller ud af andre fortællinger. Du både falder ud og former andre tanker, nye. Fra øjeblik til øjeblik, 1,2,3, 7. Man opdager at man pludselig var et andet sted og at man skal tilbage til. Indlevelse, indføling og i den anden ende, blot distanceret iagttagelse af, at man lytter uden at reagere, ingen affekt, ingen spændende historie. Eller så meget affekt, at umiddelbart – er vi fuldt ud til stede i mødet og samtidig - så snubler tankerne over hinanden i deres iver efter at koble sig til, for vi er også deltagende i andet.

Så dette aktuelle møderum er kun et reelt observeret og sanset rum, i den udstrækning at vi forstår, at lige så konkret mødet er (for ja – der var en e-mail korrespondance der ledte til mødet; der var et tog der førte os derud med andre medpassager (og derfor har vi en mere dæmpet snak i toget, Christa og mig, nogle gange, lidt dæmpet og andre gange, måske en lidt for begejstret snak der ser frem til mødet); og der er et rådhus med labyrintiske kontorgange pyntet med plakater, billeder og slogans der indbyder til væsentlighed og seriøsitet i velfærdsproduktionen; og der er en kort venteperiode i et modtagelsesrum med tydelige kommunale pjecer på bordene, inden vi bliver modtaget med håndtryk og præsentationer; og vi sad over for hinanden adskilt af et mødebord, hvorover samtalen flød ud over bordet og rummet. Og alt dette, det leder frem til, at som konkrete objekter og situationer, ja, så kan disse ovenstående situationer synes relativt ligegyldige (for små i deres affektivitet til at kunne tælles med som differentierende komponenter), men som induktive og katalytiske part-subjekter er de ikke kun med til at bringe os frem til mødet, de leder også ind i mødet. For de bidrager ind i skabelsen af en ophobet spændingstilstand, en levende entusiasme, et sanset felt af potentialitet – en tendentiel forventning formet af og med de heterogene komponenters relationalitet. Ikke overdrevet, nok kun underbeskrevet og teoretisk illustrerende til et tilnærmelsesmæssigt mæthedspunkt (saturering) defineret af affektive bevægelseslogikker omkring ren temporal difference og intense modulative differenceringer. For i begivenhederne er situationerne også aktuelle påmindelser om, at de affektive begivenheds-eksperimenter ikke er

isolerede laboratorieforsøg, men aktualiserende eksperimentale intensiveringer inde fra begivenhedens ind- og udfoldninger), lige så abstrakt er det i sine vedvarende tilblivelser.

En teoretisk pointe det er værd at fremhæve er, at materialitet og immaterialitet (Ikke-biologisk liv) er to aspekter af den samme (tilblivelses) bevægelse, og det at nedtone en sensitivitet i forhold til virtuelle og immaterielle aspekter, grundet deres abstrakte og hændelsesmæssige karakter, det gør blot, at vi misser potentialiteten i de præ-kvalitative dimensioner der udgør livets tilblivelse og mulighedsrum; at vi kvalitativt set misser for meget af det potentielle i det aktuelles potentialitet.

Så vi kan altså se, at de affektive informeringer er abstrakte i deres konkrete aktualiseringer, men at det ikke er det samme som, at man ikke kan tilgå dem og intensivere dem i deres berøringer. For idet intensitetens moduleringer sanses, når man tuner sig ind på dem, ja, så kan situationen blive til et katalytisk part-subjekt og ikke kun et induktivt objekt (en maskinel komponent) der forgriber for meget.

Eller sagt på en lidt anden måde, ja, så producerer, inducerer og tilbyder de relationelle intensiteter her organisatoriske kapacitetsforøgelser. Nye muligheder. For idet intensiteten forøger kompleksiteten frem for at reducere den til det komplicerede i stabile og stabiliserende organiseringer, så skaber det nye forbindelses muligheder – der også lækker over, idet de går i relation med andre bevægelser.

Og andet

Og at man griber ind i dette mikroniveau af begivenhedstilblivelse og at man kreativt bevæger sig med det, det gør også, at affektive begivenheder kan blive til mere, end det de også var og er på vej til at blive, idet de præsenterer sig som en første begivenhedsskylle der bølger og rikochetterer igennem møder, organisationer og andre organiserende membraner (Massumi, 2002:85, 202f). Og aktuelt i mødet, der er vi nok mest af alt potentialitets inducerende, idet vi altså er tunet ind på den affektive energi i situationen og dermed kan indgå som forstærkende part-subjekter, vibrerende noder, der modulativt går i relation med de bølgende intensiteter der skyller igennem *dette* møde og som så også agerer som en potentiel kilde til interferensmønstre der intensiverer organiseringer.

Dermed bliver det muligt, at offentlige værdiskabelsesprocesser kan blive til andet og mere end de typiske formelle organiseringer (de ikke kun er) (og som det derfor kan virke en smule fjollet at tro, at de også er). De kan måske endda blive mere uforudsigelige og nærende – for hvis vi kan komme til at holde af den distinkte snert af konstitutiv ustabilitet; hvis vi kan komme til at værdsætte og give omsorg til de lurende og abstrakte relationelle lag, så kan også det afstedkomme, at intensiteten kan stige i og med katalyserende begivenheder.

Og her er det blot et første formelt møde der lækker med andre bevægelser.

Og vi ved endnu ikke, hvilke andre offentlige værdiskabelses processer der vil blive muliggjort – andre end dem, vi gør nu og som altså rækker ud i deres tendentielle virke – for disse intensiverende situationer gør noget, på andre måder, idet de berører.

For nok kan vi komme og være klædt på med den entusiastiske energi der gør, at vi kan fremføre fortællingen om forskningsprojektet som eksperimenterer omkring de levende velfærdsorganiseringer, der kan muliggøre offentlig værdiskabelse på nye måder. Men vi kommer ikke med bekvemme løsninger, kun kontinuerlige forsøg på at stille os der hvor gensidigheden i begivenhederne, er dér hvor vi kan involvere hinanden i en fælles indbydende udfordring omkring, hvordan man kan muliggøre en kvalitativ bedre velfærd.

Vi ser dem i øjnene, vi lytter til deres fortællinger og vi – er der, hvor mødet er en yderligere åbning og intensivering ind i konstitutive mangler og overskud, der hvor den formelle organisation endnu ikke slår til, hvis den altså skal omfatte flere aspekter af livet og dets relationelle tilblivelser.

Men vi mangler ikke noget, andet end mere af det, der allerede er til stede, kunne man fristes til at sige idet øjne fanger os og den aktuelle grad af gensidighed gør, at vi sammen rækker ud, falder ud og ind i det nye, med energi.

For nok er der sandsynligvis masser af andre slags konstitutive komponenter til stede, både i mødet og i dets forskellige kontekster, og nogle af dem, vil nok være begrænsende, udskillende og effektive interpellationer af den mere ubehagelige og reducerende art, men det eneste de gør, lige nu, det er at koble sig ind i mødet, som det der muliggør mødet, som det der skaber møderummet. For som kvasi-strukturelle komponenter er de selv viklet ind i så tilpas mange andre part-subjekter/part-objekter, at de også nu, er mere end den struktur, de også er i tilblivelse som. Og at fange dette – denne åbenhed, i organisationen, i de organisatoriske kræfter der informerer organisationen, det er vigtigt. Hvis vi altså vil muliggøre offentlig værdiskabelse og emergerende fællesskaber gennem en intensivering af erfaringer.

Og måske tænker du nu, at dette er en for simpel fortælling, der glimter gennem sin rørende naivitet omkring de faktiske institutionelle og organisatoriske forhold der leder videre til et samarbejde. Og måske savner du også empiriske citater og konkrete forslag fra mødet, men det ændrer ikke ved, at vi forlader mødet med en fælles oplevelse af, at vi er trådt frem med en energifyldt fortælling der berører. Dem som os. Der er organiseringer af noget på vej og noget der bliver til - idet de levende fabulationer informerer nye begivenheder - også som intense og fabulerede forskerfortællinger.

Når det er sagt, så er mødet også blot rådhus-formelt. Således er det nok mere et spændende møde, end at det er et intenst møde. Altså, der er intensitet nok til at gøre det spændende og vigtigt. Der er intensitet nok til, at denne analyse har kunnet væve sig omkring de følte erfaringer fra et møde – uden at have andet, end de vektoriserende fornemmelser at surfe videre på (såvel som de følgende serielle forsættelser og deres transduktive informeringer).

Men et møde bliver til flere mails der bliver til det næste møde på den Røde Plads i Superkilen på Nørrebro.

Så her, der er der en invitation til mødet. En lurende og inviterende rammesætning? En venligsindet forførelse eller?

En mail: en rislende begivenhed – strategisk ledelse af velfærdslivet

"Kære Flemming, Peter, Heidi, Inger og Eva (cc. Anette),

I morgen mødes vi til vores første fælles samtale om forskningsprojektet "Strategisk Ledelse af velfærd i bevægelse".

Vi glæder os!!!

Vi har også inviteret forskningsmedarbejder og kulturformidler Inger Halløv og ph.d stipendiat Eva Pallesen, som vi allerede arbejder sammen med om nye perspektiver på ledelse af velfærd.

Nye spørgsmål brænder sig på: Hvordan leder vi de relationer mellem borgere, der er lige ved at blive til? Hvordan ser vi de potentialer, som knytter sig til mødet med den enkelte borger frem for at lægge vores fagprofessionelle 'kategoriseringer' ned over situationen? Hvordan hjælper læreren eleven til at se nye læringsmuligheder og hvordan hjælper eleven læreren til at se dem? Og hvordan kan vi overhovedet dokumentere borgerens, elevens og den ældres potentialer, når de måske endnu er ukendte og konstant bevæger sig? Og hvad bliver politikerens rolle til, når politik bliver til livspolitik, der vokser op mellem os?

Kort sagt: Hvordan leder vi den mening, de værdier og politikker, der også har en duft, en overflade og et udtryk, der berører os og bevæger os nye steder hen? Og hvad sker der, når duften af mening kommer ind i det formelle ledelsesrum?

(...)

Dét at kunne lede den uforudsigelige velfærd udfordrer alle - også os som forskere i ledelse. Den abstrakte viden er for abstrakt og den praktiske viden er for erfaringstung til at kunne se 'det nye' liv. Derfor må vi gentænke både lederuddannelse og ledelsespraksis og begynde at samarbejde på lige fod og på nye måder. Det er den form for samarbejde vi gerne vil invitere jer til allerede i morgen. Det er første skridt.

Vi vil invitere jer til at tænke vores møde som 'en multilokal hub', hvor vi sammen uddanner hinanden (og på sigt andre) til at lede den uforudsigelige og den stiltidende livspolitik, der ofte siver ud af vores eksisterende systemer.

Ambitionen er, at vi kan bruge vores serier af multilokale hubs til at reformulere problemstillinger og se nye muligheder og bruge disse hubs - eller eksperimenter om

man vil - til skridt for skridt at se og skabe mere velfærdsliv. Vi forsker og dokumenterer løbende processen.....

Den Røde Plads - et space

For at understrege vigtigheden af at gentænke vores roller og relationer, rykker vi mødet fra CBS til Den Røde Plads på Nørrebro. Den Røde Plads er et forsøg på at skabe et nyt 'space' på Nørrebro, hvor nye relationer og nyt liv kan blomstre op. Men er projektet lykkedes? Er det nok, at vi går forbi hinanden på den røde plads? Hvordan inviteres vi til at gentage de anderledes mulige møder, der er mere end bare end træfning?

Vores spørgsmål er: hvordan skabe og gentage et space - også i mødet mellem leder, frontmedarbejder og borger - der ikke bare er ren gennemstrømning og midlertidige træfninger, men som også skaber nyt liv?

Vi bruger altså dette konkrete space til at rykke tættere på vores ledelse af velfærdslivet: hvorvidt og hvordan kan vi skabe nye kreative, livgivende og i den forstand kritiske ledelsesrum/hubs/eksperimenter sammen 'ude' i Herlev og 'ude' i Gentofte Kommune og 'ude' i Rambøl og 'imellem' os alle.

Ringkøbing Skjern Kommune er også stærkt interesseret, men kan ikke være konkret med i morgen. Vi tager derfor op til dem og formidler indsigterne fra vores første møde og fra projektet.

Vel mødt kl 14.00 i Cafe Le Rouge i Nørrebrohallen. Bragesgade 5. Det tager ca. 10 min. fra CBS, så beregn lidt ekstra tid i transport. Til gengæld lover vi, at kaffen er bedre på cafeen end på CBS.

Vi ser frem til indflyvningen på den røde plads!

Kh.

Thorbjørn og Christa" (Mail 10/09/2013)

En vrimmel & en gåtur – et Hub møde

NU ER DET HER VI HER, København, Ydre Nørrebro – på Den Røde Plads ude foran Nørrebrohallen, på caféen Le Rouge. Vi sidder på et af de store haveborde med tilknyttede bænke på siderne. Der, på pladsen, lidt ude til den ene side; i et lille hjørne-område og med udsigt hen over pladsen og dens iøjefaldende røde belægning der sørger for, at området er synligt som Den røde plads. Dér, der er vi omgivet af parkerede cykler, passerende cyklister og skateboards med passagerer der øver vovede og elegante tricks og en aflang sammenhængende række af gyngende hvide havegynger med børn, unge og ældre og flere passerende cykler på Den Grønne Sti og kærestepar der holder i hånd og nogle kysser kærligt og et barn falder og slår sig og en far trøster

kærligt og omsorgsfuldt og en bil gasser op i lyskrydset på Nørrebrogade, idet der bliver grønt imens den knallert der nok ikke er helt lovlig vurderet ud fra støjen den producerer, idet den kører på tværs af pladsen og derfor kortvarigt påkalder sig ret mange drejede hoveder og blikke og en bus passerer ude på Nørrebrogade og en bold triller henover den røde flade og flere cykler holder parkeret rundt omkring og det er tidlig eftermiddag og barnevogne bliver luftet og skolebørnene har fået fri og et par stykker er på vej op i en af gyngerne og i en af de andre er der allerede nogle der gynger. Og bag os, lige op af Nørrebrohallen, sidder en større gruppe af børn samt voksne med babyer og byens unge der nyder solen og de improvisatoriske hæng-ud-møbler af gamle paller og puder og solen skinner hedt og der er ingen vind og de mange tomme ølflasker og glas på bordene der skal fjernes før vi kan sidde der, de vidner om varmen, mens den store elektroniske skærm der skulle vise videoer på hallens facade bag os vist er i stykker. Og solen skinner. Skinner og varmer og bylivet leves sensommerligt grådigt og møderummet har nok lidt flere indbydende og indflydelsesrige stemninger, end ellers. For vi søger og skaber dem, idet vi sidder ved bordet og kobler os ind i miljøet, ind i økologien omkring os - og et par gange, der er vi også nødt til at rejse os op og vinke – *Hej - vi sidder lige her*, så vi kan blive fundet i pladsens mylder af aktiviteter og begivenheder.

Og nu, her til mødet, er vi efterhånden også flere og tilpas mange der er ved at samles og for fleres vedkommende, er det også her, at de ser hinanden for første gang. Et håndtryk og 5 - 6 mere og næsten alle er her nu og telefoner tjekkes en sidste gang og der er to mailafbud i sidste øjeblik samt en der vil komme ilende undervejs.

Og med ankomstspørgsmålet- *hvad brænder du for?*

Der søger vi fremtrække og tiltrække det mere sprudlende, det *spirende* og *bryggende* der er i omrøring i denne begivenhed (Massumi, 2009:4). Eva fortæller og Dorte deler og Inger erklærer og Flemming siger at det hvorefter Peter understreger og Thorbjørn og Christa. Bænken sætter og sættes og vi lytter til hinanden og omgivelserne – de trænger sig på. Trænger ind med lyde og hastige øjeblikke og gyngende kroppe af latter der vrimler med bevægelser og de fire stykker kage vi deler. Nogle af os. Kigger os omkring, ofte. Trænger lydene ind uden afskærmning. En bænk i byen. Et kompakt rum af gennemstrømninger og en svimlende vrimmel det er svært ikke at mærke, her som der- og måske også dèr – idet endnu en bold triller videre hen over pladsen.

Inde i dette, inde i dette virvar af bevægelser og begivenheder bliver vi bombarderet med så mange indtryk og smittende situationer og forventelige afvigelser som uventet brug i brugen af byrummet. Så hvis de sansede og registrerede perceptioner er svimlende i mængde, idet man kigger ud over pladsen, så er mængden og karaktererne af mikro-perceptioner (Massumi, 2009) der indgår i dette empiriske mix, kun så meget større, at andet bliver tilbudt. Induktivt som transduktivt.

Inde i begivenhederne og vi er her, idet der måske vil blive til en eksperimenterende Hub og indtil da, også er en eksperimenterende Hub. Så eksperimenterende, at indtil i går, indtil i forgårs, indtil nu, der ved Christa og jeg nok ikke helt, hvad vi skal, udover, at vi er en gruppe der skal mødes og at det nok skal være nok. Vil blive nok. Med lidt kreative greb.

For i dagene op til mødet stiger spændingen og det mylder med spirende og kreative tanker der ruger ideer der bliver ideer der bliver klækket og drejet og kildet på maven og vi spiser frokost sammen og stikker hovedet ind på hinandens kontorer med smil og presserende iver og halve sætninger af afbrydende teori og overlappende ord der glider ind i hinanden og forbi. Og spændinger er der og de stiger og falder og kaster en mangfoldighed af situationer af sig og disse aktualiserende livlige lege med teori og relationel energi, de sætter os.

I stand til at lege mere eksperimenterende så vi kan eksperimentere mere legende

Og inde i dette sammenrodede og faciliterende miljø fortæller jeg som en strøtanke, at der ikke så langt fra den røde plads, ligger den sorte plads. Og at der dér; nede af en parallelgade til pladsen, tilbagetrukket fra vejen, inde i bunden af en baggård, ligger det lille arabisk bageri og spisested Ali bageri. Det er godt gemt væk og på vej derhen, der passerer du gamle trægarager indbygget i siderne og en større mængde biler, i forskellige tilstande af forfald og reparation, de holder parkeret inde i midten, og nogle af dem har vist holdt der usædvanligt længe, virker det til. Men nu hvor du går, nu hvor du er nået ned i bunden af baggården og åbner du døren, så er der dufte og borde at sidde ved, når der altså er en ledig plads.

Strøtanker omkring bageriet i baggården og dets kontraster til Super Kilen træder frem og vi lægger sammen lag til og en plan *er nu mere undervejs* og det eksperimenterende er også det, at stole på, at fumlende, prøvende og famlende skridt, at de er ok. At de er nødvendige. Nødvendige hvis de affektive eksperimenter faktisk også skal være eksperimenter, der bevæger sig med begivenhedernes induktive og transduktive informeringer.

Vi er dog ikke mere fumlende, end at vi netop skaber det eksperimenterende gennem en særdeles disciplineret og hengivet given-sig-hen-til; de processuelle kvaliteter som vi står i - idet de emergerer. For nok er vi ofte og oftest a-disciplineret i relation til fastholdelse af det *for* stabile, men til gengæld der er vi mere loyale over for de processuelle overskud og intensiteter der træder frem gennem vores udøvelse af relationelle æstetiske teknikker.

Og ud over at denne vægtning er begrundet i vores teoretiske afsæt og forståelse af affekt, så er det på et mere praktisk og aktuelt begivenhedsmæssigt niveau, også begrundet i, at det er sparsomt med opskrifter, teknikker og empiriske eksempler på research-creation og det at arbejde affirmativt med affektive moduleringer - uden for en akademisk og kunstnerisk ramme. Således låner, sampler, moduler og stjæler vi inspiration fra der hvor vi fornemmer, at teknikkerne og processerne kan intensivere, kan åbne op og affekte.

Så fra gang til gang og inde i begivenhederne forholder vi os til det, der lurer og sitrer, for således at kunne koble os ind i og transduktivt forlænge begivenhedernes affektive liv. Begivenhedernes serielle ind- og udfoldninger.

Modulerer vi.

Så som en nødvendig og livgivende del af det at forske i affekt, der opdyrker vi altså det uforudsigelige. Vi værdsætter det. Et forskningsmiljø hvor man trygt kan fortælle de ufærdige

ideer der lige er dukket op. Selv om man ved, at banket på kontordøren hos kollegaen muligvis forstyrrer for meget, endnu en gang. Altså er vores forskningsprocesser omgivet, gennemstrømmet og overskyllet af seriøse mængder af usikkerheder, glæder, nervøsitet og nok lidt, for lidt latter, men til gengæld den passende mængde grin og uhøjtidelighed der skal til, for at de affektive teorier lever et indbydende og responsivt liv. Et nærende og levende miljø kan godt mærkes.

Og nu – lad os komme tilbage til den røde plads hvor mødet i Huben forløber såvel fint og ordentligt omkring åbningsspørgsmålet, men altså også med den snert af kreativ kant der gør, at situationen er så ureglementeret, at det også står klart, at noget anderledes er i gang med at informere. At andet tilbyder sig. At andet er på vej til at blive til.

Og derfor så inviterer vi til en gåtur

Vi rejser vi os alle sammen op

fra bænken

hvor samtalerne nok kørte lidt mere lirkende rundt end forventet

bare lidt

og jakker tages på og hen over armen og

så vi begiver os ud på eventyr, kan det godt føles som, i det

at det eksperimenterende træder frem som en processuel kvalitet, der sætter os på ny

Skridt for skridt går vi ind i begivenhederne, imens vi forlader bænken

Og jeg går alene

Og der snakker Inger og Dorte og jeg

Og Flemming og Christa

Og vi går i små grupper

Og alene

Og min samtale med Peter der fortæller, at han faktisk har arbejdet derinde i den bygning, der ligger dér og vi går videre og

Stilhed og

Eftertænksom nysgerrighed, bliver til, skridt for skridt

Er gåturen spændende nok – eller skal der ske noget mere for at få den til at sitre, for at få den til at pege på det potentielle i et samarbejde omkring potentialitet og velfærdsfælleskaber i bevægelse?

Er det virkelig nok at gå en tur, for at lave affektive eksperimenter? Ja, således rumsterer det i mit hoved efterhånden som vi går. Og det er en gåtur. Blot en gåtur. Ind i og imellem og på tværs af byens rum og begivenheder. Som vi går, bliver situation mere og mere mindre formel og nogle gange også mere positionel i det at der snakkes på hinanden og samtaler flyder og går i stå og vi kigger os omkring og vi bevæger os hen over den Sorte Plads med dens kulsorte blæksprutte ruchebane og de iøjefaldende grønne palmer der omgiver den høje og stribede asfaltbakke hvor stribernes bløde bugtende zigzag hen over pladsen måske også tilbyder afvigende linjer, i det at de gøres.

Men jeg bliver ved med at være i tvivl om, hvorvidt at denne gåtur er nok til, at forskningen fremstår relevant og indbydende nok for de inviterede og deres kommunale problemstillinger og velfærdsudfordringer? Et udforskende eller usikkert eventyr – et kreativt strejf af undring, eller for lidt spænding til, at det er intenst nok?

Men nok mere sandsynligt, det hele på en gang i en stor pærevælling, der dog alligevel har en distinkt smag, da gåturen løsner op og også løsner sig selv nok op til, at det gør, at den i situationen er mere end teknikkens teknikalitet og den (ind)bydende invitation, der sender den afsted.

Og dér, lige foran os, er baggården.

Ind af portåbningen, ned gennem baggården og jeg tror, at det er Flemming der åbner døren og vi går alle sammen ind i bageriet. Som en gruppe der træder ind, der fylder vi med det samme så meget, at det nok har lidt for meget et strejf af urbant eksotisk sidegade turisme. Idet vi står der, i samlet trup, uden at købe de små arabiske pizzaer og kikærtesuppen - der er på menuen. Og der er også velduftende brød og boller i ovnen og i disken, der ligger der et lille udvalg af kager. Vi kigger os omkring, men kun meget kort. Vi fylder. For meget. På for mange måder. En glasdisk foran os og en kvinde bag kasseapparatet og kaffe og the bliver drukket ved bordene og ud igen. Vi går ud.

Turen tilbage og vi sidder snakkende omkring runde cafeborde og de stole vi kan skrabe sammen - og Heidi, der ville komme lidt senere, kommer pludseligt gående henover og gennem pladsens vrimmel. Og i det, at jeg ser hende, der ærgrer jeg mig straks endnu mere end før, at vi gik turen, over at hun ikke var med os på den. For den er faktisk fin, *slår* det mig, idet vi nu pludselig skal formidle vores hidtidige snakke og gåturens processuelle kvaliteter, der nu gør, at vi endnu bedre kan nærme os hinanden og vores problemstillinger. At vi faktisk har nærmet os hinanden.

At vi gør det.

At vi med gåturen er gået ind i fælles udfordringer og forundringer, det synes sikkert, i det, at vi forsøger at inddrage hende i gåturens kvaliteter, der står turen frem som en intens affektiv bevægelse. I og af relationaliteter og vores relationer.

For gåturen muliggør og aktualiser, de følte tanker der gør, at vores fælles snak omkring bordet ikke kun er teoretiske og refleksive induceringer, men de følte erfaringer og levende tanker der bliver til gennem situationernes moduleringer. Vores gåtur, og vores møde(r) her på pladsen, de agerer, lige nu, som levende abstraktioner vi kan tænke igennem. Som levende abstraktioner vi tænker gennem og omkring. Og forbi.

Så heldigvis er Heidi både klar til at eksperimentere og lege, i samme øjeblik, at hun kommer. Og hun bliver det nok også mere, i det, at hun hører om gåturen. For når hun meget konkret og meget aktivt, trækkes ind i og ind af de sanselige kvaliteter, ja, så bliver hun også en del af dem, af de processer der er omkring dem. I den udstrækning, at de altså *berører* hende. Hvilket hendes ivrige deltagelse tyder på. Hvilket hendes ivrighed er et tydeligt tegn på.

Og vi fortalte bare om gåturen.

I en opløftet entusiastisk stemning - af at være i gang, på mange måder.

Og derudover, ja, så lander gåturen som et fint og godt inspirerende afsæt, for vores videre snak omkring det mikroskopiske og affektive liv i vores organisationer. Og hvorledes, at man kan arbejde æstetisk og affektivt eksperimenterende, med de problemstillinger der byder sig til. Sådan helt overordnet.

Og helt aktuelt, hvordan kan vi så forstå mødet på den røde plads? Som et mere kreativt møde med de intense strejf der muliggør forundring? Som et affektivt vidunder? Eller er der lige, lidt for lidt intensitet, til det? Eller er der måske lige akkurat nok intensitet til, at det som en begyndelse, som endnu en begyndelse, faktisk må ses som et lille lurende dagligdagsvidunder, da det som et eksperimenterende Hubmøde både skaber og muliggør flere og stærkere og anderledes forbindelseslinjer mellem os, end et mere formelt netværks møde - nok ville have produceret.

Således er det en helt konkret åbning og muliggørelse af de næste begivenheder – som vi lige om lidt, går videre til, men nu også velvidende:

- At et affektivt eksperiment også blot kan være det at gå en tur - når den altså er pakket godt ind i relationelle teknikker der muliggør andet og andre mere intense tilblivelsesprocesser.
- At stilistiske variationer, forstået som den karaktermæssige og distinkte måde hvorpå man gør ting (deltager ind i begivenheder), ikke kun har betydning, men også er en primær formativ faktor (en ud af en multiplicitet). For som en mindre forudsigelig variabel og som en mere levende og berørende kvalitet, der skaber det en anden spændingsgrad imellem relationernes relationalitet. En spændingsgrad, der altså modulerer det potentielle i det generelle, i det, at potentialitetens levende uforudsigelighed berører og informer nye organiseringer.
- Samt det på induktiv vis at muliggøre at følte erfaringer kan virke som levende abstraktioner, som vi kan tænke gennem/omkring/forbi. Det kan skabe andre mere intense og værdiskabende muliggørelser af offentlig værdi(skabelse), end en mere formel organisering nok vil. Da de følte erfaringer virker som transduktive tilstande af energier,

der induktivt kan forøge kompleksiteten i såvel det aktuelle som i de nye begivenheder og begivenhedsserier der ind- og udfoldes.
- Desuden er det nok godt at have tiltro til, at det forunderlige og intense også er i det aktuelle – i det at vi rækker ud efter de relationelle og æstetiske mellemrum der muliggør dets modulerende tilblivelser.

Inden vi går videre, er der dog endnu en lille ting, der er værd at fremhæve. For da mødet slutter, er tiden gået hurtigt. Vi har været opslugte. Af processerne. Af deres berørende karakter. Således har vi ikke nået de eksperimenter vi også havde planlagt – det har altså ikke været nødvendigt at præsentere mødet for flere legende eksperimenter, da selve det at mødes på pladsen, at have en lige lidt anderledes præsentations runde, at gå turen, at falde ind i snakken omkring og udover og henover bordene. I situationen - der var de umiddelbare hændelser så energifyldte, så intensiverende og givelige, at de øvrige programpunkter, dagens andre forskningsteknikker, at de blev udskudt til en anden situation.

Men at de ikke blev brugt, det ændrer ikke ved, at de indgik i det empiriske mix i kraft af, at de lå parat som formative informeringer (herunder også som en større grad af sikkerhed for at have katalyserende teknikker der ville kunne modulere relationers relationalitet) der bobler. Og således bidrager de altså ind i såvel begivenhedernes potentielle udfoldelser som deres aktuelle potentialitet.

Så inden vi forsætter omkring disse initierende begivenheder, så vil jeg komme med et glimt af en af de relationelle teknikker. Ud fra, at en beskrivelse af, hvorledes vi bliver inspireret til at se og fabrikere disse relationelle og eksistentielle teknikker, også må ses som en generativ åbenhed og viderebringelse, der kan muliggøre og afføde nye relationelle teknikker. Håber jeg.

For der er masser af begivenheder, hvor man kan lægge til. Hvor der nok trænger til at blive bygget videre. Sammen – med andet og andre. Der også gør det.

En parkbænk – et glimt af en forskningsteknik og dens tilblivelser

Det er lørdag og jeg kommer cyklende hen over den Røde plads med min datter Vigga i ladcyklen. Vi skal bare hjemad efter nogle timer ude på byens legepladser. Men idet vi kører langs Nørrebrohallen, ser vi noget der virker spændende ude i den ene side af pladsen. For der står en mindre forsamling af mennesker og kigger på noget. Cykelstyret bliver drejet og min datter protester lidt, da hun bare vil hjemad og have lidt mad.

Et kort ophold. Et tydeligt indtryk og en klar inspiration - foran mig. To mennesker sidder på en parkbænk[xxix]. Omkring bænken. Nu, et andet sted. Og nu - på bænkens hjørne sidder den ene imens den anden står ved siden af. Og dog, stadigvæk sidder de sammen? Men måske er det ikke nok eller rigtigt eller? Eller intenst nok? For lidt efter, så sidder de straks nye steder. På jorden sidder den ene, mens den anden sidder på bænkens ryglæn. Helt stille. Observerer de. Mærker de. Den ene bryder op. Står op. Går rundt om bænken for dernæst at sætte sig helt yderligt på den - dér hvor man tænker, at han nok glider ned, om lidt. Samtidigt flytter den anden sig. De sidder på ny. Skifter igen. Igen. Og igen- der fornemmer de hinanden og den situation der bliver til, idet de

skifter pladser og moduler bænkens rum - pladsens rum; de relationelle kvaliteter de fornemmer der bliver til omkring dem. Øjeblik for øjeblik.

En bænk og et byrum undersøges – en traditionel parkbænk åbnes op og publikummet, der står på et par meters afstand, sidder i varierende grader, nok også med, inde i bænkens skiftende situationer. Lidt - og nogle gange, der er det svært ikke at gå hen og sætte sig. At undersøge bænken sammen med dem. For man kan mærke hændelserne og det gør (også), at man får lyst til at deltage. Og begivenhederne, som vi er i, sammen med dem – de informer deres bevægelser rundt på bænken. Vores reaktioner og de differentierende fælles rumliggørelser der informeres mellem os, de glider ind i deres undersøgelser. En mere åben bænk og et mere ufærdigt socialt rum står nu tilbage og min datter hun vil gerne hjem og vi kører videre.

Men nu, med inspiration. Nu med en ny teknik skitseret og kondenseret, udtrukket og drejet. Og et par dage efter, der er begivenheden og teknikken præsenteret for de andre omkring vores frokostbord og vi indbygger den i vores forskningsdesign for dagen. En af flere teknikker som vi kan tage i brug, i tilfælde af, at der bliver plads eller at det bliver nødvendigt. Blot uden publikum, denne gang. Blot med flere deltagere, denne gang, mere deltagende på andre måder og det er blot modulationer der byder sig til og det er faktisk fint, at låne, at stjæle og bygge videre på relationelle teknikker, der hvor de præsenterer sig. Der hvor de bliver til i relationernes relationalitet.

En mail: et mødereferat med et drys poesi – transduktive bevægelser

> *”Subject: Næste stop efter den røde plads.....velfærd i bevægelse*
>
> *Kære alle,*
>
> *I torsdags fløj vi ind på Den Røde Plads på Nørrebro. Vi lod os mærke af den røde farve, øerne af sociale møder og hørte gennemskæringerne af de hidsige knallerter. Thorbjørn viste os det lille arabiske bageri i en af sidegaderne og efter den tur, blev gaden aldrig det samme igen. Visheden om livet i bageren - og duften af det nybagte brød - forvandlede sidegaden fra en anonym grå gade til en lille oase, hvor vi højst sandsynligt kommer igen.*
>
> *Herfra var det meget nærliggende for os at zoome ind på, at det mikroskopiske liv "i" vores organisationer allerede har uendelige mange potentialer, som vi ikke altid ved, hvordan vi skal sætte i spil og strategisk lede på. (…)*
>
> *Det, vi talte om var også, at det kræver en særlig form for kompetence at kunne "se" og lede dette mikroskopiske liv. Det er en viden, der ikke kan opbevares i containere af ord, tabeller, skabeloner, kontrakter og policytekster. Den viden og mening, der dufter, smager og kan mærkes er i bevægelse samtidig med, at den bevæger os. Vi skal altså snarere kunne aktivere en slags bevægelseskompetence, hvor vi bruger alt det, der allerede er til rådighed.*

Peter udfoldede, hvorfor han synes, 'velfærd i bevægelse' er et interessant begreb at arbejde med: Bevægelse har mange medbetydninger. Det handler både om fysisk bevægelse, men også om at blive bevæget og om at bevæge andre. Også disse affektive bevægelser, bevæger os nye steder hen.

Det udfordrer også ledelsesrollen, talte vi om: Det er ikke muligt at stå et neutralt sted og lede organisationens liv på distance. Som leder må man kunne 'tune' sig ind på alle disse bevægelser, velvidende at man selv er i bevægelse, hvis man vil lede dem. Det handler om at lede 'spaces', som Flemming siger. Det rum der er mere end det rum, der har fire vægge. Et space forbinder os som mennesker på tværs af vores roller og det er i stand til at bevæge os nye steder hen. Et space er et smuthul til fremtidens mange verdener lige nu.

Man kan også sige, at det indskriver sig i 'Medborger perspektivet' og i, hvordan vi kan lede demokratiet på nye måder, tilføjede Peter.

Eksperimenter - eller multilokale hubs - er vores forsøg på sammen at tune os ind på disse bevægelser - og et forsøg på at lede dem, samtidig med at vi får en kollektiv erfaring og viden om, hvordan de kan katalysere virkelig følte tanker om velfærd. På den måde er 'resultatet' af forskningsprojektet ikke kun en rapport eller en afhandling. 'Resultatet' er levende og konkrete abstraktioner, som vi er sammen om løbende at skabe. Derfor er vi alle medforskere i projektet.

Vi vil således tage små intense og eksperimenterende skridt sammen.

Næste skridt er:

Thorbjørn og jeg vil først og fremmest besøge Flemming i Herlev Kommune og Peter i Gentofte Kommune. Her vil vi sammen indkredse en problematik og et felt, der kunne være interessant at arbejde videre med. På den måde har vi allerede to forskellige 'eksperimenter' i spil.

Umiddelbart herefter vil vi mødes i hubben igen og her vil vi sammen formulere en række ambitiøse benspænd, således at vi sammen kan udfordre hinandens eksperimenter i forhold til at kunne 'sætte velfærden i bevægelse'. Nogle af de benspænd vi berørte var: a) overskrid silo tænkning b) udfordre de formelle rolle c) skab samhørighed d) læg altid mere til e) ryk 'velfærdsarbejdet' udenfor organisationens grænse f) lad det aldrig blive et færdigt koncept g) skab forbindelseslinjer til andre hubs.

Men ja, de er altså langt fra færdigt formuleret. Det er det, vi skal arbejde videre med - og måske er det noget, vi hele tiden kan eksperimentere med, så benspændene hele tiden 'er gode nok' i forhold til at slippe vores tanker om velfærd fri.

Heidi kom også med det forslag, at vi formulerer en slags manifest for vores arbejde med velfærd i bevægelse.

Herfra kan vi så begynde at tænke i, hvordan vi kan sætte dagsordenen for ledelse af velfærd fx ved at skrive artikler til Politiken, Berlingske mm, invitere ressourcepersoner med, sprede eksperimenterne ud over projektets rammer, lave 'konferencer' på tværs af kommunernes grænser mm.

(...)

Vi skriver til jer individuelt angående møderne 'ude' hos jer.

Vi glæder os til at se jer igen!

Bedste hilsener fra

Thorbjørn og Christa" (Mail 16.09.2013)

Et andet og mere sitrende møde - et luftfoto af Herlev og et varmt rum

SÅ ER VI TILBAGE PÅ HERLEV RÅDHUS og Sammen med Flemming skal vi nu prøve at komme lidt nærmere på nogle af de aktuelle problematikker, som vi sammen kan arbejde med. Og denne gang, så skulle der gerne ske mere, det skulle gerne blive mere intenst, end vores første spændende møde på rådhuset. Så da Flemming igen sidder bag skrivebordet, med de massive og faktisk også imponerende papirs bunker af sags-papir, og vi sidder på den anden side og mødet forløber på en lidt for formel måde, hvor, jeg mærker og tænker, at det kan trænge til en intensivering. Lidt energi. Ja, så får jeg spurgt, jeg spørger, hvad er det der giver dig energi *i alt dette*?

pause

stilhed og tænksomhed i et kløvet øjeblik

kløvet

mere simrende

i det næste, rejser Flemming sig op

noget er ved at ske

stolen bliver skubbet baglæns væk fra bordet - beslutsomt går han hastigt hen til et luftfoto af Herlev by

hen imod os

et luftfoto

det hænger på væggen

ved siden af os

Der er få meter hen til billedet fra hans plads på den anden side af bordet. Men i selv samme tidsinterval, som det tager Flemming at gå de få skridt, der sker der en forandring af rummet. Bare det. Forandring. Ikke usædvanligt, blot den temporale dynamik der definer struktureringers informeringer. Men her, måske en mere intenst og modulativ forvandling.

Rummet er kløvet og kløvningen, den informer tilbage (Massumi, 1992:20).

Som en sansbar fortætning, en transformation. Som det er svært ikke at mærke. Som vi helt tydeligt kan mærke – som en ændring. Rummet er, lige nu, inde i en tilblivelses situation. Et mere intenst øjeblik, hvor man faktisk kan mærke, at der ikke kun sker noget anderledes, men, at der også er noget på vej. At der ikke kun bliver rørt i ingredienserne, men at der også kommer andre i. Flere. Betænksomme. Kløvninger. Mere. Brænde til accelerationen (Hui & Morelle, 2017).

Hér, er det blot en stol der forlades og de få skridt der indvarsler

Kløvet, er rummet – på den ene side, en omfangsrig snak omkring politiske nødvendigheder og deres tilsyneladende bydende og ufravigelige logikker og på den anden side, af bordet, det der også betyder noget, det der lige nu giver energi; et luftfoto. Et perspektiverende luftfoto af Herlev by der her, i situationen, intensiver, begivenhederne.

Og i det korte interval fra Flemming skubber stolen ud og begiver sig hen over gulvet og vi kan mærke, at noget er på vej, der rejser jeg mig. Jeg kan mærke, at det er *nu*, at vi skal byde os til. For *det her*, de intense bevægelser, de affekter os. Og det er det, lige præcist det, som vi har søgt at gøre os parat til. Som jeg har forsøgt at gøre mig værdig til at arbejde omkring. Flemming står nu foran billedet og jeg træder tre-fire skridt og jeg er henne ved ham og inde i hans brændende fortællinger, som er gået i gang. For i det, at han kommer hen til billedet, der starter de. Lidt før. Starter de. Og jeg følger med, med spørgsmål, undring og en spekulativ toning gennem *lad-os-ligge-lag-til – for hvad nu hvis?*

Og hvad kan der ikke komme til at ske

Når det sker i dette – foran et luftfoto

I og gennem pausens indvarslende stilhed der larmer. Gennem stolen der trækkes ud. Gennem skridtene hen over gulvet - der stiger intensiteten i rummet gennem komponenternes relationalitet, der simrer og vi står lige her, foran luftfotoet af byen, – der nu træder frem som en levende abstraktion der i dets tilblivelsesprocesser berør os.

En pause i talen, en stol der trækkes ud og skridt hen over gulvet

Det er fingre der udpeger. En stemme der gløder. Det er hans fingre på hånden der udpeger steder, navne og former forhåbninger. Håb og spekulative tanker. Relationer og forbindelser. Den ene indzoomning på kortet tager den anden og hans stemme, ja, den er ladet med glød. Med glød og en rytme der er så differentierende til vores mere formelle snak lige før, at det vitterligt er et andet rum, andre rum, vi nu befinder os i; det er rumliggørelser hvor byens begivenheder udspiller sig mellem os som intense og levende historier, der berører. Der kommer til at berøre.

Luftfotoet er alt andet end en repræsentation af byen geografi, der som et strategisk kort på væggen tilbyder og giver et simpelt overblik over byens linjer og grænser. Luftfotoet tilbyder ikke at samle det splittede øjeblik, det intensiver det. I begivenheden agerer billedet som en lurende abstraktion der drager Flemming til sig, og derfor, på grund af dette virke som et bevægelses-sættende objekt der skaber relationelle spændinger, har vi *her* lige *nu* at gøre med et katalytisk part-subjekt. Et katalytisk part-subjekt der på transduktiv vis inducer relationelle energier, der altså kløver situationen.

For selv om billedet tilbyder et overblik over byen og dens organiseringer, så producer det lige nu ikke (kun) de strategiske blikke der opererer gennem distance og distancering. Men derimod skaber det en indlevende og sanset abstrakt gåtur gennem byens gader - de små stier, de nærende rum og de berørende begivenheder, der nok bør opleves, nok kun kan erfares i intense situationer. For her er det ikke et zoom på byen som adskilte linjer og faste positioner som informer.

Men umiddelbare hændelser - relationalitet

For møderummet er opvarmet (Latour & Hermant, 1998). Det er blevet varmet op. Det er intenst som Flemming står der og fortæller om de konkrete kommunale projekter og indsatser, der *også* lever som så intense, livlige, berørende og skabende velfærdsorganiseringer, uden for dette rum, på sådanne måder, at vi faktisk tages med ind i deres affektive dimensioner.

i deres aktualiseringer

helt uden for kontekst – men transduktivt, inde i intensiteten

stiger varmen (Latour & Hermant, 1998).

Så mere end at tilbyde zoom-funktioner ind i adskilte og funktionelle organiseringer der gennemskærer og udgør byens livslinjer, så er billedet et transduktivt medie der inducer energi. Og også gennem det, at dets udzoomende perspektiv, i en parallel bevægelse, både ophæver fiktionelle men formelle funktionelle organisatoriske grænser (Massumi, 2002:78, 195ff, 247f), samtidig med, at det tilbyder nye distinkte linjer til kortet. Forbindelseslinjer. Aktuelle relationer.

Ikke kun på kortet, men også her i møderummet, der kan vi bevæge os på kryds og tværs af skillelinjer, af positioner, tidsligheder og begivenheder. Billedet udstyrer og tilbyder os et bevægelsesblik, det forstærker et teoretisk induceret bevægelsesblik (Massumi, 2002) og lader os derigennem forlade formelle roller og positioner.

Så lige idet de relationelle spændinger modulerer mødet og Flemmings kontor om til et affektivt forskningseksperiment, der agerer uden andre formelle grænser end de relationer og den relationalitet der kobler sig til, kan vi tydeligere fornemme perspektiverne i at ligge et affektivt perspektiv på organiseringer, fællesskaber - på offentlig værdiskabelses processer.

Billedet er ikke kortet som ikke er landskabet, men lige nu, der er det virkeligt et andet berørende landskab der viser sig, i det at intensiteten omvikler os

i en livlig begivenhed

af berøringer

af relationaliteter

Som et katalytisk part-subjekt der sammenvæver billedet denne begivenhed med andre begivenheder, der nok er spredt ud i tid og rum, men dér idet de bliver til (igen og igen, forskelligt) – i det, at de oversvømmer rummet, så affekter os.

Luftfotoet som en repræsentationel nedskalering tilbyder og skaber her et manøvrerum for velfærdsledelse og forskning, der kan operere mellem den reelle komplicerede by og de relationelle kompleksiteters abstrakte by - gennem de begivenheder situationen afføder og de måder de affekter os. Således er det abstrakte ikke det, der trækker os væk fra dette lokale rum, dette konkrete møde med dets aktuelle praksisser, men derimod er det dét, der helt konkret informer og formativt sætter møderummet. Såvel som.

Her er det konkrete kun lokalt, i det at vi faktisk er opmærksomme, at vi faktisk er attunet på sammenspillet mellem det abstrakt i rummet og det konkrete i mødet. For uden den abstrakte dimension af relationel kompleksitet ville vi ikke kunne registrere den konkrete intensitet i mødet der gør, at Flemmings fortællinger har styrke, og ikke kun den magt der kontrollerer mindre end at den gør. At fortællingen har mindre magt end det den gør da der sker mere - i kraft af begivenhedernes styrke.

Og han går jo blot igennem rummet og står ved et kort og fortæller om kommunale strategiske indsatser – og

Og inde i dette abstrakte-konkrete landskab (af ledelse, af tilblivelse - af muliggørelse af offentlig værdi), dér er der virkelig tale om så forvirrende tidslinjer, at det er svært at sige, at vi faktisk står i et øjeblik af nærvær med nuet. Da vi snarere er taget ud af tid, ud af lineær tid.

Begivenhedernes affektive ladninger tager os ud af lineær tid. Begivenhederne der tilbyder sig, de er et sammensat temporalt mix, hvor vores fremvoksende forventninger til fremtidige-begivenheder, ud over at etablere håb, også i en parallel bevægelse afføder og ”bagud-sender”, altså transducer energi, ind i såvel fortidige som nutidige begivenheder gennem styrken i de potentielle fremtidige begivenheder (Braidotti, 2011).

Og derved opererer begivenhederne tættere på, hvad der kan ses som en ”ren fremtid-nutid”, frem for blot at være en realitets konstatering gennem nutidens potentielle fremtid. Vel og mærke i det omfang, at der er energi nok i de aktuelle begivenheders tendentielle virke til, at potentialitet ikke bare bliver til det potentielle. Det typiske. Men nu også med forskelle.

Men det er også blot tidligere sansninger og erfaringer, organiseringer, der som de stærke kropslige indlejringer gør opmærksom på sig selv som værende værdifulde, gennem det, at de bevæger sig på tværs af fortid-nutid-fremtid og aktualiserer sig som de sansede kvaliteter der afføder nye begivenheder - gennem deres informeringer, intensiver erfaringerne. Her.

Modulativt. Hele vejen.

At det affektive som en relationel kraft muliggør, at ikke-funktionelle komponenter og berøringer kan glide ind fra andre vigtige steder og begivenheder (herunder denne), så situationer kan blive andet end de gradvise forsættelser af de formelle organiseringer de ikke kun er, *her* – et møde, der intensiveres i det, at dets individueringsproces simrer lidt mere kraftigt. Så også når det gælder temporale begivenheds aspekter, ja, så kan det være svært at få hold om de affektive objekter og deres konstitueringsprocesser, i det, at de bliver til på nye og uforudsigelige måder, på tværs af tid(er). Hændelsesmæssigt. På tværs af rumliggørelser.

Et levende nu af affektive berøringer og sitrende tanker der rækker ud

Som enkeltstående begivenheder og komponenter kan de ovenstående skitseringer synes tilforladelige, måske kedelige, det er jo bare et møde og et kort over byen der hænger på en væg. Ja, er det ikke fortrøstningsfuldt, der skal åbenbart ikke mere til, for at intensitetens modulative virke kan dreje os hen imod det, der faktisk har så meget kvalitet i sig, at det kan mærkes. På tværs af tid og rum. Det kan faktisk mærkes, kvaliteter. Der effektivt virker, i det, at de berør. I det at de intensiver. Intensiveres erfaringer. *Her*. Bliver der fortalt glødende fortællinger af mange slags og også af Flemming.

og det er sikkert at vi lytter

og det er sikkert at vi forsvinder – ind i begivenhederne

denne som andre

tilblivelse-med

et kort

et møde - en intens situation der moduler

Og et forskningsspørgsmål der sender os af sted. Et forskningsspørgsmål omkring energi sendte os *også* afsted. Et spørgsmål der med variationer er blevet brugt andre steder på andre måder. Men som alligevel nok bør ses, som en mere affektiv og vild berøring end som en tam teknik og et kedeligt og forventeligt forsker- og forskningsspørgsmål.

For i det at spørgsmålet berører Flemming, som den intensive begivenhed der vækker noget, dér trækker det ham ud af de formelle informeringer der gør, at han sidder bag skrivebordet og vi sidder på den anden side. Positioneret.

Og pludselig står vi foran kortet

Så spørgsmålet kan ses som et tegn på, at attunement *her* afføder mere end den blotte konstatering af graden af intensitet i rummet. Attunement er ikke blot en affektiv afstemning, men en deltagende og induktiv situation der bevæger og eskaler begivenheder, i det, at levende

relationelle forbindelser tilbyder sig – forhåbentligt – forhåbentligt intensiver det produktivt, i det, at de moduler kompleksiteter.

Og pludselig er mødet slut.

Efter mødet er vi så grebet af Flemmings levende og sitrende fortællinger foran kortet, at vi søger at strække og forlænge begivenhederne serielt. Serielt der forsætter og gentager begivenhederne og deres rytme sig. Således griber vi fat i situationen og bruger den som et afsæt for at rammesætte Flemming, sammen med Flemming, i det næste møde i vores styregruppe Hub. Så lige om lidt, i det næste møde, i den næste animation, der vil vi intensivere disse erfaringer og hændelser. Men denne gang er kortet dog en tavle på hjul, og denne gang skal han selv tegne kortet op med farvekridt, imens han fortæller samme historie forskelligt og dog med tilsvarende høje energi niveauer. Kommer det til at ske.

For Flemming inducer brandvarme velfærdsfortællinger om inklusion og potentialitet i social og kulturpolitik - og kræfterne i fortællingerne, de virker gribende, fængende og lurende.

Og dette fængende element i fortællingerne er nok ikke uden effekt. Nok ikke uden betydning. Oftest.

Så stiger varmen, nok – på mange forskellige måder (Latour & Hermant, 1998)

og der hvor den gør, er der oftest en vrimmel af induktive og katalytiske part-subjekter der transduktivt tilbyder sig

og nogle af dem, er bare teknik(er) – eller bliver det som komponenter

i forskellige intense grader og med forskellige relationelle virkninger

For vi slentrer ikke kun refleksivt gennem Flemmings narrativer, vi bevæger og bevæges intenst gennem de affektive begivenhedslandskaber, der her kun kan mærkes, idet de bliver til som en bevægelse mellem det abstrakte og det aktuelle. Mellem det virtuelle og det aktuelles hændelsesmæssige potentialitet.

Der fabrikeres der offentlig værdi og nye organiserende forbindelser.

En mail: ressourcer, seismografer og at være parat

> *"Kære Alle,*
>
> *Vi glæder os til at mødes på mandag kl. 13.00-15.00 (15.30 hvis muligt). Flemming har tilbudt at lægge hus til. Det betyder, at vi starter i Mødelokale 0025 på Herlev Rådhus , Herlev Bygade 90, 2730 Herlev.*
>
> *Her vil der være en sandwich*

Lad os vide (af hensyn til antallet af kaffekopper og sandwich), hvis I inviterer HR-folk, konsulenter eller andre med, som I synes kunne være relevante at have med i processen. Det kan også styrke projektets platform i – og på tværs af vores organisationer.

De 2- 2 1/2 timer bliver en rejse i organiseringen af byens rum. Thorbjørn og jeg bad i sidste uge Flemming om – sammen med os - at udfolde nogle af de problematikker, som ledelsen i Herlev Kommune brænder for. Det blev til en imponerende kortlægning af kulturlivet i Herlev Kommune lige fra naturskoler, biblioteker, begivenheder på gadeplan til fortællinger om, hvor de unge hænger ud fredag aften.

Noget af det, vi hørte var, at det som interesserer, er: Hvordan kan vi strategisk lede byens liv ved at iagttage børne-og unge perspektivet, som det rodnet, der kan være med til at intensivere byens liv og skabe et begær til at deltage i det lokale liv.

Et mål er blandt andet at tiltrække og fastholde børnefamilierne i Herlev Kommune. Kort sagt at gøre Herlev til en (endnu mere) hip, urban og cool by.

På mandag vil Flemming formidle det børne- og kulturliv, der allerede strategisk ledes på i Herlev Kommune. Vi inviteres som medforskere til at gå ned af kontorgangene og ud i byens liv sammen med Flemming. Vi vil gå i byens gader – og herfra vil vi begynde at få en fornemmelse af byens stisystemer og smuthuller til nye handlemuligheder.

Vores opgave bliver – sammen med Flemming – at se de ressourcer og det liv, der allerede ledes på – for så at se endnu flere muligheder for strategisk at lede byens liv gennem deltagelse af børn og unge.

Thorbjørn og jeg vil – inspireret fra en fantastisk dag i Rambøll med Professor i entrepreneurship fra St. Gallen Chris Steyaert – låne et værktøj, hvormed det bliver muligt at tænke byens liv som metrolinjer med forskellige ressourcer og samlingspunkter.

I inviteres med andre ord med til at blive en slags seismografer, der med både hoved, hænder, fødder og intuition skal kortlægge de små tegn på liv – og disse mikroskopiske og bevægelige tegn skal vi sammen med Flemmings viden om det politiske og det forvaltningspolitiske niveau bruge til at se endnu flere muligheder for forbindelseslinjer, partnerskaber og ja nye læringsaktioner i "byens rum".

På den måde skal vi begynde at arbejde med, hvordan vi gennem ideen om 'eksperimenterende hubs' strategisk kan være med til at lede (og forske i) det taktiske – altså al den stiltiende viden, der bliver til i og på tværs af byens rum.

Vi ser frem til nogle spændende og eksperimenterende timer sammen i mellemrummet mellem Rådhuset, byen, børn, kunst, urban æstetik og farvede metrolinjer. Vær parate til, at vi kalder på jer som fremtidens strategiske og kosmopolitiske byledere, der kan

lede velfærd, som vand der løber gennem byen – og som vandløb, vi alle står i til trods for geografiske afstande.

Efterårsløv, varm sol og rislende vand

Thorbjørn og Christa" (Mail, 18.10.2013).

Legende moduleringer – et Hub møde

En efter en og overlappende ankommer vi på forskellig vis ind i Herlev Teaterbios korridor, hvor en bred genremæssig blanding af filmplakater annoncer de aktuelle kørende film. Kunstneriske såvel som eksplosive actionfilm. Hvor printede som håndskrevne ophængte sedler der annoncer, hjælper med til at sætte et brugs præg. Biografen er kommunalt drevet og foreninger og lokale biografklubber, de deler salen med teaterforestillinger og den lokale revy. Og med dets placering lige over for Herlev gågade, er det som et kulturhus, ikke kun centralt placeret i bymidten, men det er også på mange andre måder, den specifikke lokale økologi der vil komme til at agere som midte for de kommende begivenheder. Noget andet skal til at ske, igen, på en anden måde.

Og over mails har vi koordineret, varslet og (måske og forhåbentlig) også podet ny uforudsigelige begivenhedsstiklinger; vi har forfulgt det gennem invitationens rislende indbydelser der byder op – tanker, såvel som andre begivenheder. Hertil hører, at mødet der var planlagt til at finde sted på rådhuset, nu også er flyttet ud i byens mere åbne og kreative rum.

Og fra korridoren af, ja, så er det bare at dreje ind i lokalet, det ligger lige der, på højre hånd, så er vi der. Et større men ikke for stort forsamlings- og mødelokale. Et lokale der nok er lige tilpas, til det vi skal i dag. For det, har vi søgt at gøre det til. Små kreative greb. Justeringer. Og inde i lokalet, der bliver der nu uddelt knus, mens der også bliver givet hænder i en velkomst, der for nogle også er et første møde med vores eksperimentale Hub. Jakker bliver lagt. Løs snak. Og lidt afventende stemning. Indtil døren lukkes ind til det store aflange lokale med højt til loftet og bare hvide vægge.

Vi samler os i den ene ende af lokalet på stole i en halvcirkel omkring en grøn kridttavle på hjul og mellem os, der står der små spredte cafeborde til kaffekopper og papirer. Her er det ikke et mødebord vi samles om, men i midten af en mere løs begivenhed, der er ved at blive til - omkring strukturerede improvisationer.

Og lige nu, der virker denne helt simple, nok ikke helt usædvanlige, men lige lidt anderledes kreative opsætning omkring tavlen, også som en tidlig præsentation af karakteren af den kommende begivenhed. De kommende begivenheder. For den lige lidt anderledes æstetiske iscenesættelse af rummet, virker som en yderlig markering af, at noget andet er ved at blive sat i værk, at der er noget andet der simrer. At der er mere plads til andre former for aktivitet(er), end hvad et mere traditionelt kommunalt møde umiddelbart kan tilbyde.

Men det er nok ikke meget anderledes, men heller ikke for lidt – opstillingen tilbyder bare at andre begivenheder kan blive til. Og denne iscenesættelse af rummet er ikke (kun) baseret på en blåøjet naivitet omkring, hvad en simpel ommøblering og opstilling af borde og stole kan gøre for de

kommende begivenheder, men også en legefuld attunement omkring de potentielle begivenhedsrum som opstillingen potentialiser.

For idet vi iscenesætter opstillingen og rummet (inden og imens nogle af de andre ankommer og derfor også deltager ind i opstillingen med forslag og forbedringer), så kan vi fornemme, at vi bevæger os et andet sted hen; at rummet ager med en anden og mindre formel karakter.

At vi åbner op for andet, end hvad der nok typisk kan lade sig gøre omkring et organiserende mødebord, der nok alt for let kan associeres til et formelt organiserende rum med formaliteter der konnoter *for tydeligt og for stærkt og for tidligt*, hvis andet altså ikke tilbyder sig. Som her.

Her, hvor tavlen og stolenes placering i rummet bliver iscenesat ud fra, *en fornemmelse af*, at de relationelle etiske-æstetiske tilblivelses rum de tilbyder, at de kan åbne situationen op. At hændelser vil sende os afsted. At de gør det. Situationer. Til at blive andet og mere – det indikerer de, også.

Så stemningen emmer af forventninger - der er, ved at blive til.

Mere til - på en lige lidt anderledes måde.

Så situationen er lidt usikker. For faktisk, så er vi i gang – der er rigtig meget i gang og der er mere på spil og mere i spil, i kraft af, at vi faktisk er i gang med at modulere ind i en kommunes organisation og organiseringer. Andre mulige relationer præsenterer sig, idet relationaliteten inducerer affektive spændinger – relationelle energier.

For opstillingen som en iscenesættelse inducer spændinger, gennem det, at den skaber forventninger – og nok ikke mindst, forhåbninger. Forhåbninger om nye mulige begivenheder, nye anderledes velfærdsbevægelser. Og lige dér, i det moment vi kan fornemme dette intense spændingsforhold omkring de kommende potentielle begivenheder, da er det, også der, at vi kan gribe ind i begivenhedernes muligheder for at blive til andet og mere end blot en formel organisering.

Der flyder over.

Så også dér - kan vi *også* gøre det. For der skal blot lidt kærkommen omsorg til. En lettere om-møblering af et rum og lidt tekniske greb – blot relationelle spændinger.

Så hvis vi ikke på forhånd af begivenheden havde en fornemmelse af, at noget nyt var på vej, så er det svært at undgå at mærke det, idet vi faktisk står i det. Idet vi står i mellemrummet mellem det-der-var & det-der-er-på-vej. At vi står mellem det der også var & det der lurende lokker og her, i midten, der kan det tydeligt sanses, at situationen er løs og at den langsomt løsner.

At den bliver struktureret anderledes

Så selv om vi endnu ikke er gået i gang, med det, der også ville kunne komme til at ske, så kan vi altså fornemme begivenhedernes indkommende karakter, der nu, er mere er på vej til at præsentere sig.

Kort sagt rummets iscenesættelse peger altså på, at vi skal noget andet, i dag - og nok også næste gang vi mødes, da vi også gjorde det sidst og til allersidste HUB. Ja, der kommer vi nok også til at gøre det - der gør vi det også. Kommer vi også til at gøre det. Fornemmes det, måske. Så derfor, så kan vi lige så godt modulere de begivenheder, der ligger derimellem, inde fra begivenhedernes midte, på en særdeles grundig og nænsom måde. For det at det er andre affektive dynamikker, andre relationaliteter, som vi fabrikerende ønsker at åbne op for, det kan kun mærkes, i aktualiseringer, idet vi affektes – at vi altså mærker modulative informeringer.

At vi tuner os ind på de dimensioner af begivenheder, der tilbyder sig som formative overskud.

Altså, de relationelle dynamikker og begivenheder, der formelt set kan ses som værende i overskud i begivenheden, da de strengt taget ligger uden for denne begivenheds formelle organisering omkring strukturerede-improvisationer. Og som derfor kan ses som værende emergerende ikke-funktionelle komponenter, der dog aktuelt alligevel søges inkluderet, idet de er begivenheder der indgår i det empiriske mix. For som med-konstitutive komponenter er de ikke-funktionelle komponenter vitale for at dagens møde ikke drukner i de typiske og sædvanlige potentielle muligheder, men at mødet lever gennem potentialitetens mere sitrende livlighed. Så for at det improvisatoriske islæt omkring de strukturerede improvisationer skal kunne få mere liv, ja, så er vi paradoksalt set også nødt til at strukturere at det er muligt.

At inkludere mere og andet anderledes, gang for gang

Og Flemming, der er dagens vært, byder velkommen og den efterfølgende præsentation af os hver især, den kører kreativt og også åben nok til, at det ikke kun er titler, positioner og navne der træder frem. Men også lidt uventet poetiske indslag fra den kommunale poesi og kunstneraktivist Peter, da hans talestrøm hurtigt trækker os ind i et overraskende øjeblik omkring Haikudigte – der skærer hans talestrøm over med andre rytmer. ET og så flere. Haikudigte. Improviserede og også mere færdigbagte. Sætninger. Rytmer. Rytme. Hans ord byder nye tanker op i det at det overraskende islæt spænder situationen op. Et digt i et øjeblik af spænding(er) der poesier i dets modulative induceringer.

Og haikudigtene virker som endnu et varsel om, at situationen nok er lidt usædvanlig. At den også giver plads til, at ting kan blive mere og andet. ET og så flere. Øjeblikke. Foruden alt det andet - der også sker. Afstikkere og indfald. Koncentration og det løsslupne. Grin og opmærksomme øjne der orienter sig i en mere varm og indbydende præsentation.

Og så er vi her, endnu mere, i en af de begivenheder der bliver til, i kraft af, at den inkluderer flere af de immanente kræfter (der altid står på spring til at tilbyde sig), der også altid er med i formelle organiseringer. Og som det er svært ikke at knus-elske for deres tilbud om mere uforudsigelige og livlige organiseringer, der kan byde mere og andet op end simple og formelle positioneringer der højrisikabelt forgriber og reducerer de potentielle organiseringer som potentialitet kan tilbyde.

Og Flemming – han står nu foran tavlen og fremskitserer og optegner byens landskab som et første indlæg i dagens eksperimenterende Hub møde. Kulørte streger og felter fletter sig ind og ud af hans fortællinger der bevæger sig gennem ledelsesproblematikker, kultur- og socialpolitiske

udfordringer og de måder de allerede nu, i Herlev kommune, forsøger at eksperimentere med kultur og æstetik som en socialpolitisk kræft. En mere levendegørende kraft. En kraft der ikke kun kan åbne op for en kvalitativt bedre velfærd, men i de selvsamme konstitutive bevægelser, også er det, idet den virker potentialiserende.

Og Flemming fortæller om en mobil kulturcampingvogn der som en mere frit flyvende organiserende bold bevæger sig hen over og igennem det kommunale landskab:

Og vi hører om pædagogisk arbejde med unge i udsatte boligområder, hvor et af aftrykkene er indbydende og farvestrålende poesi, der tillader sig at drømme i samtale med iøjefaldende og gribende graffiti. Og vi hører om, at hvad der ellers nok let fremstår og virker som mere dystre gennemgangstunneller der forbinder boligområdet, nu er præget af pædagogiske og kunstneriske processer, der informerende rækker ud til de andre beboere i området.

Figur 6 Billederne fra arbejdet med de unge er taget til ferniseringen af tunnelerne

Og Dorte, Inger, Heidi, Peter, Tim, Christa, Peter, Thorbjørn samt Pernille; vi sidder og lytter – og der er et indlæg mere. Mere akademisk samtidsdiagnose ved Christa. Flere åbnende begreber og mere snak. Og vi snakker sammen. Spændende og godt og nok også bare inden for det relative almindelige og genkendelige og så en hurtig temperaturmåling på situationen og så, KAPOW – BANG – KAPOW, er det, at vi pludselig står i den situation, at vi er på vej ud ad døren, men nu som børn. Og der er frit valg med alder og du kan bare være dig selv, som barn, lyder instruktionen der sender os af sted.

Vitterlig sender os afsted – på mange måder, i forskellige retninger i den samme differentierende bevægelse af bevægelser (Manning & Massumi, 2014:41ff). Jakker bliver hurtigt fundet og døren bliver åbnet op - og som legende børn, der er vi nu på vej ud af kulturhuset i et HU & HEJ og med den fjollede og lette karakter, som vi åbenbart gør børneliv med, lige nu. For situationen har en særdeles kraftig snert af legende børn der støder sammen i døråbningen, idet de stormer ud af et indelukke. Vi er hvert fald lette, glade og energiske. Men nok også fyldt med en fornemmelse af, at det er dette, denne bevægelse ud i byen, ind i en anden type af eksperimenterende begivenhed, som vi primært er samlet om.

Eller som vi også er samlet om

Men vurderet på den grad af lethed, hvormed vi påklæder os en børne-avatar og vurderet på hvordan, at vi går ind i dets modulerende relationelle virke, der her er sprængt fyldt med energi og fjollede kommentarer, så kunne det tyde på, at denne situation, at den både er imødekommet og at den er blevet taget godt imod. Men vi er også godt klædt på, for med Flemmings brændende velfærdsfortællinger og Christas lurende akademiske analyser, der som animerende og med-formative komponenter er med til at sætte situationen i spænding, så synes det svært ikke at have

lyst til at omfavne lidt legende eksperimentering. Eksperimenter der måske kan åbne yderligere op, for det nye vi allerede nu står i - sammen.

Dette ikke længere blot forhandlende snak og forsøg på at lave involverende og potentialiserende fortællinger om forskningsprocesser og muliggørelse og ledelse af nye velfærdsorganiseringer, men eksemplariske begivenheder som vi faktisk er i fuld gang med, lige nu, her i Herlev kommune, så er det svært ikke at sige, at denne eksperimenterende Hub faktisk skaber relationelle spændinger og at dette har konstitutive implikationer. For nu. Og også på en intens og spændende måde, senere. Såvel som meget senere - vi bliver sendt afsted.

For gennem oplæggene kan vi tydeligere fornemme det potentielle, der er på spil. I spil. Et potentiale der informeres af potentialiteten i situationen, for idet oplæggene tegner og fortæller henover det presserende, det udfordrende samt det vigtige og det antydende, foruden det gribende og det vage og det skønne og smukke i hastige glimt - og her, skal ikke glemmes det nødvendige samt det problematiske i diverse afskygninger godt peppet op med behjertet undtagelser i socialpolitik og gode offentlige organiseringer. Ja, så er det, at vi kan mærke og se det værdifulde, det produktive, det givelige og livgivende ved, at vi er samlet for at se videre, at muliggøre andet.

For vi kan også mærke den lige *lidt* anderledes måde, som vi er samlet omkring tavlen og Herlev Teaterbio på. Den lige *lidt* anderledes normale afvigende måde der gør, at det livsgivende faktisk kan mærkes som en opløftende stemning. Vi er nemlig ikke på rådhuset i et mødelokale, hvilket ellers ville være oplagt og nok også begrænset lettere at organisere, men er derimod ude i byen og dens organiserende rumliggørelser. Og ja, stemning er løftet – måske endda kåd, i det at vi bevæger os ud i byen, fuldt ud parat til at indgå i organiserende eskapader.

Der måske griber fat, idet de inviter ind

I det at de skaber gensidige berøringer

Serielt rumsterer vores bevægelser og gåtur på og omkring den Røde plads og dets levet liv og livlighed. Således har organiseringen af sidste HUB møde skabt nok fælles værdiskabelse, haft de intense kvaliteter der gør, at vi gentager teknikker og opsætninger på en ny måde. For ting ligger sig til, lige som, at de bliver lagt til, i det teknificerede komponenter transduktivt byder op og ind i dagens program.

Og et væsentligt sted, at der bliver lagt til, er idet oplæggene ikke kun udpeger potentialer, men at de også selv er potentialitets komponenter i situationen, i kraft af begivenhedernes relationalitet. For selv om oplæggene måske ikke er hverken særlig kreative eller usædvanlige spændende (hvilket ikke er det samme som at sige, at de faktisk ikke er kreative, interessante, vigtige og spændende). Så inducerer og katalyserer de (også dem) relationel energi ind i begivenheden, gennem det forhold, at oplæggene taler os ind i en anden mulig bæredygtig fremtid - ind i mere bæredygtige offentlige organiseringer.

Oplæggene pakker rummet ind i en aktuel affektende anden mulig fremtid, der bliver til gennem oplæggenes hændelsesmæssige virke. For som vi tilsvarende så, da Flemming stod ved luftfotoet,

ja, så er det ikke uden betydning, uden værdi, at begge oplægsholdere afsender brændende og berørende fortællinger. Intense fortællinger der nok ikke kun opvarmer situationen og forbereder os på, hvad der kunne komme til at ske, men også åbner den op for, at de(n) kan blive til mere og andet (på andre måder). At de(n) er det. At det empiriske mix tilbyder det. På overbevisende vis.

For det gør, og er, en differencerne forskel at teoretiske abstraktioner i relationelle koblinger med vigtige og sitrende eksempler, låner, giver og intensiver tanker (begivenheder). Særligt når eksemplerne er brandvarme og lurende i deres præsentation, i deres indpakning og tilhørende tilbud om virkninger. Tankerne vi tænker (nye) tanker med, betyder noget (Haraway, 2016:35).

Og hvis vi hastigt bringer Massumi og Haraway sammen, så kunne det lyde cirka sådan her: intensiteterne der affekter tankerne vi tænker med, er en effektiv relationel forskel der kan mærkes, idet det som en sanset begivenhed griber ind i aktualiseringer som potentialitet – potentialiserende bevægelser der tilbyder mere, mere end det konforme i det aktuelle.

Intensiteten i tankerne vi tænker (nye) tanker med, gør en levende forskel.

Derudover bør oplæggene nok ikke skilles fra de øvrige aktualiseringer og begivenheder i denne begivenhedsserie. Og nok særligt det forhold, at vi faktisk holder mødet som vi gør (der hvor vi gør), må ses som katalytiske part-subjekter der med-influerer på oplæggenes intensitet. For teaterbiografen er ikke et dårligt valgt sted, når det relationelle og æstetiske gerne må spille med som legitime organiserende komponenter.

Og det er disse forhold, det lige lidt anderledes sted at holde mødet, de sansbare stilistiske variationer der bevæger sig gennem og på tværs af de tidligere og nuværende (som fremtidige) aktualiseringer, der gør, at vi kan fornemme konturerne af abstrakte-konkrete teknikker i deres transduktive udfoldelser. Udfoldelser og indfoldelser i begivenhedens individuering og teknikkernes differenceringer, idet de bliver til andet end det de også er. Idet de som relationelle komponenter berører andre og andet og bliver til flere og mere, idet relationaliteten affekter dem i sine informeringer.

Her er plads til at ting kan differentiere mere og anderledes idet begivenhederne inkluderer andet og andre. Så vidt muligt.

Således understreger Flemmings oplæg og hans givende måde at udøve værtsskab, at det ikke længere blot er os (Christa og Thorbjørn), der på lurende vis forsøger at muliggøre forskning. Men at der er et omsorgsfuldt og udrullende ejerskab for begivenheden og de kommende begivenheds-serier, der ikke kun indikerer lyst og vilje til at indgå, men også en grebethed af den affektive økologi. Af de relationelle spændinger, stemninger og teknikker.

Og det er ikke kun Flemming der er grebet

Aktuelt er vi affektet af de lurende fornemmelser af åben og åbnende fremtid, vi (også) står i, idet oplæggene peger på andre forbindelsestyper, andre organiseringer end den formelle organisation og de positioneringer der informer hierarkiske ordner (af såvel den ene som den anden slags).

Så det er svært, ikke at blive affektet, ikke at blive sat i bevægelse og også i en så intens bevægelse, at den efterfølgende børne-avatar (som vi altså lige om lidt vender tilbage til), at den ikke blot er et camoufleret midlertidigt skjul, hvorunder vi kan stå uberørte og iagttage situationen i en perspektiverende modus. Kådhedens gennemskyllende og tiltende karakter nok ses som et vidnesbyrd på, et mærkbart tegn på, at avatarens modulerende berøringer kobler sig lystigt og relationelt intensiverende på de øvrige komponenter i et nyt empirisk mix.

så med teknikkernes transduktioner af energier

med de indsnigende fornemmelser, der bliver til gennem rumliggørelser af det lokale lokale

så med oplæggenes potentialiserende potentialiteter

med avatarens *gribende* tilbud om at gå ind i en legende modus

og med kådheden der gennemskyllende tilter situationen

Med relationaliteten af disse komponenter og deres informeringer der intensiverer situationen på nye uforudsigelige og forbindende måder- ja, så bevæger vi os ud. Ud. Ud ad døren og ind på stien. Ud på stien der udgør det forbindende punkt i planerne omkring en lokale kulturaksel, der søger at skabe en mere sammenhængende og attraktiv by.

For det er også denne kulturaksel vi skal undersøge og eksperimentere med i dag. Den er en af de formelle orienteringspunkter der sender os ud ad døren og som også har gjort, at vi er mødtes i Herlev Teaterbio. En af de formelle årsager der gør, at vi er her og ikke oppe på rådhuset i et mødelokale.

Og stien og de legende stier er lige her i al deres aktualitet

Lige der, ovre på den anden side af stien, der løber langs og forbi teaterbiografen, dér hænger der, på en lille murstensforhøjning, på en lille væg, små billeder malet af børn der går på billedskolen Paletten. En billedkunstskole der ligger i selvsamme bygning som Herlev Teaterbio og som vi derfor også skal besøge, men først om lidt, når vi kommer ind igen efter denne mere tiltende gåtur.

Og børnenes billeder, dem lægger man måske ikke så meget mærke til, når man går eller cykler på stien, på vej mod et andet sted. Og dog, så skaber de i deres ubemærkede stille liv, nok alligevel stien som en mere farverig og indbydende begivenhed – og dette sansede indtryk, ja, det kunne vi godt tænke os at blæse op i størrelse og farvemæssigt kraft – for vi kunne godt tænke os at lade dem fylde mere, på mange forskellige måder, hér som dér og lige præcis dér – der ville det nok også være godt at få mere liv-lighed ind.

Ja, således lyder omridset af en af de første lystige fabulationer, idet vi kommer ud af bygningen og indfanges af tegningerne. Og stemningen. Og situationen. Indfanger os. For vi kobler os til, så meget at vi kan, i det, at avatarene sætter os i en legende modus. På forskellig vis.

Og stien, den strækker sig op mod Herlev hospital og fra begge sider, der falder byens bygninger og organiseringer ind over begivenheden og tilbyder nye forbindelser, nye relationaliteter og vi

går i en klump, vi splitter op, noget går langsomt og andre hurtigere og vi krydser ind over hinanden - lige som samtalen hopper hurtigt, på kryds og tværs og to og tre og fire snakker vi mere sammen på roede og ufærdige måder mens stien forsætter og Flemming svarer på uddybende spørgsmål: ”*så der er noget der trækker hernede? Ja”* – siger Flemming (lydoptagelse, 21.10.2013). Og hans og et par andres smilende grin, pakker situationen ind i varme og en spørger ”*Så det der primære begær, det er knyttet til noget dernede? Ja - eller også er det biografen, musikskolen eller billede skolen. Der kommer mange hernede. Skolebørnene kommer her. Skolebørnene er her meget”*- lyder Flemmings stemme. Og Inger byder ind i en anden parallel snak. ”*Det kunne også være sådan én, så man holder i hånd. En forhøjning hvor man kunne gå. Og også noget - man kan hoppe over. Det savner jeg.”* Og en mere byder ind. *”Jeg har sådan en fornemmelse af, at her, nede under en meters højde, der er der ikke noget.*” Snakken forsætter mere ufokuseret og mindre fokuseret og vi leger sammen, så længe at vi signaler, at legen leger med os. At vi leger, indtil snakken tager over. For meget. Og at vi nogle gange, aktivt, skal falde ind i legen igen, det viser sig også. Det er både svært og let, men vores kådhed, der informerer avatarnes legende modus, den er svær at ryste helt af, den sætter os, mærker os, med en lille, men dog, særdeles effektiv affektiv toning.

Og snakken går, lystigt. Når den ikke går i stå. Kort. Mange vil sige noget på forskellige måder fra forskellige steder. Når vi altså ikke bare går og går og snuser og tager indtryk til os.

Det langsomme – det eftertænksomme, er vist også til stede

Parallelt og i glimt som en del af det roede og ufærdige

Oppe for enden af stien, der står vi og kigger ud over den byggeplads, der er ved at blive etableret mellem os og Herlev hospitals 120 meters højde - og til den anden side, der ligger der rækker af rækkehuse der synes særdeles små i forhold til hospitalet og dets ekspansion. En aktuel og samtidig kommende udvidelse af hospitalet er lige foran os og det informerer seriøse snakke om et Regionalt Hospital og en by, der gerne vil inddrage det mere i dets liv. Alvorlige fabuleringer om grønne teknologier og vandmiljø og hvorvidt og hvordan, at man kan få spildevandet fra hospitalet til at have en mere aktiv og involverende karakter – fra spildevand til liv.

For som en ud af flere direkte forbindende infrastrukturelle linjer imellem byen og hospitalet, hvordan ville man så kunne få en kommende teknologisk og miljømæssig omstrukturering og ombygning, af de spildevandsteknologier der bruges på hospitalet, til også at indbefatte, at man samtidig også kunne åbne hospitalet og byen mere op for hinanden – det spinder vores snakke over. Cirka og præcist.

Kunne ombygningen også være et moment og et konkret mellemrum, der kunne bruges til at koble sig ind i de processer der allerede nu kører og derindefra, åbne dem op for, at det handler om mere end blot teknologiske opdateringer til en grøn teknologi, at der er flere mulige muligheder. Det er håbefuld snak om en aktiverende bevægelse fra gemt og glemt spildevand til ren og livgivende vand der klukker og strømmer ned igennem byen. Vand der som en lille å løber ned gennem kulturaksen og åbner den og byen samt Hospitalet op, for nye tilblivelsesmuligheder. For en højere grad af gensidig inklusion.

Og så er det, at flere haikudigte pludseligt flyder og flyver ned til os

For Peter fortæller, at han, da har stået oppe på taget og læst digte op, sammen med børn og unge. Og den ene tanke og den anden ide eksploderer imellem os og en masse derimellem skubber os tilbage af stiens stier imens at vi forsøger at blive i den legende modus. For nu. For vi fabuler mere og vi søger at blive i det legende. Ikke kun i avatarene. Da legens og legenes umiddelbare kådhed har sat nok spor i os, til, at vi ønsker at blive i det legende, i det, at vi gør det. For det, at vi kan mærke og se, at legen åbner op for andre relationer imellem os og at disses relationaliteter formativt informerer andet, det informer vores tur tilbage af stierne, hvor vi stadigvæk søger det legende islæt

De affektive toninger er ikke uden implikationer så bevægelserne følger naturligvis med ind

Og nu, da vi er inde i huset igen, så ser vi Billedskolen og vi snakker kort med underviseren og de unge der er i gang. kort – men ikke uden mærkbare indtryk fra lokalets særdeles aktive værksteds præg af tegninger, malerier samt skitser og våde streger; papirer og pap, maling og pensler, krukker og dimser og flere dimser samt snore og også farverige portrætter på væggene og keramik til tørre -vidner om kraftig brug af lokalerne. Og derfra, så står vi igen inde i rummet som vi startede ud i. Og nu, der samler vi op på gåturen ved at ligge til og bygge videre på Flemmings kort. Farvede kridtstreger bliver lagt til og på skift, der byder vi ind med fragmenter og ideer til nye begivenheder. Indbydende tilbud og udfordringer bliver slynget gennem luften med gavmildhed og løse åbnende processer der i deres hænder – det er knytter nye relationer, nye processuelle virke forbindelser – forslag for forslag - kridtstreg og lyden af en bold; lyden af bolden i det, at den kastes og dens flugt igennem luften indikerer, at idet den gribes, der skal og må du, ligge til. Lidt som meget. Og ikke for meget, der ikke forbinder og aktualiser.

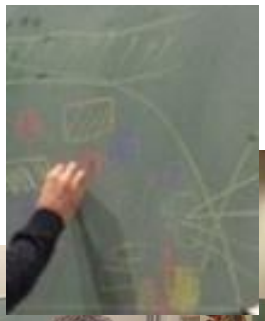

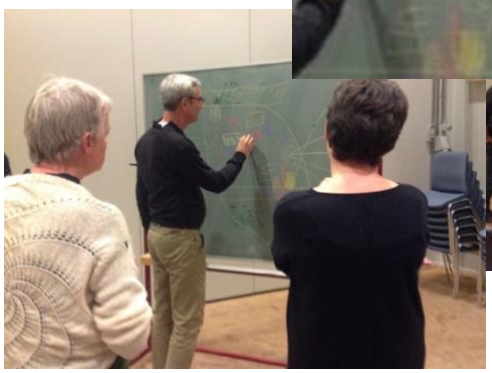

Situationen er spækket med tilbud om mulige aktualiseringer, pludselige spændte hændelser – hvor begivenhedens potentialitet berører os, mere tydeligt. Her samler vi ikke kun op på mødet på evaluerende vis, – vi skaber og muliggør affektive begivenheder, der bliver til, mellem os. Imellem. Revaluerende intensiver vi erfaringer og bevæger os med det ufærdige.

Iscenesatte konditionerende forhold. Induktive og transduktive teknikker. Der katalyserer. Teoretiske begreber i udfoldelse. Hændelsesmæssige forhold og forståelser. Relationelle spændingsfelter - at de mødes i et nyt spændingsforhold – en mere tætvævet, tætknyttet og energifyldt begivenhed, det berører os. Med relationel energi. Affekt. Potentialitet. Toninger.

Karakter. Singulære forhold og begivenheder – i det, at de sætter os, så med-fabriker vi dem. Gensidige inklusioner i modulative situationer.

Så inden at vi forsætter med denne levende abstraktion, der forfølgende søger at tage os direkte ind i begivenhedernes midte, så er det værd at huske på, at en del af problemstillingen som afhandlingen undersøger og eksperimenterer omkring, går på, hvorvidt et affirmativt affektivt perspektiv på organiseringer kan være med til at muliggøre at offentlige organisationer kan bevæge sig på nye måder, idet de skaber offentlige værdier.

Og vurderet på situationen og hændelsernes karakter, så er det måske ikke helt forkert at sige, at vi her, i begivenheden, har en oplagt kontaktzone for at kunne mødes i og omkring nye organiseringer, at der er en højere grad af gensidig inklusion, i det, at vi allerede er tættere og mere kompleks knyttet sammen, end vi også var. Men lad os nu høre, hvad der også blev sagt til mødet og hvad vi siger – for hvad er det, vi kan komme til at foreslå og aktualisere gennem og omkring begivenhedernes affektive dimension.

Hvordan er det, at vores erfaringer og tanker på intensiverende vis er sat i spil og indgår i nye relationer i dette gnistrende mellemrum, i det, at det og de bliver til, igen. Og igen forskelligt.

Så nu – nu er det tid til ordene i og lyden(e) af en fabulation der ruller afsted i en så tæt tekstnærhed med begivenhederne, at teksten og dens sætninger nogle gange kollapser, i det at situationen folder sig ud – i det at folk gribes og ivrigt snubler i deres tankerækker, i det, at de bliver til:

(lydoptagelse, Herlev, 21. oktober, 2013)

Flemming (F): ”*To lærere fra teknisk skole og to musiklærere eller billedskole lærere - sæt dem sammen og gør et eller andet. På sammen måde skal vi prøve at tænke i, hvordan er det vi gør Rådhuset til borgernes hus? Det gør vi ikke ved at lukke os om os selv. Vi skal simpelthen have nogle ind, der kan udfordre os på det. Og der, er den der bold, der fiser rundt og laver forskellige påvirkninger, superinteressant, hvis man så i virkeligheden strategisk kan koble den til strategien - og så er det et supergodt tilbud, at der kunne være nogle af jeres studerende kursister der kunne komme og være deltagere”*

Tim (T): *”Du er jo direktør- i kommunen. Du kunne jo tage en kollega under armen og så sige, NU laver vi strategi.”*

F: *”Ja ja (ivrigt)”*

T: ”*Og så kan du sige til dem; vi skal have forbundet det her og det her og så kan du starte med at gå en tur i morgen.*

Og så kan i to foreslå, at næste gang I skal lave strategi, så som et næste punkt i strategien, så går i en tur. For det her område heroppe (Tim peger på tavlens tegninger af et område, et specifikt socialt felt i Herlev) *det skal vi have forbundet og vi har i øvrigt inviteret en ekstra deltager med.”*

F: ”*JA – FOR BEVÆGELSEN KAN JO GØRES STÆRKERE”*

T: ”*præcist”*

T: ”*For hvis det hele foregår på rådhuset; DET ER JO IKKE SÅ LANGT!”*

F: ”*Nej, og det er også derfor vi er her i dag”*

T: ”*ja, selvfølgelig - jeg udfordrer dig bare”*

F: ”*Her er jo knyttet en forbindelse som man kan gengive, den kunne man bruge strategisk på en anden måde. HER ER MÅSKE ET HUL – HER ER MÅSKE KEDELIGT, det skal vi da have udforsket nærmere. Og så er der en række forskellige andre statements, som også er kommet frem, som i virkeligheden kunne være deltagere til en række forskellige begivenheder, som kunne komme som perler på en snor og gøre os klogere, samtidigt med at vi har den overordnet fortælling”*

Christa (C): ”*ja - og sætte dem i svingninger, så det ikke kun bliver der, der, der og der; at vi så har begivenheder. Men at de langsigtet, kan blive ved med at bevæge sig og blive til*”

F: ”*Ja, resonans*”

Utydeligt snak - da folk nu taler ivrigt hen over hinanden

C: ”*Vi bliver lige om lidt nødt til at lukke ned for det her, for vi skal også andet* ”

Lisbeth (L): ”*jeg tænker bare lige, de der erhvervsskolelærere, dem har vi jo som kommune ikke så meget med at gøre med, men vi vil gerne koble dem til musikskolens lærere, som vi kan arbejde ’mere bevidst med’ - eller hvad man nu skal sige. Var der andre steder på ruten, hvor det er sådan nogle hmm? Det er jo et asymmetrisk partnerskab på en eller anden måde, men dybt relevant. Fordi jeg tænker bare, vi er tilbøjelige til at huske, det her, for jeg kommer til at tænke på - at heroppe, der er det jo alle sammen kommunale parter, som vi har noget at skulle have sagt noget i forhold til. Det var den ene ting. OG SÅ TÆNKTE JEG PÅ, HVAD VIL DER SKE, NÅR VI NU FÅR DET HER NYE UDVALG HER, KAN VI SÅ IKKE INVITERE DEM PÅ EN GÅTUR, BARE FOR SJOV?*”

F: ”*jo, det kan vi sagtens, men det kan også være, at vi skal invitere den tekniske skole til at gå derop og så bruge klasselokalerne og indrette dem til håndværk* ”

(…)

C: ”*Lad os stoppe det her, FOR NU RULLER IDEERNE og der er ikke tvivl om, at det er produktivt at tænke på den her måde*

Det sidste vi mangler, det er, hvordan er det vi kan forbinde os til Herlev? Så kan vi ikke lige hurtigt lave en runde og se, hvordan kan vi forbinde os på nye måder. Så den her bold, den kaster jeg lige over til Gentofte. Hvordan kan Gentofte forbinde sig til Herlev? Hvordan vil - du får lige den her bold, siger Christa, lige inden hun kaster bolden. Så hvor responderer du på den?”

Peter (P): ”*Det var det jeg sagde, der er meget pænhed i Gentofte, kan man sige, og der er også skulpturer og Gentoftegade er lige blevet renoveret (...). Det er meget pænt og det bekræfter og det er fint - med noget sten og granit, og sådan nogle ting. Så det er ikke fordi, at man ikke tænker over byrummet. Det jeg tager med, det er hvordan man bevidst kan arbejde med byrummets påvirkninger ved at skabe begivenheder og DEN VEJ DERMED SKABE NOGLE ANDRE MÅDER at være i kontakt med borgere på. Det synes jeg er fantastisk og det vil jeg tage med, absolut*”

C: ”*Så helt konkret, du inviter nogle fra Gentofte med på en tur i Herlev?* ” (Sagt med en smådrillende og udfordrende tone)

P: ”*JA*”

C: ”*Ja?* ”

En kort –men mærkbar pause. SMÅ GRIN – spreder sig ud mellem os. Som perler breder de sig ud over gulvet som en responderende feedback på udfordringens fuldstændige konkrete karakter – det er en reel udfordring. Situationen bliver ladet med spænding. Karakteren og intensiteten omkring en udfordring, et spørgsmål, som vi lige før så, at Tim, pludseligt og elegant og nok også lidt venligt konfronterende, stillede til Flemming - det dukker nu op igen. Altså situation. Omkring teknikken. Det pludselige. Det hændelsesmæssige pludselige. Energien. Kløvningen. Pludseligheden - DU KAN JO GØRE DET I MORGEN. Det dukker nu op som en udfordring til Peter. Og hans svar, det er i første omgang tonet med hans eget milde grin. Derefter alvor.

Der er noget på spil, i spil. I bevægelse(r).

Og Peter griber bolden og svarer, imens at der stadigvæk er overlappende tale af ivrigheder i rummet – imens at den løsgående situation fra før, at den ikke er ebbet ud: ”*I hvert i fald i første omgang, så vil jeg forklare, hvad det her går ud på, for der er også noget kommunikation omkring det. For det er ikke sådan, at man ikke synes, at man gør noget og man er meget bevidst om; man sprøjter masser af kroner efter mange projekter, også i Gentofte kommune. Så det her, er bare en anden måde som jeg godt kan se er produktiv, så jeg vil lige forklare først, før jeg lige invitere dem på en gåtur*.”

Og ivrige stemmer falder ind over igen og Peter fortæller, at han ikke vil hive grundlaget væk først, men respektere det man har og derfra sige – MEN PRØV LIGE AT SE HER DET ER EN ANDEN MÅDE - siger han tydeligt og Flemming kobler sig ind over med ideer og uddybninger og Tim siger, HAN DELTAGER DA GERNE og rummet griner og konturerne omkring et møde bliver sat og Dorte ligger til med tanker omkring fremtidens erhvervsuddannelser, hvor hun arbejder med at aktivere de unge omkring udformninger af dem. Så derfor vil hun udfordre de unge til at være mere poetiske omkring formidlingen af fremtidens erhvervsuddannelse. Haikudigte og QR-kode (”stregkode”) skilte fra tunnelerne (der i aktiveret tilstand udløser forklaringer og historiefortællinger omkring graffitiens betydninger for de unge), gnider sig op af hinanden og kobler sig ind i tilblivelsesprocesser omkring en erhvervsuddannelse. Og derudover, så vil hun tage en gruppe elever med på et besøg til Herlev.

Og bolden ryger videre og en anden siger: ”*Jeg vil meget gerne lege med det der lys og lyd og tænke en eller anden forbindelse mellem; det er jo en hovedvej (hun peger på tegningen på tavlen hvor ringvej 3 skærer sig ind igennem Herlev by på en adskillende vis der separer områder). Så hvordan kobler man radiator fabrikken (kulturhus), tekniske skole og byområdet hen til bymidten? Jeg har fået masser af ideer fra jer i dag. Det vil jeg gerne arbejde videre med.*” ’

Og bolden ryger gennem luften og Heidi griber den og siger, at hun vil tage det med ud, til andre offentlige ledere hun underviser og Pernille siger: ”*AT DET ER SVÆRT, for hun er så meget indover*”. Men at hun stadigvæk synes, ”*det der, med at få sprækkerne til at; altså, hvis kighullerne ud af rådhuset ser sådan her ud, så skal de også se sådan her ud - udefra. Det synes jeg stadigvæk er den pointe, jeg tager med mig. Jeg synes at det kan være sjovt, hvis vi kan arbejde. Vi står med en ny begyndelse, hvor folk er nye i lokalpolitik og også inden for vores område og nye i forhold til alting, så også at have deltagelsesperspektivet den vej, det er interessant.*”

Gensidig inklusion som sprækker og kighuller pifter højlydt ind i begivenhederne og bolden bliver igen *placeret* i Gentofte kommune med et spørgsmål omkring inddragelse og Peter han griber og uddyber omkring (borger) deltagelse: ”*Nu sagde du det der med rådhuset og alle kan vel være enig i, at der er alt mulig sund fornuft og andet lykkebringende i, at åbne rådhuset op. Det problem, som jeg kan se i det, det er, at der er en masse artefakter bygget ind i Rådhuset, også arkitektonisk. Og det kan godt give, hvad skal vi sige - nogle hindringer, nogle benspænd, som man ikke ønsker i virkeligheden. Nu besøgte Thorbjørn og Christa mig på Gentofte Rådhus her i sidste uge, og rådhuset har også en bestemt udtryksform. Man kan sige arkitektonisk, i forhold til - her er det store rådhus og den lille ydmyge borger kommer ind. Det er ikke noget der, det hjælper ik - der er nogle ting man skal arbejde med. Jeg kunne godt tænke mig, måske skal man åbne rådhuset op på en anden måde, netop ved at gøre det digitalt. Kunne vi ikke finde andre måder at komme i kontakt med borgerne på end ved at invitere dem ind i rådhuset. I Gentofte er det fint nok, for hvis vi inviterer til møder i rådhussalen, så kommer der også masser af mennesker, for det er Gentofte, så det er ikke noget problem. Men det er også nogle bestemte mennesker, man kommer i kontakt med, så skulle vi ikke finde en anden måde, en mere åben måde, mere widespread og navnlig i forhold til de unge finde nogle digitale platforme at komme i kontakt med borgerne på og dermed også inddrage borgerne i kollektiv værdi.(…)*”. (lydoptagelse, Herlev, 21. oktober, 2013).

Herfra begynder dagens Hub-møde at fade mere ud, så det gør denne animerende analyse også. Efter Hub mødet sendte vi dog en mail til deltagerne, hvor de fik en udfordring omkring at forsætte med dagens fabrikationer og dermed forlænge og forstærke begivenhederne. Udfordringen så sådan her ud:

"Vi vil invitere jer til at fortsætte skabelsen af den lærende og den levende by. Det vil vi gøre ved at invitere jer til at give jer selv et benspænd.

Du skal ikke bruge mere end 15 minutter.

1) Vælg et øjeblik fra vores møde i Herlev, beskriv dette øjeblik men gør det gennem valg af en genre (fx brevet, digtet, dialogen, mødet, rejsen). Nyd skrivningen & og gør måske lige det særlige i forhold til, at bevillige dig selv muligheden for et skriverum som faktisk kalder og sætter skrivningen fri. Et kodeord kunne være lækkert. Et lækkert skriv der kalder på mere. Ord der kan mærkes. Dine ord

2) Fortæl en person i din organisation om dette øjeblik eller skab et helt nyt ved at bruge dette øjeblik som en teknik i dit næste møde. En teknik der åbner op for det nye. Gør brug af dine sanser i beskrivelsen og deltagelsen. Fornem og forstærk intensiteten imellem jer. Brug detaljer og fald ind i fortællingens rum. Mærk og inviter ind. Afslut din beskrivelse til os med, hvordan denne person/møde responderede på dit valgte glimt fra mødet eller opsætning af et nyt møde.

Send det til os på mail"

En af dem som greb vores udfordring var Pernille, hun sendte disse to fine beskrivelser af, hvorledes dagen havde sat nye tanker og ledt videre til nye aktualiseringer omkring inddragelse af borgere og styrkelse af det tværorganisatoriske arbejde.

"Herlev den 10.12.2013

Kære Christa og Thorbjørn,

Tak for et godt og inspirerende møde i Herlev. Jeg har tænkt mange tanker siden (det blev et langt nu) og har lyst til at dele følgende med jer:

Nuet startede faktisk da jeg så Christa i øjnene ved døren ind til Paletten, for det var jo dén Christa - som jeg i 1993 startede sammen med på HUMBAS på RUC. Der var lige følelsesmæssig adgang til et flashback til fantastiske år, fulde af læring, udvikling, faglighed.

Jeg læste Pædagogik – og fik installeret en dybtgående følelse af nødvendigheden for deltagelse i læringsprocesser, hvis det for alvor skulle rykke ift. læring. Men også en grundlæggende, nærmest kropslig forståelse af begrebet tværfaglighed, som jeg har trukket på hver eneste dag siden.

Vores møde d.26.11. tog sit afsæt i at skabe sammenhænge i de fortællinger, pladser og stier der knytter byen sammen. Det var meget inspirerende og helt i tråd med hele mit virke for Flemming Olsen. Nu tænker jeg den reelle udfordring er at udvikle den administrative praksis i fremtidens

velfærdssamfund, ud fra præcis de samme tilgange. Vi skal knytte "pladser" og "stier" i vores nye organisation sammen med mennesker og funktioner gennem fortællinger, fælles bevægelser og inddragelsesprocesser. Ikke kun ude i byen, men også inde på rådhuset. Det bliver det afgørende øjeblik for mig!

Så jeres spændende, kreative input var lige ned i min historie, faglige udvikling og nuværende virkelighed, selvom den ikke længere er "ude" men "inde" på rådhuset – trækkende på en masse spor lagt ned, siden vi mødtes første gang.

Jeg har allerede delt historien med nære kolleger – og jeg skal bruge den på fredag til at argumentere for, at vi skal sætte administration i fokus som fag-faglighed og omdrejningspunkt.

Bedste hilsner og på genhør

Pernille"

"13.12.2013

Kære Thorbjørn og Christa!

I dag har vi haft det første møde i den projektgruppe, der skal udfylde kasserne i det nye fælles organisationsdiagram for Herlev Kommune. Direktionen offentliggjorde planen d.2.12. og jeg nyder det privilegium at være udpeget til opgaven.

Vi forlader fagforvaltningerne til fordel for en række centre. En udviklingsproces med det formål at styrke organisationens evne til at arbejde sammen på tværs, styrke helheden i opgaveløsningen og styrke evnen til innovation og nytænkning.

På mødet refererede jeg til vores møde i Herlev. Jeg fortalte om Flemming Olsens evne til at sætte tre streger på en tavle (kridttavle naturligvis) og få hele forsamlingen til at se sammenhænge og forbindelser, og lyst til at gå i gang med det samme! Lad os tage fat! Vi kan gøre det her fra i morgen!

Jeg fortalte om, hvordan jeg på vores møde havde fået den tanke, at vi skal kunne lave samme greb, når vi beskriver vores organisation. Vi skal kunne se sammenhænge, forbindelser, pladser og steder i vores organisation, som vi kan fortælle, opleve, erkende og udvikle gennem dialog, faglige input og daglig inddragelse.

Jeg formulerede ideen om at skabe et virtuelt dukkehus – et organisationsdiagram i 3D, som man kan "gå på tur i", som del af gruppens løbende opsamling på arbejdsprocessen (jeg må have mig et kursus i Prezi – og en licens!)

Tanken om et administrativt fokus på den interne beskrivelse af forvaltningens virke vandt indpas – og efter mødet har flere været forbi mit kontor for at sige, at de synes det var gode iagttagelser og vigtige pointer.

Jeg sætter Flemming Olsen på cc – for at holde mig selv fast på, at jeg har en pointe, som der trods stort arbejdspres og forventning om at holde en tidsplan – skal holdes fast i.

Bedste hilsner og på genhør

Pernille" (P. Holm, mail, 13. december, 2013).

En midte – indzoomninger ind i en begivenhedsserie i Herlev

Efter at vi har afholdt disse første møder i vores eksperimenterende Hub, ruller de næste møder afsted i samme stil på forskellig vis og med flere og varierende deltagere. Herunder med deltagerne fra Ringkøbing-Skjern Kommune, inviterede gæster og de øvrige interesserede der tilmeldte sig de gange, at Hub møderne tog form af mere offentlige arrangementer. Heriblandt den afsluttende konference på Carlsberggrunden.

Jeg vil dog ikke trække så meget mere frem fra selve disse strategiske styregruppemøder. For selv om eksperimenternes strukturerede-improvisationer nogle gange blev mere kreative, og nok også mere udfordrende såvel som mindre spændende. Og at de på mange måder blev vores fælles afsæt. Vil jeg i stedet dreje vores opmærksomhed hen imod nogle af de omkringliggende begivenheder, der efterfølgende rullede sig ud i de kommunale organisationer. Så frem forsat at forfølge dette perspektiv, hvor omdrejningspunktet er de (primært) forskerinitierede eksperimenter – men dog fælles eksperimentering. Vil jeg altså i stedet forfølge, hvordan de organisatoriske eksperimenter spredte sig ud, og hvorledes og hvordan at der blev fabrikeret nye offentlige organiseringer (emergerende fællesskaber) der skabte og muliggjorde offentlig værdiskabelse.

Og oftest, nok på en mere atypisk og ukonventionel måde.

Mine nedslag vil her have omdrejningspunkt i en begivenhedsserie omkring samarbejde mellem kommunen og de frivillige organisationer i Herlev Kommune. En begivenhedsserie hvor vi med afsæt i en årlig fejring af de frivillige i kommunen, ville skabe en række af begivenheder som eksperimenterede med og omkring en mere kreativ og samskabende tilgang til organiseringer. Animationen vil således ikke kun starte op inde i midten af forskningsprocesserne, men også i midten af mit samarbejde med Herlev kommune.

For henover 2015 blev vores engagement i Herlev Kommune intensiveret. Gennem en række af møder og deres deltagelse i nogle af de øvrige eksperimenter der ind- og udfoldede sig omkring forskningsprojektet, så blev der åbnet op for, at jeg kunne få en mere engageret deltagelse omkring nogle af deres aktuelle udfordringer. At jeg kunne få adgang. På anden vis.

Og vi starter her ud, idet jeg modtager en mail. En mail der levende bekræfter, at de sidste to fabulerende møder som Rikke og Dorthe og jeg har holdt, at de har sat spor og forplantet sig.

En kommunal roadtrip

”*Hej Thorbjørn. Så er vi klar med vores invitationer, som du kan se på billederne.”*

”Vi kører ud med dem i morgen kl. 16 – måske du vil med? ” (R. Forchhammer, mail, 9. september, 2015).

Skriver Rikke i en mail og i næste øjeblik sidder jeg i en bil. Vi er i en bil. Jeg er passageren der sidder på bagsædet og ved siden af mig, der er der to ledige pladser. Foran sidder Dorthe og Rikke. De er alt andet end tavse. Latter. Snak Og vittigheder. Platte som sjofle, kører gennem bilens lille rum og tempoet sætter mig næsten i en fuldstændig lyttende pause tilstand. Vi er på roadtrip - et energisk kommunalt rum der er på vej med pakker. Pakker der er invitationer til udvalgte frivillige i kommunen. Invitationer der ved åbningen afslører, lidt. Indsnører de. Os.

Dorthe tænder radioen. Rikke snakker. Jeg snakker. Radioen spiller en sang der opgiver. Dorthe snakker. Alle. Bilen drejer ned ad en vej og vi forlader Herlev midtby og bibliotekets parkeringsplads, hvor jeg lige er blevet samlet op. Et hastigt tempo flyder gennem bilen. Et tempo der bevæger sig ud over bilen, vejen og begivenheden. Et tempo der er gjort af en ualmindelig høj grad af energi, lige hér og snart dér, som det vil vise sig. For som det forhåbentligt vil fremgå, gennem denne tekst og dens animering af nogle af de serielle begivenheder som aktualiser sig i og omkring begivenhedens udfoldninger. Så er denne køretur, denne uddeling af invitationer, en så tilpas kraftig inducering og katalysering af relationelle energier. At vi vil se, at denne form for uddeling af invitationer til et kommunalt arrangement, at denne ibrugtagning af involverende æstetiske teknikker, at det faktisk modulerer og skaber relationen imellem de involverede borgere og de kommunale embedskvinder, som den levende og intense relation. Som den intense relation der ikke kun griber fat om sig selv, men som modulativt skaber og muliggør nye deltagelsesformer, nye organiseringer (emergerende fællesskaber), idet relationaliteter flyder over, bliver relationerne også anderledes. Her.

Altså, at hvad der kan ses, som de formelle og myndighedsmæssige aspekter af relationerne mellem borger/kommune og frivillig/ansat. At de bliver til omkring en højere grad af gensidig inklusion (Massumi, 2014). Og som en deltagelsesform inde i begivenhedernes tilblivelse(r), der

kan du i første omgang tænke på gensidig inklusion som et umiddelbart involveret nærvær, i stedet for den formelle position(ering), såvel som uformel positionering, der nok let kendetegner og sniger sig ind i sociale relationer. For teknikkerne *rækker ud*. Begivenhederne *griber os*. Situationerne *bliver mere åbne*. De *er* mere livlige og **DING** – siger det, når vi ringer på dørklokken, hos Louise. Mere åbne og livlige end hvad man nok ofte forventer ved et typisk kommunalt besøg ved hoveddøren. Og ved Sørens dør, der banker vi på, døren, og han åbner.

Og hvad vi vil komme til at se i denne animerende analyse, det er, at i de fleste af stederne vi besøger, ved de fleste af dørene, entreerne og de mere offentlige rum, at der opstår der en uventet afventning, et endnu ikke-kategoriseret og umiddelbart nu. Et sanseligt. Og nok en atypisk hændelse. Der rækker ud. Og frø der næres af begivenheden. For hos Louise, i den korte sekvens der går fra, at hendes dør er ved at blive åbnet op og hun træder frem i døråbningen og vi står lige der, i opgangen, foran hende og hun foran os – og vi ser alle på hinanden, ja, der emmer situationen af overraskelse. Af pludselige åbninger der endnu ikke er lukkede. Af gradvis uvished, blandet op med forhåbninger.

Og i denne afventning er der en tydelig mærkbar stemning, hvor det nok ikke er forkert at antage, at der udover forhåbninger, også agerer en hastig indre gennemgang af hvem, hvad og hvorfor, hos såvel Louise, som hos os, - der er det altså ikke kun døren der er åben, men også rummet i dets tilblivelser. For nok står rubriceringer og kategorier på spring til at definere situationen, men selv samme rubriceringer er informeret af det uventede ring på døren (hvis vi ser det fra Louises perspektiv). Af selve spændingen ved det at banke på hos Søren og skulle overbringe invitationen (set fra vores perspektiv).

De uventede besøg og en lille spænding, der spirer. Det gør, at situationerne føles mere åbne, mere livlige end hastigt fremtænkte og fremtrædende kategoriers umiddelbare tilbud om rubriceringer af såvel det forventede som det uventede.

Men nok er det uventede en vigtig komponent i uddelingen af invitationen, men her er det ikke en kvalitativ tilstand som i sig selv, kan løfte og indholdsudfylde situationen, lige så vel, som at det ikke er den gennemstrømmende og styrende komponent for begivenhederne, den er snarere med–intensiverende gennem dets tilstedeværelse i situationerne.

Og hér hos Louise, der bliver hænder straks rakt frem i et hjerteligt hej og et andet sted, der glider det afventende over i en formel præsentation og et fjerde sted, der er det et glædeligt knus - til et velkendt ansigt. Situationerne opblødes, glimt i øjnene tager over og snakken kører - livligheden fastholder og skaber mere åbenhed og åbenheden skaber og viser mere livlighed frem.

Åbenhed og livlighed er her i en samtidig og sammenviklet relation der afstedkommer hinanden, men de er begge blot komponenter der er re-aktioner. Skabende og faciliterende komponenter der er informeret af intensiteten i begivenhederne. En relationel energi der bliver til gennem relationaliteter i bevægelse og hvor overraskelse og livlighed, hvor grin og gribende snak, hvor fortællinger og bilkørslens karakter, hvor gavernes indbydende indpakning og deres overrækkelse, gang for gang, såvel som selve deres mulighed og processerne omkring deres tilblivelse, nok er nogle af de tydeligste markører og tegn på, at noget sker. At der er nye

energifyldte bevægelser der organiser. At der er tilblivelsesprocesser der affekter os så meget, at vi er opmærksomme på - det nye - i det nyes tilblivelser.

Det sitrer.

Vi kan mærke, at de aktualiseringer der faktisk sker, her, at der er de energifyldte. At de fylder. At de kan mærkes - ud over sproglige rubriceringers hastige tilbud om produktiv afgrænsning og fastfrysende begrænsninger.

Lige her, der er det energiudladningerne i begivenhederne, det affektive, der som en tydelig mærkbar relationel komponent gør, at rummet bliver fyldt med livlighed – med en mere sitrende tilblivelse og åbenhed. For *hér*, her er intensiteten *mere* pirrende end formelt udpegende. Gaven overrækkes. Hænder tager imod. Et barn kigger, på. Der åbnes. Der sanses. Dette er en relationel energi der i dets sitrende aktualisering, blot kan mærkes, og som hurtigt kan rubriceres som spændende og indbydende, som livlighed og åbenhed, hvis det skulle være.

For selv om overrækkelserne af invitationerne både er seriøse og særdeles konkrete hændelser, så er det den abstrakte relationelle energi i begivenhederne, der gør, at vi kan mærke, at noget nyt sker. At der faktisk både er mulighed for det - og at det sker.

Strejfvis, bliver vi påvirket, af hinanden, alle, er vi indfanget, på forskellig vis - af flygtige og sitrende rumliggørelser. Af kvalitative tilstande der netop er en tilstand af intense relationer der berører. Således er det ikke kun borgerne der her inviteres af invitationen, det er i lige så høj grad de aktivistiske embedsfolk der bliver indsnøret i og omkring en gensidig inklusion (Massumi, 2014). For begivenhederne berører dem, bevæger dem.

Men kom, lad os nu drage videre ud i teksten og byen, efter denne indledende tyvstart (og nok også opsummerende konklusion) på de analytiske og animerende greb.

Og bilen, ja den har et ledigt sæde, et ledigt sæde til dig og alle dem, der også vil med på en Road trip hvor midlet er målet (Latour, 2002) og brændende engagement er brændstoffet der skaber livlige åbninger ind i byens tekstur. En tekstur der også er gjort af de sociale relationer og kvalitative hændelsesmæssige rum, der udspiller sig omkring fodboldbaner, haller, skoler, veje, huse, arbejdspladser, parker og en svømmehal. Omkring de cirkulære, love, strategipapir og vedtagne såvel som drømte kommunale visioner. Mellem overenskomster og måderne hvorpå at borger og kommune møder hinanden, indgår med hinanden, lige der, i borgerservice, i skole-hjem samtalen, omkring de frivillige organisationer såvel som i de udliciterede opgaver som Anden-aktører udfører på vegne af kommunen. Og i de nogle gange nødvendige og ubehagelige møder, hvor indgreb og interventioner i familier og liv også kan kræve elementer af tvang og foranstaltning. For alt dette og relationaliteten mellem det, det er også en del af de offentlige organisationer og deres daglige praksisser.

Her er det forstadsvillaer med tilhørende biler i carporte og gamle afblegede såvel som nye skilte der viser et barn med balloner i hånden, og et smil på ansigtet, det advarer om legende børn og max 20 kilometer i timen, idet man kører ind på vejen med trafikbump og de zigzagende

fartbegrænsende indsnævringer. **HALLO – er der nogen hjemme**, kalder vi, også. Det er hændelsesmæssige rumliggørelser der udspiller sig omkring klubhuse, mødelokaler, legepladser, fortove, gågader, biblioteker og bibliotekarer, omkring cykelstier, klatretræer, S-togsstationen og bænkene på den åbne plads foran stationen. Det er boligblokke indhegnet af indfaldsveje, grønhed og de liv der leves mellem og med opgangenes gennemtrængende dufte af madlavning; dets lyde af børn og familieliv; måske ensomhed på 1th. Og rungende småsnak med passerende naboer og måske lidt for meget alkohol oppe på 3tv. Og der er et rådhus, med et umiddelbart imødekommende borgerservice afsnit i stueetagen og særdeles søde kantine medarbejdere på 1 sal. Inde i bymidten, lige efter rundkørslen og springvandet og skulpturerne der tilbyder at åbne vejen op, for mere end det at passere hastigt forbi. Og der er kommunale institutioner som ønsker at være fællesskabende inde i betonblokkenes midte, hvor loppemarkedet den ene dag og temaaftenen for forældre den anden dag, ikke kun er udfyldning af formelle og institutionelle krav, men er en higen og en søgende bestræbelse efter at skabe de kvaliteter, de møder, de organiseringer som gør, at velfærden, at livet, kan mærkes – imellem os. At livet bliver til mellem os, at de offentlige værdier skabes imellem os. **VENT -Jeg tror altså, at det er hurtigere at dreje her**.

Det er vuggestuer og børnehaver som gerne vil være medformende for et 'moderne landsbyliv'. Som gerne vil skabe deltagelsesformer hvor institutionen ikke er afgrænset fra det omkringliggende samfund af trådhegn og ekskluderende logikker, der nok alt for hurtigt, og nok alt, alt for let, klæber sig fast som institutionelle og diskursive grænser – formelle såvel som uformelle.

Her også et bibliotek der emmer af aktiviteter og et mere. Der er indbydende bænke omsluttet af hæk og græs samt en 100 meters gågade med butikker og delvis overdækning i den ene ende og en grillbar i den anden ende, hvis det nu skulle regne, når du er der, i gågaden.

Det er en by hvor et ekspanderende hospital rejser sig så meget i højden, at det udgør et fint skønsmæssigt pejlemærke, for den der er faret lidt vild, i den lille kommune. Man skal bare kigge op. Det er gang- og cykelstier og tunneler udsmykket med graffiti gjort af fremtidens drømme og en rullende kommunal campingvogn der insisterer på poesiens skabelse af håb, i det, der også her, er betonens hungrende ungdomsliv, for nogle.

Et længselsfuldt liv der rækker ud. Og det er græssende køer på grønne marker med skoven som baggrund og en tilhørende friluftsskole der passes af dens to beboere og de høns, kaniner, skildpadder og akvariefisk, som der også er der, oven i alt det andet, der udfolder sig der. Det er et vildt og vidt forgrenet foreningsliv der agerer ind i de kommunale organiseringer og som kommunens politikere samtidig søger at agere ind i – det er organiserende organiseringer som Kommunen er afhængig af at kunne arbejde sammen med, ikke kun økonomisk, men også hvis den ønsker at være der, hvor livet også bliver til uden for de formelle offentlige organisationer.

Men det er også et nyt indkøbscenter placeret lige uden for bymidten der lokkende kalder på de passerende pendlerbiler med dets store prangende facader og en biograf hvor man kan ligge *helt ned* i de magelige lænestole der har ekstra benplads; Danmarks første biograf med biografstole

der kan ligge helt ned, som borgmesteren stolt siger, i et af de avisinterview der præsenter det nye shoppingområde. Et indkøbsområde der ikke kun skal holde på byens indbyggere, men også gøre det mere attraktivt at flytte til kommunen, en kampzone, for forstædernes gensidige og genstridige konkurrence omkring de attraktive børnefamilier og de 'skatteborgere' der søger væk fra København og de stigende huspriser. Nogle der vil have et stykke chokolade? Men der er også en billedskole for byens børn og unge der spreder sig ud i byrummet og børnenes billeder; ja, de hænger der stadigvæk, på væggen overfor kulturhuset og den lidt mindre og lidt mere lokale biograf, hvor sæderne ikke kan lægges helt ned. Den er klart et besøg værd.

Det er nemlig der, hvor der er liv, hvor der er begivenheder og relationel energi, der mærkbart forplanter sig. Såvel som rum, hvor der er et fravær af livlighed. Et påfaldende fravær af energi. Uddelegeringer og interpassitivitet. Nogle steder, mere end andre steder. Iblandt dette, i dette – imellem alle disse bygninger, møder, øjekast og de levende og flygtige sansninger og erindringer, såvel som deres glemte og fortrængte berøringer, som de faste og håndterlige håndtryk og møder; det er dér, lige hér, at de offentlige værdier bliver til, bliver mulige, gang for gang, i de relationelle empiriske mix. Transduktivt. Induktivt. Katalytisk. Kan og bliver erfaringer intensiveret. Så er der også nye organiseringer. Såvel som muligheder for nye fællesskaber.

Og vi er i bilen.

Og mens bilen kører igennem byens gader, så bevæger vi os på tværs og modulerer en del af alle disse formelle og uformelle rum og de relationer der informer og informeres igennem dem og deres relationalitet. For gennem de teknificerede greb (heraf, er nogle af de tydeligste nok æsken og dens design; den personlige overrækkelse samt fabuleringerne der førte frem til køreturen og begivenhedsserien) og den sprudlende deltagelse, som bliver til i og gennem og med køreturen, så aktiver vi relationerne på nye måder.

Eller mere præcist aktiverer relationaliteter og deres affektivitet os på nye måder. Og det er ikke ind i en præcis rute, ind i en præcis plan, selv om de faktisk er lagt grundigt på forhånd, men derimod ind i situationernes livlige og påbydende nærvær. Og det er et nærværs modus der skaber en zigzagende og snublende rute med sprudlende møder ind i de uforudsete hændelser der påkalder og skaber selvsamme nærvær, øjenkontakt – i bilens bakspejl, såvel som i møderne. Energi, der omslutter, dér, en havegang og en lukket vej der fører videre. Et formelt formål med roadtrippen der glider ind i, at det primære mål, det vi skal i dag – det er blot selve mødet, selve turen. Gang for gang. Blot det. I dets transduktive informeringer.

For lige her, der er der en lystfyldt og æggende energi. Lige her. I bilen:

(Lydoptagelse, Herlev, 10. september, 2015)

"*Nu sendte jeg mail ud til alle foreningerne i dag omkring frivillighedsprisen og der er kommet en del retur. Fejlmeldinger?*

Fejlmeldinger – så jeg tænkte, at vi lige skulle kigge på dem. Så kan vi lige kigge dem igennem og se om vi kan finde nogle andre (kontaktpersoner)

Hvor siger du han bor?

Bjældedvej 22 siger de samtidig og så ruller bussen siger Rikke og Dorte svarer at så kører bussen – og stemningen er løs og ord strømmer og jeg spørger, om de også har lavet et kort med kryds?

Ja ja, for helvede, et skattekort, er du sindssyg, lyder stemmerne i kor. Og Rikke siger at hun havde den ondeste planlægning i går, ruteplanlægning – Jeg tror at det tog mig en time eller sådan noget og det er bare for at finde ud af; hvor bor folk – de samler sig faktisk lidt i klynger, det er lidt sjovt. Men Herlev er også en lille by. Men øhhh – det var vildt hyggeligt i går, at være ude og køre på sin cykel, med de der invitationer. Og så havde jeg lagt dem alle sammen ned i et lille net, og så tog jeg nettet over skulderen og så ind og parkere cyklen og så nåååااا (et nåااااا der idet hun siger det, levende gengiver og omfatter overraskelsen og glæden hos de modtagende kollegaer som allerede i går fik invitationerne) – og sådan noget.

Så du var rundt i kommunen?

Nej, de havde grupperet sig lidt oppe, i det der lille birkeholmområde. Og så var der selvfølgelig lyngegården. Charlotte blev rigtig overrasket, virkelig overrasket. Er det rigtigt? Ja det var så hyggeligt. Blev hun glad? Ja det gjorde hun; hvad nummer? 25. Det er længere nede. Der er tre her; jeg er jo gammel banko-opråber. Er det rigtigt? Ja. Nej nej nej – hvor henne? Jeg har mange skjulte kompetencer og vi griner alle og Rikke siger, at det mere var i festlige lag blandt venner og sådan noget – på den sjove måde. Hvortil Dorthe smilende siger; det siger du ikke.

27 – HALLO det er her. Bilen drejer om et hjørne og vi kører op ad villavejen for at stoppe ved det sidste hus. Bilen parkeres og bildørene smækkes i og vi bevæger os hen mod huset. Er det en I kender? Nej ham kender vi ikke. 27. Var det ikke 27. Nej 25. 25. Det ville være lidt kikset hvis vi."

Mikrofonen slukkes idet vi nærmer os huset og pludselige reflekterende tanker omkring denne lidt invaderende adfærd, som vi er på vej ind i, dukker op. For tanker om etik og forskerposition melder deres ankomst; vi skal faktisk ind af den havelåge, hen af den havegang, for at ringe på døren. Den dør, lige der, hér. En vis nervøsitet indfinder sig hos mig; ***Nu skal vi faktisk ind og overrække gaverne, nu er det ikke blot fabuleringer mere***. Der står cykler parkeret og de spredte bolde og legetøjet på plænen, vidner om børnefamilie liv. På havegangen op til huset, der når vi hastigt at få skitseret vores formelle roller og forhold, sådan da. For mikrofonen blev slukket.

På husets forside er havedørene åbne og mens vi bevæger os hen mod huset kommer der en kvinde ud. På husets forside er havedørene åbne og da ingen umiddelbart kommer os i møde, kalder vi ind i huset og en kvinde kommer ud og siger; *at hendes mand desværre ikke er hjemme, da han er til karate*. Rikke har også gået i den samme karateklub, så lynhurtigt lægger Dorthe og Rikke sig i forlængelse af situationen og siger; *at vi da bare fanger ham derhenne*.

Havesti og fliser, en afventende bil.

På vej ud af havegangen lufter jeg mine lidt nervøse tanker for de andre. De er overraskede. For dem, der er det den imødekommende og venlige hånd, der rækker frem. Det er den og det nærende,

der er drivkraften, ikke udnyttelse, rovdrift og kommunalt vindueskiggeri. Jeg bliver udfordret og nedlagt af mine egne tanker, der har svært ved at blive i begivenhedens singulære karakter. Ind i mine tankerne glider akademiske diskussioner iblandet avis kronikker og hidsige debatter omkring stat, kommuner og velfærdens presserende og prekære nutidige status. Det er New public management der glider hen i og hen over ”Den Kærlige Kommune” og strøtanker om ”*damen fra kommunen kommer*” og intense offentlige debatter om nødvendige uddelinger af ”nej-hatte” til offentlig ansatte og borgere og hvorvidt, at frivillighedssektoren skal overtage dele af de kommunale kerneopgaver.

Og du kan nok uden problemer lægge mere til.

Men her, der er det tanker der reducerer begivenhederne, såvel som denne. Det er diskussioner der hverken er irrelevante eller forkerte i deres politisering og kritiske almengørelse af udfordringerne, men som i deres iver for generalitet og rubricering, nok misser det singulæres potentialitet. Og måske misser for mange singulære begivenheders kvalitative islæt til, at det er decideret sundt og opbyggeligt. For hvis begivenheden er et med dens tilblivelse, så er vi hér nok meget tæt på, ikke bare en kærlig kommune, ”en velfærd 3.0” som faktisk eksperimenter og gør sam-skabelse. Men på potentialiserende offentlige organiseringer der bliver til gennem omsorgsfulde affektive berøringer og det liv, der leves sammen med hinanden på tværs af formelle skæl og grænser. Og det er nok ikke kun her, at denne kvalitet, denne omhu med livet er omdrejningspunkt. Afsættet. For modulationer. Se. DER.

En bil der starter os, sikkerhedsseler der holder snakken fast

Bilen kører videre og vi snakker og bilen kører med samtalen. De første pakker bliver afleveret. En kvinde, en opgang i et socialt boligområde gjort af grønne buske og mængder af opgange. En massiv betontrappe og grålige vægge overklæbet med en pixileret og nubret overflade af mikroskopiske malingsflager af blandede farver – GRØNSORTRØDGUL. Trin opad, etager. Vi står foran døren og ringer på og hun kommer ud og vi siger og hun reagerer og døren er åben, også i opgangen. Overraskelse og umiddelbarhed blandet op med glæde og en lille benovelse. Og hun siger omtrent; *jeg skal altså kigge i min kalender, før jeg kan sige om jeg kan komme. Men det her, det vil jeg altså deltage i. Så regn med mig. Det her, det glæder jeg mig til*; sådan lyder hendes stemme imens at et barn eller to kigger ud til os inde fra lejlighedens gang. Cirka.

Vores øjne fanger hinanden og vores stemmer glimter lidt højt på vej ned igennem trappeopgangens varme rum, der er lidt varmere, lidt mindre gråligt og lidt mere venligt.

En ny ringeklokke og små lave huse der ligger tæt sammen. En kvinde åbner døren og fortæller at hendes mand desværre er ude at løbe. En forklaring om hvem vi er og hvad vi vil, folder sig kort ud. Hun spørger - *er det noget jeg skal tage imod?* Hvortil Rikke og Dorthe lidt spændte fortæller, *at de gerne vil aflevere den selv*. De er nemlig spændte, ligesom situationen er det. Vi går videre. Næste stop. Det er næsten lige ved siden af. Et nabohus. Små havegange med fliser omringet af græs og endnu en dør der bliver åbnet. Vi bliver inviteret ind og gaven bliver pakket op. Mere smil og mere imødekommenhed, mere snak. På vej ud af døren kommer en ung pige hen ad havegangen og fortæller, at nu, så er hendes far altså kommet hjem fra løbeturen. Smil imellem

os. Vi går tilbage og pakken bliver åbnet af en svedig løber og en ny dør bliver åbnet, et andet sted, hvor et barn hurtigt fanger gaven og vil åbne den og vi står pludseligt inde i entreen og inde i børneværelset med dets køjeseng og plakater imens forhandlinger passerer mellem et barn der finder gaven indbydende og en voksen, der også gerne selv vil åbne. Når nu gaven faktisk er til hende. En invitation, en indbydende pakke gjort af indpakning og de sprudlende kroppe der lover indhold.

Gavebånd og snorsløjfer der åbnes

Relationer der åbnes. Relationalitet, der åbner

Op for andet

En åbning med gaven. Gaven skaber åbninger. Mere præcist, så er det nok den relationelle del af det at give gaven, altså gaven ved at give (Manning & Massumi, 2014:127ff; Massumi, 2011:34f), der skaber åbninger. Dette er en gave der kan ses som et eksempel på det, at selve gaven som gives, *hér* (og dèr - der var det også) ikke kun er gaven, da situationen på ingen måde kan reduceres til gaven i sig selv. Men at gaven nok snarere handler om det relationelle, om de relationelle intensiveringer der bliver til, i det, at vi pludseligt står der, uventet, som en overraskelse. *En venlig overrumpling*. En pludselighed – i det, at vi ringer på døren. Idet vi præsenterer os og gaven overrækkes til en fremstrakt hånd, med en blød og åben hånd og et tryk på ringeklokken DING. Siger de smilende ansigter og deres blinkende blink.

Et samtaleanlæg på hoveddøren og et bank på døren, der træder frem som en ændring af forventninger, af de konventionelle regler der typisk og almindeligvis omringer en stor del af det kommunale arbejde, af den kultur og de formelle sociale spilleregler der ofte omgiver kontakten mellem kommuner og borgere. Inde i organiseringerne.

Der er formelle kutymer der mangler, der undviges, der moduleres - idet de mere æggende udfoldelsesrytmer fra de sprudlende kroppe, katalyserer relationel intensitet. Situation for situation. Invitation, pakken, gaven. Gaven at give - bliver til.

Relationelt.

Sammen med modtageren (og de andre tilstedeværende såvel som dem der senere hører om overrækkelserne af invitationerne), der træder vi ind i vibrerende rumliggørelser gjort af overraskelser og i det, et berørende øjeblik, der snurrer os alle en smule.

Hændelsesmæssigt der skaber det lidt mere plads, det sætter os ind i et mindre officielt rum, en mindre formel organisering. Et rum hvor der ikke i samme grad er indskrevet ”regler” for situationen, og i det omfang der er, så hér, hvor vi hurtigt får sagt: *at vi er fra kommunen og at vi kommer med en gave*. En sætning som andre gange bliver til: *at vi kommer med en pakke og at vi er fra kommunen*. Samt ikke at forglemme: *at vi kommer med en invitation og at vi er fra kommunen* – ja, så tilhører de andre sociale omstændigheder.

Og da invitationen er udformet som en gave og da vores overrækkelser er gavegivninger, så er det typisk(e) typer og kategorier knyttet an til venskabelige bånd, familiære forventninger og nære relationer, hvilket gør, at deres karaktertræk og konnotationer ikke er i stand til at fylde rummet ud. At de ikke i tilstrækkelig grad er i stand til at dominere og indholdsudfylde situationen. At lægge sig ned over den, som et lignende tilfælde af venskabelig eller familiær gavegivning, men nu blot med kommunale embedskvinder som givere.

Koblingen mellem kommune og gave forvirrer nok lidt.

Men selv hvis forventninger og sociale positioner nu er i stand til at dominere rummet. Selv hvis vi bliver set som varianter af *det typiske, det almindelige* og at rummet bliver genkendt, som *det man kan forventede af et møde med kommunen,* med offentlige organiseringer. Ja, så vil der være plads; i begivenheden. I disse begivenheder.

For denne aktualisering, disse hændelser, de peger på, at det eneste fornuftige, det eneste mulige, for at kunne navigere relevant og ordentligt i mødet med borgerne og overrækkelserne af invitationen, overrækkelser hvis stemninger (affektive toner) altså med-skaber gaven (invitationen) – det er at være sensitiv.

At agere med en affektiv sensitivitet der tuner os ind på intensiteten i situation. At agere med en fornemmelse for kreativ lydhørhed. Iblandet en solid dosis af finurlighed. Og fjollethed. For det gør, at grin og fælles overgivelse til mødet med hinanden, er det der præger situationerne. Det der gør, at formelle positioner og roller visner en smule, at de blødgøres; i det, at vi bevæger os med energien, dør for dør, livlighed, alvorligt, fjollet. Ikke uvedkommende. Ikke for meget, for tit.

I situationen smuldrer det almindelige inden det sker.

Den venlige overrumpling flyder over gennem dets intensiveringer.

Hvad kommer der til at ske. Nu.

Og næste gang. Vi overrumples. Igen og igen, gang for gang - overraskelse og forbavselse, hånd, hænder og relationer – en spændende og levende rumliggørelse, der bliver til omkring intensiveringer.

Vi ikke kun låner ´socialitet´ af gaven og det at overrække den, vi med-skaber og modulerer også selv samme gennem de begivenheder der omgiver gavegivningens aktualisering. Og det gør, at denne gave har en kreativ kant. En blødskrigendeorangemidte-omvikletafknasendesprødhed og en smuk indpakning der markerer, at det ikke er for sjov, men at det er sjovt. At det også bliver spændende, næste gang.

At invitationen kun kan omhandle en spændende fremtidig situation, kan mærkes.

I kraft af de aktuelle spændinger

Der er invitationen ikke kun interessant, men også vigtig (Massumi, 2014).

Vores tilstedeværelse er ikke blot en symbolsk og officiel markering af den vigtighed, som invitationen kredser omkring, men bliver levende, sanselig og berørende.

På gensidige og inkluderende måder.

Det er nemlig ikke kun modtageren der trækkes ind af gaven. Det er ikke kun modtageren, der lures, i det, at gavebåndet bindes op; at låget tages af æsken - at indholdet afslører sig. Her er det i lige så høj en grad os, som givere, som overrækkere, der indfanges af det gensidige inkluderende der bliver til, idet gaven gives og de overgivende, imødekommende og medrivende smil hiver os ind.

Medrivende smil der må ses som et tegn på, at vi allerede er hevet ind i begivenheden og at smilene og deres overlappende og forstærkende ord, må ses som et udslag af den livlighed der er og bliver til med begivenheden: **POP-CORN - i æsken, i en lille pose**. Et personligt stillet brev der tages op. Et barn der kigger på. Et stykke chokolade. Relationer. Sociale om-viklinger. *Tilknytning(er). Og omsorg for organiseringer!*

Gaven. Gaven at give. Invitationen. Begivenheder.

Lige her er invitationen et udtryk for relationaliteten mellem de induktive og transduktive komponenter, der katalytisk gør, at gaven, at invitationen, at rummet, fremstår så energifyldt og indbydende, at det er svært ikke at have lyst til at deltage. Særligt når de opdager, at der ligger flere finurlige materialiteter nede under den lille gennemsigtige pose med dets håndfuld upoppede popcorn. Hvis, der altså om lidt, bliver løftet op.

Så denne gave har en forpligtigelse, skaber en forpligtigelse, hos giveren, ikke hos modtageren, kun. For det at tage imod invitationen, at sige ja til gaven og dens indhold samt den eventuelle ”sociale gæld” der kan opstå ud af det, i form af: *bør, burde og det skylder jeg*. Det er nok den mindste gæld, *her*. For i det omfang, at man kan snakke om social gæld, *her*, så er den største gæld nok den, der ligger hos giveren. Den forpligtigelse der formes ved, at modtageren siger - JA. Ved at modtageren cirka siger: *jeg skal altså kigge i min kalender, før jeg kan sige om jeg kan komme. Men det her, det vil jeg altså deltage i. Så regn med mig. Det her, det glæder jeg mig ti*l.

Når jeg nu siger, at begivenhederne skaber en forpligtigelse hos giveren, så er det dog ikke en forpligtigelse der handler om, at de skal leve op til de formelle aspekter omkring invitationen, hvilket man også bør (og de gør). Men snarere så handler det om, at de skal fastholde det mod der gør, at vi lige nu kører rundt i Kommunen og uddeler gaver, frem for at sende en mere traditionel invitation. At de skal fastholde det mod der gør, at de bliver ved med at være legende og fabulerende i deres omsorgsfulde omgang med organiseringer. At de bliver ved med at bruge de relationelle og æstetiske teknikker, der kan være med til at intensivere og modulere situationerne, så der også er relationelle energier til at sende organiseringerne videre i deres serielle udfoldelser og indfoldelser. Gang for gang forskelligt.

Og når modtagerne siger ubetinget JA, eller når situationen er lidt mere afventende – hvilket nok ikke så meget et udtryk for, at der faktisk bliver tøvet, som modtagernes fuldstændige reelle

overraskelse over, at vi står der, lige pludseligt - et bank på døren. Så kunne det skabe et forventningspres omkring, at invitationen, at situationen, lover meget. Måske lover så meget, at det kan være svært at leve op til dens forpligtigelser.

Men hvad så hvis den faktisk lover meget, for meget. For ja, man kan blive skuffet og ting har det også med ikke at lykkes, fuldt ud, altid, er der modulative variationer i spil i de empiriske mix. Så organiseringer og begivenheder kan også være skuffende. Men det er ikke det samme som, at man ikke skal forsøge at skabe de kreative og intensiverende organiseringer, de berørende åbninger der gør, at der kan komme til at ske noget nyt - at vi kan blive i stand til at se, at det nye allerede sker, hver gang struktureringer informerer. Modulerer de. Moduleres de.

Så i dette tilfælde, så mener jeg, at man sagtens kan konstatere, kan foreslå, at denne gave, fremfor at producere social gæld, fremfor at love for meget, snarere fabrikerer og afstedkommer de intense hændelser der som livlige non-lineære åbninger gør, at invitationens primære egenskaber bliver, at den potentialiser det potentielle. At den hjælper til med, at situationerne kan bevæge sig ud over det tænkelige, det forventelige.

Så i stedet for at se på social gæld, i stedet for at se på løfter og i stedet for helt at afvise, at situationen lover for meget (hvilket kun vil kunne blive afgjort af de aktualiseringer der kommer), så fokuserer jeg på intensiteten i begivenhederne. På de hændelsesmæssige kvaliteter. For i disse situationer er social gæld og løfter blot to komponenter ud af en række virksomme entiteter og som med--formative komponenter, der gør de ikke synderlig indhug i spændingen.

For nok kan social gæld være en forpligtigelse, men selv samme forpligtigelse er også med til at styrke deres ejerskab over begivenhederne, her.

I situationen, ja, der moduleres komponenter og relationelle teknikker. Der er de blot en del af det afsæt som gør, at hændelserne bliver til. At de i deres tilblivelse flyder over, med spændinger. For teknikker og komponenter giver ikke sikkerhed for, at modtageren faktisk også bryder sig om dét, at vi ringer på døren. Det, at vi ikke blot sender en mail, den sædvanlige og typiske kommunale mail (i den udstrækning at de findes). Det, at vi trænger ind på deres privatliv, deres hus, lejlighed, fritids- og frivillighedsaktivitet, ja, deres territorium; det er ikke nødvendigvis af det gode.

Det er slet ikke sikkert, at vi vil blive taget godt imod. Det er faktisk ret usikkert, det er jo fremmede der ringer på. Det er jo Kommunen, der ringer på. Så hvad er det (også) der gør, at vi faktisk bliver taget godt imod?

Venlighed, imødekommenhed, gæstmildhed, frihed, tillid. Men nok også indlevelse, empati, nærvær, det autentiske, nysgerrighed og helt sikkert, det sprudlende – kort og godt – relationelle energier i begivenheden. Intensitet(er), der bliver til, i det, at vi bevæger os med dem og den. Hændelserne. At vi aflæser, indgår og fornemmer de små signaler der gør, at vi ikke kun fremstår som nærværende, men at vi er berørende og at vi lader os berøre.

At det fornemmes, at vi kommer med venlige hensigter. Det emmer af venlighed - men nok først og fremmest, deltagelse. At det kan mærkes, at vi også selv deltager og ikke blot iagttager og

pådutter et officielt skriv, en officiel sanktioneret begivenhed. Foran døren, i entreen, i opgangen – der står vi vitterligt i en intens begivenhed, hvor det er svært at sige, at afgøre, hvor det inviterende i situationen starter og slutter.

Videre, i bilen og nu en rækkehusdør der ikke åbnes, idet vi banker på. For de er ikke hjemme - *så skal vi lægge gaven på deres måtte? Eller hvad med naboerne? Tør vi inddrage dem*? Snakker vi om. Lidt. Men vi ringer på og spørger cirka: *om de ikke vil overrække pakken til naboerne, når de kommer hjem igen*. Og det vil de gerne.

"Selvfølgelig". Siger vi til hinanden imens vi går tilbage til bilen. Selvfølgelig.

Og nu er det blevet tid til, at vi skal have fundet ham der ikke var hjemme, ham der var til karate.

En ny parkeringsplads foran en skole hvor bygningens murstensvægge bugter sig i flere retninger og et par låste døre, rejser et spørgsmål om, mon vi kan komme ind? For det er sen eftermiddag. Vi leder og en åben dør tager os ind, blot for, at vi nu farer lettere vild i skolens lange firkantede gange og deres krydsende stiklinger. Gange der på trods af deres tomhed stadigvæk oser og emmer af børnevolumen der var her tidligere. En lettere indelukkethed der endnu ikke er sluppet ud, i gangene og vores egne skole erindringer, der er der et ekko.

Og vi går ned langs den første gang og ind gennem det rungende omklædningsrum der fører til gymnastiksalen. Her er tomt, kan vi se på de tomme metalknager. Så, ud på gangen igen. Ude på gangen går vi videre og finder endnu et tomt og tømt omklædningsrum der dog hurtigt bliver afløst af et nyt, hvor tøjbunkerne på bænkene og mængden og størrelsen på tøjet vidner om, at vi nok er kommet til det rette sted. Jeps – det er her. Lettelse. Vi går ind gennem lokalet og krydser mellem bænkene og kravler over dem og under de aflange metalknager der står hen over dem for at komme over til de gamle og smukke trædøre.

De er dobbelte. Og vi åbner den ene forsigtigt, mens vi kigger ind i en gymnastiksal fuld af aktiv karate. En gruppe på 25-30 voksne iklædt gear står på række og følger zenziens instruktive bevægelser og kald. *Hvordan får vi fat i ham?*

Men zenzien opdager os og stopper træningen eller er det Rikke, der på afbrydende vis kalder ind og kækt spørger, *om vi må låne Thomas da vi har en gave til ham*. Holdet stopper op og han bukker og kommer ud til os, i omklædningsrummet, hvor han straks modtager pakken og en forklaring om hvorfor og hvordan, at vi kom her. Vores ord og forklaring viser sig dog at være små i forhold til hans talestrøm, der næsten med det samme byder mere op. Når der nu opstår en lejlighed, et møde.

For efter vores forklaring fortæller Thomas, at der et andet sted i kommunen, står en bålhytte som ikke bliver brugt så meget på grund af dens placering. Og at i det omfang, at den bliver brugt, så er det mest nogle unge knægte der bruger den til at sidde og ryge joints, og nok lidt for mange. Siger han. Så han tænkte på, om de, nogle af de andre veteraner og ham selv (Thomas er aktiv i veteranforeningen), ikke skulle flytte den sammen med de unge knægte og samtidig få en god snak med dem?

I situationen er det nok forskelligt, hvor overrasket vi bliver over denne involvering og ansvarsfølelse for drengene og lokalsamfundet, for Rikke kender Thomas og ved hvor aktiv veteranforeningen er i lokalmiljøet. Men mere ens og sikkert er det, at vi smiler. Og, at der nok også sniger sig en smule gåsehud og respekt og et håb om, at det vil lykkes for dem at mødes med drengene på en ordentlig måde, ind i os.

For selv om Thomas‘ forslag sagtens kan læses og forstås anderledes end omsorg og en inkluderende ansvarsfølelse for de unge knægte (og her er bålhytten og dens brugsværdi absolut ikke glemt), så ville det nok være en fejl at misse disse mere vitale aspekter omkring offentlig værdiskabelse. Og særligt misforstået ville det nok være, hvis man gennem analytisk interesse reducerer flytningen til at være et (social-) økonomisk spørgsmål om egennytte af bålhyttens lokalitet. For at lave en sådan decimering af begivenheden vil kræve en deltagelse med situationen, hvor der både er stabler af vatklumper i øerne, lag af skyklapper for øjnene og en særdeles udpræget manglende sensitivitet, for de affektive toner og retningsgivende intentioner der hændelsesmæssigt udspiller sig i situationen.

Det ville altså kræve en ignorering af selve de kvalitative aspekter som smyger sig omkring hans/deres forslag og i det, giver den dén ladning af relationel energi der gør, at vi andre får gåsehud.

Gåsehud. For vi får ikke kun lyst til at se knægtene og veteranerne flytte bålhytten, men også selv være med til det. Alle de muligheder der æggende indbyder sig, de gør sig til.

Som vi står der, i omklædningsrummets rungende og bevægende samtale, bliver vi fyldt med energi og gåpåmod. Af æggende tanker og levende billeder der hastigt smyger sig omkring omklædningsrummet og forvandler det til et leben af potentielle aktiviteter omkring bålhyttens flytning, dets nye placering og de relationelle effekter som vi nok håber på, at situationen kan tilbyde, som berøre. Affekte. Affektet bliver vi.

Er denne portrættering blot en sukkersød romantisering af et kedeligt og rungende omklædningsrum med en kort samtale en sen eftermiddag mellem en frivillig og så os. Måske. For samtalen er kort. Omklædningsrummet er blot et omklædningsrum. Men situationen og dens samtale, det fylder os. Så se det snarere som et forsøg på at skitsere og animere situationens væld af indtryk, dets umiddelbare hændelsesmæssige aktiviteter og de aspekter der på levende vis berører. At tage begivenheden seriøs. At tage det affektive seriøst. Og derfor godtager vi intentionen bag ideen, da den er lige så klar som den er lurende.

Det kan mærkes at han brænder for det. Situationen er fyldt med energien omkring ideen. Begivenheden affekter os. Ideen er som et energiudbrud et udtryk for involvering, i og med miljøet, økologien.

Hurtigt bliver der koordineret og lagt lidt planer omkring, hvem det er, at veteranerne så skal tale med, for at få lov til at flytte bålhytten, og knægtene. Og måske dem selv.

Og mon de snakker om vores afbrydelse af karatetimen i den efterfølgende omklædningssituation?

Karateklubben bliver afløst af fodboldklubben.

Og i det aflange klublokale. Der, lige inden for døren, til den ene side, er der et åbent og aktivt køkkenlandskab hvor simrende gryder og voksende opvask glider direkte over i en disk med et kasseapparat hvorfra resten af klublokalet spreder sig ud i længden og hvor trøjer og plakater på væggene er et vidnesbyrd om klubbens liv og historie. Det er torsdag og der er fællesspisning. Der er næsten fyldt ved bordene og folk sidder og spiser. En gruppe af frivillige står for madlavningen og maden er til at betale. Børn, voksne og familier sidder ved bordene, og de spiser dagens ret. Nogle snakker og andre kigger og spiser, men vi skal fange en af kokkene, hende der står for køkkenet og ideen om fællesspisning i klubben. Så efter en hurtig orientering i lokalet, så bevæger vi os hen til køkkenets disk, hvor vi spørger efter hende og hvor der derfor bliver kaldt på hende - hun står deromme, bagerst, lige ved komfuret og gryderne i fuld sving med at lave mad.

En præsentation følger og uden at de omkringstående, slet ikke kan undgå at blive inddraget af hænder, navne og intentioner der bliver overrakt, får hun hendes pakke og en efterfølgende mulighed for at fortælle, hvordan det så går med fællesspisningen som ramme for fællesskaber.

Vi fylder lidt som vi står der i overgangen mellem køkkenet og bordene og skaber et brud på spisningen og klublokalets genkendelse af sædvanlig køkken aktivitet. Og der er også travlt med madlavningen, så efter overrækkelsen og en imødekommende invitation til at sætte os ned og spise med, som vi desværre er nødt til at afslå, så går vi ud af døren og klublokalet. Ud af dets duftende og indtagende atmosfære af at være velkommen.

På endnu en sti der leder tilbage til bilen, snak og baggrund og *hvad nu hvis man*. Bare til at starte med, ikke til en start.

En del pakker er afleveret, men flere mangler. Det er dog tid for mig at hoppe af begivenheden og dens susende og indtrækkende stemninger, da mine egne børn regner med min snarlige ankomst derhjemme såvel som lidt sent aftensmadlavning. Og tilbage på bibliotekets parkeringsplads hvor min cykel er låst fast, der pludrer vi slutteligt og afrundende om dagen og begivenhederne. Og selv om en begyndende træthed efterhånden melder sig, så er vi dog ret tændte af begejstring, af fornemmelsen af, at det, for nu, er en vellykket invitation. At det faktisk har været skønne og berørende møder med hinanden.

Og som vi står der, i midten af det hele, på en parkeringsplads, så melder en ide sig. Og derfor så stiller jeg Dorthe og Rikke en frivillig opgave. En opgave der er en udfordring og invitation til at lave en kort lydoptagelse, når de altså er færdige med dagens udbringninger. En optagelse hvor de fortæller om dagen og gavegivningerne, med henblik på, at den levende lyd af deres fortællinger om begivenhederne let kan omdeles. At de kan sende optagelsen til deres ledere og kollegaer, som et levende og intenst eksempel på en mere kreativ udfoldelse af embedsværket. At optagelsen kan virke som en revaluering, der intensiver deres aktuelle erfaringer og at lydfilen kan agere som en transducer - et transduktivt medie. Et katalytisk partsubjekt.

En hurtig modulering af en forskningsteknik og lurende fortællinger der kan blive til. En modulativ bevægelse fra en visuelt orienteret snaplog (Bramming m.fl., 2012) til en animerende og revaluerende lyd-snaplog.

Så min udfordring til dem bliver, at de skal prøve at eksperimentere med at lave en lyd-logbog, hvor den skabende præmis er, at de ikke skal gengive dagens begivenheder, men derimod skitsere dem i en fabulerende og energifyldt modus. En skitsering der altså i sig selv er en kreativ ind- og udfoldning af begivenhederne såvel som en modulering af deres tendentielle omfang.

For lyden af deres sitrende fortællinger skal berøre, søge at berøre. Som et transduktivt medie skal optagelsen og intensiteten i fortællingerne berøre og skal skabe rum og plads til, at såvel lytteren som fortælleren bliver bevæget, at der bliver muliggjort spredning og knopskydning. Inspiration. Nye organiseringer med omdrejningspunkt i det lurende og pirrendes indre rytmiske kræfter fremfor ydre logikker og (på)bydende rytme.

Og her er optagelsen som de lavede sidst på dagen, den første ud af fire optagelser hvor de alene eller sammen med mig fabrikerer en affektiv lyd-snaplog inde i denne begivenhedsserie- QR-kode:

Og efter at de fik udfordringen, der kørte de ud med de sidste pakker imens jeg cyklede hjemad. Dagen efter delte de optagelsen med deres nærmeste ledere og direktøren for social- og sundhedsområdet:

> ”*Kære Ulrich, Morten og Karima*
>
> *Det var en super fed oplevelse at dele invitationer ud. Folk blev glade, overraskede og overvældede.*
>
> *Vi har lavet en lille stemningsrapport på lyd. I kan nok ikke aflytte den fra computeren på job men jeg er sikker på at I kan aflytte den fra jeres arbejdsmobil (det kan jeg, Rikke, i hvert fald).*
>
> *Vi håber, at I vil bruge 3 minutter og høre hvad vi tænker. Optagelsen er lavet kl.*

19.30 torsdag aften efter 3,5 times kørsel og vi er glade men også meget trætte.

Venlig hilsen
Rikke Røge Forchhammer" (R. Forchhammer, mail, 11. september, 2015)

Og efter en uge der kom der denne opsamlende refleksion fra Dorthe, så lad os se et lille udsnit af de efterfølgende tanker turen sætter i gang hos Dorthe og Rikke:

"Hej Thorbjørn

Som aftalt får du her en lille opsamling og nogle refleksioner om vores proces med at invitere frivillige ind i samarbejdet frem mod Herlev Kommunes frivillighedsfest d. 5.12.

Ideen er at lave to begivenheder, der peger frem mod frivillighedsfesten og inddrage de frivillige for at ramme deres ønsker og behov i stedet for blot at gøre, som vi plejer.

Fokus i den første begivenhed er at udvikle ideer til indholdet af frivillighedsfesten, mens den næste begivenhed handler om at sprede historien om frivillighedsfesten.

Metaforen er "gaven": vi former vores invitation som en gave, de frivillige giver os en gave i form af deres engagement og ideer, og omvendt får de også gaver med hjem fra begivenhederne i form af ny viden og inspiration, som kan bruges i deres frivillige arbejde.

Først afleverede vi æskerne til de af vores kolleger, der sidder i ressourcegruppen, dvs. medarbejdere fra rådhuset og andre kommunale arbejdspladser. Allerede der havde vi en god oplevelse, og vi blev mødt med stor glæde og udsagn om, at det var meget bedre end at få en mail. Der var nysgerrighed og "misundelige" kommentarer fra kolleger ☺

Uden at vi har tænkt over det, har det haft en god effekt, at der også internt på rådhuset er nogen, der har set, at vi arbejder på en anderledes måde.

Det har været meget interessant, hvordan vi løbende i processen og ikke mindst under selve uddelingsturen har gjort os en række refleksioner, som har givet en endnu større indsigt i vores arbejdsområde og opmærksomhed på vores metoder.

En ting, som jeg undervejs bemærkede, var at vi italesatte æsken som en gave, når vi åbnede døren. Jeg var bange for, at de ville blive skuffede, når de opdagede, at det ikke var en almindelig gave, men en invitation. Vi snakkede om det undervejs, og fandt ud af at vi måske ikke skulle bruge ordet gave. Måske handler det også om, at gaven jo netop blot er en metafor – og jeg tror de følte, at de fik en gave, selvom vi ikke sagde det. Så metaforikken kunne godt bære ☺

Det var samtidig en rigtig god oplevelse at tage en tur rundt i Herlev en helt almindelig torsdag aften – nogle steder besøgte vi de frivillige, der hvor de var i fuld gang med at "være frivillige", og det var også rigtig fint.

En række ord poppede op undervejs:

***Anerkendelse**: et lidt slidt ord, men ikke desto mindre var det det, vi så at vores modtagere oplevede. De viste stor glæde over at vi netop kom til dem – de blev set!*

***Tillid**: De lukkede op i dørtelefonerne, vi afleverede gaven hos naboer, børn kom "snigende" hen til os for at fortælle, at nu var far kommet hjem, så nu kunne vi godt komme tilbage og aflevere vores gave osv.*

***Oprigtighed**: Vi har en fornemmelse af, at de mennesker, vi kom rundt til, oplevede os som meget oprigtige. De kunne mærke vores begejstring, og det gav en oplevelse af, at vi er fælles om at ville det her, uanset om vi er frivillige eller ansatte.*

Der var en overensstemmelse mellem form (det personlige møde) og indhold (det samarbejde vi fremadrettet skal have).

***Mod**: Vi gik ud af vores comfort-zone over i de frivilliges privatsfære. Der var lidt sommerfugle i maven, når vi ringede på døren… Og bagefter var vi helt vildt trætte.*

***Energi**: Vi var helt høje, ikke mindst ved de første afleveringer! Vi skal huske at fortælle historien om denne proces, for dermed at gøre opmærksom på, hvad der sker, når man går til processen på en ny måde. Det har selvfølgelig taget tid at udvikle konceptet (selve faciliteringen skulle vi dog have planlagt alligevel), købe ind og pakke æsker samt køre rundt med dem, men til gengæld er vi sikre på, at det sparer os for en masse besvær senere (rykke for svar, nogen der brokker sig lidt osv.). Og fremfor alt er der en helt anden energi, end hvis vi blot havde sendt en mail, som vi plejer. Vi har haft armene i vejret siden i torsdags, og det er en supergod benzin til det videre arbejde!*

Vh Dorthe" (D. Kargo, mail, 16. september, 2015)

En bålhytte og poppende popcorn

Efter min sene eftermiddag med Dorthe og Rikkes udbringning af invitationer, er det nu tid til endnu en cykeltur til Herlev. Denne gang til selve den aften, den begivenhed, som uddelingerne af invitationerne har åbnet op for, har muliggjort. Det vi inviterede til. Og set ud fra et mere formelt organisationsperspektiv, så er det den første læringsbegivenhed i et kommunalt kompetenceudviklingsforløb. Et forløb som skal uddanne medarbejdere og borgere til at være "forandringsagenter".

Og jeg er lidt spændt og dagens kommende begivenheder er ikke uden spændinger. For faktisk så er jeg allerede ankommet lidt og aftenens begivenheder er allerede begyndt, en lille smule, der er de tyvstartet. For det er ikke kun gennem og omkring uddelingen af invitationerne, at der er

fabrikeret forventninger, at der foregår en intensivering af vores forventninger og erfaringer - at der sker en præ-accelerering (Manning & Massumi, 2014:28f) af de kommende begivenheder

På forhånd har vi alle nemlig skulle skrive en levende historie omkring vores frivillighedsarbejde og sende det til Rikke og Dorthe. En opgave hvis stikord lyder: ”*Fortæl om en konkret episode hvor du synes det var sjovt, fedt, godt, spændende at være frivillig! Fyld så mange detaljer på som muligt (hvem var med?, hvor foregik det?, hvorfor var det anderledes end det plejer?, hvad var din rolle?, hvad var de andres? osv.osv.).*” (R. Forchhammer, mail 30. september, 2015)

Så hvis man var i tvivl efter modtagelsen af gaven, af invitationen, så ved vi nu, at noget lidt anderledes, er ved at skulle ske - det simrer. Det er i gang, på mange måder.

Og her der skinner solen og vi er ved en kommunal friluftsgård, et område hvor byens beboere kan møde høns, får og også fange salamandre i små øer af vand i det grønne. En lille firlænget gård midt imellem byen og skoven. Grønne områder og græssende køer og en sol der bare skinner i dag. Men vi må endnu ikke komme nærmere, vi må nemlig ikke gå tættere, får jeg at vide, i det, at jeg er ved at parkere cyklen. Derfor er vi nu to der står ved de store sten omkring parkeringspladsen og venter. Der kommer flere. Vi snakker lidt på kryds og tværs. Præsentationer og løs snak imens at småaktivitet i baggrunden gør, at vi kan fornemme, at det er her, lige der, nede bag bygningerne, at vi skal være.

Og der sker noget på græsplænen, dernede. Ting bliver forberedt. Flere biler som cykler ankommer og pludselig, så er velkomsten i gang. Her i udkanten af parkeringspladsen og vi står i en cirkel og aftenen bliver præsenteret gennem en fortælling om Nexus. Nexus - stedet hvor veje mødes og ting sker og Dorthe og Rikke siger – det her, det har vi glædet os meget til, Nexus - stedet hvor vi mødes. Og Peter, som de har fået til at hjælpe med dagens begivenheder, han fortæller mere om det at mødes i Nexus og han inviterer os med videre ind i dagens program og en kort runde placerer også vores navne og baggrunde for at være her. Og der bliver også optaget film til en dokumentation af forløbet og den kommende frivillighedsfest og vi melder alle ind, at vi gerne vil deltage i den. Og senere der vil der også komme en journalist forbi fra lokalbladet. Vi er mere i gang.

Og vi skal den her vej, bliver der sagt, vi skal ned til bålhytten.

Lidt spredt bevæger vi os nu hen over en stor græsplæne og ned til den bålhytte der ligger omme bag parkeringspladsen og gården. På græsplænen står der endnu ikke tændte bambusfakler som en guidende sti ned til bålhytten der er gjort af otte massive træstolper hvor der er fastgjort en lav sidebeklædning til beskyttelse mod vinden og et massivt tag der kan beskytte mod dårligere vejr end dagens. Der er også en skorsten. Og inden for tagets lave og mørke hvælving, der placer vi os rundt i siden langs bænkene. Bænke hvor spredte dyreskind og puder tager godt imod os og aftenen. Er godt i gang.

Dorthe og Rikke og Peter forsætter nu med fortællingen omkring Nexus og en for en, så bliver de fortællinger vi på forhånd har skrevet trukket frem og vævet sammen og der er uddybende spørgsmål og venlig opmærksomhed fra de andre. En for en ankommer vi, ikke bare til et

kommunalt planlægnings- og koordineringsmøde, men til et skabende Nexus med Mark, Birthe, Karen, Thomas, Bent, Kristian, Charlotte og os andre. Og fortællingerne skaber og viser et fletværk af håb, intentioner, drømme såvel som aktualiserede interventioner og innovationer ind i velfærdsorganiseringer – ind i livet.

Og stadigvæk er det en bålhytte uden bål, men dog med en begyndende gnist af uvanthed iblandet det imødekommende og spændte. Er vi endnu mere.

Der er et bål der skal tændes og flere melder sig. Hurtigt er der ild og en begyndende varme der breder sig rundt i bålhytten, imens at vi vænner os til stedet og hinandens selskab. Eller, flere træder til og alle ved vi, hvordan man bedst tænder et bål, baseret på et væld af erfaringer, der dog kommer lidt til kort, for det småvåde brænde, det driller.

Men bålet tager fat og efter lidt besværligheder, sender vinden snart røgen skiftevis hen mod den ene og så den anden bænk. Vi ved, at det er en bålhytte vi er i.

Sodavand som øl bliver budt og Nexus – stedet for transit bliver til, skridt for skridt og Rikke som Dorthe siger cirka: ”*Jeg er altså nødt til endnu engang at sige. Vi er altså nødt til at sige - AT VI ALTSÅ ER SÅ GLADE FOR AT I ER KOMMET HER I AFTEN. For vi ved hvor travlt og optaget I alle er, i jeres foreninger. Og hvor svært det er at finde tid til mere. Så tak for, at I er kommet. Men nu er det tid til, at I alle skal finde den lille pose, der var i indbydelsen, den I skulle have med i dag. Den hvor der er popcorns-majs. For nu skal vi sammen bruge dem.”*. (lydoptagelse Nexus, Herlev, 30. september, 2015.)

En lang træpind med to metalsier for enden bliver taget frem, sier der tilsammen udgør en rund lukket fletskål - en popcorns popper til bål.

”*Det vi skal i gang med nu, det er at drømme og fabulere over hvordan man bedst kan fejre de frivillige på den kommende frivillighedsdag*”. Dorthe og Rikkes stemmer opridser en ramme henover temaerne: Til sådanne arrangementer plejer vi at have….. men hvad skal der være? For hvordan? Og meget mere.

Imens sidder vi og lytter og bålet sender kradsende røg i mine øjne og tanker og en stemme siger: ”*Så derfor skal vi nu poppe popcorn og hver gang den popper, skal I komme med en ide eller en ting, som skal være med til at skabe fejringen, noget som skal være med på dagen. For nu, skal I ikke tænke på om det er realistisk, men simpelthen byde ind. For hver gang at et af popcornene popper, så bare byd ind.”*

Folk finder deres små poser frem og stemningen er smilende over pose og majs og en invitation der ikke bare hænger på opslagstavlen eller ligger i den voksende kø af døde mail i indbakkens eget liv. Folk er kommet. De er friske. De deltager. Og pinden til at poppe majsene med, den bliver båret rundt, poserne med en lille pæn stofsløjfe, de bliver åbnet. En for en hælder vi vores indbydelser sammen. For majsene skal hældes ned i sigten, ting bliver blandet. Sammen.

En trillende sprød lyd af tørre majskorn der rasler i metalnettet og et sammenskudsgilde af deltagelse der bliver formet af majs som pind og det - at vi hælder og fylder ingredienser i.

Nettet tynges hurtigt af majsene og mængden af aktiviteter den tiltrækker.

Popcornene popper først langsomt, ligesom de første ideer, der lidt tungt, trækkes frem af deres slumrende tilværelse. En lille pause opstår. Varmen fra bålet er ikke stærk nok og popcornenes poppen lader vente på sig. Der er ikke nok varme. Situationen er ikke varm nok til, at ideer kan lande. Majsene bliver bragt tættere på bålet og hurtigt popper de i et tempo **pop pop pop popoppopoopop** hvor ideernes udtalelse ikke kan nå at følge med den eksplosive **POPPEN POP POP POP** i metalnettet.

Vi kan. Og vi kan ikke følge med. Lidt langsomt. Og meget hurtigt, bliver ønsker og håb hevet ud gennem popcornenes poppen. Pop. Nogle med fart og sikkerhed og andre med en blød udtalelse. Og så er der dem, som bare ikke er andet end fornemmelse og vaghed, det tavse, der endnu ikke har taget form af ord og endelig aktualisering, men som dog stadigvæk er aktuelle, ønskelige og vigtige.

Jeg kigger mig omkring, dengang som nu. Folks ansigter og deltagelse bærer præg af en vis grebethed tilsat en mild forvirring, der er let krydret op med - hvad-er-det-her?

Overrasket og forbavset, er vi flere der er. På varierende vis.

For husk nu, det er jo et kommunalt planlægningsmøde vi er til. For uagtet at popcornene så tydeligt og smukt er rammesat og vævet ind i mening, formål og kommunale visioner og strategipapirer, så er det altså også popcorn over et bål – en sprælsk situation, hvor vi skal komme med ideer, i det, at popcornene popper. Der leger vi også, så småt. Og Popcornenes poppen pop popper stadigvæk med overlappende sprøde smæld iblandet en begyndende duft og.

I situationen, der er de udtrukne, de poppende ideer, næsten for få, til at det er svært ikke at se teknikken, hændelserne, som en succes.

For fremfor at popcornenes eksplosive og uforudsigelige poppen kalder en kæmpe bunke af ideer frem, hvilket nok må ses som en af de primære intentioner med igangsættelse af teknikken. Vel

og mærke ideer, som i forskellig grad vil trække og bygge på tidligere erfaringer, såvel som det forventede, der i en sammenblanding med det legitime, vil skabe og indgå i relationelle processer med et relativt forudsigeligt emergens loop. Afhængigt af intensiteten.

Afhængigt af de empiriske ingredienser i mixet.

Så bliver, selve det eksplosive, der hvor popcornenes hastigt overlappende eksploderen i uforudsigelige rytmiske impulser af lyde og smældende sanselige tryk og massen på det omkransende net og pinden vi holder på, så hastigt, at vores ord ikke kan følge med rytmerne. Det eksplosive. Berører.

Det skaber en situation med en mærkbar berøring af livlighed, af en objektiv ukontrollerbar livlighed. POPPOPOOOPOPPOPPOOPO.

En berøring af en åbnende og intens livlig, som nok er vag og flygtig, men dog særdeles mærkbar. Som nok er kontrolleret af nettet, men uden for effektiv kontrol. For hændelsernes tilhørsforhold er det processerende og ikke det formelle eller tekniske. Det er en intens livlighed og åbenhed som er anderledes end det planlagte og strukturerede (det, at vi skal komme med ideer) der er kontrolleret (det er nok også uden for effektiv kontrol).

Umiddelbare hændelser. Improvisation(er), i situationen.

Der er det ikke akavet. Det er ikke akavet, at der træder færre ideer frem end poppede popcorn. For nok har popcornenes eksplosive poppen pop en hastighed der gør, at ideer ikke kan nå at udtales til hver eneste pop, men det er ikke det samme som, at teknikken ikke virker. For den eksplosive hastighed og mængden af pop kommer til at understrege alle de ideer der er plads til og alle de ideer der er, men som venter på aktualiseringer og ild, relationel energi, til at varme op under dem.

Og her, der er det popcorn og ideer og en relationel energi der trækker og virker ind igennem gaven, æsken - det at åbne døren og lattermild snak og det at mærke den æstetiske omhu med invitationen. Det uforudsete. De medinddraget og meddeltagende vidner i vores møder med hinanden, – i begivenhederne, der er der et væld af heterogene komponenter der føder ind, for med hver majs pose der bliver hældt i sien, så bliver der på tværs af begivenhederne, transduktivt tilbudt relationelle energier fra overrækkelsen af invitationen. Det har simret. Længe. Og vi begynder at være lidt mere legende.

Og vi spiser lidt mad.

Og der bliver snakket og så sidder vi der, på uldskindene, to og to og snakker. En opdeling og en instruktion omkring at fortælle om vores oplevelser med den bedste frivillighedsfest nogensinde, sender os afsted.

En præsentation af teknikken *lag på lag* sender os afsted. En teknik bygget op omkring, at to der ikke har set hinanden i mange år pludseligt mødes på gaden. Sidst de sås, der var det til Nexus, den bedste frivillighedsfest nogensinde og derfor begynder de straks at genfortælle hvad det var, der skete til festen. Hvad der gjorde mærkbart indtryk.

Vi kaster os ud i det. Vi begynder. Vi fortæller hinanden om den bedste frivillighedsfest nogensinde. Kan du huske da….. . Det, der slog mig, det var da …. . Lag på lag bygger og former vi fortællinger om den bedste fejring nogensinde. Fabuleringer. Det vi tydeligt kan huske. Det der rørte os. Det der gjorde indtryk. Det kommer vi til at kunne huske.

Og fortællingerne, de skaber flere forventninger, involveringer og mere ejerskab, bliver informeret. Lag på lag der ligger vi til. Lag på lag, der informer teknikker, fornemmelser, berøringer og spændingsfyldte situationer vores fortællinger. De potentialiser den potentielle fest og fejring af de frivillige i kommunen.

Og herfra, der skal vi nu i gang med at bygge festen siger en stemme og jeres materialer er i omgivet af. For vi skal samle dem i naturen omkring os – så hvad kalder på jer?

I får 5 min og så mødes vi ved langbordet ude foran hytten, siger Dorthe og Rikke.

Jeg bliver helt glad – at lade os finde materialerne selv, at bruge det, der er, lige her, som der, der skal vi *sanke* de vibrerende materialiteter der kalder på os og busken, den må ikke beskadiges og hvad er det, der kommer til at finde mig. Jeg går hen over græsplænens bløde små strå. Græsset er nyslået. Duften er græs og grønhed. I lige linjer og i klumpagtige småbunker er der afklippet græs. Jeg samler op. En stor håndfuld og mere til. En favnfuld græs. Mindre end en høstak, men rigeligt til, at græsstråene kan blæse omkring.

Jeg samler græs imens at mine tanker også følger andre spor omkring tilsvarende byggeprocesser. For byggeprocessen er en teknik, men her i en differentieret opsætning, hvor sankningen i den omkringliggende natur erstatter aktiveringer af farvetuscher, hvidt pap og rødt filt, foruden orangefjer og mere. Var der. Er der mange steder.

Og lad os springe hen til et af stederne, en af begivenhederne.

For mine tanker driver til et årligt lederforum også i denne by og også med nogle af de samme kommunale medarbejdere som procesfacilitatorer. En tilsvarende proces og et lignende forsøg på at skabe mere inddragelse, mere leg og livlighed, mere tilblivelse omkring fælles fabuleringer. Det søgte vi også, der. Legoklodser på et bord og andre klodser på et andet. Fjer og lim og et væld af fysiske former på et tredje. Tuscher og ord på hvide papark. Høje som lave som højlydte byggeprocesser og buskede velfærdstårne der kalder gennem deres aktiviteter.

To borde hvor skovens grene og mos rejser sig op, er blevet grebet, måske mere end de andre borde. Mere højlydt, end de andre. Bare en anden proces og bare andre deltagere. Og nu, der gør vi det anderledes, igen, der er det en selv-modulerende evalueringsproces hvor de processuelle kvaliteter forsætter deres energifyldte bevægelse og hvor teknikkerne virker som katalytiske part-subjekter (Manning & Massumi, 2014:123ff; Massumi, 2002:34f).

Jeg samler græs og vi samles og bordet er foran mig. Vi skal nu bygge og vi må ikke snakke sammen og ved siden af mig er processen i gang og en fest er ved at forme sig. Ved at blive informeret. Og sankningen skaber, understreger og medvirker til, at vi skal, og kan, få øje på det mindste af det mindste og involvering med det der er (det der bliver til imellem os). Græsset i mine fingre formes til forbindelser, snoede koblinger af grønhed der ligger mellem de andres byggerier og pludselig står jeg på den anden side af bordet og græsset kører langs og henover og ved siden af mig står du og bygger og jeg falder ind i og det former sig og du kigger og jeg ser at vi smiler i en fælles berørthed af – af at være i gang med dette – intense processer der modulativt processer nye bevægelser.

En berøring. Øje til øje. Hænder der arbejder omkring os. Vi bygger og de andre bygger ind i og vi bygger henover og forbi og med og efterhånden og tilsammen gør det at bordet bliver fyldt med

kreative former og udtryk for legende sam-skabelse. Og der bliver sagt, at nu, der er det tid til, at du fortæller om dit byggeri og hun fortæller om sit og en æresport og jeg siger, at det at falde ind i processen og blive grebet af den, det vil jeg gerne have mere af. Meget mere. Fortæller vi bordet frem og festen bliver til med en æresport som indgang og pludselig står jeg i indgangen til skolen og Rikkes far kommer cyklende med store brædder til æresporten og han hammer dem sammen med søm og hammer imens at vi kigger på og han cykler straks igen da han har været til en anden fest hele natten og porten er snart grøn af gran som vi hænger på og et æresportskilt - det hænger øverst og således bliver der inviteret ind til festen hvor en grøn firkantet pappose står sammen med andre grønne papposer på et bord lige inden for døren.

Er vi nu. Vi er nu zoomet direkte ind på festen for de frivillige. Den fejring som de øvrige begivenheder var sat efter at åbne op og modulere. Situation for situation. Således er vi hoppet videre og henover og gennem og forbi deres næste læringsbegivenhed, men hvis du er nysgerrig, så kan lytte med i Dorthe og Rikkes umiddelbare tanker i lyd-snaplogen - QR kode:

Og her i festen, fejringen, topmødet. Der står de grønne papposer som gaver lige inden for døren og deres øvre gabende åbning peger ned til indholdet og hænder tager imod hænder og knus bliver givet og gaveposer bliver rakt frem, og en for en – der forsvinder gaveposerne ind i festen og udpakningen. Af festen og gaven. En æresport og indgang. En port(al) gjort af granens grønhed og inviterende grønne pakker der sætter festen i det givende og livlige. I det gentagendes modulative differentieringer. Det overraskende – i en port der marker festligholdelse og det at få en velkomst pakke af Kommunen, som lurende og æggende hændelser, der intensiver det deres erfaringer, på differentierende måder inviter det. Indbydende er det nok også.

Og efter en velkomst spreder vi os ud i de arrangerede workshops og jeg har fået en faciliterende rolle af den ene, en samtalesalon, vil Rikke og Dorthe gerne have at jeg faciliterer. Og i rummet ved siden af, der bevæger folk sig rundt omkring ”netværks-stationer” og de kigger og snakker og nogle er meget fordybet og de to unge mænd med en kortplanche over kommunen, de stikker lidt ud med deres alder. Og på et tidspunkt spiser vi også utroligt lækkert mad ved langborde og senere sidder vi også alle sammen samlet på stolerækker og fejrer hinanden og de nominerede såvel som vinderen og dagen bliver sluttet af med en lejlighedssang. En fejring af de frivillige og deres organisationer, men nu med en kraftig toning af kreativ sam-skabelse og åbninger for nye relationer, nye relationaliteter informerer – emergerende organiseringer og skraldlatter viser ind, så lyt med når Dorthe og Rikke laver endnu en lyd-snaplog - QR kode:

Eller du kan blot læse med i denne transskription – men vær opmærksom på, at ved at læse udskriften så går du desværre også går glip af deres grin, af deres tydlige begejstring og det høje (men trætte) energiniveau, i det at deres refleksioner hastigt glider ind over hinanden og afslutter en lang dag:

”*Nu er vi trætte. Mega trætte. Som jeg sagde til dig, jeg er simpelthen så træt, at jeg er ved at besvime. Men jeg er også så lykkelig som jeg aldrig nogen sinde har været før. Det er en rigtig rigtig stor dag. Vildt. Vi har brugt så mange timer på at planlægge og lave processer og forberede og uddelegere og samarbejde og nu har vi bare haft så fed en dag - topmøde for frivillige. Hold kæft mand, det har simpelthen været det vildeste, jeg nogen sinde har været med til. Også bare det der med, at alle vi har mødt i løbet af dagen, de har bare sagt, det bare så godt, alt hvad der sker her, det bare så godt. Det jeg har set, det er, at folk de har, vi har jo ikke kunne få dem til at stoppe med at snakke og det var jo det, der var meningen, at de skulle snakke og vi var nødt til at stoppe dem. De var ikke til at drive ud af de der samtalesaloner og workshops. De ville jo bare snakke sammen. Og så gik jeg ud fra det der rum, hvor vi havde samtalesalonen og hen til trappen og så hørte jeg bare skrallatter på skraldlatter på skrallatter og så tænkte jeg bare, det er jo det det handler om, at de er glade, at de snakker sammen, at de har det godt, det er simpelthen højdemålet af min karriere, det er det her. Det har været så fedt (…).*

Og så må jeg sige, at de der film, hvor der var den der surprise, at der var lavet en lille film med nogle frivillige som var til stede, uden om al det der med den officielle frivillighedspris, som så fik en buket blomster og sådan noget. Det var fandme godt. Det var rørende. Jeg fik gåsehud. Ja, det gjorde jeg også. Jeg fik næsten en tåre i øjnene. Det gjorde jeg også og jeg havde endda set filmene. (…) der var så meget overraskelsesmoment i det og de der drenge der kom ind, og så den ene der siger, tak fordi du gør en forskel. Nej men altså, prøv lige at hør.

På en eller anden måde, det vi jo hørte, da vi var den første aften ude i bålhytten med nogle af folkene i Nexus gruppen, det er det der med, at der må gerne være den der lidt lækre, det der lidt lækre og det der lidt fejrende og det synes jeg faktisk, at vi ramte rigtigt godt, et lille anstrøg af noget lækkerhed omkring mad og vinsmagning, netop det der med, at der var kælet for nogle detaljer i forhold til film, det kunne jeg mærke, at det tog de imod, det var rigtigt godt, at det blev sagt ude i bålhytten, fordi det betød faktisk noget for den måde, at vi fik det lavet på i dag og i det hele taget, så synes jeg faktisk, vi fik rigtig mange af de ideer fra den aften i bålhytten, dem føler jeg, at vi kan se i dag. Jeg spurgte faktisk Birgitte om, kunne du genkende noget af det du havde sagt ude i bålhytten, kunne du genkende noget af det i dag? Hun kunne genkende rigtig mange elementer fra det, hun var bare mega begejstret. Det er bare så fedt at opleve. Nu er vi trætte. Nu skal vi hjem og fordøje nogle indtryk. Og drikke lidt champagne.” (lyd-snaplog, 5. december, 2015).

Og her uden for bålhytten.

Der strømmer det frem med levende beskrivelser og konkrete ideer til festen, de er vokset frem i processerne. Og derfor skal der også sorteres, udvælges, finpudses og ind- og udfoldes ideer endnu mere. Så igen sidder vi to og to under bålhyttens tag og snakker om de ideer der har gjort indtryk. Hvordan at de kan foregå. Hvad der er vigtigt at huske. Og vi skal optage det. Har vi fået at vide. Og vi optager det på telefoner og fortællingerne og ideerne, de bliver delt med Rikke og Dorthe via optagelserne som vi sender, der ser vi at Rikke og Dorthe griber lyd-snaplogen som teknik.

Og det bliver senere bekræftet at vores ideer bliver modtaget og at et kommunalt notat bliver udformet.

”*Kære Thorbjørn og Anne*

Vi har netop lyttet til jeres lydfil, og har tilføjet jeres pointer til notatet.

Venlig hilsen

Rikke Røge Forchhammer

Udviklingskonsulent” (R. Forchhammer, mail, 7. oktober, 2015).

Men tiden er også gået hurtigt, for hurtigt og Rikke og Dorthe siger, at vi desværre ikke kan nå at arbejde med netværks inddragelse, som de ellers havde planlagt. Men at de alligevel meget gerne vil have, at vi tager et postkort og at vi sender det til en ven eller samarbejdspartner, som vi gerne vil invitere med til næste gang. For der, der skal vi arbejde med kommunikation på en lidt mere almindelig måde.

Men her der kan du lytte med på Rikke og Dorthes umiddelbare tanker, efter at de sidste deltagere er gået- QR kode:

Og så hopper vi, videre, videre ind i serien. Forbi og på tværs af begivenheder.

Der er vi nu ankommet til en kommunal evaluering hvor udvalgte samarbejdspartnere, kollegaer, chefer og direktøren, folk som Rikke og Dorthe ved arbejder med frivillighedsområdet, eller som er interesseret i metodeudvikling og samskabelse - alle er inviteret til oplæg og filmfremvisning. Såvel som deltagelse ind i en fabulerende kortoptegnelse der søger at revaluere.

Eller som de selv skriver det i deres invitation til evalueringen, vel og mærke den sidste del af dagens evalueringer, den sidste begivenhed i dagens øvrige begivenheder, hvor vi eksperimenter med animerende og revaluerende optegnelser:

”*(…) Under evalueringen skal vi fange de energier og bevægelser, der er fremkommet i vores arbejde og se, hvordan vi kan gøre dem anvendelige og levende fremadrettet - både indenfor frivillighedsområdet, men også inden for andre områder af den kommunale organisation.*

I løbet af 2015 har vi på frivillighedsområdet i Herlev Kommune arbejdet med nye tilgange til skabe noget sammen med de frivillige. Det har for os handlet om, hvordan vi kan gøre kommunens frivillighedspolitik levende. Vi har forsøgt at ophæve skellet mellem frivillige og medarbejdere og arbejdet på nye skabende måder i de handlinger, vi har gennemført. (…)” (R. Forchhammer, Invitation modtaget per mail 6. januar, 2016).

Og fordi vi gerne vil gøre evalueringen lidt mere spændende, lidt mere animerende og revaluerende, så har vi lavet et design for dagen, hvor vi (Rikke og Dorthe samt Johannes Batzer (forskningsassistent, men nok mest velfærdsaktivist, og undertegnede) starter med en samtale og optegning omkring begivenhedsserien – for hvor ligger det, der giver energi?

Hvorefter at en af deres involverede chefer, samt deres direktør og nogle af deres tætte samarbejdspartnere, på skift og på differentierende vis, kommer og griber ind i begivenhederne gennem samtaler og de tegner og bygger også videre på erfaringer(ne) og et begivenhedskort begynder at blive til. Vi navigerer gennem og forbi begivenhedsserien gennem en fabulerende optegning der i varierende grader intensiverer og åbner op for nye bevægelser – og efter dette, der kommer de samarbejdspartnere der blev inviteret af den ovenstående invitation og efter, at de er ankommet, og den ene (Ebbe) medbringende en lidt anderledes "værtinde" gave. En kurv med æbler dekoreret med affektive erfaringer - lige til at plukke.

Så bliver de præsenteret for dagens program, og så ser vi deres film omkring begivenhedsserien imens popcorns skålene kører rundt imellem os. For i en pludselig indskydelse der har vi skyndt os at få lavet popcorn……

Og da filmen er slut, der holder jeg et perspektiverende oplæg og teoretiseringerne bliver sat i spil og så står vi samlet omkring et stort sammensat bord, hvor vi nu tegner videre på de optegnelser, der blev til tidligere på dagen. Sammen der zoomer vi nu ind på begivenheds-serien. Bygger videre. Søger det animerende i det revaluerende og lægger gennem det fabulerende lag til,

forbindelser og relationer, åbninger og invitationer, ting der kan gøres allerede nu og dem, der kræver lidt mere opvarmning af relationerne. Indskydelser og forhandlinger. Tøvende streger og hurtige ord og en foreløbig afslutning der peger fremad.

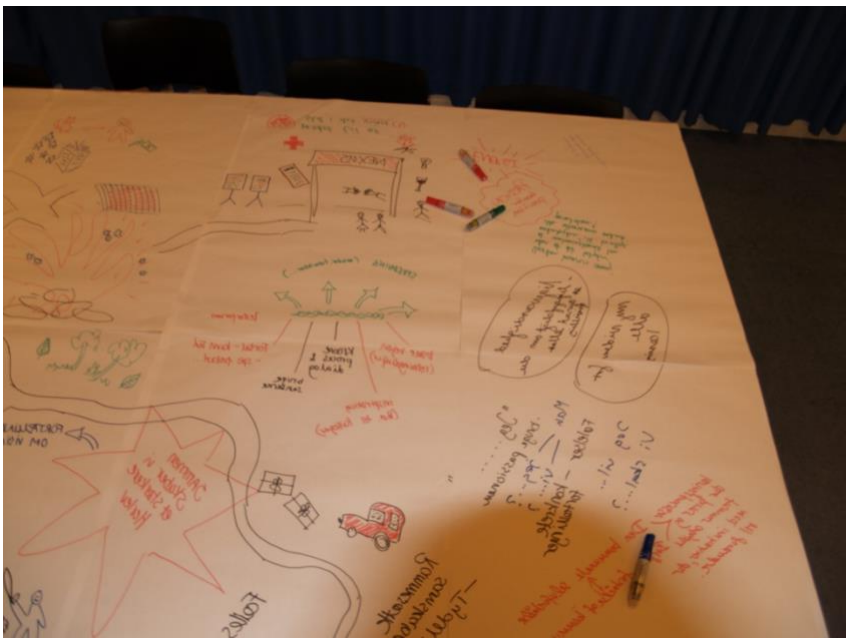

Gang for gang. Situation for situation. Begivenhed for begivenhed. Der er intet givet, men mere bliver tilbudt. Der hvor vi fabrikerer livlige invitationer.

Konklusioner - på bind to

Hvor jeg i konklusionen i bind ét svarede ind i forskningsspørgsmålet ved at foreslå, at offentlig værdiskabelse først og fremmest ikke handler om værdi, men om at invitere. At fabrikere kraftfulde invitationer, der både muliggør og skaber værdi. Og at disse vitale invitationer med fordel kan operationaliseres i og omkring fire sprælske bevægelser, der sætter offentlige værdiskabelsesprocesser i relationel spænding og åbner op for nye organiserende fællesskaber: *det inviterende, gensidig inklusion, livlighed, æggende kontraster*. Så vil jeg her i bind to bevæge mig omkring forskningsspørgsmålet på en lidt anden måde.

For frem for at jeg nu forsætter med den samme type af konklusion, som jeg foretog i bind ét, så vil jeg i stedet lade konklusionen i bind to tage form af en opskrift på offentlig værdiskabelse. En teknisk betonet opskrift, der vel at mærke arbejder omkring invitation og de fire sprælske bevægelser, og som nok skaber en udfordring, søger at være en udfordring. Således vil jeg udvide og forsætte med at lægge lag til konklusionen i bind ét og jeg vil på affirmativ vis trække på og aktivere afhandlingens empiriske eksperimenter og relationelle teknikker for således at sætte disse bevægelser i spil og spænding. Hermed forfølger og eksperimenterer jeg med den eksemplariske og animerende forskningspraksis, som jeg i mine teoretiske og metodologiske bevægelser har argumenteret for og gennem.

Så hvor konklusionen i bind ét mest var et teoretisk betonet svar ind i forskningsspørgsmålet, så er konklusionen i bind to et mere direkte og teknisk betonet svar ind i forskningsspørgsmålet, der jo lyder: Hvorvidt og hvordan offentlige organisationer kan muliggøre og fabrikere offentlig værdi gennem organiserende fællesskaber? Og hvorvidt og hvordan de kan forstærke de kvaliteter, de er med til at fabrikere, som har værdi?

Således ønsker jeg med opskriften også at bygge videre og lægge kvalitative lag til Beyers og Steyarts ti taktiske forslag (2012:57), da erfaringerne fra de empiriske eksperimenter muliggør, at de på modulativ vis kan blive til andre og flere ingredienser i en opskrift. Og her, der er det blot et eksempel (Massumi, 2002:18), en eksemplarisk opskrift – ud af de mange, der kan informeres af eksperimenterne. Så ud over at være en fremadrettet opskrift, så peger den altså også ind i de empiriske eksperimenter, den tager os tættere på de relationelle teknikker, som bliver brugt i de strukturerede improvisationer af såvel os forskere som vores kommunale med-forskere.

Opskriften skal således ses som en invitation til at arbejde med strukturerede-improvisationer og relationelle teknikker. Den skal ses som et eksempel, hvorpå vi kan fabrikere og forstærke singulære kvaliteter, samtidig med at vi eksperimenterer med nye organiseringer til at gøre dette. Gang for gang. Der kan vi i og gennem organiserende fællesskaber forfølge og invitere til offentlig værdiskabelse. Og som en fortsættelse og revaluerende intensivering af mine erfaringer fra forskningsøkologien er opskriften bygget af og omkring singulære kvaliteter. Af umiddelbare kvalitative hændelser, der som serielle variationer (endnu engang) bekræfter styrken i de kvalitative tilstande i og omkring eksperimenterne, idet de processuelle kvaliteters implicitte og dynamiske form i en selv-modulerende evalueringsproces forsætter deres bevægelse (Manning & Massumi, 2014:123ff; Massumi, 2002:34f, 83, 2011:15, 40, 44f), nu ind i en opskrift.

Og opskriften er simpel, heldigvis. Forholdsvis ufærdig. For ligesom mange andre teknikker og opskrifter, vi bruger i vores daglige liv, så kræver det mere end ingredienserne, hvis resultatet også skal have en levende og intenst singulær karakter – så skal relationaliteten mellem ingredienserne også tilpasses løbende. Der skal doseres. Tilpasses. Smages til. Og andet skal i – improvisatorisk. Og husk, vi eksperimenterer allerede i dagligdagen, de fleste ting vi gør, de har et stærkt strejf af eksperiment over sig. Så lad os gribe dette element og lad os se, om vi kan intensivere disse tilblivelsesprocesser endnu mere, således at offentlig værdiskabelse bliver til en hændelsesmæssig kunst.

1. ***Det inviterende*** – send et postkort, en gave eller en pakke. Send en usædvanlig e-mail eller en lydfil, til en du gerne vil invitere!

 # Instruktion: Start med at tænke på hvad der giver energi i relation til en presserende problemstilling. Det kan også være en udfordring, en kerneopgave der kalder på nye vinklinger, en samarbejdsflade med problemer eller usædvanlige praksisser, der kalder på yderligere udforskning og eksperimentering. Grib det der umiddelbart dukker op. Og så skal du skrive, optage, eller. Fortæl nu om en gribende og berørende oplevelse i relation til emnet, en hændelse som du gerne vil dele. Benyt dig af en poetisk, kreativ

eller en på anden vis involverende stil, hvor man kan mærke dit engagement. Fortæl inde fra begivenheden og gør invitationen levende og affektende. Slut invitationen af med at invitere modtageren til at returnere med en tilsvarende brændende fortælling. Og giv dem en udfordring til at sende minimum en mere fortælling til en eller flere andre, som de mener er relevante at invitere til et videre samarbejde og udforskning.

Send en invitation hver dag i en uge. Minimum en af invitationerne skal være til en du ikke kender.

2. ***Gensidig inklusion*** – mød hinanden, i en mere livlig modus.

 # Instruktion: I skal møde hinanden et andet sted og på en anden måde end det typiske og hvad I plejer. Ræk ud. Start mødet op – lidt anderledes, gerne med en solid dosis energi. Derefter, gå sammen to og to. Den ene skal nu læse sin fortælling højt og den anden lytter og mærker efter, hvad der er vigtigt, hvad der gør et stærkt indtryk. Når den første er færdig med at læse sit postkort højt, så fortæller den anden, hvad der gjorde indtryk, hvad der satte tanker i gang. Derefter bytter i. Bare gå i gang. Lige nu. I har 5 minutter til hver.

Og nu, når I begge har fortalt, så skal i hver især finde et ord der fanger kvaliteten i den andens fortælling. Skriv det på en appelsin, med VERSALER på et stykke papir, med kridt på gulvet. For I skal til at dele det med de andre. Appelsinen kan kastes og gribes og kridtet kan hurtigt blive til et kort og papiret kan ligge i lommen som en vibrerende påmindelse. Fortæl hinanden om det, der gjorde indtryk. Det I gerne vil have mere af.

Begynd efterfølgende at tegne et "metrokort", et begivenhedskort, og lad mødet og dit udvalgte ord være de første forbindende streger. Gør det fælles eller hver for sig og tegn løbende videre på denne animerende dokumentationsform og kombiner med billeder, lyd og filmoptagelser og materialitetsspor.

3. **Livlighed -** byg en begivenhed, sammen.

 # Instruktion: Med et væld af materialiteter, det farvestrålende og indbydende, grydeskeer og legetøj, grene og blomster, græs og snor samt klemmer og tuscher. Eller blot de efterladenskaber og spor der kan samles ind på 10 minutter inden for 100 meter – BYG en begivenhed. I har 15 minutter. I har 20 min. I har.

I må ikke snakke sammen imens. I skal bevæge jer med de andre. I skal bevæge jer med de affektive informeringer der bliver til i mellem jer.

4. **Æggende kontraster** – reformuler jeres problemstilling og lad det den få en anden karakter, nu og fremadrettet.

 # Instruktion: Hvis jeres problemstilling før handlede om x og y, hvad tilbyder jeres nye erfaringer fra de tre første bevægelser så? Hvad bliver x og y til hvis I i de foregående bevægelser ændrer relationen mellem dem? Og hvorledes kan I fremadrettet arbejde med forholdet mellem dem? Så start med at tage afsæt i de tre første sprælske bevægelser og brug de mærkbare kvaliteter der trådte frem til en fælles reformulering af jeres problemstilling. Brug de fælles (men differentierende) erfaringer med de kvalitative tilstande til at tænke og bevæge jer gennem og forbi problemstillingen. Træk på jeres øvrige erfaringer, men lad dem blive til mere og andet gennem fælles fabuleringer. Intensiver jeres erfaringer. Læg til – lag på lag. Hurtigt. Og eftertænksomt. Nysgerigt og uden et mål – I skal nok ramme alligevel.

Faciliteringen af jeres reformulering og reformuleringen skal indeholde 1 kop nysgerrighed 2 dl åbenhed, 2 spsk. hygge, 2 spsk. sjov, 100g koncentration, 2 spsk. indskydelser, 3 liter empati og omsorg samt en håndfuld vidensdeling (Stærkt inspireret af Janne Nielsen, opskrift på et opløftende, givende og anderledes personalemøde, RKSK, se slutningen af bind et).

5. **Gør punkt 1 til 4 på tre uger -** og opskriftspunkterne må gerne overlappe hinanden.
6. **Skab nu en begivenhedsserie -** gentag punkt 1 til 5 igen og tag afsæt i jeres fælles erfaringer og de nye bevægelser de har sat. Denne gang skal du tage en praksis, en relationel teknik du/I i forvejen bruger - moduler og intensiver den. Tegn løbende nye bevægelser ind på begivenhedskortet og lad dem sprede sig ud og forbinde sig med andet. Fra eksperiment til løbende eksperimenteringer med organiseringernes kraft.

Supplerende ingrediensliste.

Hvis det skulle være nødvendigt med yderligere inspiration, så er der her en liste med supplerende ingredienser, der kan drysses med en kærlig og omsorgsfuld hånd

1. Tag afsæt i det, der er imellem jer.
2. Tag afsæt i, at I allerede fabrikerer intensiverende organiseringer der skaber og muliggør offentlig værdi, men at de kan intensiveres.
3. Eksperimenter gennem og i og henover og forbi det I allerede gør.
4. Mod. Tillid. Empati. Det vilde vilde. At vove. Det mærkbare. Det imødekommende. Nærvær. Og rytmiske variationer. Det usikre. Og spændinger. Det dragende. Og det skvulpende. Det venlige. Og udfordrende. Det overraskende. Kraftfulde. Er levende legitime organiseringer der (kan) intensivere og invitere til mere og andet end blot det konforme og formelle.
5. Det må gerne være sjovt.
6. Gentag en teknik – 5 gange i træk og start så forfra på en ny måde.
7. Hæld tre liter koncentreret entusiasme i - eller blot, en lidt uventet dosis entusiasme fra der, hvor den tilbyder sig.

8. Skab usædvanlige og atypiske møder og mulighed for, at I kan møde hinanden i det, der kan blive til mellem jer.
9. Tag rundt og hold jeres næste 5 personalemøder hos andre organisationer. Og inviter dem til at fortælle om deres arbejde.
10. Omfavn og skab det ufærdige – og fasthold det, som sådan, længere end nødvendigt.
11. Læg lag på lag og læg til og bevæg jer omkring en mere løs og svag viden.
12. Leg – og lad det legende lege med legen.
13. Det skal være fumlende og famlende.
14. Brug det slidte og genbrug det tå krummende og det genkendelige og funktionelle det skal nok blive til andet og mere.
15. Stjæl og læg til.
16. Gør det på en respektfuld og anerkendende måde.
17.
18. Grib og forstærk den distinkte kvalitative karakter
19. Skab en rumliggørelse der kan duftes.
20. Skriv en tale og fremfør den som en brandtale, som et behjertet opråb.
21. Skab lurende invitationer – og prop gerne uventede og uforudsigelige og fjollede mængder af såvel genkendelige som mere fængende ingredienser ind i dem.
22. Fabriker gensidig-inklusion, gang for gang.
23. I må ikke snakke sammen imens.
24. Naviger og bevæg dig gennem og efter katalytiske part-subjekter.
25. Forbered en overraskelse.
26. Forbered en overraskelse sammen med andre.
27. Forbered en overraskelse sammen med fremmede.
28. Forbered en overraskelse sammen med andre organisationer.
29. Skriv og spørg fremmede om de vil hjælpe.
30. Skriv til en musiker, en kunstner eller politiker og fortæl om jeres arbejde og spørg om de vil hjælpe med at bringe og formidle det videre.
31. Inkluder det ikke-funktionelle, hvad gør det og kan I nu mere?
32. Skab toninger af og stilistiske variationer over nuværende organiseringer.
33. Besøg og opsøg organisatoriske samarbejdspartnere på nye måder og nye steder.
34. Send et postkort hvor du fortæller om en gribende og berørende oplevelse.
35. Skriv et postkort og fortæl om en gribende og berørende begivenhed, send det til kommunaldirektøren.
36. Skriv et postkort og fortæl om en forunderlig hændelse med en borger, med en bruger, en kollega – send det til byrådet, til byrådets medlemmer.
37. Kontakt lokalavisen.
38. Du kan frit rykke rundt på komponenter.
39. Der må gerne bruges farver og lyde og usædvanlige materialiteter.
40. Inviter på hyggelig morgenmad og fabulerende snak fremfor et kaffemøde.
41. Vær klar på, at de empiriske variationer er vigtige levende modulationer
42. Grib det usikre. Vær usikker. Skab plads til usikkerhed.

43. Det passionerede
44. Ret opmærksomhed på din krop og forfølg en sensitivitet for de informeringer du står i, det der er foran dig.
45. Gentag.
46. Gentag det kedelige og gør det igen – med toning.
47. Gentag og gør det igen – på den nye måde.
48. Vær parat.
49. Det skal ikke nødvendigvis give mening, men livligheden skal mærkes.
50. Lav sammenblandinger.
51. Hold en storslået fest hvor I fejrer hinanden og jeres arbejde.
52. Se i bind to for yderligere inspiration.
53. Skriv løbende flere ingredienser på.

Litteratur

Aagaard, P., Sørensen, E., & Torfing, J. (2014). *Samarbejdsdrevet innovation i praksis*. Djøf/Jurist-og Økonomforbundet.

Agamben, G. (1993). *The coming community* (Fourth pri, Bd. 1). U of Minnesota Press.

Agger, A., & Sørensen, E. (2018). Managing collaborative innovation in public bureaucracies. *Planning Theory*, *17*(1). https://doi.org/10.1177/1473095216672500

Agger, A., & Tortzen, A. (2015). Forsknings review om samskabelse. RUC, http://samskabelse.ucl.dk/files/2015/02/forsknings.

Alford, J. (2009). Engaging public sector clients. *From Service Delivery to Co-production.Houndmills, Hamps and New York, NY: Palgrave Macmillan*.

Alford, J., Douglas, S., Geuijen, K., & 't Hart, P. (2017). Ventures in public value management: introduction to the symposium. *Public Management Review*, *19*(5), 589–604. https://doi.org/10.1080/14719037.2016.1192160

Alvesson, M., & Karreman, D. (2011). *Qualitative research and theory development: Mystery as method*. Sage Publications.

Amhøj, C. B., Kristiansen, T., Berg Johansen, C., & Batzer, J. A. (2017). *Welfare-in-the-making: Urbant seismografisk lederskab: Et levende velfærds anarki-v*. Frederiksberg: Copenhagen Business School. CBS.

Andersen, N. Å. (2013). *Managing intensity and play at work: Transient relationships*. *Managing Intensity and Play at Work: Transient Relationships*. Cheltenham. https://doi.org/10.4337/9781782545965

Andersen, N. A., & Pors, J. G. (2014). *Velfærdsledelse - Mellem styring og potentialisering*. (P. J. Grønbæk, Red.), *Hans Reitzels*. København.

Andersen, N. Å., & Pors, J. G. (2014). Playful membership: Embracing an unknown future. *Management and Organizational History*, *9*(2), 166–183. https://doi.org/10.1080/17449359.2014.891796

Andersen, N. Å., & Pors, J. G. (2017). On the history of the form of administrative decisions: how decisions begin to desire uncertainty. *Management and Organizational History*, *12*(2), 119–141. https://doi.org/10.1080/17449359.2017.1324800

Anderson, L. (2006). Analytic Autoethnography. *Journal of Contemporary Ethnography*, *35*(4), 373–395. https://doi.org/10.1177/0891241605280449

Ansell, C., & Gash, A. (2008). Collaborative governance in theory and practice. *Journal of public administration research and theory*, *18*(4), 543–571.

Ash, J. (2015). Technology and affect: Towards a theory of inorganically organised objects. *Emotion, Space and Society*, *14*, 84–90. https://doi.org/10.1016/j.emospa.2013.12.017

Bason, C. (2010). *Leading public sector innovation: Co-creating for a better society*. Policy Press.

Bazerman, C. (2010). The wonder of writing. *College Composition and Communication*, *61*(3), 571–580. https://doi.org/10.1080/17437270903259733

Benington, J. (2011). From private choice to public value. I M. H. M. J Benington (Red.), *Public Value Theory & Practice* (s. 31–51). PALGRAVE MACMILLAN.

Benington, J. (2015). Public Value as a Contested Democratic Practice. I *Creating Public Value in Practice* (s. 29–48). CRC Press. https://doi.org/doi:10.1201/b18116-4

Benington, J., & Moore, M. H. (2011a). *Public value: Theory and practice*. (J. Benington & M. H. Moore, Red.). Palgrave Macmillan.

Benington, J., & Moore, M. H. (2011b). Public Value in Complex and Changing Times. I *Public Value* (s. 1–30). Macmillan Education UK. https://doi.org/10.1007/978-0-230-36431-8_1

Bennett, J. (2010). *Vibrant matter: A political ecology of things*. Durham and London: Duke University Press.

Beyes, T., & Steyaert, C. (2011). The ontological politics of artistic interventions: Implications for performing action research. *Action Research*, *9*(1), 100–115. https://doi.org/10.1177/1476750310396944

Beyes, T., & Steyaert, C. (2012). Spacing organization: Non-representational theory and performing organizational space. *Organization*, *19*(1), 45–61. https://doi.org/10.1177/1350508411401946

Bowden, S. (2013). Gilles Deleuze, a Reader of Gilbert Simondon. I *Gilbert Simondon* (s. 135–149). Edinburgh University Press. https://doi.org/10.3366/edinburgh/9780748677214.003.0009

Bozeman, B., & Johnson, J. (2015). The Political Economy of Public Values A Case for the Public Sphere and Progressive Opportunity. *The American Review of Public Administration*, *45*(1), 61–85.

Braidotti, R. (2010a). On Putting the Active Back into Activism. *New Formations*, *68*(68), 42–57. https://doi.org/10.3898/newf.68.03.2009

Braidotti, R. (2010b). Powers of affirmation: Response to Lisa Baraitser, Patrick Hanafin and Clare Hemmings. *Subjectivity*, *3*(2), 140–148. https://doi.org/10.1057/sub.2010.10

Braidotti, R. (2011). *Nomadic theory: the portable Rosi Braidotti*. Columbia University Press.

Braidotti, R. (2019). Affirmative Ethics and Generative Life. *Deleuze and Guattari Studies*, *13*(4), 463–481. https://doi.org/10.3366/dlgs.2019.0373

Bramming, P., Gorm Hansen, B., Bojesen, A., & Gylling Olesen, K. (2012). (Im)perfect pictures: snaplogs in performativity research. *Qualitative Research in Organizations and Management: An International Journal*, *7*(1), 54–71. https://doi.org/10.1108/17465641211223465

Bright, D. (2018). Writing Posthumanist Subjects. *Qualitative Inquiry*, *24*(10), 751–758. https://doi.org/10.1177/1077800418785197

Bryson, J. M., Crosby, B. C., & Bloomberg, L. (2014). Public value governance: Moving beyond traditional public administration and the new public management. *Public Administration Review*, *74*(4), 445–456. https://doi.org/10.1111/puar.12238

Bryson, J. M., Crosby, B. C., & Bloomberg, L. (Ed. . (2015). *Creating public value in practice : advancing the common good in a multi-sector, shared-power, no-one-wholly-in-charge world*. (J. M. Bryson, B. C. Crosby, & L. Bloomberg, Red.) (1 edition). Boca Raton, Florida: Routledge; 1 edition (February 13, 2015). Hentet fra https://ebookcentral.proquest.com/lib/kbdk/detail.action?docID=1619949

Bryson, J., Sancino, A., Benington, J., & Sørensen, E. (2017). Towards a multi-actor theory of public value co-creation. *Public Management Review*, *19*(5), 640–654. https://doi.org/10.1080/14719037.2016.1192164

Cadman, L. (2009). Nonrepresentational theory/nonrepresentational geographies. *International encyclopedia of human geography*, *7*, 456–463.

Camera, A., & Sørensen, B. M. (2003). At smile på operationsbordet—den biopolitiske entreprenør. *Distinktion: Journal of Social Theory*, *4*(1), 31–45. https://doi.org/10.1080/1600910X.2003.9672843

Chia, R., & King, I. W. (1998). The Organizational Structuring of Novelty. *Organization*, *5*(4), 461–478. https://doi.org/10.1177/135050849854002

Clough, P. T. (2000). Comments on Setting Criteria for Experimental Writing. *Qualitative Inquiry*, *6*(2), 278–291. https://doi.org/10.1177/107780040000600211

Clough, P. T. (2009). The new empiricism: Affect and sociological method. *European Journal of Social Theory*, *12*(1), 43–61. https://doi.org/10.1177/1368431008099643

Combes, M. (2013a). Gilbert Simondon and the philosophy of the transindividual. *Technologies of lived abstraction*, xxii, 119 s. https://doi.org/10.1017/CBO9781107415324.004

Combes, M. (2013b). *Gilbert Simondon and the philosophy of the transindividual*. *Technologies of lived abstraction*. https://doi.org/10.1017/CBO9781107415324.004

Crosby, B. C., ‘t Hart, P., & Torfing, J. (2017). Public value creation through collaborative innovation. *Public Management Review*, *19*(5), 655–669. https://doi.org/10.1080/14719037.2016.1192165

Czarniawska, B. (2008). Organizing: how to study it and how to write about it. *Qualitative Research in Organizations and Management: An International Journal*, *3*(1), 4–20. https://doi.org/10.1108/17465640810870364

Czarniawska, B. (2014). *A theory of organizing*. Edward Elgar Publishing.

Dalsgård, A. L. (2014). Streger på Nattehimlen: Om subjektivitet og fiktion i antropologisk analyse. *Tidsskriftet Antropologi*, *0*(69 SE-Artikler).

Davies, B., & Gannon, S. (2006). *Doing collective biography: Investigating the production of subjectivity*. McGraw-Hill Education (UK).

Davis, P., & West, K. (2009). What do public values mean for Public action?: Putting public

values in their plural place. *The American Review of Public Administration*, *39*(6), 602–618. https://doi.org/10.1177/0275074008328499

Debaise, D. (2012). What is Relational Thinking? *Inflexions*, (5), 1–11. Hentet fra http://www.inflexions.org/n5_Debaise.pdf

Dee Pedersen, S. (2005). *Gentagelsens metamorfose : en organisering af den kreative gøren i den kunstneriske arbejdspraksis*. CBS, Copenhagen Business School, Program in Organizational Analyses, POA. Hentet fra https://research.cbs.dk/en/publications/gentagelsens-metamorfose-en-organisering-af-den-kreative-gøren-i-

Denhardt, R. B., & Denhardt, J. V. (2000). The New Public Service: Serving Rather than Steering. *Public Administration Review*, *60*(6), 549–559. https://doi.org/10.1111/0033-3352.00117

Dey, P., & Steyaert, C. (2012). Social entrepreneurship: critique and the radical enactment of the social. *Social Enterprise Journal*, *8*(2), 90–107. https://doi.org/10.1108/17508611211252828

Dowling, E., Nunes, R., & Trott, B. (Ed.). (2007). Immaterial and Affective Labour : Explored * [Special issue]. *ephemerajournal.org*, (7), 1–7. Hentet fra http://www.ephemerajournal.org/sites/default/files/7-1editorial_0.pdf

Edwards, R., & Fenwick, T. (2015). Critique and Politics: A sociomaterialist intervention. *Educational Philosophy and Theory*, *47*(13–14), 1385–1404. https://doi.org/10.1080/00131857.2014.930681

Fotaki, M., Kenny, K., & Vachhani, S. J. (2017). Thinking critically about affect in organization studies: Why it matters. *Organization*, *24*(1), 3–17. https://doi.org/10.1177/1350508416668192

Foucault, M. (1997). *What is critique?* (S. Lotringer, Red.), *The politics of truth* (2007. udg.). Semiotext(e): Semiotext (e): USA.

Gambs, D. (2013). Experimental Research Methods After Critique: On the Example, Affirmative Methods, and Making Connections. *Cultural Studies ↔ Critical Methodologies*, *13*(5), 383–389. https://doi.org/10.1177/1532708613495803

Gherardi, S. (2018). Theorizing affective ethnography for organization studies. *Organization*, 1350508418805285. https://doi.org/10.1177/1350508418805285

Gibbs, A. (2015). Writing as Method: Attunement, Resonance, and Rhythm. I B. T. Knudsen & C. Stage (Red.), *Affective Methodologies: Developing Cultural Research Strategies for the Study of Affect* (s. 222–236). London: Palgrave Macmillan UK. https://doi.org/10.1057/9781137483195_11

Gilmore, S., Harding, N., Helin, J., & Pullen, A. (2019). Writing differently. *Management Learning*, *50*(1), 3–10. https://doi.org/10.1177/1350507618811027

Gray, B. (1989). Collaborating: Finding common ground for multiparty solutions.

Greve, C., & Ejersbo, N. (2013). Udviklingen i styringen af den offentlige sektor: Baggrundspapir til Produktivitetskommissionen. *Produktivitetskommissionen*, *http://pro*, 84. Hentet fra http://produktivitetskommissionen.dk/media/142136/Baggrundsnotat af Greve og Ejersbo.pdf

Grey, C., & Sinclair, A. (2006). Writing Differently. *Organization*, *13*(3), 443–453. https://doi.org/10.1177/1350508406063492

Grosz, E. (2011). *Becoming undone: Darwinian reflections on life, politics, and art*. Duke University Press.

Grosz, E. A. (2008). *Chaos, territory, art: Deleuze and the framing of the earth*. Columbia University Press.

Haraway, D. (2003). *The companion species manifesto : dogs, people, and significant otherness*. Chicago, Ill.: Prickly Paradigm Press.

Haraway, D. (2016). *Staying with the trouble : making kin in the Chthulucene*. Durham, N.C.: Duke University Press.

Hardt, M. (1995). *Gilles Deleuze: An apprenticeship in philosophy*. U of Minnesota Press.

Hartley, J. (2005). Innovation in governance and public services: Past and present. *Public Money and Management*, *25*(1), 27–34. https://doi.org/10.1111/j.1467-9302.2005.00447.x

Hartley, J., Alford, J., Knies, E., & Douglas, S. (2017). Towards an empirical research agenda for public value theory. *Public Management Review*, *19*(5), 670–685. https://doi.org/10.1080/14719037.2016.1192166

Hartley, J., Sørensen, E., & Torfing, J. (2013). Collaborative Innovation: A Viable Alternative to Market Competition and Organizational Entrepreneurship. *Public administration review*, *73*(6), 821–830. https://doi.org/10.1111/puar.12136

Helin, J. (2015). Writing Process After Reading Bakhtin: From Theorized Plots to Unfinalizable "Living" Events. *Journal of Management Inquiry*, *24*(2), 174–185. https://doi.org/10.1177/1056492614546898

Helin, J., Hernes, T., Hjorth, D., & Holt, R. (2014). Process is How Process Does. I J. Helin, T. Hernes, D. Hjorth, & R. Holt (Red.), *The Oxford Handbook of Process Philosophy and Organization Studies* (s. 1–12). https://doi.org/10.1093/oxfordhb/9780199669356.013.0001

Hernes, T. (2014). *A process theory of organization*. Oxford, UK: OUP Oxford. https://doi.org/10.1093/acprof:oso/9780199695072.001.0001

Hjorth, D. (2005). Organizational Entrepreneurship. *Journal of Management Inquiry*, *14*(4), 386–398. https://doi.org/10.1177/1056492605280225

Hjorth, D. (2007). Lessons from Iago: Narrating the event of Entrepreneurship. *Journal of Business Venturing*, *22*(5), 712–732. https://doi.org/10.1016/j.jbusvent.2006.10.002

Hjorth, D. (2008). An Art of the Weak: organisational creation as transmutive affirmation. *International Symposium on Process Organization Studies: PROS 2010*, 1–30.

Hjorth, D. (2013a). Absolutely Fabulous! Fabulation and Organisation-Creation in Processes of Becoming-entrepreneur. *Society and Business Review*, *8*(3), 205–224. https://doi.org/10.1108/SBR-02-2013-0020

Hjorth, D. (2013b). Public entrepreneurship: Desiring social change, creating sociality. *Entrepreneurship and Regional Development*, *25*(1–2), 34–51. https://doi.org/10.1080/08985626.2012.746883

Honan, E., & Bright, D. (2016). Writing a thesis differently. *International Journal of Qualitative Studies in Education*, *29*(5), 731–743. https://doi.org/10.1080/09518398.2016.1145280

Hoppe, M. (2017). New Public Organizing: Towards collaborative innovation in the public sector. I *Nordisk företagsekonomisk förening, Bodø, Norge* (s. 1–22).

Hui, Y., & Morelle, L. (2017). A Politics of Intensity: Some Aspects of Acceleration in Simondon and Deleuze. *Deleuze Studies*, *11*(4), 498–517. https://doi.org/10.3366/dls.2017.0282

Hussenot, A., & Missonier, S. (2015). Encompassing Stability and Novelty in Organization Studies: An Events-based Approach. *Organization Studies*, *37*(4), 523–546. https://doi.org/10.1177/0170840615604497

Ingold, T. (2012). Toward an Ecology of Materials. *Annual Review of Anthropology*, *41*, 427–442. https://doi.org/10.1146/annurev-anthro-081309-145920

Jæger, B. (2011). Brugerdrevet innovation i den offentlige sektor'. *Kristensen C., Voxted, S.Innovation og entreprenørskab.København: Hans Reitzels Forlag*.

James, W. (2001). *Essays in radical empiricism*. Raleigh, NC: Alex Catalogue.

Jørgensen, T. B., & Rutgers, M. R. (2015). Public Values: Core or Confusion? Introduction to the Centrality and Puzzlement of Public Values Research. *The American Review of Public Administration*, *45*(1), 3–12. https://doi.org/10.1177/0275074014545781

Karppi, T., Kähkönen, L., Mannevuo, M., Pajala, M., & Sihvonen, T. (2016). Affective capitalism: Investments and investigations [Special issue]. *Ephemera: Theory & Politics in Organization*, s. 1–13.

Kenny, K., Muhr, S. L., & Olaison, L. (2011). The effect of affect: Desire and politics in modern organizations. *Ephemera*, *11*(3), 235–242.

King, N. (2012). Doing template analysis. I *Organizational Research: Core Methods and Current Challenges* (s. 426–50). https://doi.org/www.hud.ac.uk/hhs/research/template_analysis/intro.html

Knudsen, B. T., & Stage, C. (2016). *Affective Methodologies: Developing Cultural Research Strategies for the Study of Affect*. Basingstoke. https://doi.org/10.1057/9781137483195

Koro-Ljungberg, M. (2012). Researchers of the World, Create! *Qualitative Inquiry*, *18*(9), 808–818. https://doi.org/10.1177/1077800412453014

Koro-Ljungberg, M., Löytönen, T., & Tesar, M. (2017). *Disrupting data in qualitative inquiry: Entanglements with the post-critical and post-anthropocentric*.

Koro-Ljungberg, M., & Mazzei, L. A. (2012). Problematizing Methodological Simplicity in Qualitative Research: Editors' Introduction. *Qualitative Inquiry*, *18*(9), 728–731. https://doi.org/10.1177/1077800412453013

Lather, P. (2013). Methodology-21: what do we do in the afterward? *International Journal of Qualitative Studies in Education*, *26*(6), 634–645. https://doi.org/10.1080/09518398.2013.788753

Lather, P., & St. Pierre, E. A. (2013). Post-qualitative research. *International Journal of Qualitative Studies in Education*, *26*(6), 629–633. https://doi.org/10.1080/09518398.2013.788752

Latour, B. (2002). Morality and technology: The end of the means. *Theory, Culture and Society*, *19*(5–6), 247-260+276. https://doi.org/10.1177/026327602761899246

Latour, B. (2004a). How to talk about the body? The normative dimension of science studies. *Body & society*, *10*(2–3), 205–229.

Latour, B. (2004b). Why Has Critique Run out of Steam? From Matters of Fact to Matters of Concern. *Critical Inquiry*, *30*(2), 225–248. https://doi.org/10.1086/421123

Latour, B. (2005). *Reassembling the social-an introduction to actor-network-theory*. *Reassembling the Social-An Introduction to Actor-Network-Theory,*. https://doi.org/10.1163/156913308X336453

Latour, B. (2011). Reflections on Etienne Souriau's Les diff´erents modes d'existence. I L. B. and N. S. Graham Harman (Red.), *The Speculative Turn: Continental Materialism and Realism* (s. 1-304–333). re.press Austral. https://doi.org/http://dx.doi.org/10.1002/hup.745

Latour, B., & Hermant, E. (1998). *Paris Ville Invisible. Paris:La Découverte-Les Empêcheurs de penser en rond.* https://doi.org/10.2307/2655018

Latour, B., Stengers, I., Tsing, A., & Bubandt, N. (2018). Anthropologists Are Talking – About Capitalism, Ecology, and Apocalypse. *Ethnos*, *83*(3), 587–606. https://doi.org/10.1080/00141844.2018.1457703

Law, J. (2004). *After method: Mess in social science research*. *After Method: Mess in Social Science Research* (1. ed.). London New York: Routledge. https://doi.org/10.4324/9780203481141

Law, J., & Urry, J. (2004). Enacting the social. *Economy and Society*, *33*(3), 390–410. https://doi.org/10.1080/0308514042000225716

Lefevbre, H. (1991). *The production of space*. Blackwell.

Letiche, H., & Moriceau, J.-L. (2017). Simondon: investigating the pre-organizational. *Culture and Organization*, *23*(1), 1–13. https://doi.org/10.1080/14759551.2016.1240358

Linstead, S., & Thanem, T. (2007). Multiplicity, Virtuality and Organization: The Contribution of Gilles Deleuze. *Organization Studies*, *28*(10), 1483–1501. https://doi.org/10.1177/0170840607075675

Maclure, M. (2013). The wonder of data. *Cultural Studies - Critical Methodologies*, *13*(4), 228–

232. https://doi.org/10.1177/1532708613487863

MacLure, M. (2013). Researching without representation? Language and materiality in post-qualitative methodology. *International Journal of Qualitative Studies in Education*, *26*(6), 658–667. https://doi.org/10.1080/09518398.2013.788755

Manning, E. (2010). Always more than one: The collectivity of a life. *Body and Society*, *16*(1), 117–127. https://doi.org/10.1177/1357034X09354128

Manning, E., & Massumi, B. (2014). *Thought in the act: Passages in the ecology of experience*. *Thought in the Act: Passages in the Ecology of Experience*. University of Minnesota Press Minneapolis London. https://doi.org/10.1057/cpt.2014.62

Marres, N., & Lezaun, J. (2011). Materials and devices of the public: an introduction. *Economy and Society*, *40*(4), 489–509. https://doi.org/10.1080/03085147.2011.602293

Massumi, B. (1992). *A user's guide to capitalism and schizophrenia : deviations from Deleuze and Guattari*. (A Swerve ed., Red.). Cambridge, Mass.: MIT Press.

Massumi, B. (2002). *Parables for the Virtual: Movement, Affect, Sensation*. Durham, N.C.: Duke University Press.

Massumi, B. (2007). Potential Politics and the Primacy of Preemption. *Theory & Event*, *10*(2). https://doi.org/10.1353/tae.2007.0066

Massumi, B. (2009). Of Microperception and Micropolitics. *Micropolitics: Exploring Ethico-Aesthetics*, (3), 1–20. Hentet fra www.inflexions.org

Massumi, B. (2010). On critique. *Inflexions*, *4*, 337–340.

Massumi, B. (2011). *Semblance and event: Activist philosophy and the occurrent arts*. MIT press.

Massumi, B. (2014). *What Animals Teach Us about Politics*. Duke University Press.

Massumi, B. (2015a). *Ontopower: War, Powers, and the State of Perception*. Durham: Duke University Press. Hentet fra https://www.dukeupress.edu/ontopower

Massumi, B. (2015b). *Politics of affect*. Cambridge.

Massumi, B. (2015c). *The Power at the End or the Economy*. *The Power at the End or the Economy*. https://doi.org/10.1215/9780822375814

Massumi, B. (2017). Virtual ecology and the question of value, 345–374.

Massumi, B. (2018). *99 Theses on the Revaluation of Value. A Postcapitalist Manifesto* (Draft text). University of Minnesota Press Minneapolis London. Hentet fra https://manifold.umn.edu/read/99-theses-on-the-revaluation-of-value/section/04cddab4-08cc-40e5-b505-02c26eabd368

May, J., & Thrift, N. (2001). *Timespace : geographies of temporality*. London: Routledge.

McCormack, D. (2008). Thinking-spaces for research-creation. *Inflexions*, *1*(1 (May).

McCormack, D. (2012). Geography and abstraction: Towards an affirmative critique. *Progress in Human Geography*, *36*(6), 715–734. https://doi.org/10.1177/0309132512437074

McCormack, D. P. (2010). Thinking in Transition: The Affirmative Refrain of {Experience/Experiment}. I *Taking-Place: Non-representational Theories and Geography* (s. 201–220).

Meier, N., & Wegener, C. (2017). Writing With Resonance. *Journal of Management Inquiry*, *26*(2), 193–201. https://doi.org/10.1177/1056492616673911

Michels, C., & Steyaert, C. (2017). By accident and by design: Composing affective atmospheres in an urban art intervention. *Organization*, *24*(1), 79–104. https://doi.org/10.1177/1350508416668190

Moore, M. H. (1995). *Creating public value: Strategic management in government*. Cambridge, Mass.: Harvard university press.

Morse, R. S. (2011). The Practice of Collaborative Governance. *Public Administration Review*, *71*(6), 953–957. Hentet fra http://www.jstor.org/stable/41317401

Munster, A. (2013). *An aesthesia of networks: Conjunctive experience in art and technology*. Cambridge, Mass.: MIT Press.

Murphie, A. (2008). Clone your technics: Research creation, radical empiricism and the constraints of models. *INFLEXion: A journal for research creation*, *1*(1), 1–34.

Nayak, A., & Chia, R. (2011). Thinking becoming and emergence: process philosophy and organization studies. *Research in the Sociology of Organizations*, *32*, 281–309. https://doi.org/10.1108/S0733-558X(2011)0000032012

Økonomi- og Indenrigsministeriet. Produktivitetskommissionen: Kommisorium. (2012). No Title. Hentet fra http://produktivitetskommissionen.dk/media/134739/Kommissiorium.pdf

Osborne P., S. (2010). *The new public governance?: Emerging perspectives on the theory and practice of public governance*. (P. Osborne Stephen, Red.). London: Routledge.

Outhwaite, W., Turner, S., & Law, J. (2011). Making a Mess with Method1. I *The SAGE Handbook of Social Science Methodology* (s. 595–606). London: SAGE Publications Ltd. https://doi.org/10.4135/9781848607958.n33

Page, S. B., Stone, M. M., Bryson, J. M., & Crosby, B. C. (2015). Public value creation by cross-sector collaborations: A framework and challenges of assessment. *Public Administration*, *93*(3), 715–732. https://doi.org/10.1111/padm.12161

Papoulias, C., & Callard, F. (2010). Biology's gift: Interrogating the turn to affect. *Body and Society*, *16*(1), 29–56. https://doi.org/10.1177/1357034X09355231

Pearce, C., & MacLure, M. (2009). The wonder of method. *International Journal of Research & Method in Education*, *32*(3), 249–265. https://doi.org/10.1080/17437270903259733

Pedersen, D., & Greve, C. (2007). Strategisk offentlig ledelse i reformernes tidsalder. *Ledelse & Erhvervsøkonomi*, *71*(4), 195–206.

Pedersen, O. K. (2011). *Konkurrencestaten*. København: Hans Reitzel.

Puig de la Bellacasa, M. (2011). Matters of care in technoscience: Assembling neglected things. *Social Studies of Science*, *41*(1), 85–106. https://doi.org/10.1177/0306312710380301

Pullen, A., & Rhodes, C. (2008). Dirty writing. *Culture and Organization*, *14*(3), 241–259. https://doi.org/10.1080/14759550802270684

Røgilds, F. (2000). *Charlie Nielsens rejse : vandringer i multikulturelle landskaber*. Politisk Revy. Hentet fra https://www.forskningsdatabasen.dk/da/catalog/2398125546

Røgilds, F. (2006). How Charlie Nielsen was born. *Ethnic and Racial Studies*, *29*(3), 530–542. https://doi.org/10.1080/01419870600597925

Rutgers, M. R. (2014). As Good as It Gets? On the Meaning of Public Value in the Study of Policy and Management. *The American Review of Public Administration*, 0275074014525833.

Sarah, P. (2009). *Doing sensory ethnography*. Los Angeles, CA.

Schaefer, D. O. (2019). The Evolution of Affect Theory: The Humanities, the Sciences, and the Study of Power. Cambridge: Cambridge University Press. https://doi.org/DOI: 10.1017/9781108765343

Schultz Larsen, T., & Löfgren, K. (2013). Empiriske studier af samarbejdsdrevet innovation i den offentlige sektor–TRYK Politi som case. *Politica*, *2013*(3), 307–322.

Senselab. (2016). *The Go-To How to Book of Anarchiving*. (A. Murphie, Red.). Montréal: The senselab, Concordia University.

Simondon, G. (2009). The position of the problem of ontogenesis. *Parrhesia*, *7*(1), 4–16.

St. Pierre, E. A., & Jackson, A. Y. (2014, juli 2). Qualitative Data Analysis After Coding. *Qualitative Inquiry*, *20*(6), 715–719. https://doi.org/10.1177/1077800414532435

St. Pierre, E. A., Jackson, A. Y., & Mazzei, L. A. (2016). New Empiricisms and New Materialisms: Conditions for New Inquiry. *Cultural Studies ↔ Critical Methodologies*, *16*(2), 99–110. https://doi.org/10.1177/1532708616638694

Stahl, R. M. (2017). *Studying Economic Ideas and Authority in Non-Hegemonic Times*. Sydney, Australia. Hentet fra http://static-curis.ku.dk/portal/files/176943645/Econonomic_ideas_in_non_hegemonic_times.pdf

Stern, D. N. (2008). *Diary of a baby: What your child sees, feels, and experiences*. Basic Books.

Stewart, K. (2011). Atmospheric attunements. *Environment and Planning D: Society and Space*, *29*(3), 445–453. https://doi.org/10.1068/d9109

Stewart, Kathleen. (2014). Road registers. *cultural geographies*, *21*(4), 549–563. https://doi.org/10.1177/1474474014525053

Steyaert, C. (2007). "Entrepreneuring" as a conceptual attractor? A review of process theories in 20 years of entrepreneurship studies. *Entrepreneurship and Regional Development*, *19*(6),

453–477. https://doi.org/10.1080/08985620701671759

Steyaert, C. (2011). Entrepreneurship as in(ter)vention: Reconsidering the conceptual politics of method in entrepreneurship studies. *Entrepreneurship and Regional Development*, *23*(1), 77–88. https://doi.org/10.1080/08985626.2011.540416

Steyaert, C., & Hjorth, D. (2002). 'Thou art a scholar, speak to it…' - On spaces of speech: A script. *Human Relations*, *55*(7), 767–797. https://doi.org/10.1177/0018726702055007540

Stoker, G. (2006). Public Value Management: A New Narrative for Networked Governance? *The American Review of Public Administration*, *36*(1), 41–57. https://doi.org/10.1177/0275074005282583

Swilling, M. (2011). Greening Public Value: The Sustainability Challenge. I *Public Value* (s. 89–111). London: Macmillan Education UK. https://doi.org/10.1007/978-0-230-36431-8_5

Thrift, N. (2008a). *Non-representational theory: Space, politics, affect*. London & New York: Routledge.

Thrift, N. (2008b). Re-Animating the Place of Thought: Transformations of Spatial and Temporal Description in the Twenty-First Century. I A. Amin & J. Roberts (Red.), *Community, Economic Creativity, and Organization* (s. 90–119). Oxford University Press.

Torfing, J. (2012). Samarbejdsdrevet innovation i den offentlige sektor: Drivkræfter, barrierer og behovet for innovationsledelse. *Scandinavian Journal of Public Administration*, *16*(1), 27–47. Hentet fra http://ub016045.ub.gu.se/ojs/index.php/sjpa/article/view/1565

Torfing, J. (2019). Collaborative innovation in the public sector: the argument. *Public Management Review*, *21*(1), 1–11. https://doi.org/10.1080/14719037.2018.1430248

Tsoukas, H. (2005). *New Times, Fresh Challenges: Reflections on the Past and the Future of Organization Theory*. Oxford University Press. https://doi.org/10.1093/oxfordhb/9780199275250.003.0024

Tsoukas, H. (2009). New Times, Fresh Challenges: Reflections on the Past and the Future of Organization Theory. I *The Oxford Handbook of Organization Theory* (s. 607–622). Oxford University Press. https://doi.org/10.1093/oxfordhb/9780199275250.003.0024

Tsoukas, H., & Chia, R. (2002). On Organizational Becoming: Rethinking Organizational Change. *Organization Science*, *13*(5), 567–582. https://doi.org/10.1287/orsc.13.5.567.7810

Ulmer, Jasmine B., & Koro-Ljungberg, M. (2015). Writing Visually Through (Methodological) Events and Cartography. *Qualitative Inquiry*, *21*(2), 138–152. https://doi.org/10.1177/1077800414542706

Ulmer, Jasmine Brooke. (2018). Composing Techniques: Choreographing a Postqualitative Writing Practice. *Qualitative Inquiry*, *24*(9), 728–736. https://doi.org/10.1177/1077800417732091

Van der Wal, Z., Nabatchi, T., & De Graaf, G. (2015). From Galaxies to Universe: A Cross-Disciplinary Review and Analysis of Public Values Publications From 1969 to 2012. *American Review of Public Administration*, *45*(1), 13–28.

https://doi.org/10.1177/0275074013488822

Weick Karl, E. (1979). The social psychology of organizing. *Reading, Addison-Wesley*.

West, K., & Davis, P. (2011). What is the public value of government action? Towards a (new) pragmatic approach to values questions in public endeavours. *Public Administration*, *89*(2), 226–241.

Wetherell, M. (2012). Affect and Emotion: A New Social Science Understanding. London. https://doi.org/10.4135/9781446250945

Wyatt, J., Gale, K., Gannon, S., & Davies, B. (2010). Deleuzian thought and collaborative writing: A play in four acts. *Qualitative Inquiry*, *16*(9), 730–741. https://doi.org/10.1177/1077800410374299

Slutnoter

[i] Produktivitetskommissionen blev nedsat af den daværende Socialdemokratisk ledet regering og afsluttede sit virke den 31. marts 2014. Statsministerens pressemøde d. 20. marts 2012 http://www.stm.dk/_p_13640.html . Produktivitetskommissions kommissorium http://produktivitetskommissionen.dk/media/134739/Kommissiorium.pdf

[ii] Velfærdskommission blev nedsat af den daværende Venstre ledet regering i 2003 og afsluttede sit virke 7 december2005. Statsministerens pressemøde d. 23. september 2003 http://stm.dk/_p_6483.html Velfærdskommissionens kommissorium http://stm.dk/multimedia/Kommissorium_for_Velf_rdskommissionen.pdf

[iii] Strategisk ledelse af velfærd i bevægelse – gennem eksperimenterende læringsaktioner (Amhøj 2014).

[iv] Dele af dette eksempel har jeg i en tidligere version brugt som artikel i bogen Welfare-In-The-Making (Amhøj, Kristiansen, Berg Johansen, & Batzer, 2017).

[v] Selv om Moores bog udkom allerede i 1995 så er det først i løbet af de sidste årtier, at den har fået en voksende anerkendelse, hvilket også afspejler sig i mængden af publikationer der stadigvæk refererer til den. Således gjorde New Public Management bølgen, der på det tidspunkt skyllede igennem OECD landene, at bogen levede et relativt obskurt liv årene efter dens udgivelse. En af forklaringerne på dette afsondrede virke, kan findes i, at Moore i bogen klart afviste at en markedsligørrelse af den offentlige sektor, ville være en gangbar løsning (Alford, Douglas, Geuijen, & 't Hart, 2017:592; Crosby, 't Hart, & Torfing, 2017).

[vi] For en glimrende gennemgang af udviklingen af PV inden for de forskellige domæner, se Van der Wal et al. (2015). Deres review og metaanalyse dækker dog kun Public Values, og altså dermed den del af PV forskningen som primært orienter sig omkring et Public Value Perspektiv. På trods af denne begrænsning, giver artiklen en fin intro til bredden af domæner der arbejder med PV samt den bredere debat omkring PV .

[vii]I denne opdeling hvor jeg følger Jørgensen og Rutgers (2015) kunne man yderligere opdele Public Value Perspektivet i de to felter som Bozeman og Johnson (2015) identificer som Public Policy Application og Normative Public Value Criteria. I en sådan opdeling bliver det normative perspektiv adskilt fra det policy analytiske. Dette ændrer dog ikke ved de to felters institutionelle orientering og teoretiske diskussioner, hvilket gør, at jeg fastholder Jørgensen og Rutgers sammenskrivning.

[viii] For en spændende udfoldning af hvad der ligger ud over hegemoni og konkurrence, se Haraway (2016) og særligt kapitel 3 som udfolder et evolutionært og biologisk perspektiv gennem og omkring begrebet sympoiesis. Et begreb der oprindeligt er udviklet af Beth Dempster (1998) og som groft sagt sætter fokus på "med-hinanden" frem for "mod-hinanden". Begrebet kan dermed være med til at åbne op for en dybere forståelse, af de relationelle dynamikker der udspiller sig tilblivelses situationer. Her er det således ikke (kun) kamp og konkurrence som fører til udvikling, men *"(…) kollektiv producerende systemer som ikke har selv-defineret spatiale eller temporale grænser. Information og kontrol er distribueret blandt komponenter. Systemerne er evolutionære og har potentialet for overraskende forandring."* (Dempster 1998, I: Haraway 2016:61, Min oversættelse). I afhandlingen vil denne forståelse fremover blive operationaliseret omkring begrebet gensidig inklusion.

[ix] De brugte citatstykker er taget fra lyd- og video optagelser af Fremtidens Børnehave. Et eksperiment i Welfare-In-The-Making konferencen, d. 7. juni, 2016, Carlsberggrunden København V. Optagelserne er søgt brugt loyalt i relation til eksperimentets aktualisering og intensitet.

[x] I denne gennemgang af PV har jeg indtil nu mest brugt udtrykket PVM for at understrege den konceptuelle baggrund i management perspektiver. Dermed har jeg fulgt PVP feltets rubricering af PVM. Men med den konceptuelle forandring henimod en demokratisk sfære, er dette udgangspunkt nu blot et af mange steder, hvor PVC undersøges og forskes i. Derfor vil jeg nu skifte til PVC, som samtidig er den betegnelse, som de fleste efterhånden bruger, når det omhandler offentlig værdiskabelse.

[xi] For en mere kritisk læsning af Massumis affekt forståelse, så er både Schaefer (2019) og Wetherel(2012) et godt sted at starte. Begge forfølger således en affektiv forståelse, hvor afsættet ligger omkring Silvan Tomkins og Eve Kosofsky Sedgwick. De kan dermed ses som repræsentanter for en mere psykologisk orienteret forståelse af affekt.

[xii] Meta-model skal her ikke ses som en højere og ideel tilstand, men som i den etymologiske forstand af iblandt. Som en praksis der strategisk returner dets proces til dets eget emergeren for at regenerere sig selv, idet det genererer nye figurer former og konstruktioner. For sig selv og andre (Massumi, 2011: 103, Manning & Massumi 2014: 114ff). Der bliver invitationen nu mere mobil. Her er det dog ikke selve invitationens processuelle tilblivelse (fra Ebbe og

Berits perspektiv) som jeg regenererer, men derimod dens hændelsesmæssige virke, idet den modtages. Idet den går i relation til en bredere forskningsøkologi.

[xiii] Brian Massumi trækker her på Rafael Lozano -Hemmer og hans placering af interaktiv kunst som en relationel arkitektur.
[xiv] Her trækker de på Boltanski & Thévenot samlede arbejder, herunder særligt: Boltanski, L. and Thévenot, L. [1991] 2006. On Justification. Economies of Worth, C. Porter (trans.). Princeton, NJ: Princeton University Press.

[xv] *Lydoptagelse 7 juni, redigeret til collage form, Fremtidens børnehave, WIM konferencen 2016.*
[xvi] For en inspirerende og lignende argumentation omkring generaliseringer på tværs af cases og i cases inden for valueringsstudier, se Heuts & Mol, 2013: 127.

[xvii] Andre processuelle perspektiver kunne være blevet brugt som relevante indgange til organisationslitteraturen. Men udover at være et nutidigt og fremtrædende værk inden for organisationsteorien, så står Hernes' bog også frem som et forsøg på at overskride eksisterende dikotomier inden for de processuelle teoretiseringer af organisation. Dikotomier som tidligere har været orienteret omkring et "svagt" eller et "stærkt" proces perspektiv. Hvad der kan ses som henholdsvis et objektiviseret proces blik på ting og handlinger, kontra ting og handlinger som manifestation af processer. Ved at ligge et temporalt snit forsøger Hernes at bevæge sig forbi disse hidtidige opdelinger. Se Hernes (2014:191) for yderlig og uddybende henvisning til de forskellige diskussioner og positioner. Så det, at Hernes på denne måde forsøger at overskride tidligere dikotomier, stemmer godt overens med de pragmatiske teoretiske perspektiver, som afhandlingen bestræber sig på at følge.
Denne orientering omkring Hernes` (2014) perspektiver på organisationsteorien, er inspireret af nogle af de metodiske linjer der ligger omkring *mystery as method* (Alvesson & Sandberg, 2013a; Alvesson & Sandberg, 2013b). En forskningsmetode hvor en af de primære teknikker er, at der vægtes en dybdelæsning og problematisering af fremtrædende tekster og deres antagelser, frem for en bredere og mere "overfladisk" præget læsning. Intentionen med denne dybde problematiserende metode er, at der gennem problematiseringerne skabes mulighed for et *path-upsetting scholarship.* Altså en forstyrrende teoretisering der bidrager med nye perspektiver ind i organisationsteorien. Men hvor mystery as method er baseret på en kritisk dialektisk tilgang, så tager jeg et primært afsæt i radikal empirisme og affirmativ critique (se afsnittet affirmativ critique).

[xviii] I denne forståelse af begivenheder trækker Hernes primært på Alfred North Whitehead (1861-1947) og hans procestænkning, hvor begivenheder er atomære entiteter der udøver gensidig agency.
[xix] For en helt anden type af analyse og perspektivering omkring Bill Violas værk The Raft, se Clough, Patricia T.: The Affective Turn: Political Economy, Biomedia and Bodies (2008). Eller, Nigel Thrift som ser lidt bredere på Violas værker (2008:194f).
[xx] Beyes og Steyaert refererer her til (Anderson & Harrison, 2010; Cadman, 2009; Lorimer, 2005; 2007; 2008; Thrift, 2008a). Såvel den ikke-repræsentationelle litteratur som den afledte mere-end-repræsentationel, indgår i afhandlingens teoretiske afsæt.

[xxi] Se Manning & Massumi (2014:88ff) for en baggrundsbeskrivelse af kategorien research-creation og hvorledes de i deres brug af forskningstilgangen, på en modulerende måde, kobler sig ind i en eksisterende kunstbaseret forskningsmetode. For derigennem at kunne påvirke debatterne omkring forholdet mellem kunst/kreativitet og forskning, at påvirke forholdet mellem neoliberale politikker og samfundsudvikling.

[xxii] Jeg har valgt at oversætte research-creation til forsknings-*fabrikation*, da fabrikation bedre understreger den produktivistiske tilgang (Massumi 2002) der ligger i research-creation, end skabelse gør. Selv om jeg altså her bruger fabrikation, og nok bruger det mest, så vil begge udtryk blive brugt i afhandlingen.

[xxiii] For en lidt anden og mere kritisk vinkling af thinking space i relation til en ekspanderende neoliberal økonomi, se Nigel Thrift (2008a 42f)

[xxiv] Clough trækker sandsynligvis her på Massumi (2002:46ff) og hans videretænkning omkring det infra-empiriske (57f) med afsæt i Deleuze and Guattaris koncepter omkring kroppe uden organer og kroppe uden billede. Se Massumi (1992:70f). Her er der dog organer, men "selvstændige" organer som skaber et "blindt" bevægelsesblik der suspenderer, hvad vi normalt forstår som temporal udfoldning: "*Call that infra-empirical space, what the blind-sight of movement-vision sees, lhe body wilhom all image. The body without an image is an accumulation of relative*

perspectives and the passages between them, an additive space of utter receptivity retaining and combining past movements, in intensity, extracted from their actual terms. It is less a space in the empirical sense than a gap in space that is also a suspension of the normal unfolding of time. Still, it can be under- stood as having a spatiotemporal order of its own." (Massumi 2002:57). Jeg vil løbende udfolde denne særlige spatiotemporale orden, idet intensitet vil blive udfoldet som non-lineære processer. Processer hvor resonans og feedback momentant suspenderer den lineære udvikling fra fortid til fremtid i det narrative nu og hvor transduktive informeringer bevæger sig på tværs af tid og rum.

[xxv] Visceral perception er relateret til det enteriske nervesystem, der almindeligvis bliver omtalt som mavefornemmelsen. Et uafhængigt netværk af neuroner i maven der fungerer uden for hjernen og rygradens kontrol, men som har bevidsthedsmæssige affekter gennem dets kommunikation via hormoner og bølgende sammentrækninger i tarmsystemet. Se Massumi for en uddybning (2002: 36f, 60f, 265 n13). Foruden 57ff for en gennemgang og et foreslag omkring koblingen til de(n) øvrig krop(pe) og det (im)matrielle space.

[xxvi] Denne teknik er "lånt" fra performance og teatergruppen Cantabile2 fra forestillingen Lykkens paradox. Den er løbende blevet udsat for små modulationer, men selve teknikken er udtrukket fra en af forestillingens mange finurlige og smukke performance eksperimenter. Se http://www.cantabile2.dk/lykkens-paradoks/

[xxvii] http://gnags.dk/Udgivelser/Albums/Lyrikker/Naarjegblivergammel.htm

[xxviii] https://www.youtube.com/watch?v=l2XRZRFMaBo

[xxix] Jeg har gjort mit bedste for at finde ud af, hvem de to performere var og hvad deres forestilling hedder. Men jeg har desværre ikke været i stand til at finde dem, alligevel vil jeg tilkendegive min respekt og anerkende deres performance såvel som rettigheder omkring forestillingen

TITLER I PH.D.SERIEN:

2004

1. Martin Grieger
Internet-based Electronic Marketplaces and Supply Chain Management

2. Thomas Basbøll
LIKENESS
A Philosophical Investigation

3. Morten Knudsen
Beslutningens vaklen
En systemteoretisk analyse of moderniseringen af et amtskommunalt sundhedsvæsen 1980-2000

4. Lars Bo Jeppesen
Organizing Consumer Innovation
A product development strategy that is based on online communities and allows some firms to benefit from a distributed process of innovation by consumers

5. Barbara Dragsted
SEGMENTATION IN TRANSLATION AND TRANSLATION MEMORY SYSTEMS
An empirical investigation of cognitive segmentation and effects of integrating a TM system into the translation process

6. Jeanet Hardis
Sociale partnerskaber
Et socialkonstruktivistisk casestudie af partnerskabsaktørers virkelighedsopfattelse mellem identitet og legitimitet

7. Henriette Hallberg Thygesen
System Dynamics in Action

8. Carsten Mejer Plath
Strategisk Økonomistyring

9. Annemette Kjærgaard
Knowledge Management as Internal Corporate Venturing
– a Field Study of the Rise and Fall of a Bottom-Up Process

10. Knut Arne Hovdal
De profesjonelle i endring
Norsk ph.d., ej til salg gennem Samfundslitteratur

11. Søren Jeppesen
Environmental Practices and Greening Strategies in Small Manufacturing Enterprises in South Africa
– A Critical Realist Approach

12. Lars Frode Frederiksen
Industriel forskningsledelse
– på sporet af mønstre og samarbejde i danske forskningsintensive virksomheder

13. Martin Jes Iversen
The Governance of GN Great Nordic
– in an age of strategic and structural transitions 1939-1988

14. Lars Pynt Andersen
The Rhetorical Strategies of Danish TV Advertising
A study of the first fifteen years with special emphasis on genre and irony

15. Jakob Rasmussen
Business Perspectives on E-learning

16. Sof Thrane
The Social and Economic Dynamics of Networks
– a Weberian Analysis of Three Formalised Horizontal Networks

17. Lene Nielsen
Engaging Personas and Narrative Scenarios – a study on how a user-centered approach influenced the perception of the design process in the e-business group at AstraZeneca

18. S.J Valstad
Organisationsidentitet
Norsk ph.d., ej til salg gennem Samfundslitteratur

19. Thomas Lyse Hansen
Six Essays on Pricing and Weather risk in Energy Markets

20. Sabine Madsen
Emerging Methods – An Interpretive Study of ISD Methods in Practice

21. Evis Sinani
The Impact of Foreign Direct Investment on Efficiency, Productivity Growth and Trade: An Empirical Investigation

22. Bent Meier Sørensen
Making Events Work Or, How to Multiply Your Crisis

23. Pernille Schnoor
Brand Ethos
Om troværdige brand- og virksomhedsidentiteter i et retorisk og diskursteoretisk perspektiv

24. Sidsel Fabech
Von welchem Österreich ist hier die Rede?
Diskursive forhandlinger og magtkampe mellem rivaliserende nationale identitetskonstruktioner i østrigske pressediskurser

25. Klavs Odgaard Christensen
Sprogpolitik og identitetsdannelse i flersprogede forbundsstater
Et komparativt studie af Schweiz og Canada

26. Dana B. Minbaeva
Human Resource Practices and Knowledge Transfer in Multinational Corporations

27. Holger Højlund
Markedets politiske fornuft
Et studie af velfærdens organisering i perioden 1990-2003

28. Christine Mølgaard Frandsen
A.s erfaring
Om mellemværendets praktik i en transformation af mennesket og subjektiviteten

29. Sine Nørholm Just
The Constitution of Meaning – A Meaningful Constitution?
Legitimacy, identity, and public opinion in the debate on the future of Europe

2005

1. Claus J. Varnes
Managing product innovation through rules – The role of formal and structured methods in product development

2. Helle Hedegaard Hein
Mellem konflikt og konsensus – Dialogudvikling på hospitalsklinikker

3. Axel Rosenø
Customer Value Driven Product Innovation – A Study of Market Learning in New Product Development

4. Søren Buhl Pedersen
Making space
An outline of place branding

5. Camilla Funck Ellehave
Differences that Matter
An analysis of practices of gender and organizing in contemporary workplaces

6. Rigmor Madeleine Lond
Styring af kommunale forvaltninger

7. Mette Aagaard Andreassen
Supply Chain versus Supply Chain Benchmarking as a Means to Managing Supply Chains

8. Caroline Aggestam-Pontoppidan
From an idea to a standard
The UN and the global governance of accountants' competence

9. Norsk ph.d.

10. Vivienne Heng Ker-ni
An Experimental Field Study on the

Effectiveness of Grocer Media Advertising
Measuring Ad Recall and Recognition, Purchase Intentions and Short-Term Sales

11. Allan Mortensen
Essays on the Pricing of Corporate Bonds and Credit Derivatives

12. Remo Stefano Chiari
Figure che fanno conoscere
Itinerario sull'idea del valore cognitivo e espressivo della metafora e di altri tropi da Aristotele e da Vico fino al cognitivismo contemporaneo

13. Anders McIlquham-Schmidt
Strategic Planning and Corporate Performance
An integrative research review and a meta-analysis of the strategic planning and corporate performance literature from 1956 to 2003

14. Jens Geersbro
The TDF – PMI Case
Making Sense of the Dynamics of Business Relationships and Networks

15 Mette Andersen
Corporate Social Responsibility in Global Supply Chains
Understanding the uniqueness of firm behaviour

16. Eva Boxenbaum
Institutional Genesis: Micro – Dynamic Foundations of Institutional Change

17. Peter Lund-Thomsen
Capacity Development, Environmental Justice NGOs, and Governance: The Case of South Africa

18. Signe Jarlov
Konstruktioner af offentlig ledelse

19. Lars Stæhr Jensen
Vocabulary Knowledge and Listening Comprehension in English as a Foreign Language
An empirical study employing data elicited from Danish EFL learners

20. Christian Nielsen
Essays on Business Reporting
Production and consumption of strategic information in the market for information

21. Marianne Thejls Fischer
Egos and Ethics of Management Consultants

22. Annie Bekke Kjær
Performance management i Proces-innovation
– belyst i et social-konstruktivistisk perspektiv

23. Suzanne Dee Pedersen
GENTAGELSENS METAMORFOSE
Om organisering af den kreative gøren i den kunstneriske arbejdspraksis

24. Benedikte Dorte Rosenbrink
Revenue Management
Økonomiske, konkurrencemæssige & organisatoriske konsekvenser

25. Thomas Riise Johansen
Written Accounts and Verbal Accounts
The Danish Case of Accounting and Accountability to Employees

26. Ann Fogelgren-Pedersen
The Mobile Internet: Pioneering Users' Adoption Decisions

27. Birgitte Rasmussen
Ledelse i fællesskab – de tillidsvalgtes fornyende rolle

28. Gitte Thit Nielsen
Remerger
– skabende ledelseskræfter i fusion og opkøb

29. Carmine Gioia
A MICROECONOMETRIC ANALYSIS OF MERGERS AND ACQUISITIONS

30. Ole Hinz
Den effektive forandringsleder: pilot, pædagog eller politiker?
Et studie i arbejdslederes meningstilskrivninger i forbindelse med vellykket gennemførelse af ledelsesinitierede forandringsprojekter

31. Kjell-Åge Gotvassli
Et praksisbasert perspektiv på dynamiske
læringsnettverk i toppidretten
Norsk ph.d., ej til salg gennem Samfundslitteratur

32. Henriette Langstrup Nielsen
Linking Healthcare
An inquiry into the changing performances of web-based technology for asthma monitoring

33. Karin Tweddell Levinsen
Virtuel Uddannelsespraksis
Master i IKT og Læring – et casestudie i hvordan proaktiv proceshåndtering kan forbedre praksis i virtuelle læringsmiljøer

34. Anika Liversage
Finding a Path
Labour Market Life Stories of Immigrant Professionals

35. Kasper Elmquist Jørgensen
Studier i samspillet mellem stat og erhvervsliv i Danmark under 1. verdenskrig

36. Finn Janning
A DIFFERENT STORY
Seduction, Conquest and Discovery

37. Patricia Ann Plackett
Strategic Management of the Radical Innovation Process
Leveraging Social Capital for Market Uncertainty Management

2006

1. Christian Vintergaard
Early Phases of Corporate Venturing

2. Niels Rom-Poulsen
Essays in Computational Finance

3. Tina Brandt Husman
Organisational Capabilities, Competitive Advantage & Project-Based Organisations
The Case of Advertising and Creative Good Production

4. Mette Rosenkrands Johansen
Practice at the top
– how top managers mobilise and use non-financial performance measures

5. Eva Parum
Corporate governance som strategisk kommunikations- og ledelsesværktøj

6. Susan Aagaard Petersen
Culture's Influence on Performance Management: The Case of a Danish Company in China

7. Thomas Nicolai Pedersen
The Discursive Constitution of Organizational Governance – Between unity and differentiation
The Case of the governance of environmental risks by World Bank environmental staff

8. Cynthia Selin
Volatile Visions: Transactons in Anticipatory Knowledge

9. Jesper Banghøj
Financial Accounting Information and Compensation in Danish Companies

10. Mikkel Lucas Overby
Strategic Alliances in Emerging High-Tech Markets: What's the Difference and does it Matter?

11. Tine Aage
External Information Acquisition of Industrial Districts and the Impact of Different Knowledge Creation Dimensions

A case study of the Fashion and Design Branch of the Industrial District of Montebelluna, NE Italy

12. Mikkel Flyverbom
Making the Global Information Society Governable
On the Governmentality of Multi-Stakeholder Networks

13. Anette Grønning
Personen bag
Tilstedevær i e-mail som interaktionsform mellem kunde og medarbejder i dansk forsikringskontekst

14. Jørn Helder
One Company – One Language?
The NN-case

15. Lars Bjerregaard Mikkelsen
Differing perceptions of customer value
Development and application of a tool for mapping perceptions of customer value at both ends of customer-supplier dyads in industrial markets

16. Lise Granerud
Exploring Learning
Technological learning within small manufacturers in South Africa

17. Esben Rahbek Pedersen
Between Hopes and Realities: Reflections on the Promises and Practices of Corporate Social Responsibility (CSR)

18. Ramona Samson
The Cultural Integration Model and European Transformation.
The Case of Romania

2007

1. Jakob Vestergaard
Discipline in The Global Economy
Panopticism and the Post-Washington Consensus

2. Heidi Lund Hansen
Spaces for learning and working
A qualitative study of change of work, management, vehicles of power and social practices in open offices

3. Sudhanshu Rai
Exploring the internal dynamics of software development teams during user analysis
A tension enabled Institutionalization Model; "Where process becomes the objective"

4. Norsk ph.d.
Ej til salg gennem Samfundslitteratur

5. Serden Ozcan
EXPLORING HETEROGENEITY IN ORGANIZATIONAL ACTIONS AND OUTCOMES
A Behavioural Perspective

6. Kim Sundtoft Hald
Inter-organizational Performance Measurement and Management in Action
– An Ethnography on the Construction of Management, Identity and Relationships

7. Tobias Lindeberg
Evaluative Technologies
Quality and the Multiplicity of Performance

8. Merete Wedell-Wedellsborg
Den globale soldat
Identitetsdannelse og identitetsledelse i multinationale militære organisationer

9. Lars Frederiksen
Open Innovation Business Models
Innovation in firm-hosted online user communities and inter-firm project ventures in the music industry
– A collection of essays

10. Jonas Gabrielsen
Retorisk toposlære – fra statisk 'sted' til persuasiv aktivitet

11. Christian Moldt-Jørgensen
Fra meningsløs til meningsfuld evaluering.
Anvendelsen af studentertilfredshedsmålinger på de korte og mellemlange videregående uddannelser set fra et psykodynamisk systemperspektiv

12. Ping Gao
Extending the application of actor-network theory
Cases of innovation in the telecommunications industry

13. Peter Mejlby
Frihed og fængsel, en del af den samme drøm?
Et phronetisk baseret casestudie af frigørelsens og kontrollens sameksistens i værdibaseret ledelse!

14. Kristina Birch
Statistical Modelling in Marketing

15. Signe Poulsen
Sense and sensibility:
The language of emotional appeals in insurance marketing

16. Anders Bjerre Trolle
Essays on derivatives pricing and dynamic asset allocation

17. Peter Feldhütter
Empirical Studies of Bond and Credit Markets

18. Jens Henrik Eggert Christensen
Default and Recovery Risk Modeling and Estimation

19. Maria Theresa Larsen
Academic Enterprise: A New Mission for Universities or a Contradiction in Terms?
Four papers on the long-term implications of increasing industry involvement and commercialization in academia

20. Morten Wellendorf
Postimplementering af teknologi i den offentlige forvaltning
Analyser af en organisations kontinuerlige arbejde med informationsteknologi

21. Ekaterina Mhaanna
Concept Relations for Terminological Process Analysis

22. Stefan Ring Thorbjørnsen
Forsvaret i forandring
Et studie i officerers kapabiliteter under påvirkning af omverdenens forandringspres mod øget styring og læring

23. Christa Breum Amhøj
Det selvskabte medlemskab om managementstaten, dens styringsteknologier og indbyggere

24. Karoline Bromose
Between Technological Turbulence and Operational Stability
– An empirical case study of corporate venturing in TDC

25. Susanne Justesen
Navigating the Paradoxes of Diversity in Innovation Practice
– A Longitudinal study of six very different innovation processes – in practice

26. Luise Noring Henler
Conceptualising successful supply chain partnerships
– Viewing supply chain partnerships from an organisational culture perspective

27. Mark Mau
Kampen om telefonen
Det danske telefonvæsen under den tyske besættelse 1940-45

28. Jakob Halskov
The semiautomatic expansion of existing terminological ontologies using knowledge patterns discovered

on the WWW – an implementation and evaluation

29. Gergana Koleva
European Policy Instruments Beyond Networks and Structure: The Innovative Medicines Initiative

30. Christian Geisler Asmussen
Global Strategy and International Diversity: A Double-Edged Sword?

31. Christina Holm-Petersen
Stolthed og fordom
Kultur- og identitetsarbejde ved skabelsen af en ny sengeafdeling gennem fusion

32. Hans Peter Olsen
Hybrid Governance of Standardized States
Causes and Contours of the Global Regulation of Government Auditing

33. Lars Bøge Sørensen
Risk Management in the Supply Chain

34. Peter Aagaard
Det unikkes dynamikker
De institutionelle mulighedsbetingelser bag den individuelle udforskning i professionelt og frivilligt arbejde

35. Yun Mi Antorini
Brand Community Innovation
An Intrinsic Case Study of the Adult Fans of LEGO Community

36. Joachim Lynggaard Boll
Labor Related Corporate Social Performance in Denmark
Organizational and Institutional Perspectives

2008

1. Frederik Christian Vinten
Essays on Private Equity

2. Jesper Clement
Visual Influence of Packaging Design on In-Store Buying Decisions

3. Marius Brostrøm Kousgaard
Tid til kvalitetsmåling?
– Studier af indrulleringsprocesser i forbindelse med introduktionen af kliniske kvalitetsdatabaser i speciallægepraksissektoren

4. Irene Skovgaard Smith
Management Consulting in Action
Value creation and ambiguity in client-consultant relations

5. Anders Rom
Management accounting and integrated information systems
How to exploit the potential for management accounting of information technology

6. Marina Candi
Aesthetic Design as an Element of Service Innovation in New Technology-based Firms

7. Morten Schnack
Teknologi og tværfaglighed
– en analyse af diskussionen omkring indførelse af EPJ på en hospitalsafdeling

8. Helene Balslev Clausen
Juntos pero no revueltos – un estudio sobre emigrantes norteamericanos en un pueblo mexicano

9. Lise Justesen
Kunsten at skrive revisionsrapporter. En beretning om forvaltningsrevisionens beretninger

10. Michael E. Hansen
The politics of corporate responsibility: CSR and the governance of child labor and core labor rights in the 1990s

11. Anne Roepstorff
Holdning for handling – en etnologisk undersøgelse af Virksomheders Sociale Ansvar/CSR

12. Claus Bajlum
Essays on Credit Risk and Credit Derivatives

13. Anders Bojesen
The Performative Power of Competence – an Inquiry into Subjectivity and Social Technologies at Work

14. Satu Reijonen
Green and Fragile
A Study on Markets and the Natural Environment

15. Ilduara Busta
Corporate Governance in Banking
A European Study

16. Kristian Anders Hvass
A Boolean Analysis Predicting Industry Change: Innovation, Imitation & Business Models
The Winning Hybrid: A case study of isomorphism in the airline industry

17. Trine Paludan
De uvidende og de udviklingsparate
Identitet som mulighed og restriktion blandt fabriksarbejdere på det aftayloriserede fabriksgulv

18. Kristian Jakobsen
Foreign market entry in transition economies: Entry timing and mode choice

19. Jakob Elming
Syntactic reordering in statistical machine translation

20. Lars Brømsøe Termansen
Regional Computable General Equilibrium Models for Denmark
Three papers laying the foundation for regional CGE models with agglomeration characteristics

21. Mia Reinholt
The Motivational Foundations of Knowledge Sharing

22. Frederikke Krogh-Meibom
The Co-Evolution of Institutions and Technology
– A Neo-Institutional Understanding of Change Processes within the Business Press – the Case Study of Financial Times

23. Peter D. Ørberg Jensen
OFFSHORING OF ADVANCED AND HIGH-VALUE TECHNICAL SERVICES: ANTECEDENTS, PROCESS DYNAMICS AND FIRMLEVEL IMPACTS

24. Pham Thi Song Hanh
Functional Upgrading, Relational Capability and Export Performance of Vietnamese Wood Furniture Producers

25. Mads Vangkilde
Why wait?
An Exploration of first-mover advantages among Danish e-grocers through a resource perspective

26. Hubert Buch-Hansen
Rethinking the History of European Level Merger Control
A Critical Political Economy Perspective

2009

1. Vivian Lindhardsen
From Independent Ratings to Communal Ratings: A Study of CWA Raters' Decision-Making Behaviours

2. Guðrið Weihe
Public-Private Partnerships: Meaning and Practice

3. Chris Nøkkentved
Enabling Supply Networks with Collaborative Information Infrastructures
An Empirical Investigation of Business Model Innovation in Supplier Relationship Management

4. Sara Louise Muhr
Wound, Interrupted – On the Vulnerability of Diversity Management

5. Christine Sestoft
Forbrugeradfærd i et Stats- og Livsformsteoretisk perspektiv

6. Michael Pedersen
Tune in, Breakdown, and Reboot: On the production of the stress-fit self-managing employee

7. Salla Lutz
Position and Reposition in Networks – Exemplified by the Transformation of the Danish Pine Furniture Manufacturers

8. Jens Forssbæck
Essays on market discipline in commercial and central banking

9. Tine Murphy
Sense from Silence – A Basis for Organised Action
How do Sensemaking Processes with Minimal Sharing Relate to the Reproduction of Organised Action?

10. Sara Malou Strandvad
Inspirations for a new sociology of art: A sociomaterial study of development processes in the Danish film industry

11. Nicolaas Mouton
On the evolution of social scientific metaphors:
A cognitive-historical enquiry into the divergent trajectories of the idea that collective entities – states and societies, cities and corporations – are biological organisms.

12. Lars Andreas Knutsen
Mobile Data Services:
Shaping of user engagements

13. Nikolaos Theodoros Korfiatis
Information Exchange and Behavior
A Multi-method Inquiry on Online Communities

14. Jens Albæk
Forestillinger om kvalitet og tværfaglighed på sygehuse
– skabelse af forestillinger i læge- og plejegrupperne angående relevans af nye idéer om kvalitetsudvikling gennem tolkningsprocesser

15. Maja Lotz
The Business of Co-Creation – and the Co-Creation of Business

16. Gitte P. Jakobsen
Narrative Construction of Leader Identity in a Leader Development Program Context

17. Dorte Hermansen
"Living the brand" som en brandorienteret dialogisk praxis:
Om udvikling af medarbejdernes brandorienterede dømmekraft

18. Aseem Kinra
Supply Chain (logistics) Environmental Complexity

19. Michael Nørager
How to manage SMEs through the transformation from non innovative to innovative?

20. Kristin Wallevik
Corporate Governance in Family Firms The Norwegian Maritime Sector

21. Bo Hansen Hansen
Beyond the Process
Enriching Software Process Improvement with Knowledge Management

22. Annemette Skot-Hansen
Franske adjektivisk afledte adverbier, der tager præpositionssyntagmer indledt med præpositionen à som argumenter
En valensgrammatisk undersøgelse

23. Line Gry Knudsen
Collaborative R&D Capabilities
In Search of Micro-Foundations

24. Christian Scheuer
Employers meet employees
Essays on sorting and globalization

25. Rasmus Johnsen
The Great Health of Melancholy
A Study of the Pathologies of Performativity

26. Ha Thi Van Pham
Internationalization, Competitiveness Enhancement and Export Performance of Emerging Market Firms:
Evidence from Vietnam

27. Henriette Balieu
Kontrolbegrebets betydning for kausativalternationen i spansk
En kognitiv-typologisk analyse

2010

1. Yen Tran
Organizing Innovationin Turbulent Fashion Market
Four papers on how fashion firms create and appropriate innovation value

2. Anders Raastrup Kristensen
Metaphysical Labour
Flexibility, Performance and Commitment in Work-Life Management

3. Margrét Sigrún Sigurdardottir
Dependently independent
Co-existence of institutional logics in the recorded music industry

4. Ásta Dis Óladóttir
Internationalization from a small domestic base:
An empirical analysis of Economics and Management

5. Christine Secher
E-deltagelse i praksis – politikernes og forvaltningens medkonstruktion og konsekvenserne heraf

6. Marianne Stang Våland
What we talk about when we talk about space:
End User Participation between Processes of Organizational and Architectural Design

7. Rex Degnegaard
Strategic Change Management
Change Management Challenges in the Danish Police Reform

8. Ulrik Schultz Brix
Værdi i rekruttering – den sikre beslutning
En pragmatisk analyse af perception og synliggørelse af værdi i rekrutterings- og udvælgelsesarbejdet

9. Jan Ole Similä
Kontraktsledelse
Relasjonen mellom virksomhetsledelse og kontraktshåndtering, belyst via fire norske virksomheter

10. Susanne Boch Waldorff
Emerging Organizations: In between local translation, institutional logics and discourse

11. Brian Kane
Performance Talk
Next Generation Management of Organizational Performance

12. Lars Ohnemus
Brand Thrust: Strategic Branding and Shareholder Value
An Empirical Reconciliation of two Critical Concepts

13. Jesper Schlamovitz
Håndtering af usikkerhed i film- og byggeprojekter

14. Tommy Moesby-Jensen
Det faktiske livs forbindtlighed
Førsokratisk informeret, ny-aristotelisk ἦθος-tænkning hos Martin Heidegger

15. Christian Fich
Two Nations Divided by Common Values
French National Habitus and the Rejection of American Power

16. Peter Beyer
Processer, sammenhængskraft og fleksibilitet
Et empirisk casestudie af omstillingsforløb i fire virksomheder

17. Adam Buchhorn
Markets of Good Intentions Constructing and Organizing Biogas Markets Amid Fragility and Controversy

18. Cecilie K. Moesby-Jensen
Social læring og fælles praksis
Et mixed method studie, der belyser læringskonsekvenser af et lederkursus for et praksisfællesskab af offentlige mellemledere

19. Heidi Boye
Fødevarer og sundhed i senmodernismen
– En indsigt i hyggefænomenet og de relaterede fødevarepraksisser

20. Kristine Munkgård Pedersen
Flygtige forbindelser og midlertidige mobiliseringer
Om kulturel produktion på Roskilde Festival

21. Oliver Jacob Weber
Causes of Intercompany Harmony in Business Markets – An Empirical Investigation from a Dyad Perspective

22. Susanne Ekman
Authority and Autonomy
Paradoxes of Modern Knowledge Work

23. Anette Frey Larsen
Kvalitetsledelse på danske hospitaler
– Ledelsernes indflydelse på introduktion og vedligeholdelse af kvalitetsstrategier i det danske sundhedsvæsen

24. Toyoko Sato
Performativity and Discourse: Japanese Advertisements on the Aesthetic Education of Desire

25. Kenneth Brinch Jensen
Identifying the Last Planner System
Lean management in the construction industry

26. Javier Busquets
Orchestrating Network Behavior for Innovation

27. Luke Patey
The Power of Resistance: India's National Oil Company and International Activism in Sudan

28. Mette Vedel
Value Creation in Triadic Business Relationships. Interaction, Interconnection and Position

29. Kristian Tørning
Knowledge Management Systems in Practice – A Work Place Study

30. Qingxin Shi
An Empirical Study of Thinking Aloud Usability Testing from a Cultural Perspective

31. Tanja Juul Christiansen
Corporate blogging: Medarbejderes kommunikative handlekraft

32. Malgorzata Ciesielska
Hybrid Organisations.
A study of the Open Source – business setting

33. Jens Dick-Nielsen
Three Essays on Corporate Bond Market Liquidity

34. Sabrina Speiermann
Modstandens Politik
Kampagnestyring i Velfærdsstaten.
En diskussion af trafikkampagners styringspotentiale

35. Julie Uldam
Fickle Commitment. Fostering political engagement in 'the flighty world of online activism'

36. Annegrete Juul Nielsen
Traveling technologies and transformations in health care

37. Athur Mühlen-Schulte
Organising Development
Power and Organisational Reform in the United Nations Development Programme

38. Louise Rygaard Jonas
Branding på butiksgulvet
Et case-studie af kultur- og identitetsarbejdet i Kvickly

2011

1. Stefan Fraenkel
Key Success Factors for Sales Force Readiness during New Product Launch
A Study of Product Launches in the Swedish Pharmaceutical Industry

2. Christian Plesner Rossing
International Transfer Pricing in Theory and Practice

3. Tobias Dam Hede
Samtalekunst og ledelsesdisciplin
– en analyse af coachingsdiskursens genealogi og governmentality

4. Kim Pettersson
Essays on Audit Quality, Auditor Choice, and Equity Valuation

5. Henrik Merkelsen
The expert-lay controversy in risk research and management. Effects of institutional distances. Studies of risk definitions, perceptions, management and communication

6. Simon S. Torp
Employee Stock Ownership:
Effect on Strategic Management and Performance

7. Mie Harder
Internal Antecedents of Management Innovation

8. Ole Helby Petersen
Public-Private Partnerships: Policy and Regulation – With Comparative and Multi-level Case Studies from Denmark and Ireland

9. Morten Krogh Petersen
'Good' Outcomes. Handling Multiplicity in Government Communication

10. Kristian Tangsgaard Hvelplund
Allocation of cognitive resources in translation - an eye-tracking and key-logging study

11. Moshe Yonatany
The Internationalization Process of Digital Service Providers

12. Anne Vestergaard
Distance and Suffering
Humanitarian Discourse in the age of Mediatization

13. Thorsten Mikkelsen
Personligsheds indflydelse på forretningsrelationer

14. Jane Thostrup Jagd
Hvorfor fortsætter fusionsbølgen udover "the tipping point"?
– en empirisk analyse af information og kognitioner om fusioner

15. Gregory Gimpel
Value-driven Adoption and Consumption of Technology: Understanding Technology Decision Making

16. Thomas Stengade Sønderskov
Den nye mulighed
Social innovation i en forretningsmæssig kontekst

17. Jeppe Christoffersen
Donor supported strategic alliances in developing countries

18. Vibeke Vad Baunsgaard
Dominant Ideological Modes of Rationality: Cross functional

integration in the process of product innovation

19. Throstur Olaf Sigurjonsson
Governance Failure and Icelands's Financial Collapse

20. Allan Sall Tang Andersen
Essays on the modeling of risks in interest-rate and inflation markets

21. Heidi Tscherning
Mobile Devices in Social Contexts

22. Birgitte Gorm Hansen
Adapting in the Knowledge Economy Lateral Strategies for Scientists and Those Who Study Them

23. Kristina Vaarst Andersen
Optimal Levels of Embeddedness The Contingent Value of Networked Collaboration

24. Justine Grønbæk Pors
Noisy Management A History of Danish School Governing from 1970-2010

25. Stefan Linder
Micro-foundations of Strategic Entrepreneurship Essays on Autonomous Strategic Action

26. Xin Li
Toward an Integrative Framework of National Competitiveness An application to China

27. Rune Thorbjørn Clausen
Værdifuld arkitektur Et eksplorativt studie af bygningers rolle i virksomheders værdiskabelse

28. Monica Viken
Markedsundersøkelser som bevis i varemerke- og markedsføringsrett

29. Christian Wymann
Tattooing The Economic and Artistic Constitution of a Social Phenomenon

30. Sanne Frandsen
Productive Incoherence A Case Study of Branding and Identity Struggles in a Low-Prestige Organization

31. Mads Stenbo Nielsen
Essays on Correlation Modelling

32. Ivan Häuser
Følelse og sprog Etablering af en ekspressiv kategori, eksemplificeret på russisk

33. Sebastian Schwenen
Security of Supply in Electricity Markets

2012

1. Peter Holm Andreasen
The Dynamics of Procurement Management - A Complexity Approach

2. Martin Haulrich
Data-Driven Bitext Dependency Parsing and Alignment

3. Line Kirkegaard
Konsulenten i den anden nat En undersøgelse af det intense arbejdsliv

4. Tonny Stenheim
Decision usefulness of goodwill under IFRS

5. Morten Lind Larsen
Produktivitet, vækst og velfærd Industrirådet og efterkrigstidens Danmark 1945 - 1958

6. Petter Berg
Cartel Damages and Cost Asymmetries

7. Lynn Kahle
Experiential Discourse in Marketing A methodical inquiry into practice and theory

8. Anne Roelsgaard Obling
Management of Emotions in Accelerated Medical Relationships

9. Thomas Frandsen
Managing Modularity of Service Processes Architecture

10. Carina Christine Skovmøller
CSR som noget særligt
Et casestudie om styring og menings-skabelse i relation til CSR ud fra en intern optik

11. Michael Tell
Fradragsbeskæring af selskabers finansieringsudgifter
En skatteretlig analyse af SEL §§ 11, 11B og 11C

12. Morten Holm
Customer Profitability Measurement Models
Their Merits and Sophistication across Contexts

13. Katja Joo Dyppel
Beskatning af derivater
En analyse af dansk skatteret

14. Esben Anton Schultz
Essays in Labor Economics
Evidence from Danish Micro Data

15. Carina Risvig Hansen
"Contracts not covered, or not fully covered, by the Public Sector Directive"

16. Anja Svejgaard Pors
Iværksættelse af kommunikation
- patientfigurer i hospitalets strategiske kommunikation

17. Frans Bévort
Making sense of management with logics
An ethnographic study of accountants who become managers

18. René Kallestrup
The Dynamics of Bank and Sovereign Credit Risk

19. Brett Crawford
Revisiting the Phenomenon of Interests in Organizational Institutionalism
The Case of U.S. Chambers of Commerce

20. Mario Daniele Amore
Essays on Empirical Corporate Finance

21. Arne Stjernholm Madsen
The evolution of innovation strategy
Studied in the context of medical device activities at the pharmaceutical company Novo Nordisk A/S in the period 1980-2008

22. Jacob Holm Hansen
Is Social Integration Necessary for Corporate Branding?
A study of corporate branding strategies at Novo Nordisk

23. Stuart Webber
Corporate Profit Shifting and the Multinational Enterprise

24. Helene Ratner
Promises of Reflexivity
Managing and Researching Inclusive Schools

25. Therese Strand
The Owners and the Power: Insights from Annual General Meetings

26. Robert Gavin Strand
In Praise of Corporate Social Responsibility Bureaucracy

27. Nina Sormunen
Auditor's going-concern reporting
Reporting decision and content of the report

28. John Bang Mathiasen
Learning within a product development working practice:
- an understanding anchored in pragmatism

29. Philip Holst Riis
Understanding Role-Oriented Enterprise Systems: From Vendors to Customers

30. Marie Lisa Dacanay
Social Enterprises and the Poor
Enhancing Social Entrepreneurship and Stakeholder Theory

31. Fumiko Kano Glückstad
Bridging Remote Cultures: Cross-lingual concept mapping based on the information receiver's prior-knowledge

32. Henrik Barslund Fosse
Empirical Essays in International Trade

33. Peter Alexander Albrecht
Foundational hybridity and its reproduction
Security sector reform in Sierra Leone

34. Maja Rosenstock
CSR - hvor svært kan det være? Kulturanalytisk casestudie om udfordringer og dilemmaer med at forankre Coops CSR-strategi

35. Jeanette Rasmussen
Tweens, medier og forbrug
Et studie af 10-12 årige danske børns brug af internettet, opfattelse og forståelse af markedsføring og forbrug

36. Ib Tunby Gulbrandsen
'This page is not intended for a US Audience'
A five-act spectacle on online communication, collaboration & organization.

37. Kasper Aalling Teilmann
Interactive Approaches to Rural Development

38. Mette Mogensen
The Organization(s) of Well-being and Productivity
(Re)assembling work in the Danish Post

39. Søren Friis Møller
From Disinterestedness to Engagement Towards Relational Leadership In the Cultural Sector

40. Nico Peter Berhausen
Management Control, Innovation and Strategic Objectives – Interactions and Convergence in Product Development Networks

41. Balder Onarheim
Creativity under Constraints
Creativity as Balancing 'Constrainedness'

42. Haoyong Zhou
Essays on Family Firms

43. Elisabeth Naima Mikkelsen
Making sense of organisational conflict
An empirical study of enacted sense-making in everyday conflict at work

2013

1. Jacob Lyngsie
Entrepreneurship in an Organizational Context

2. Signe Groth-Brodersen
Fra ledelse til selvet
En socialpsykologisk analyse af forholdet imellem selvledelse, ledelse og stress i det moderne arbejdsliv

3. Nis Høyrup Christensen
Shaping Markets: A Neoinstitutional Analysis of the Emerging Organizational Field of Renewable Energy in China

4. Christian Edelvold Berg
As a matter of size
THE IMPORTANCE OF CRITICAL MASS AND THE CONSEQUENCES OF SCARCITY FOR TELEVISION MARKETS

5. Christine D. Isakson
Coworker Influence and Labor Mobility
Essays on Turnover, Entrepreneurship and Location Choice in the Danish Maritime Industry

6. Niels Joseph Jerne Lennon
Accounting Qualities in Practice
Rhizomatic stories of representational faithfulness, decision making and control

7. Shannon O'Donnell
Making Ensemble Possible
How special groups organize for collaborative creativity in conditions of spatial variability and distance

8. Robert W. D. Veitch
Access Decisions in a Partly-Digital World
Comparing Digital Piracy and Legal Modes for Film and Music

9. Marie Mathiesen
Making Strategy Work
An Organizational Ethnography

10. Arisa Shollo
The role of business intelligence in organizational decision-making

11. Mia Kaspersen
The construction of social and environmental reporting

12. Marcus Møller Larsen
The organizational design of offshoring

13. Mette Ohm Rørdam
EU Law on Food Naming
The prohibition against misleading names in an internal market context

14. Hans Peter Rasmussen
GIV EN GED!
Kan giver-idealtyper forklare støtte til velgørenhed og understøtte relationsopbygning?

15. Ruben Schachtenhaufen
Fonetisk reduktion i dansk

16. Peter Koerver Schmidt
Dansk CFC-beskatning
I et internationalt og komparativt perspektiv

17. Morten Froholdt
Strategi i den offentlige sektor
En kortlægning af styringsmæssig kontekst, strategisk tilgang, samt anvendte redskaber og teknologier for udvalgte danske statslige styrelser

18. Annette Camilla Sjørup
Cognitive effort in metaphor translation
An eye-tracking and key-logging study

19. Tamara Stucchi
The Internationalization of Emerging Market Firms: A Context-Specific Study

20. Thomas Lopdrup-Hjorth
"Let's Go Outside": The Value of Co-Creation

21. Ana Alačovska
Genre and Autonomy in Cultural Production
The case of travel guidebook production

22. Marius Gudmand-Høyer
Stemningssindssygdommenes historie i det 19. århundrede
Omtydningen af melankolien og manien som bipolære stemningslidelser i dansk sammenhæng under hensyn til dannelsen af det moderne følelseslivs relative autonomi.
En problematiserings- og erfarings-analytisk undersøgelse

23. Lichen Alex Yu
Fabricating an S&OP Process
Circulating References and Matters of Concern

24. Esben Alfort
The Expression of a Need
Understanding search

25. Trine Pallesen
Assembling Markets for Wind Power
An Inquiry into the Making of Market Devices

26. Anders Koed Madsen
Web-Visions
Repurposing digital traces to organize social attention

27. Lærke Højgaard Christiansen
BREWING ORGANIZATIONAL RESPONSES TO INSTITUTIONAL LOGICS

28. Tommy Kjær Lassen
EGENTLIG SELVLEDELSE
En ledelsesfilosofisk afhandling om selvledelsens paradoksale dynamik og eksistentielle engagement

29. Morten Rossing
Local Adaption and Meaning Creation in Performance Appraisal

30. Søren Obed Madsen
Lederen som oversætter
Et oversættelsesteoretisk perspektiv på strategisk arbejde

31. Thomas Høgenhaven
Open Government Communities
Does Design Affect Participation?

32. Kirstine Zinck Pedersen
Failsafe Organizing?
A Pragmatic Stance on Patient Safety

33. Anne Petersen
Hverdagslogikker i psykiatrisk arbejde
En institutionsetnografisk undersøgelse af hverdagen i psykiatriske organisationer

34. Didde Maria Humle
Fortællinger om arbejde

35. Mark Holst-Mikkelsen
Strategieksekvering i praksis
– barrierer og muligheder!

36. Malek Maalouf
Sustaining lean
Strategies for dealing with organizational paradoxes

37. Nicolaj Tofte Brenneche
Systemic Innovation In The Making
The Social Productivity of Cartographic Crisis and Transitions in the Case of SEEIT

38. Morten Gylling
The Structure of Discourse
A Corpus-Based Cross-Linguistic Study

39. Binzhang YANG
Urban Green Spaces for Quality Life
- Case Study: the landscape architecture for people in Copenhagen

40. Michael Friis Pedersen
Finance and Organization:
The Implications for Whole Farm Risk Management

41. Even Fallan
Issues on supply and demand for environmental accounting information

42. Ather Nawaz
Website user experience
A cross-cultural study of the relation between users´ cognitive style, context of use, and information architecture of local websites

43. Karin Beukel
The Determinants for Creating Valuable Inventions

44. Arjan Markus
External Knowledge Sourcing and Firm Innovation
Essays on the Micro-Foundations of Firms' Search for Innovation

2014

1. Solon Moreira
Four Essays on Technology Licensing and Firm Innovation

2. Karin Strzeletz Ivertsen
Partnership Drift in Innovation Processes
A study of the Think City electric car development

3. Kathrine Hoffmann Pii
Responsibility Flows in Patient-centred Prevention

4. Jane Bjørn Vedel
Managing Strategic Research
An empirical analysis of science-industry collaboration in a pharmaceutical company

5. Martin Gylling
Processuel strategi i organisationer
Monografi om dobbeltheden i tænkning af strategi, dels som vidensfelt i organisationsteori, dels som kunstnerisk tilgang til at skabe i erhvervsmæssig innovation

6. Linne Marie Lauesen
Corporate Social Responsibility in the Water Sector: How Material Practices and their Symbolic and Physical Meanings Form a Colonising Logic

7. Maggie Qiuzhu Mei
LEARNING TO INNOVATE: The role of ambidexterity, standard, and decision process

8. Inger Høedt-Rasmussen
Developing Identity for Lawyers Towards Sustainable Lawyering

9. Sebastian Fux
Essays on Return Predictability and Term Structure Modelling

10. Thorbjørn N. M. Lund-Poulsen
Essays on Value Based Management

11. Oana Brindusa Albu
Transparency in Organizing: A Performative Approach

12. Lena Olaison
Entrepreneurship at the limits

13. Hanne Sørum
DRESSED FOR WEB SUCCESS? An Empirical Study of Website Quality in the Public Sector

14. Lasse Folke Henriksen
Knowing networks How experts shape transnational governance

15. Maria Halbinger
Entrepreneurial Individuals Empirical Investigations into Entrepreneurial Activities of Hackers and Makers

16. Robert Spliid
Kapitalfondenes metoder og kompetencer

17. Christiane Stelling
Public-private partnerships & the need, development and management of trusting A processual and embedded exploration

18. Marta Gasparin
Management of design as a translation process

19. Kåre Moberg
Assessing the Impact of Entrepreneurship Education From ABC to PhD

20. Alexander Cole
Distant neighbors Collective learning beyond the cluster

21. Martin Møller Boje Rasmussen
Is Competitiveness a Question of Being Alike? How the United Kingdom, Germany and Denmark Came to Compete through their Knowledge Regimes from 1993 to 2007

22. Anders Ravn Sørensen
Studies in central bank legitimacy, currency and national identity Four cases from Danish monetary history

23. Nina Bellak
Can Language be Managed in International Business? Insights into Language Choice from a Case Study of Danish and Austrian Multinational Corporations (MNCs)

24. Rikke Kristine Nielsen
Global Mindset as Managerial Meta-competence and Organizational Capability: Boundary-crossing Leadership Cooperation in the MNC The Case of 'Group Mindset' in Solar A/S.

25. Rasmus Koss Hartmann
User Innovation inside government Towards a critically performative foundation for inquiry

26. Kristian Gylling Olesen
Flertydig og emergerende ledelse i folkeskolen
Et aktør-netværksteoretisk ledelses-studie af politiske evalueringsreformers betydning for ledelse i den danske folkeskole

27. Troels Riis Larsen
Kampen om Danmarks omdømme 1945-2010
Omdømmearbejde og omdømmepolitik

28. Klaus Majgaard
Jagten på autenticitet i offentlig styring

29. Ming Hua Li
Institutional Transition and Organizational Diversity: Differentiated internationalization strategies of emerging market state-owned enterprises

30. Sofie Blinkenberg Federspiel
IT, organisation og digitalisering: Institutionelt arbejde i den kommunale digitaliseringsproces

31. Elvi Weinreich
Hvilke offentlige ledere er der brug for når velfærdstænkningen flytter sig – er Diplomuddannelsens lederprofil svaret?

32. Ellen Mølgaard Korsager
Self-conception and image of context in the growth of the firm – A Penrosian History of Fiberline Composites

33. Else Skjold
The Daily Selection

34. Marie Louise Conradsen
The Cancer Centre That Never Was The Organisation of Danish Cancer Research 1949-1992

35. Virgilio Failla
Three Essays on the Dynamics of Entrepreneurs in the Labor Market

36. Nicky Nedergaard
Brand-Based Innovation Relational Perspectives on Brand Logics and Design Innovation Strategies and Implementation

37. Mads Gjedsted Nielsen
Essays in Real Estate Finance

38. Kristin Martina Brandl
Process Perspectives on Service Offshoring

39. Mia Rosa Koss Hartmann
In the gray zone With police in making space for creativity

40. Karen Ingerslev
Healthcare Innovation under The Microscope Framing Boundaries of Wicked Problems

41. Tim Neerup Themsen
Risk Management in large Danish public capital investment programmes

2015

1. Jakob Ion Wille
Film som design
Design af levende billeder i film og tv-serier

2. Christiane Mossin
Interzones of Law and Metaphysics Hierarchies, Logics and Foundations of Social Order seen through the Prism of EU Social Rights

3. Thomas Tøth
TRUSTWORTHINESS: ENABLING GLOBAL COLLABORATION An Ethnographic Study of Trust, Distance, Control, Culture and Boundary Spanning within Offshore Outsourcing of IT Services

4. Steven Højlund
Evaluation Use in Evaluation Systems – The Case of the European Commission

5. Julia Kirch Kirkegaard
AMBIGUOUS WINDS OF CHANGE – OR FIGHTING AGAINST WINDMILLS IN CHINESE WIND POWER
A CONSTRUCTIVIST INQUIRY INTO CHINA'S PRAGMATICS OF GREEN MARKETISATION MAPPING CONTROVERSIES OVER A POTENTIAL TURN TO QUALITY IN CHINESE WIND POWER

6. Michelle Carol Antero
A Multi-case Analysis of the Development of Enterprise Resource Planning Systems (ERP) Business Practices

Morten Friis-Olivarius
The Associative Nature of Creativity

7. Mathew Abraham
New Cooperativism:
A study of emerging producer organisations in India

8. Stine Hedegaard
Sustainability-Focused Identity: Identity work performed to manage, negotiate and resolve barriers and tensions that arise in the process of constructing or ganizational identity in a sustainability context

9. Cecilie Glerup
Organizing Science in Society – the conduct and justification of resposible research

10. Allan Salling Pedersen
Implementering af ITIL® IT-governance - når best practice konflikter med kulturen Løsning af implementerings-problemer gennem anvendelse af kendte CSF i et aktionsforskningsforløb.

11. Nihat Misir
A Real Options Approach to Determining Power Prices

12. Mamdouh Medhat
MEASURING AND PRICING THE RISK OF CORPORATE FAILURES

13. Rina Hansen
Toward a Digital Strategy for Omnichannel Retailing

14. Eva Pallesen
In the rhythm of welfare creation
A relational processual investigation moving beyond the conceptual horizon of welfare management

15. Gouya Harirchi
In Search of Opportunities: Three Essays on Global Linkages for Innovation

16. Lotte Holck
Embedded Diversity: A critical ethnographic study of the structural tensions of organizing diversity

17. Jose Daniel Balarezo
Learning through Scenario Planning

18. Louise Pram Nielsen
Knowledge dissemination based on terminological ontologies. Using eye tracking to further user interface design.

19. Sofie Dam
PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIPS FOR INNOVATION AND SUSTAINABILITY TRANSFORMATION
An embedded, comparative case study of municipal waste management in England and Denmark

20. Ulrik Hartmyer Christiansen
Follwoing the Content of Reported Risk Across the Organization

21. Guro Refsum Sanden
Language strategies in multinational corporations. A cross-sector study of financial service companies and manufacturing companies.

22. Linn Gevoll
Designing performance management for operational level
- A closer look on the role of design choices in framing coordination and motivation

23. Frederik Larsen
Objects and Social Actions – on Second-hand Valuation Practices

24. Thorhildur Hansdottir Jetzek
The Sustainable Value of Open Government Data Uncovering the Generative Mechanisms of Open Data through a Mixed Methods Approach

25. Gustav Toppenberg
Innovation-based M&A – Technological-Integration Challenges – The Case of Digital-Technology Companies

26. Mie Plotnikof
Challenges of Collaborative Governance An Organizational Discourse Study of Public Managers' Struggles with Collaboration across the Daycare Area

27. Christian Garmann Johnsen
Who Are the Post-Bureaucrats? A Philosophical Examination of the Creative Manager, the Authentic Leader and the Entrepreneur

28. Jacob Brogaard-Kay
Constituting Performance Management A field study of a pharmaceutical company

29. Rasmus Ploug Jenle
Engineering Markets for Control: Integrating Wind Power into the Danish Electricity System

30. Morten Lindholst
Complex Business Negotiation: Understanding Preparation and Planning

31. Morten Grynings
TRUST AND TRANSPARENCY FROM AN ALIGNMENT PERSPECTIVE

32. Peter Andreas Norn
Byregimer og styringsevne: Politisk lederskab af store byudviklingsprojekter

33. Milan Miric
Essays on Competition, Innovation and Firm Strategy in Digital Markets

34. Sanne K. Hjordrup
The Value of Talent Management Rethinking practice, problems and possibilities

35. Johanna Sax
Strategic Risk Management – Analyzing Antecedents and Contingencies for Value Creation

36. Pernille Rydén
Strategic Cognition of Social Media

37. Mimmi Sjöklint
The Measurable Me - The Influence of Self-tracking on the User Experience

38. Juan Ignacio Staricco
Towards a Fair Global Economic Regime? A critical assessment of Fair Trade through the examination of the Argentinean wine industry

39. Marie Henriette Madsen
Emerging and temporary connections in Quality work

40. Yangfeng CAO
Toward a Process Framework of Business Model Innovation in the Global Context Entrepreneurship-Enabled Dynamic Capability of Medium-Sized Multinational Enterprises

41. Carsten Scheibye
Enactment of the Organizational Cost Structure in Value Chain Configuration A Contribution to Strategic Cost Management

2016

1. Signe Sofie Dyrby
Enterprise Social Media at Work

2. Dorte Boesby Dahl
The making of the public parking attendant
Dirt, aesthetics and inclusion in public service work

3. Verena Girschik
Realizing Corporate Responsibility Positioning and Framing in Nascent Institutional Change

4. Anders Ørding Olsen
IN SEARCH OF SOLUTIONS
Inertia, Knowledge Sources and Diversity in Collaborative Problem-solving

5. Pernille Steen Pedersen
Udkast til et nyt copingbegreb
En kvalifikation af ledelsesmuligheder for at forebygge sygefravær ved psykiske problemer.

6. Kerli Kant Hvass
Weaving a Path from Waste to Value: Exploring fashion industry business models and the circular economy

7. Kasper Lindskow
Exploring Digital News Publishing Business Models – a production network approach

8. Mikkel Mouritz Marfelt
The chameleon workforce: Assembling and negotiating the content of a workforce

9. Marianne Bertelsen
Aesthetic encounters
Rethinking autonomy, space & time in today's world of art

10. Louise Hauberg Wilhelmsen
EU PERSPECTIVES ON INTERNATIONAL COMMERCIAL ARBITRATION

11. Abid Hussain
On the Design, Development and Use of the Social Data Analytics Tool (SODATO): Design Propositions, Patterns, and Principles for Big Social Data Analytics

12. Mark Bruun
Essays on Earnings Predictability

13. Tor Bøe-Lillegraven
BUSINESS PARADOXES, BLACK BOXES, AND BIG DATA: BEYOND ORGANIZATIONAL AMBIDEXTERITY

14. Hadis Khonsary-Atighi
ECONOMIC DETERMINANTS OF DOMESTIC INVESTMENT IN AN OIL-BASED ECONOMY: THE CASE OF IRAN (1965-2010)

15. Maj Lervad Grasten
Rule of Law or Rule by Lawyers?
On the Politics of Translation in Global Governance

16. Lene Granzau Juel-Jacobsen
SUPERMARKEDETS MODUS OPERANDI – en hverdagssociologisk undersøgelse af forholdet mellem rum og handlen og understøtte relationsopbygning?

17. Christine Thalsgård Henriques
In search of entrepreneurial learning – Towards a relational perspective on incubating practices?

18. Patrick Bennett
Essays in Education, Crime, and Job Displacement

19. Søren Korsgaard
Payments and Central Bank Policy

20. Marie Kruse Skibsted
Empirical Essays in Economics of Education and Labor

21. Elizabeth Benedict Christensen
The Constantly Contingent Sense of Belonging of the 1.5 Generation Undocumented Youth
An Everyday Perspective

22. Lasse J. Jessen
Essays on Discounting Behavior and Gambling Behavior

23. Kalle Johannes Rose
Når stifterviljen dør…
Et retsøkonomisk bidrag til 200 års juridisk konflikt om ejendomsretten

24. Andreas Søeborg Kirkedal
Danish Stød and Automatic Speech Recognition

25. Ida Lunde Jørgensen
Institutions and Legitimations in Finance for the Arts

26. Olga Rykov Ibsen
An empirical cross-linguistic study of directives: A semiotic approach to the sentence forms chosen by British, Danish and Russian speakers in native and ELF contexts

27. Desi Volker
Understanding Interest Rate Volatility

28. Angeli Elizabeth Weller
Practice at the Boundaries of Business Ethics & Corporate Social Responsibility

29. Ida Danneskiold-Samsøe
Levende læring i kunstneriske organisationer
En undersøgelse af læringsprocesser mellem projekt og organisation på Aarhus Teater

30. Leif Christensen
Quality of information – The role of internal controls and materiality

31. Olga Zarzecka
Tie Content in Professional Networks

32. Henrik Mahncke
De store gaver
- Filantropiens gensidighedsrelationer i teori og praksis

33. Carsten Lund Pedersen
Using the Collective Wisdom of Frontline Employees in Strategic Issue Management

34. Yun Liu
Essays on Market Design

35. Denitsa Hazarbassanova Blagoeva
The Internationalisation of Service Firms

36. Manya Jaura Lind
Capability development in an off-shoring context: How, why and by whom

37. Luis R. Boscán F.
Essays on the Design of Contracts and Markets for Power System Flexibility

38. Andreas Philipp Distel
Capabilities for Strategic Adaptation: Micro-Foundations, Organizational Conditions, and Performance Implications

39. Lavinia Bleoca
The Usefulness of Innovation and Intellectual Capital in Business Performance: The Financial Effects of Knowledge Management vs. Disclosure

40. Henrik Jensen
Economic Organization and Imperfect Managerial Knowledge: A Study of the Role of Managerial Meta-Knowledge in the Management of Distributed Knowledge

41. Stine Mosekjær
The Understanding of English Emotion Words by Chinese and Japanese Speakers of English as a Lingua Franca An Empirical Study

42. Hallur Tor Sigurdarson
The Ministry of Desire - Anxiety and entrepreneurship in a bureaucracy

43. Kätlin Pulk
Making Time While Being in Time
A study of the temporality of organizational processes

44. Valeria Giacomin
Contextualizing the cluster Palm oil in Southeast Asia in global perspective (1880s–1970s)

45. Jeanette Willert
Managers' use of multiple Management Control Systems: The role and interplay of management control systems and company performance

46. Mads Vestergaard Jensen
Financial Frictions: Implications for Early Option Exercise and Realized Volatility

47. Mikael Reimer Jensen
Interbank Markets and Frictions

48. Benjamin Faigen
Essays on Employee Ownership

49. Adela Michea
Enacting Business Models An Ethnographic Study of an Emerging Business Model Innovation within the Frame of a Manufacturing Company.

50. Iben Sandal Stjerne
Transcending organization in temporary systems Aesthetics' organizing work and employment in Creative Industries

51. Simon Krogh
Anticipating Organizational Change

52. Sarah Netter
Exploring the Sharing Economy

53. Lene Tolstrup Christensen
State-owned enterprises as institutional market actors in the marketization of public service provision: A comparative case study of Danish and Swedish passenger rail 1990–2015

54. Kyoung(Kay) Sun Park
Three Essays on Financial Economics

2017

1. Mari Bjerck
Apparel at work. Work uniforms and women in male-dominated manual occupations.

2. Christoph H. Flöthmann
Who Manages Our Supply Chains? Backgrounds, Competencies and Contributions of Human Resources in Supply Chain Management

3. Aleksandra Anna Rzeźnik
Essays in Empirical Asset Pricing

4. Claes Bäckman
Essays on Housing Markets

5. Kirsti Reitan Andersen
Stabilizing Sustainability in the Textile and Fashion Industry

6. Kira Hoffmann
Cost Behavior: An Empirical Analysis of Determinants and Consequences of Asymmetries

7. Tobin Hanspal
Essays in Household Finance

8. Nina Lange
Correlation in Energy Markets

9. Anjum Fayyaz
Donor Interventions and SME Networking in Industrial Clusters in Punjab Province, Pakistan

10. Magnus Paulsen Hansen
Trying the unemployed. Justification and critique, emancipation and coercion towards the 'active society'. A study of contemporary reforms in France and Denmark

11. Sameer Azizi
Corporate Social Responsibility in Afghanistan – a critical case study of the mobile telecommunications industry

12. Malene Myhre
The internationalization of small and medium-sized enterprises: A qualitative study

13. Thomas Presskorn-Thygesen
The Significance of Normativity – Studies in Post-Kantian Philosophy and Social Theory

14. Federico Clementi
Essays on multinational production and international trade

15. Lara Anne Hale
Experimental Standards in Sustainability Transitions: Insights from the Building Sector

16. Richard Pucci
Accounting for Financial Instruments in an Uncertain World Controversies in IFRS in the Aftermath of the 2008 Financial Crisis

17. Sarah Maria Denta
Kommunale offentlige private partnerskaber Regulering I skyggen af Farumsagen

18. Christian Östlund
Design for e-training

19. Amalie Martinus Hauge
Organizing Valuations – a pragmatic inquiry

20. Tim Holst Celik
Tension-filled Governance? Exploring the Emergence, Consolidation and Reconfiguration of Legitimatory and Fiscal State-crafting

21. Christian Bason
Leading Public Design: How managers engage with design to transform public governance

22. Davide Tomio
Essays on Arbitrage and Market Liquidity

23. Simone Stæhr
Financial Analysts' Forecasts Behavioral Aspects and the Impact of Personal Characteristics

24. Mikkel Godt Gregersen
Management Control, Intrinsic Motivation and Creativity – How Can They Coexist

25. Kristjan Johannes Suse Jespersen
Advancing the Payments for Ecosystem Service Discourse Through Institutional Theory

26. Kristian Bondo Hansen
Crowds and Speculation: A study of crowd phenomena in the U.S. financial markets 1890 to 1940

27. Lars Balslev
Actors and practices – An institutional study on management accounting change in Air Greenland

28. Sven Klingler
Essays on Asset Pricing with Financial Frictions

29. Klement Ahrensbach Rasmussen
Business Model Innovation The Role of Organizational Design

30. Giulio Zichella
Entrepreneurial Cognition. Three essays on entrepreneurial behavior and cognition under risk and uncertainty

31. Richard Ledborg Hansen
En forkærlighed til det eksisterende – mellemlederens oplevelse af forandringsmodstand i organisatoriske forandringer

32. Vilhelm Stefan Holsting
Militært chefvirke: Kritik og retfærdiggørelse mellem politik og profession

33. Thomas Jensen
Shipping Information Pipeline: An information infrastructure to improve international containerized shipping

34. Dzmitry Bartalevich
Do economic theories inform policy? Analysis of the influence of the Chicago School on European Union competition policy

35. Kristian Roed Nielsen
Crowdfunding for Sustainability: A study on the potential of reward-based crowdfunding in supporting sustainable entrepreneurship

36. Emil Husted
There is always an alternative: A study of control and commitment in political organization

37. Anders Ludvig Sevelsted
Interpreting Bonds and Boundaries of Obligation. A genealogy of the emergence and development of Protestant voluntary social work in Denmark as shown through the cases of the Copenhagen Home Mission and the Blue Cross (1850 – 1950)

38. Niklas Kohl
Essays on Stock Issuance

39. Maya Christiane Flensborg Jensen
BOUNDARIES OF PROFESSIONALIZATION AT WORK An ethnography-inspired study of care workers' dilemmas at the margin

40. Andreas Kamstrup
Crowdsourcing and the Architectural Competition as Organisational Technologies

41. Louise Lyngfeldt Gorm Hansen
Triggering Earthquakes in Science, Politics and Chinese Hydropower - A Controversy Study

2018

1. Vishv Priya Kohli
Combatting Falsifi cation and Counterfeiting of Medicinal Products in the E uropean Union – A Legal Analysis

2. Helle Haurum
Customer Engagement Behavior in the context of Continuous Service Relationships

3. Nis Grünberg
The Party -state order: Essays on China's political organization and political economic institutions

4. Jesper Christensen
A Behavioral Theory of Human Capital Integration

5. Poula Marie Helth
Learning in practice

6. Rasmus Vendler Toft-Kehler
Entrepreneurship as a career? An investigation of the relationship between entrepreneurial experience and entrepreneurial outcome

7. Szymon Furtak
Sensing the Future: Designing sensor-based predictive information systems for forecasting spare part demand for diesel engines

8. Mette Brehm Johansen
Organizing patient involvement. An ethnographic study

9. Iwona Sulinska
Complexities of Social Capital in Boards of Directors

10. Cecilie Fanøe Petersen
Award of public contracts as a means to conferring State aid: A legal analysis of the interface between public procurement law and State aid law

11. Ahmad Ahmad Barirani
Three Experimental Studies on Entrepreneurship

12. Carsten Allerslev Olsen
Financial Reporting Enforcement: Impact and Consequences

13. Irene Christensen
New product fumbles – Organizing for the Ramp-up process

14. Jacob Taarup-Esbensen
Managing communities – Mining MNEs' community risk management practices

15. Lester Allan Lasrado
Set-Theoretic approach to maturity models

16. Mia B. Münster
Intention vs. Perception of Designed Atmospheres in Fashion Stores

17. Anne Sluhan
Non-Financial Dimensions of Family Firm Ownership: How Socioemotional Wealth and Familiness Influence Internationalization

18. Henrik Yde Andersen
Essays on Debt and Pensions

19. Fabian Heinrich Müller
Valuation Reversed – When Valuators are Valuated. An Analysis of the Perception of and Reaction to Reviewers in Fine-Dining

20. Martin Jarmatz
Organizing for Pricing

21. Niels Joachim Christfort Gormsen
Essays on Empirical Asset Pricing

22. Diego Zunino
Socio-Cognitive Perspectives in Business Venturing

23. Benjamin Asmussen
Networks and Faces between Copenhagen and Canton, 1730-1840

24. Dalia Bagdziunaite
Brains at Brand Touchpoints
A Consumer Neuroscience Study of Information Processing of Brand Advertisements and the Store Environment in Compulsive Buying

25. Erol Kazan
Towards a Disruptive Digital Platform Model

26. Andreas Bang Nielsen
Essays on Foreign Exchange and Credit Risk

27. Anne Krebs
Accountable, Operable Knowledge Toward Value Representations of Individual Knowledge in Accounting

28. Matilde Fogh Kirkegaard
A firm- and demand-side perspective on behavioral strategy for value creation: Insights from the hearing aid industry

29. Agnieszka Nowinska
SHIPS AND RELATION-SHIPS
Tie formation in the sector of shipping intermediaries in shipping

30. Stine Evald Bentsen
The Comprehension of English Texts by Native Speakers of English and Japanese, Chinese and Russian Speakers of English as a Lingua Franca. An Empirical Study.

31. Stine Louise Daetz
Essays on Financial Frictions in Lending Markets

32. *Christian Skov Jensen*
Essays on Asset Pricing

33. Anders Kryger
Aligning future employee action and corporate strategy in a resource-scarce environment

34. Maitane Elorriaga-Rubio
The behavioral foundations of strategic decision-making: A contextual perspective

35. Roddy Walker
Leadership Development as Organisational Rehabilitation: Shaping Middle-Managers as Double Agents

36. Jinsun Bae
Producing Garments for Global Markets Corporate social responsibility (CSR) in Myanmar's export garment industry 2011–2015

37. Queralt Prat-i-Pubill
Axiological knowledge in a knowledge driven world. Considerations for organizations.

38. Pia Mølgaard
Essays on Corporate Loans and Credit Risk

39. Marzia Aricò
Service Design as a Transformative Force: Introduction and Adoption in an Organizational Context

40. Christian Dyrlund Wåhlin-Jacobsen
Constructing change initiatives in workplace voice activities Studies from a social interaction perspective

41. Peter Kalum Schou
Institutional Logics in Entrepreneurial Ventures: How Competing Logics arise and shape organizational processes and outcomes during scale-up

42. Per Henriksen
Enterprise Risk Management Rationaler og paradokser i en moderne ledelsesteknologi

43. Maximilian Schellmann
The Politics of Organizing Refugee Camps

44. Jacob Halvas Bjerre
Excluding the Jews: The Aryanization of Danish-German Trade and German Anti-Jewish Policy in Denmark 1937-1943

45. Ida Schrøder
Hybridising accounting and caring: A symmetrical study of how costs and needs are connected in Danish child protection work

46. Katrine Kunst
Electronic Word of Behavior: Transforming digital traces of consumer behaviors into communicative content in product design

47. Viktor Avlonitis
Essays on the role of modularity in management: Towards a unified perspective of modular and integral design

48. Anne Sofie Fischer
Negotiating Spaces of Everyday Politics: -An ethnographic study of organizing for social transformation for women in urban poverty, Delhi, India

2019

1. Shihan Du
ESSAYS IN EMPIRICAL STUDIES BASED ON ADMINISTRATIVE LABOUR MARKET DATA

2. Mart Laatsit
Policy learning in innovation policy: A comparative analysis of European Union member states

3. Peter J. Wynne
Proactively Building Capabilities for the Post-Acquisition Integration of Information Systems

4. Kalina S. Staykova
Generative Mechanisms for Digital Platform Ecosystem Evolution

5. Ieva Linkeviciute
Essays on the Demand-Side Management in Electricity Markets

6. Jonatan Echebarria Fernández
Jurisdiction and Arbitration Agreements in Contracts for the Carriage of Goods by Sea – Limitations on Party Autonomy

7. Louise Thorn Bøttkjær
Votes for sale. Essays on clientelism in new democracies.

8. Ditte Vilstrup Holm
The Poetics of Participation: the organizing of participation in contemporary art

9. Philip Rosenbaum
Essays in Labor Markets – Gender, Fertility and Education

10. Mia Olsen
Mobile Betalinger - Succesfaktorer og Adfærdsmæssige Konsekvenser

11. Adrián Luis Mérida Gutiérrez
Entrepreneurial Careers: Determinants, Trajectories, and Outcomes

12. Frederik Regli
Essays on Crude Oil Tanker Markets

13. Cancan Wang
Becoming Adaptive through Social Media: Transforming Governance and Organizational Form in Collaborative E-government

14. Lena Lindbjerg Sperling
Economic and Cultural Development: Empirical Studies of Micro-level Data

15. Xia Zhang
Obligation, face and facework: An empirical study of the communicative act of cancellation of an obligation by Chinese, Danish and British business professionals in both L1 and ELF contexts

16. Stefan Kirkegaard Sløk-Madsen
Entrepreneurial Judgment and Commercialization

17. Erin Leitheiser
The Comparative Dynamics of Private Governance
The case of the Bangladesh Ready-Made Garment Industry

18. Lone Christensen
STRATEGIIMPLEMENTERING: STYRINGSBESTRÆBELSER, IDENTITET OG AFFEKT

19. Thomas Kjær Poulsen
Essays on Asset Pricing with Financial Frictions

20. Maria Lundberg
Trust and self-trust in leadership identity constructions: A qualitative exploration of narrative ecology in the discursive aftermath of heroic discourse

21. Tina Joanes
Sufficiency for sustainability Determinants and strategies for reducing clothing consumption

22. Benjamin Johannes Flesch
Social Set Visualizer (SoSeVi): Design, Development and Evaluation of a Visual Analytics Tool for Computational Set Analysis of Big Social Data

23. Henriette Sophia Groskopff
Tvede Schleimann
Creating innovation through collaboration – Partnering in the maritime sector

24. Kristian Steensen Nielsen
The Role of Self-Regulation in Environmental Behavior Change

25. Lydia L. Jørgensen
Moving Organizational Atmospheres

26. Theodor Lucian Vladasel
Embracing Heterogeneity: Essays in Entrepreneurship and Human Capital

27. Seidi Suurmets
Contextual Effects in Consumer Research: An Investigation of Consumer Information Processing and Behavior via the Applicati on of Eye-tracking Methodology

28. Marie Sundby Palle Nickelsen
Reformer mellem integritet og innovation: Reform af reformens form i den danske centraladministration fra 1920 til 2019

29. Vibeke Kristine Scheller
The temporal organizing of same-day discharge: A tempography of a Cardiac Day Unit

30. Qian Sun
Adopting Artificial Intelligence in Healthcare in the Digital Age: Perceived Challenges, Frame Incongruence, and Social Power

31. Dorthe Thorning Mejlhede
Artful change agency and organizing for innovation – the case of a Nordic fintech cooperative

32. Benjamin Christoffersen
Corporate Default Models: Empirical Evidence and Methodical Contributions

33. Filipe Antonio Bonito Vieira
Essays on Pensions and Fiscal Sustainability

34. Morten Nicklas Bigler Jensen
Earnings Management in Private Firms: An Empirical Analysis of Determinants and Consequences of Earnings Management in Private Firms

2020

1. Christian Hendriksen
Inside the Blue Box: Explaining industry influence in the International Maritime Organization

2. Vasileios Kosmas
Environmental and social issues in global supply chains: Emission reduction in the maritime transport industry and maritime search and rescue operational response to migration

3. Thorben Peter Simonsen
The spatial organization of psychiatric practice: A situated inquiry into 'healing architecture'

4. Signe Bruskin
The infinite storm: An ethnographic study of organizational change in a bank

5. Rasmus Corlin Christensen
Politics and Professionals: Transnational Struggles to Change International Taxation

6. Robert Lorenz Törmer
The Architectural Enablement of a Digital Platform Strategy

7. Anna Kirkebæk Johansson Gosovic
Ethics as Practice: An ethnographic study of business ethics in a multi-national biopharmaceutical company

8. Frank Meier
Making up leaders in leadership development

9. Kai Basner
Servitization at work: On proliferation and containment

10. Anestis Keremis
Anti-corruption in action: How is anti-corruption practiced in multinational companies?

11. Marie Larsen Ryberg
Governing Interdisciolinarity: Stakes and translations of interdisciplinarity in Danish high school education.

12. Jannick Friis Christensen
Queering organisation(s): Norm-critical orientations to organising and researching diversity

13. Thorsteinn Sigurdur Sveinsson
Essays on Macroeconomic Implications of Demographic Change

14. Catherine Casler
Reconstruction in strategy and organization: For a pragmatic stance

15. Luisa Murphy
Revisiting the standard organization of multi-stakeholder initiatives (MSIs): The case of a meta-MSI in Southeast Asia

16. Friedrich Bergmann
Essays on International Trade

17. Nicholas Haagensen
European Legal Networks in Crisis: The Legal Construction of Economic Policy

18. Charlotte Biil
Samskabelse med en sommerfugle-model: Hybrid ret i forbindelse med et partnerskabsprojekt mellem 100 selvejende daginstitutioner, deres paraplyorganisation, tre kommuner og CBS

19. Andreas Dimmelmeier
The Role of Economic Ideas in Sustainable Finance: From Paradigms to Policy

20. Maibrith Kempka Jensen
Ledelse og autoritet i interaktion - En interaktionsbaseret undersøgelse af autoritet i ledelse i praksis

21. Thomas Burø
LAND OF LIGHT: Assembling the Ecology of Culture in Odsherred 2000-2018

22. Prins Marcus Valiant Lantz
Timely Emotion: The Rhetorical Framing of Strategic Decision Making

23. Thorbjørn Vittenhof Fejerskov
Fra værdi til invitationer - offentlig værdiskabelse gennem affekt, potentialitet og begivenhed

TITLER I ATV PH.D.-SERIEN

1992

1. Niels Kornum
   Servicesamkørsel – organisation, økonomi og planlægningsmetode

1995

2. Verner Worm
   Nordiske virksomheder i Kina
   Kulturspecifikke interaktionsrelationer ved nordiske virksomhedsetableringer i Kina

1999

3. Mogens Bjerre
   Key Account Management of Complex Strategic Relationships
   An Empirical Study of the Fast Moving Consumer Goods Industry

2000

4. Lotte Darsø
   Innovation in the Making
   Interaction Research with heterogeneous Groups of Knowledge Workers creating new Knowledge and new Leads

2001

5. Peter Hobolt Jensen
   Managing Strategic Design Identities
   The case of the Lego Developer Network

2002

6. Peter Lohmann
   The Deleuzian Other of Organizational Change – Moving Perspectives of the Human

7. Anne Marie Jess Hansen
   To lead from a distance: The dynamic interplay between strategy and strategizing – A case study of the strategic management process

2003

8. Lotte Henriksen
   Videndeling
   – om organisatoriske og ledelsesmæssige udfordringer ved videndeling i praksis

9. Niels Christian Nickelsen
   Arrangements of Knowing: Coordinating Procedures Tools and Bodies in Industrial Production – a case study of the collective making of new products

2005

10. Carsten Ørts Hansen
    Konstruktion af ledelsesteknologier og effektivitet

TITLER I DBA PH.D.-SERIEN

2007

1. Peter Kastrup-Misir
   Endeavoring to Understand Market Orientation – and the concomitant co-mutation of the researched, the re searcher, the research itself and the truth

2009

1. Torkild Leo Thellefsen
   Fundamental Signs and Significance effects
   A Semeiotic outline of Fundamental Signs, Significance-effects, Knowledge Profiling and their use in Knowledge Organization and Branding

2. Daniel Ronzani
   When Bits Learn to Walk Don't Make Them Trip. Technological Innovation and the Role of Regulation by Law in Information Systems Research: the Case of Radio Frequency Identification (RFID)

2010

1. Alexander Carnera
   Magten over livet og livet som magt
   Studier i den biopolitiske ambivalens